

CASA CORPULUI DIDACTIC VÂLCEA

REVISTA
NOVA DIDACT

ANUL XIII

Nr. 10
IULIE 2020

*REVISTĂ DE INFORMARE, OPINIE ȘI
CERCETARE PEDAGOGICĂ*

EDITURA NOVA DIDACT - RÂMNICU VÂLCEA 2020

Revista Nova Didact

Colectivul de redacție

DIRECTOR:

Prof. dr. Adrian LUCA

MEMBRI:

Prof. Valeria ȘANDRU

Prof. dr. Maria Aurelia DIACONU

Prof. Dumitru CIOBANU

Ec. Varinia DUMITRANA

Bibliotecar Georgeta PURANU

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

GRAFICĂ COMPUTERIZATĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

LAYOUT:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

COPERTĂ:

Informatician Alexandru Constantin DĂSCĂLETE-BURTEA

Autorii articolelor sunt responsabili pentru conținutul articolelor din revistă.

Editura NOVA DIDACT

Revista apare trimestrial, fiind editată și publicată de Casa Corpului Didactic Vâlcea

ISSN: 2285 - 1356

ISSNL: 1843 - 2026

EDIȚIE CD-ROM

Nava Didact

Cuprins

1.	<i>Managementul stresului</i>	12
	<i>Prof. Mihaela Andreianu</i> <i>Inspector Școlar General</i>	
2.	<i>Schimbarea și dezvoltare instituțională</i>	14
	<i>Prof. dr. Luca Adrian</i> <i>Director Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	
3.	<i>Construcția culturală a organizațiilor școlare</i>	16
	<i>Prof. Andra Bică</i> <i>Colegiul Național "Alexandru Lahovari" Râmnicu Vâlcea</i>	
4.	<i>Locul competențelor în peisajul educațional actual, inventarierea rezultatelor procesului de învățare</i>	17
	<i>Prof. Samoilă Daniela Mihaela</i> <i>Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab" Râmnicu Vâlcea</i>	
5.	<i>Time to have fun with mathematics!</i>	20
	<i>Prof. Șandru Valeria</i> <i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	
6.	<i>Familia, punctul de pornire al educației</i>	23
	<i>Dir. prof. Burlan Adrian Eugen</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea, jud. Vâlcea</i>	
7.	<i>Familia și școala , parteneri în educația copilului</i>	25
	<i>Dir. adj. prof. Văcaru Diana Ștefania</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Vâlcea</i>	
8.	<i>Familia</i>	26
	<i>Dir. prof. înv. primar: Trușcă Maria</i> <i>Școala Gimnazială „Costea Marinoiu” Ocnele Mari Jud. Vâlcea</i>	
9.	<i>Sport pentru toti, sănătate pentru toți</i>	27
	<i>Prof. inv. primar: Cherascu Maria Mihaela</i> <i>Școala Gimnazială Orlești</i>	
10.	<i>Arta muzicii și legătura ei cu celelalte arte</i>	29
	<i>Prof. Adrian Zamfir</i> <i>Liceul de Arte „Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea</i>	
11.	<i>Rolul familiei în dezvoltarea limbajului</i>	31
	<i>Dir.adj. prof. Din Andreea Maria</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud.Vâlcea</i>	
12.	<i>Consilierea – metoda de îmbunătățire a relațiilor dintre școală și familie</i>	32
	<i>Prof. Dăncău Monica-Adriana</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea, Jud.Vâlcea</i>	
13.	<i>Forma plastică ca element de limbaj plastic în grădiniță</i>	33
	<i>Prof. înv. preșcolar Ancuța Giorgiana Maria</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea</i>	
14.	<i>Contribuții privind dezvoltarea calității motrice rezistență la elevii din ciclul gimnazial</i>	35
	<i>Prof. Andrei Mihail</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Stoenesti</i> <i>Prof. Bâră Iuliana Elena</i> <i>Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni</i>	
15.	<i>Sportul - aport de sănătate în viața noastră</i>	37
	<i>Prof. înv. primar Bîzdoacă Daniela-Elena</i>	

	<i>Liceul Sanitar "Antim Ivireanu", Râmnicu Vâlcea</i>	
16.	Sănătate prin mișcare, sport Director Mihai Andra Mihaela Școala Gimnazială Colonie Râmnicu Vâlcea Prof. Popescu Ana-Maria Școala Gimnazială Nr.10 Râmnicu Vâlcea	38
17.	Calitățile motrice în sport „îndemânarea” Prof. Andrei Mihail Școala Gimnazială, comuna Stoenesti Prof. Bără Iuliana Elena Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni	40
18.	Iona – În căutarea sinelui Prof. Mihaela Udrea Colegiul Energetic, Râmnicu Vâlcea	41
19.	Educația ecologică prin activitățile de tip outdoor Profesor învățământ preșcolar: Bărbulescu Andreea Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea	43
20.	Jocul didactic în predarea/învățarea elementelor lexicale de construcția comunicării Prof. Oteșanu Elena Claudia Școala Gimnazială, Comuna Tomșani	45
21.	Rolul educației fizice în formarea personalității Prof. Hoanță Augustina Liceul „Constantin Brâncoveanu”-Horezu Prof. Ghișoiu Cristina Elena Liceul „Constantin Brâncoveanu”-Horezu	46
22.	Importanța tehnologiei informației și comunicațiilor în desfășurarea procesului de învățare Prof.înv.primar Căpățîna Maria Magdalena Școala Gimnazială Nr.4, Râmnicu Vâlcea	48
23.	Impactul reformelor din sistemul de învățământ românesc postdecembrist Dascălu Ionela, Prof. Înv. Primar Școala Gimnazială Genuneni, Comuna Frâncești	49
24.	Istoria orală, istoria trăită- sursă pentru curriculum la decizia școlii Prof. Burticioaia Dana Emilia Școala Gimnazială "Luca Solomon", Vaideeni	50
25.	Importanța orelor de educație fizică la dezvoltarea fizică armonioasă Prof Dabu Doina Școala Gimnazială, sat Măgura, comuna Mihăești Prof. Diana Lazăr Școala Gimnazială „I. Ghe. Duca” Râmnicu Vâlcea	52
26.	Școală pentru părinți Prof. inv. primar Cumpănășoiu Lavinia Elena Liceul „Preda Buzescu” Berbești	54
27.	Rolul proiectelor în dezvoltarea competențelor elevilor Prof. Roșu-Călina Roxana Laura Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”, Râmnicu Vâlcea	55
28.	Biblioteci în Antichitate Bibliotecar Puranu Georgeta Casa Corpului Didactic	56
29.	Rolul și personalitatea învățătorului în formarea deprinderilor de citit și scris Prof.inv.primar Popescu Maria	57

	<i>Școala Gimnazială Francesti</i>	
30.	<i>Colaborarea dintre familie și școală, factor decisiv în actul educațional</i> <i>Pr. Prof. Lazăr Liviu</i> <i>Școala Gimnazială „Teodor Bălășel”, Ștefănești</i>	59
31.	<i>Competența digitală – o provocare în școala europeană</i> <i>Prof. Georgescu Patricia-Maria</i> <i>Palatul Copiilor Municipiul Râmnicu Vâlcea</i>	60
32.	<i>Copilăria o lume minunată</i> <i>Prof. inv. preșcolar: Munteanu Daniela Alexandra</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Căsuța Piticilor Horezu Jud.vâlcea</i>	62
33.	<i>Rolul percepției în cunoașterea celui de lângă noi</i> <i>Prof. Faităr Cristian Cosmin</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	64
34.	<i>Creativitatea în educație</i> <i>Ec. Vlangăr Cristina</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	65
35.	<i>Cunoaștere și explorare în spațiul virtual</i> <i>Prof. dr. Diaconu Maria Aurelia</i> <i>Casa Corpului Didactic Vâlcea</i>	69
36.	<i>Educabilul - centrul procesului de învățământ</i> <i>Prof. inv. primar: Mihai Daniela</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	70
37.	<i>Particularitățile competițiilor la nivelul echipelor școlare reprezentative</i> <i>Prof. Diana Lazăr</i> <i>Școala Gimnazială „I. Ghe. Duca” Râmnicu Vâlcea</i> <i>Prof. David Nicolae</i> <i>Liceul „G-ral Magheru” Râmnicu Vâlcea</i>	71
38.	<i>Matematica și jocul</i> <i>Profesor învățământ primar Dinu Manuela</i> <i>Liceul Tehnologic „Petrahe Poenaru” Bălcești Vâlcea</i>	72
39.	<i>Demonstrarea unei noi inegalități folosind inegalitatea Cauchy-Buniakovski- Schwarz</i> <i>Profesor Dinu Ovidiu - Gabriel</i> <i>Liceul Tehnologic „Petrahe Poenaru” Bălcești -Vâlcea</i>	75
40.	<i>Practicarea independentă a exercițiilor fizice</i> <i>Prof. Duicu Adela</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Pietrari</i> <i>Prof. învăț. preșc. Moghină Laura</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Pietrari</i>	75
41.	<i>Contribuții privind dezvoltarea calității motrice rezistență la elevii din ciclul gimnazial</i> <i>Prof. Andrei Mihail</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Stoenesti</i> <i>Prof. Bâră Iuliana Elena</i> <i>Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni</i>	77
42.	<i>Mișcare, timp liber, sport-incredentele unei vieții sănătoase</i> <i>Prof. Ghiorghie Ionuț Cătălin</i> <i>Liceul „Preda-Buzescu” Berbești</i> <i>Prof. Dumitrescu Daniela Elena</i> <i>Școala Gimnaziala Nr.10 Râmnicu Vâlcea</i>	78
43.	<i>Rostogolirea înainte din ghemuit în ghemuit-sport și sănătate pentru toți elevii</i> <i>Prof. Ene Ioana</i> <i>Școala Gimnazială Brebeni, județul Olt</i>	80

	<i>Prof. învăț. primar, Petrescu Gheorghe</i> <i>Școala Gimnazială Bunești-Vâlcea</i>	
44.	<i>Educația fizică – parte componentă a educației generale</i> <i>Prof. Moldoveanu-Guven Roxana</i> <i>Colegiul National „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea</i> <i>Prof. Marin Vlădulescu Ionel</i> <i>Colegiul National „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea</i>	82
45.	<i>Egalitatea de șanse-o provocare în școala românească</i> <i>Prof. învăț. primar Drumeși Adriana Elena</i> <i>Liceul George Țârnea Băbeni Vâlcea</i>	84
46.	<i>Importanța mișcării atât în școală cât și în afara acesteia</i> <i>Prof. Epure Adrian Cosmin</i> <i>Liceul Teoretic Amărăștii de Jos-Dolj</i>	85
47.	<i>Exemplul interesant: În cadrul aplicațiilor, am gândit un demers didactic care să vizeze o metodologie centrată pe competențe cheie.</i> <i>Prof. Rămureanu Elena Carmen</i> <i>Școală Gimnazială „Tudor Vladimirescu”, Drăgășani, Jud.Vâlcea</i>	87
48.	<i>Formarea personalității elevilor prin lecțiile de matematică</i> <i>Prof. învăț. primar, Bălana Dorina</i> <i>Liceul ”Preda Buzescu” Berbești</i>	88
49.	<i>Caracteristicile psihomotricității școlarului mic</i> <i>Prof. Georgescu Claudia</i> <i>Școala Gimnazială Valea Măcrișului, Ialomița</i>	89
50.	<i>Managementul activităților extracurriculare</i> <i>Prof. învăț. preșcolar Glonț Ramona</i> <i>Școala Gimnazială Sat. Măgura, com. Mihăești Vâlcea</i>	91
51.	<i>Importanța jocului didactic în grădiniță</i> <i>Prof. învăț. preșc. Nițescu Laura Maria</i> <i>Școala Gimnazială com. Mihaești, Jud. Vâlcea</i>	92
52.	<i>Învățământul românesc- între modernism și tradiționalism</i> <i>Prof. Lungu Elena Corina</i> <i>Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu ” Drăgășani, Vâlcea</i>	93
53.	<i>Modern approaches in teaching english-Case study</i> <i>Prof. Împăratu Lăcrămioara</i> <i>Colegiul Național de Informatică “Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	95
54.	<i>Sportul românesc-Jocul de oină</i> <i>Prof. Lakotos Ilie Ionut</i> <i>Școala Gimnazială, sat Măgura</i> <i>Olaru Petrică Robert</i> <i>Prof. Școala Gimnazială Colonie-Râmnicu Vâlcea</i>	97
55.	<i>Formele educației</i> <i>Prof. Apostolescu Larisa</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	98
56.	<i>Levitație în câmp electric</i> <i>Prof. ing. Smeu Alexandru</i> <i>Liceul Preda Buzescu-Berbești</i>	99
57.	<i>Managementul carierei didactice</i> <i>Prof. Georgescu Maria</i> <i>CJAP Vâlcea</i>	101
58.	<i>Particularități morfo-funcționale specifice elevilor de clasa a VII-a și indicații metodice privind instru-</i>	

	<i>irea lor</i>	103
	<i>Prof. Nicola Vasile-Alexandru</i> <i>Școala Gimnazială, Comuna Alunu</i>	
59.	<i>Resursele Web în procesul educațional</i> <i>Prof. Inv.primar Marin –Mureanu Maria Georgiana</i> <i>Scoala Gimnaziala Dumitru Badescu</i>	105
60.	<i>Rolul învățătorului în educarea vorbirii corecte la școlarii mici</i> <i>Vlasceanu Lorena Erika</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea/GPN „LIZUCA,,</i>	106
61.	<i>Simbolurile pascale</i> <i>Prof. învă.preprimar Ban Daniela</i> <i>Grădinița Lunca-Bujoreni</i>	107
62.	<i>Metoda cadranelor –Clasa pregătitoare</i> <i>Prof.înv.primar, Teodorescu Felicia</i> <i>Școala Gimnazială Alunu</i>	109
63.	<i>Educația interculturală, cheie a desăvârșirii personalității</i> <i>Prof. Mărăcine Mihaela</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	110
64.	<i>Factori stimulativi sau inhibitori ai creativității</i> <i>Prof. Maier Mirela</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i> <i>Prof. Cîrstea Roxana</i> <i>Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea</i>	113
65.	<i>Întoarcerea elevilor din stagiul de practică din Portugalia în cadrul programului Erasmus +</i> <i>Prof. dr. Sevastia Lizuca Dicu</i> <i>Școala Profesională Specială Bistrița, Costești, Vâlcea</i>	117
66.	<i>Tulburările de vorbire și corectarea lor la preșcolari</i> <i>Prof. Lazăr-Șchiopu Ionela Mădălina</i> <i>Școala Gimnazială sat Valea Mare, oraș Băbeni – structura GPP Tătărani</i>	118
67.	<i>Calitățile motrice în sport „forța”</i> <i>Prof. învăț. primar Năstasie Raluca Elena</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Pietrari</i> <i>Prof. învăț. primar Ceprăzaru Irina</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Pietrari</i>	120
68.	<i>Modalități și soluții de integrare școlară a diferitelor categorii de copii cu C.E.S.</i> <i>Prof. inv. preșc. Băluță Mihaela</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nord 1, Râmnicu Vâlcea</i>	121
69.	<i>Vulnerabilitatea copiilor cu părinți plecați în străinătate</i> <i>Prof. Înv. Preșcolar Mușat Ioana</i> <i>Grădinița cu Program Normal Rotărăști , com. Nicolae Bălcescu , jud Vâlcea</i>	122
70.	<i>Integrarea si incluziunea copiilor cu C.E.S.</i> <i>Prof. Inv.Primar Stroe Maria-Magdalena</i> <i>Scoala Gimnaziala Nr.13 Râmnicu Vâlcea</i>	124
71.	<i>Activități fizice și sportul</i> <i>Profesor învăț. primar Petrescu Elena</i> <i>Liceul Tehnologic Băile Govora</i> <i>Profesor învăț. primar Ungureanu Silvia</i> <i>Liceul Tehnologic Băile Govora</i>	125
72.	<i>Recuperarea deficiențelor fizice și psihomotorii</i> <i>Prof. învăț. Primar Daniela Constantin</i> <i>Liceul Tehnologic Băile Govora</i>	127

	<i>Prof. Olaru Perică Robert</i> <i>Școala Gimnazială Colonie Râmnicu Vâlcea</i>	
73.	<i>Mediul înconjurător, între necesitate și poluare</i> <i>Prof. Oteșanu Ioana</i> <i>Școala Gimnazială Nr.13, Râmnicu Vâlcea</i>	128
74.	<i>Particularitățile dezvoltării calităților motrice la copii</i> <i>Prof. Orza Elena Luminița</i> <i>Liceul Tehnologic Brătianu-Drăgășani</i> <i>Prof. Orza Olimpiu Cristian</i> <i>Liceul Tehnologic Brătianu-Drăgășani</i>	130
75.	<i>Valențe instructiv-educative ale jocului didactic în dezvoltarea vorbirii la ciclul preșcolar</i> <i>Popescu Claudia</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea</i>	132
76.	<i>Interdisciplinaritatea –bază a procesului de predare - învățare</i> <i>Prof. Giuran Adriana Mirela</i> <i>Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu” Râmnicu Vâlcea</i>	133
77.	<i>Aspecte ale aplicării interdisciplinarității în predarea - învățarea fizicii</i> <i>Prof. Văduva Daniela</i> <i>Liceul „Preda Buzescu” Berbești, județul Vâlcea</i>	135
78.	<i>Mama, ființa cea mai dragă!</i> <i>Prof. inv. primar. Fulga Elena</i> <i>Liceul Tehnologic Justinian Marina, Băile Olănești</i>	136
79.	<i>Profesorul de religie – de la „asimilare”(acomodare) la „propagare”(propovăduire)</i> <i>Prof. Rada Claudiu-Ion</i> <i>Școala Gimnazială sat Gura Văii</i>	138
80.	<i>Profesorul – manager al clasei de elevi</i> <i>Prof. inv.primar Nițoi Elisabeta</i> <i>Școala Gimnazială, comuna Frâncești</i>	139
81.	<i>Împreună pentru o copilărie mai bună</i> <i>Prof. Văduva Anca-Elena</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2 Râmnicu Vâlcea</i>	140
82.	<i>Realizarea evaluării prin metode moderne, alternative și complementare</i> <i>Profesor Învățământ Primar Manu Corina</i> <i>Școala Gimnazială Stoenestijudețul Vâlcea</i>	141
83.	<i>Școala și familia- stâlpi de rezistență ai procesului instructiv-educativ</i> <i>Prof. Înv. Primar Dogaru Nicuța Aura</i> <i>Colegiul Național de Informatică “Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	143
84.	<i>Psihomotricitatea în educația timpurie</i> <i>Prof. Gavrișiu Iuliana Claudia</i> <i>Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab” Râmnicu Vâlcea</i>	144
85.	<i>Copilul în familia de imigranți</i> <i>Prof. Din Maria Andreea</i> <i>Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea</i>	145
86.	<i>Parteneriatul grădiniță-familie, mijloc de formare și dezvoltare a personalității copilului</i> <i>Prof. inv. preșc. Oteșanu Ioana</i> <i>Școala Gimnazială Nr.13 Râmnicu Vâlcea</i>	147
87.	<i>Importanța crșterii potențialului creativ la preșcolari</i> <i>Prof. Pureca Emanuela</i> <i>Grădinița cu Program Prelungit Nr1 Căsuța Piticilor, Horezu</i>	148
88.	<i>Aspecte ale pregătirii tehnice în Karate</i> <i>Prof. Ioniță Mihai</i>	149

	<i>Clubul Sportiv Școlar, Municipiul Râmnicu Vâlcea</i>	
89.	<i>Educația prin toleranță și respect Prof. înv. Primar Manu Corina Școala Gimnazială Stoenesti, județul Vâlcea</i>	152
90.	<i>Joc didactic. Cine te-a trezit ? Prof. înv. presc. Văleanu Maria Adriana Grădinița cu Program Normal Bătășani, Valea Mare, Jud. Vâlcea</i>	153
91.	<i>Rolul basmelor în formarea preșcolarilor Prof. Înv. Preșc. Stan Oana -Elena Școala Gimnazială Nr.13 Râmnicu Vâlcea</i>	154
92.	<i>Rolul parteneriatelor în educația timpurie.Parteneriat cu Poliția Prof. Mărăcine Ana – Maria Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2, Râmnicu Vâlcea</i>	155
93.	<i>Calitățile motrice în sport „viteza” Prof. Săndulescu Anamaria Școala Gimnazială, comuna Pietrari Prof. Voican Mihaela Școala Gimnazială, comuna Pietrari</i>	156
94.	<i>Importanța educației fizice în educația timpurie Prof. învăț. preșcolar Șerban Nicoleta Grădinița cu Program Normal Păușești-Măglași</i>	157
95.	<i>Managementul clasei de elevi Înv. Preda Simona Școala Gimnazială Galicea</i>	159
96.	<i>Sisteme “FMS” – flexibility manufacturing systems (sisteme flexibile de fabricație) Ing. Măluroiu-Vlăduț Maria, Liceul George Țarnea, Băbeni</i>	160
97.	<i>Evaluarea-componentă a procesului de învățământ Prof. înv. primar Mateescu Corina-Elena Școala Gimnazială „AntonPann”, Râmnicu. Vâlcea</i>	161
98.	<i>Sport pentru sanatate, sanatate pentru toti Surlin Dumitru-Bogdan</i>	162
99.	<i>Șah la rege - declinul monarhiei române Prof. Ciucă Carmen Elena Liceul Tehnologic Căpitan N. Pleșoianu, Râmnicu Vâlcea</i>	164
100.	<i>Educația morală. Rolul și locul în procesul instructiv- educativ școlar Profesor Învățăământ Primar Manu Corina Școala Gimnazială Stoenesti Județul Vâlcea</i>	165
101.	<i>Strategie de evaluare la disciplina comunicare în limba română pentru elevii cu CES Prof. Tănăsescu Maria Minodora Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Băbeni</i>	168
102.	<i>Teorii si practici integrative in educatie Prof. Orza Olimpiu Cristian Liceul Tehnologic Bratianu Drăgășani</i>	169
103.	<i>Activitățile extracurriculare – rolul lor în dezvoltarea copiilor Prof. Trandafir Filofteia Școala Gimnazială Comuna Budești</i>	171
104.	<i>Dezvoltarea copilului cu ajutorul jocului Prof. Udrea Ion Școala Gimnaziala Scundu Prof. Epure Marius</i>	172

	<i>Liceul „George Țârnea”-Băbeni</i>	
105.	<i>Valențele formativ-educative ale parteneriatului educațional Prof. învă. primar: Roman Elena-Bianca Școala Gimnazială Nr.13, Mun. Râmnicu Vâlcea</i>	175
106.	<i>Violența în școală – cauze și efecte Prof. Înv. Primar Adam Mina Simona Școala Gimnazială „Achim Popescu” Păușești Măglași</i>	176
107.	<i>Teaching Grammar Through Poetry Profesor Zaharioiu Ioana Școala Gimnazială Magura, Mihaesti</i>	177
108.	<i>Cryptocurrency Informatician Dăscălete-Burtea Alexandru-Constantin</i>	179

M anagementul stresului

Prof. Mihaela Andreianu
Inspector Școlar General

Managementul stresului este un domeniu complet nou pentru personalul care lucrează în învățământul românesc, de aceea riscă, de fapt este fie ignorat, fie subestimat. Sistemul școlar românesc a fost (și este încă) organizat potrivit concepției „rațional-birocratice” care postulează că organizația școlară funcționează într-un mediu social stabil și are o evoluție previzibilă. La rândul lui, mediul școlar era considerat ca fiind cvasistabil, resursele umane sunt tratate ca niște simple „intrări” sau „ieșiri” în / din sistem. E drept că există reciclarea și perfecționarea, dar în care este vizată doar latura științifică a pregătirii personalului, latura psihologică fiind complet neglijată. Corpul profesoral („cadrele didactice”) este tratat ca o masă amorfa asemenea cadrelor de partid, cadrelor militare etc.

Scopul acestui articol este de a înfățișa cauzele stresului, fazele pe care acesta le parcurge, și eventual strategiile pe care le pot folosi managerii instituțiilor școlare pentru ca să poată face față stresului specific mediului școlar. Responsabilitatea pentru modul în care facem față stresului ne revine în primul rând nouă înșine, dar și organizației din care facem parte.

De obicei, stresul apare ca răspuns al organismului uman la o nouă provocare din viața noastră. Până la un punct stresului are o funcție pozitivă, prin mobilizarea „energetică” a organismului, să facem față cu succes unei schimbări și / sau presiuni apărute în mediul nostru imediat. Stresul creează probleme doar atunci când devine patologic - adică atunci când răspunsul organismului este disproporționat față de amploarea stimulului respectiv sau când se permanentizează. Atunci motivația dispare, moralul e la pământ și se poate instala chiar starea de boală. Cuvântul stres a fost întrebuițat pentru prima dată de către Hans Selye într-un studiu apărut în anul 1935. Stresul a fost pus în legătură cu ceea ce Selye a numit „sindrom general de adaptare”, care se caracterizează prin trei faze de evoluție:

- reacția de alarmă este răspunsul organismului la stres;

- stadiul de rezistență intervine atunci când stimulul dăunător continuă să acționeze;
- stadiul de epuizare intervine atunci când se prăbușesc mecanismele de apărare ale organismului;

Fiecare fază are anumite caracteristici, astfel în **faza de alarmă**, individul se simte amenințat sau deprimat și atunci organismul lui secreta o cantitate suplimentară de adrenalină, care îl ajută să facă față noilor cerințe. Dacă cerințele se mențin în continuare, individul intră în **faza de rezistență**, caracterizată prin agresivitate sau regresie la un comportament infantil, represiune sau retragere autistă. În timpul acestei faze, corpul răspunde prin creșterea tensiunii arteriale și, uneori, prin scăderea greutății. Dacă factorii stresanți sunt biruitori asupra mecanismelor de apărare, se instalează **faza de epuizare**, atât psihologică, cât și fizică.

Prin utilizarea analizei câmpului de forțe (Kurt Lewin), putem înțelege caracterul ambivalent al stresului. În unele situații suntem prinși la mijloc între două tipuri de forțe, cele care ne mână să facem ceva și cele care ne rețin. Factorii de stres pot fi considerați ca forțe care ne mână sau care ne presează să facem o schimbare. Dacă sunt prezente suficiente forțe care ne rețin, atunci se menține echilibrul cu factorii de stres. Dacă forțele care ne rețin sunt prea slabe ca să se opună forțelor care ne mână, atunci apare deteriorarea fizică și psihică, precum și deteriorarea relațiilor interpersonale.

În acest model al stresului există patru tipuri de factori de stres: potențiali, temporali, situaționali și conflictuali:

- Prin factori potențiali de stres înțelegem evenimentele posibile și neplăcute care pot să apară oricând, cum ar fi: concedierea, o inspecție etc.
- Factorii temporali de stres apar atunci când avem de făcut prea multe lucruri într-o perioadă prea scurtă de timp. Aceasta duce la supraaglomerare și la sentimentul că timpul ne-a scăpat de sub control;
- Factorii situaționali de stres se referă la evenimentele din viața personală, cum ar fi: moartea cuiva apropiat, divorțul, schimbarea domiciliului etc. De asemenea, ei pot include factori legați de mediul în care lucrați și trăiți, de exemplu: orar supraîncărcat, izolare față de colegi etc.
- Factorii conflictuali de stres sunt aceia care

rezultă din relațiile interpersonale, de ex.: o ceartă cu un coleg, un conflict în cadrul catedrei etc. Măsura în care acești factori de stres vă afectează sau nu depinde de mărimea forțelor de reținere. Modelul prezentat cuprinde patru tipuri de forțe de reținere: absența comportamentului tipic cardiacilor” (indivizi predispuși la boii coronariene și moarte subită), condiția fizică, competența interpersonală și conștiința de sine;

- Un „comportament tipic cardiacilor” este asociat cu trei factori: o personalitate de „tip A”, efectele rolului de „mascul dominator” și „beția muncii”. Indivizii care au o personalitate de tipul A nu pot sta locului. Ei caută tot timpul competiția, caută să realizeze mereu câte ceva și nu au odihnă. Acești oameni au mereu senzația că aleargă după timpul pierdut. Rolul de mascul dominator este asociat cu o imagine de duritate, de tip imun la emoții, Aceste caracteristici sunt incompatibile cu un management eficient al stresului. Acești oameni nu numai că nu pot să micșoreze stresul în școlile sau inspectoratele pe care le conduc, ci îl măresc Rezultatul este o creștere a numărului de subordonați care se îmbolnăvesc de ulcer, de afecțiuni coronariene sau psihice. „Beția muncii” reprezintă tendința unor persoane de a-și subordona viața activității profesionale. Cei subjugați de patima muncii lucrează neîntrerupt în paguba celorlalte domenii ale vieții personale. Orele suplimentare, munca suplimentară la domiciliu și preocuparea continuă cu problemele de serviciu duc, mai devreme sau mai târziu, la apariția stresului. Condiția fizică se menține ai ajutorul exercițiilor fizice realizate regulat. Cercetările arată că indivizii care au o bună condiție fizică evită mult mai ușor decât ceilalți efectele negative ale factorilor stresanți. Din păcate, în lumea școlii românești foarte puține persoane joacă, din când în când, un meci de fotbal sau de baschet. Competența interpersonală se referă la abilitatea de a avea relații bune cu membrii familiei și cu colegii, de muncă.

Aceste relații constituie o importantă forță de reținere cu ajutorul căreia facem față stresului, Dacă există conștiința modului de reacție la stres, atunci crește probabilitatea de aplicare a strategiilor antistres.

În concluzie, mediul școlar actual este deosebit de instabil, managerul și personalul din organizațiile școlare trebuie să facă față unor provocări imprevizibile, inedite, iar o pregătire pur profesională nu este suficientă pentru a lua cele mai bune decizii.

Astfel, managerul trebuie să dispună de veritabile metacompetențe cu ajutorul cărora anticipează schimbările și transformările adoptând cele mai bune strategii în baza cărora ”salvează” organizația școlară de la derivă, deopotrivă va putea crea o adevărată strategie antistres prin care managerul ca individ se pune de acord cu sine și cu mediul extern.

Bibliografie

1. Andrei Cosmovici, *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași, 1996;
2. Constatin Cucuș, *Pedagogie, ediția a II-a revizuită și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2006;
3. Diana Csorba, *Managementul educațional. Studii și aplicații*, Editura Universității, București, 2012;
4. Șerban Iosifescu coordonator, *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, București, 2001;

Schimbar și dezvoltare instituțională

Prof. dr. Luca Adrian
Director Casa Coprului Didactic Vâlcea

Alvin Toffler remarca faptul că o constantă zilelor noastre e faptul schimbării, singura certitudine e că ziua de mâine ne va surprinde pe toți. Această remarcă pune în evidență faptul că trăim într-o lume a marilor transformări tehnico-tehnologice, sociale, politice și culturale, iar organizațiile școlare trebuie să facă față acestor noi provocări.

În acest context, metodele clasice de previziune (cum ar fi extrapolarea) se aplică tot mai greu organizațiilor școlare. De exemplu, prognozele demografice și cele economice astfel realizate s-au dovedit, în mare parte, eronate pentru că, fie au apărut elemente noi, fie factorii considerați minori au căpătat o importanță majoră sau viceversa; În ultimul timp abordarea fenomenelor sociale se realizează prin metodologii mai puțin ortodoxe, inspirate din teoria „catastrofelor”, teoria „haosului”, din diferitele teorii ale jocurilor, care se fundamentează pe niște principii presupuse a fi obiective.

Însă, în zilele noastre tot mai insistent se subliniază rolul subiectivității, al activismului diferiților agenți sau „actori” sociali (indivizi, grupuri sau organizații), care influențează, în moduri adesea impredictibile, mersul lucrurilor, confirmând axioma (formulată cu decenii bune în urmă de către R. Merton): „Dacă oamenii consideră un anumit lucru ca real, el este real în consecințele lui”.

Ca urmare: „Cea mai bună cale de a prevedea viitorul este de a-l inventa” (conform A. Key), adică de a-l anticipa, astfel fiind pus în evidență rolul oăptiunilor și a deciziilor umane în bunul mers al societății. Trebuie decisă renunțăm la „mirajul certitudinii”, întrucât puține lucruri sunt certe în lumea în care trăim. În aceste condiții suntem nevoiți, de asemenea, să acceptăm faptul că sistemele sociale trec de la o stare la alta într-un mod greu de anticipat și că evoluează într-un mediu necunoscut și/sau impredictibil.

Totodată, va trebui să ne obișnuim cu gândul că nu există echilibru social ci doar, cum sublinia încă T. Parsons, dinamica echilibrării. În acest context,

schimbarea socială se poate defini ca trecerea bruscă, foarte greu de anticipat dar tot mai posibil de provocat (cu efecte adesea „perverse”) a unui (sub) sistem social de la o stare de echilibru la alta.

În gândirea managerială, s-a impus gândirea antreprenorială (P. Drucker) definită drept căutarea, răspunsul și exploatarea schimbării, considerată ca oportunitate, deci o activitate managerială bazată pe; flexibilitate, adaptabilitate și creativitate. Acest tip de gândire se bazează pe un set de principii noi, cum ar fi:

- Raționalitatea multiplă ca bază a schimbării sociale: fiecare organizație trebuie să răspundă nevoilor și intereselor unor numeroase grupuri de interese. În aceste condiții, conflictul apare ca inevitabil, chiar firesc și necesar pentru viața și dezvoltarea organizațiilor.
- Modificarea modului de intervenție în realitate: nu doar suportarea acțiunii ei, ci acțiunea asupra realității - nu doar „reacție” ci „pro-acție”.
- Înlocuirea managementului centrat pe control cu un management centrat pe angajament implicativ.
- Opțiunea strategică pentru comunicare, motivare, participare și formare, considerate condiții cheie ale dezvoltării organizaționale.
- Abordarea constructivă și înlăturarea barierelor în calea schimbării.

Este deja un truism să afirmi că oamenii preferă certitudinea, siguranța și ca urmare, orice schimbare poate (și este, de obicei) privită cel puțin cu suspiciune. Puțini sunt cei care vin în întâmpinarea schimbării și o adoptă fără rezerve. Adaptarea la schimbare este graduală; fiecare individ, dar și fiecare organizație parcurgând un anumit ciclu al schimbării, caracterizat printr-o serie de etape/faze obligatorii. Aceste faze sunt:

- A.** Negarea: (valorizarea prezentului și a situației care urmează a fi schimbată); negarea este cu atât mai violentă, cu cât schimbarea este mai brutală și mai neașteptată. Aici, stima de sine (adică valoarea acordată propriei persoane) crește - aparent paradoxal, afirmarea personalității se face, în primul rând, negând - în timp ce performanța profesională rămâne relativ constantă.

- B.** Apărarea: (frustrare și comportament defensiv); începe cu înțelegerea faptului că schimbarea este inevitabilă și că individul trebuie să îi facă față. În aceste condiții, atât performanța, cât și stima de sine sunt în „cădere liberă”. De aici, rezultă o consecință extrem de importantă pentru procesele de reformă educațională: nu se pot cere performanțe mari în fazele 20 timpurii ale introducerii unei schimbări. Astfel, o evaluare imediată a unei schimbări oferă rezultate eronate.
- C.** Excluderea: anxietate, cauzată de prezentul greu de suportat; viitorul însă începe să fie privit cu oarecare încredere; încep acceptarea realității și participarea deschisă, constructivă, la schimbare. Când persoana se hotărăște să „schimbe cărțile”, se datorează faptului că a înțeles că „așa nu se mai poate”; pentru ea, atât performanța, cât și stima de sine se află la nivelul cel mai de jos.
- D.** Adaptarea: este reciprocă, a schimbării la individ și a individului la schimbare; se realizează cu dificultate, neliniar, performanțele cresc greu, ceea ce duce, adesea, la furie și descurajare.
- E.** Internalizarea: noul sistem este, îți fine, creat; noile procese, ca și noile relații între oameni sunt acceptate, încercate și adoptate; noul comportament devine „normal”, ceea ce duce la reclădirea performanței și a stimei de sine. Acum, persoana este pregătită pentru parcurgerea unui nou ciclu.

2. Constatin Cucos, *Pedagogie, ediția a II-a revizuită și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2006;
3. Diana Csorba, *Managementul educațional. Studii și aplicații*, Editura Universității, București, 2012;
4. Șerban Iosifescu coordonator, *Management educațional pentru instituțiile de învățământ*, București, 2001;

În concluzie, o bună cunoaștere și înțelegere a fenomenelor care se produc în viața socială, asumare lucidă a acestora, pot crea premisele nu numai pentru ”supraviețuirea” unei organizații școlare, dar mai ales pentru dezvoltarea acestuia.

Bibliografie

1. Andrei Cosmovici, *Psihologie generală*, Editura Polirom, Iași, 1996;

Construcția culturală a organizațiilor școlare

Prof. Andra Bică

Colegiul Național "Alexandru Lahovari" Râmnicu Vâlcea

Ființa umană se deosebește de celelalte creaturi tocmai prin abilitatea sa de a construi organizații, obiecte materiale, poate să creeze idei, mituri, simboluri, convingeri, adică este o ființă eminent culturală. Cultura este o creație umană, iar a consecință a acesteia este apariția organizațiilor cu ajutorul cărora are loc o modelare, sau o remodelare a lumii sociale.

Miturile, ideile, simbolurile reunite în cadrul organizațiilor "le-a oferit sapiensilor o putere imensă, pentru că le permite milioanelor de străini să coopereze și să lucreze în vederea unor scopuri comune. Încercați să vă imaginați cât de dificil ar fi fost să creăm state sau Biserici sau sisteme juridice dacă am fi putut doar să vorbim despre lucruri care există cu adevărat, ca râurile, copacii și leii" (Harari)

Procesul de construcție sau reconstrucție culturală pornește de la descrierea și analiza modului în care componentele culturale sunt „captate” de la nivelul social general spre cel concret, al organizațiilor, grupurilor sau indivizilor, care dintre aceste concepte culturale sunt dominante la un moment dat, și într-o anumită organizație. Numai după aceea putem încerca schimbarea lor printr-un proces amplu, îndelungat, de natură educațională, desfășurat la nivelul întregii societăți și, în orice caz, la cel al organizației școlare: școala trebuie ea însăși scolarizată.

Pentru aceasta trebuie să încercăm, cât mai mulți dintre noi, să devenim inițiatorii și promotorii unor noi valori și norme organizaționale. Iar centrele de schimbare, agregate după modelul „petelor de ulei”, vor putea determina, într-un viitor mai apropiat sau mai depărtat (depinde în primul rând de noi!), construirea unei culturi organizaționale mai adecvate societății în care trăim și, mai ales, celei în care dorim să trăim.

Schimbarea - deci (re)construcția - culturii organizaționale se află în centrul atenției teoreticienilor și practicienilor managementului

deoarece s-a constatat că, acolo unde cultura este inadecvată contextului (interior și exterior) în care funcționează organizația și, mai ales, acolo unde managerii nu sunt capabili să: amorseze schimbarea și dezvoltarea culturală, „falimentul” organizațiilor respective, este inevitabil. Se consideră că existența și „creșterea” unei organizații sunt determinate, pe de-o parte, de dezvoltarea unei viziuni și a strategiilor care o pot transforma în realitate și, pe de altă parte, de construirea unei culturi organizaționale care este inspirată de viziunea respectivă, fiind, în consecință, dedicată transpunerii ei în realitate.

Prima condiție a dezvoltării organizaționale este formarea unei culturi puternice, proces în care competențele „umane” ale managerului sunt hotărâtoare. Forța și coeziunea unei culturi determină loialitatea membrilor organizației respective. Edificatoare pentru nivelul acordului membrilor organizației față de valorile, normele și celelalte componente „de bază” ale culturii organizaționale este frecvența, utilizării sloganurilor, simbolurilor, ceremoniilor și, în general, a tuturor elementelor de „suprafață”. Realizarea unei culturi organizaționale puternice este condiționată de:

- cunoașterea obiectivelor și a expectațiilor de către toți membrii organizației;
- exprimarea largă și împărtășirea valorilor și a celorlalte componente fundamentale;
- existența și manifestarea, la toate nivelurile organizației, a ritualurilor, „miturilor”, „eroilor” celorlalte componente care reprezintă și comunică valorile organizației;
- existența și funcționarea rețelelor informale de comunicare.

În plus, schimbarea propriu-zisă a culturii mai presupune:

- consensul grupului de „egali” - în primul rând al educatorilor în construirea sprijinului și acceptarea schimbării;
- edificarea încrederii în manageri, în comunicare și în modul în care sunt abordate problemele;
- considerarea schimbării ca o ocazie de construire a competențelor și de dezvoltare profesională și personală;
- oferirea unui timp suficient pentru ca o nouă valoare sau un nou comportament să devină „normale”, precum și recunoașterea dreptului de a greși;
- încurajarea oamenilor să inițieze noi abordări, modele de comportament și sisteme,

adaptate împrejurărilor schimbate.

În concluzie, schimbarea culturii organizaționale, ca parte integrantă a procesului de dezvoltare instituțională, nu se poate realiza fără îndeplinirea condițiilor absolut necesare oricărei schimbări organizaționale. Acolo unde nu există comunicare, motivare, participare și formare nu pot evolua nici indivizii, nici grupurile, nici organizațiile și nici comunitățile.

Aceasta, deoarece școala nu este doar un instrument de transmitere a unei anumite culturi, ci un loc de construcție culturală. Fără edificarea unei culturi școlare care să promoveze (printre altele) alternativitatea și pluralismul, adaptabilitatea și creativitatea, discriminarea pozitivă a diferenței și formativitatea, parteneriatul și coevoluția, nu poate fi construită o societate cu adevărat democratică, fără de care ne vom situa perpetuu la periferia lumii civilizate.

Bibliografie

1. Andrei Cosmovici, Psihologie generală, Editura Polirom, Iași, 1996;
2. Constatin Cucos, Pedagogie, ediția a II-a revizuită și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2006;
3. Diana Csorba, Managementul educațional. Studii și aplicații, Editura Universității, București, 2012;
4. Șerban Iosifescu coordonator, Management educațional pentru instituțiile de învățământ, București, 2001;
5. Yuval Noah Harari, *Sapiens. Scurtă istorie a omenirii*, Editura Polirom, Iași, 2017;

L. **ocul** competențelor în peisajul educațional actual, inventarierea rezultatelor procesului de învățare

Prof. Samoilă Daniela Mihaela
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab"
Râmnicu Vâlcea

Învățarea centrată pe competențe a făcut obiectul mai multor valuri de reformă de la sfârșitul anilor 80 și în anii 90, devenind un fenomen global în prezent. Există o mare diversitate de abordări, urmare a dezbaterilor de la nivelul comunității academice și a opțiunilor pe care le fac ministerele educației. Nu în ultimul rând, instituții europene și internaționale realizează cercetări și elaborează rapoarte care păstrează această temă pe agenda problemelor publice majore.

Introducerea conceptului de competență repune în discuție prioritățile pe care le vizează un curriculum de calitate. În primul rând vor fi urmărite competențele care plasează individul într-o societate/comunitate largă și abia pe plan secundar sunt cele care îl „specializează” pentru un anumit domeniu.

La nivel european, o serie de concepte care au fundamentat schimbările educaționale în ultimele secole (de exemplu cel de alfabetizare-învățarea scris – cititului și a calculului matematic, scopul educației în secolul al XIX-lea), sunt înlocuite cu așa-numitele competențe cheie, un set de competențe indispensabile pentru individul european al sec. 21 în vederea integrării sale prin **ocupare, participare civică și dezvoltare personală**. Aceste competențe devin punctul de plecare în dezvoltarea resurselor umane.

În încercarea de a surprinde caracteristicile care apar cel mai frecvent în definirea competențelor, următoarele ne-au atras atenția:

- definiția competenței include componenta de a ști să mobilizezi cu *bună* știință procedurile cunoscute în funcție de *interpretarea situației* (Bernard Rey)
- competența are caracter etic/teleologic (însușire care o „înnobilează”). Este trăsătura care garantează orientarea și semnificația

conștientă sau reflexivă a practicii, precum și prezența simțului de responsabilitate și a etosului angajării față de valorile care direcționează viața personală, socială și profesională (D.Badea, 2010)

- în modelul competențelor cheie (vezi infra), în funcție de situația-problemă și de nivelul de școlaritate, o competență se poate manifesta, la limită, printr-una din cele trei componente (cunoștințe, deprinderi, atitudini) sau se poate apropria mai mult de una dintre acestea, în funcție de importanța acelei componente în îndeplinirea unei sarcini.

Specialiștii consideră că un curriculum centrat pe competențe poate răspunde mai bine cerințelor actuale ale vieții sociale și profesionale, ale pieței muncii, *prin centrarea demersurilor didactice pe achizițiile concrete și integrate ale elevului, posibil de urmărit pe tot parcursul școlarității*. Din perspectiva unui demers rațional de proiectare curriculară, *un curriculum bazat pe competențe este conceput pornind de la un set de competențe generale/cheie care se regăsesc la nivelul tuturor disciplinelor, etapelor de școlaritate și ariilor de specializare și are deschideri spre problematica integrării socio-profesionale. O programă centrată pe competențe reflectă achizițiile cercetărilor psihologiei cognitive conform cărora, deținând un set de competențe, individul poate realiza și poate transfera și mobiliza cunoștințe și abilități în contexte și situații noi.*

În România, opțiunea pentru modelul centrat pe competențe este **înscrisă în** Legea educației naționale.

Printre avantajele modelului curricular centrat pe competențe cheie sunt menționate frecvent:

- ✓ adaptarea curriculum-ului național la cerințele europene, prin redimensionarea finalităților educației pentru fiecare ciclu curricular și segment de **învățământ**;
- ✓ actualizarea modelului didactic al disciplinei prin asimilarea competențelor cheie europene, a celor disciplinare și transversale, *pe baza cărora să se facă re-proiectarea unitară a întregului traseu al disciplinelor*;
- ✓ nu în ultimul rând, modelul oferă o nouă perspectivă asupra conținuturilor **învățării** redată preponderent din perspectiva celui care **învață**.

Constatăm că astăzi sunt mai clar exprimate așteptările diferitelor categorii de actori față de

curriculumul școlar. Astfel, elevii, părinții și profesorii doresc ca acest curriculum școlar să ofere spațiu pentru exprimarea diferitelor puncte de vedere, pentru împărtășirea experiențelor de învățare și de viață și să aibă o relevanță crescută pentru existența lor cotidiană și pentru dezvoltarea personală și profesională.

La rândul ei, societatea, în ansamblu, are mai multe așteptări de la **școală**.

Din 2002, termenul de competențe cheie domină discursul privind finalitățile sistemelor de învățământ din Europa. Comisia Europeană a contribuit la definirea și identificarea competențelor cheie necesare absolventului de învățământ obligatoriu pentru a face față cerințelor societății și economiei cunoașterii, prin documentul RECOMMENDATION OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 18 December 2006 on key competences for lifelong learning (2006/962/EC)¹.

Acesta definește **competențele cheie** ca fiind o combinație specifică de cunoștințe, abilități și atitudini adecvate contextului de care are nevoie fiecare individ pentru împlinirea și dezvoltarea personală, pentru cetățenia activă, pentru incluziune socială și pentru angajare pe piața muncii și identifica **opt domenii de competențe cheie** cu descriptorii de performanță specifici (comunicare în limba maternă; comunicare în limbi străine; competențe matematice, în științe și tehnologii; competențe digitale; competența a învăța să înveți; competențe civice și sociale; asumarea inițiativei și antreprenoriat; sensibilizare la cultură și exprimare culturală). Majoritatea competențelor cheie au caracter transdisciplinar, fapt care are consecințe la nivelul modului în care trebuie regândite disciplinele școlare tradiționale. Astfel, cele opt domenii de competențe cheie pot fi dezvoltate și consolidate, într-o mai mare sau mai mică măsură, în contextul studierii fiecărei discipline școlare tradițional.

Domeniile de competențe cheie sunt cruciale pentru trei aspecte ale vieții: împlinirea personală și dezvoltarea pentru viață (*capital cultural*), cetățenie activă și incluziune socială (*capital social*), șansa de angajare (*capital uman*). În România, documentul european referitor la cele opt domenii de competență cheie a fundamentat schimbările curriculare care au urmat modificărilor legislative din 2003 (planurile cadru și programele școlare pentru învățământul primar și liceal). În argumentele programelor se subliniază contribuțiile pe care obiectele de studiu le

au la dezvoltarea unora dintre competențele cheie.

Axele culturale, care reiau tripartiția din documentele europene în competențe, capacități/abilități și cunoștințe, cuprind: **axa limbajelor, cea matematică, științifico-tehnică și istorico-socială. Cele 8 competențe-cheie ale cetățeniei** se raportează de asemenea la cele individualizate de UE:

1. **A învăța să înveți:** *a organiza propria învățare, identificând, selectând și utilizând surse și modalități variate de informare și formare (formale, nonformale, informale), în funcție de timpul disponibil, de propriile strategii și metode de studiu sau lucru.*

2. **A proiecta:** *a elabora și realiza proiecte privind dezvoltarea propriilor activități de studiu și cu caracter practic, utilizând cunoștințele învățate pentru a stabili obiective semnificative și realiste și prioritățile referitoare la acestea, apreciind legăturile și posibilitățile existente, definind strategii de acțiune și verificând rezultatele.*

3. **A comunica:** *a înțelege mesaje de tip diferit (cotidian, literar, tehnic, științific) pe baza a diferite suporturi (de hârtie, informatice și multimedia); a reprezenta evenimente, fenomene, principii, concepte, norme procedurale, tipuri de expresie, stări de spirit, emoții utilizând limbaje diferite (verbal, simbolic, matematic, științific etc.) și diverse cunoștințe disciplinare.*

4. **A colabora și a participa:** *a interacționa în grup, înțelegând diverse puncte de vedere, valorizând capacitățile proprii și ale altora, gestionând conflicte, contribuind la învățarea comună și la realizarea de activități colective, cu recunoașterea drepturilor fundamentale ale celorlalți.*

5. **A acționa în mod autonom și responsabil:** *a ști să te integrezi activ și conștient în viața socială și a face să-ți fie recunoscute/apreciate propriile drepturi și nevoi, recunoscând în același timp pe cele ale altora, oportunitățile comune, limitele, regulile, responsabilitățile.*

6. **A rezolva probleme:** *a aborda situații problematice construind și verificând ipoteze, identificând sursele și resursele adecvate, culegând și evaluând datele, propunând soluții, utilizând – după tipul de problemă – conținuturi și metode ale diverselor discipline.*

7. **A identifica legături și relații:** *elaborând argumente coerente, surprinzând natura sistemică, analogii și diferențe, coerențe și incoerențe, cauze*

și efecte, împreună cu natura lor problematică, ale unor fenomene, evenimente și concepte diferite, din sfere disciplinare diferite, îndepărtate în timp și spațiu.

8. **A-ți însuși și interpreta informația:** *în mod critic și prin intermediul a diverse surse de comunicare, evaluând credibilitatea și utilitatea informației, distingând între fapte și opinii.*

Astfel, **competențele vor fi certificate la 3 niveluri:** *de bază, intermediar și avansat.*

Bibliografie

1. Badea, D., *Competențe și cunoștințe - fața și reversul abordării lor.* În Revista de Pedagogie, 58 (3)/2010
2. Bercu, N., Căpiță, L.E., *Despre a învăța elevii să învețe* în Revista de Pedagogie, 58 (3)/2010

Time to have fun with mathematics!

Prof. Şandru Valeria
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Training session 1

Introduction about : Using games in teaching and learning (presentations and playing games about teaching/ learning math)

Location of training: Şcoala Gimnazială „Şerban Vodă Cantacuzino”

Trainer: Mrs. Şandru Valeria, Casa Corpului Didactic Vâlcea

Instructions: discussion about our activity in teaching mats

Project Reference No: 2017-1-TR01-KA219-046230_3

THE REASONS OF MOBILITIES:

- To increase and develop the quality of the teaching

- To transfer the good practices in different systems of education.

- To explore, exchange and implement good teaching practices.

- To gain international experiences.

- To get high quality innovative products.

- To strengthen the European dimension of the institutions.

- To get higher proficiency in foreign languages.

- To develop more positive behavior to European projects and European values.

- To get more understanding and responsiveness about social, cultural and linguistic richness.

- To raise Math literacy.

- To create a dynamic and professional atmosphere in the institution.

- To provide more attractive education and training environments via innovative methods (ICT based methodologies, drama and games.).

The aim of this course to present didactic games and their use in mathematics teaching at elementary schools.

Didactic games in mathematics

“Children’s games set up their whole future lives; their personality, dispositions and innermost tendencies are expressed in and developed through games.” (F. W. A. Fröbel, (1826))

A **game** is an activity which is attractive for most pupils and also for the majority of the adult population. Currently gamification is becoming increasingly popular. Gamification is the use of game approaches and mechanisms in order to increase the involvement and to support the desired actions of people in various non-game contexts. Teachers have long tried to use the attractiveness of games and their motivational potential in teaching in the form of didactic games.

In any language, the word ‘game’ has unusually numerous meanings. It is used to describe fun and entertainment, but also a theatre or music piece, or a careless activity, e.g. ‘play a hero’.

Didactic game: Analogy to a spontaneous children’s activity pursuing didactic targets (not always in an apparent way for pupils). It may take place in a classroom, gym, playground or outdoors. It has its own rules, and requires constant supervision and final assessment. It is meant for both individuals and groups of pupils, while the role of a pedagogic leader has a wide scope: from a main organizer up to an observer. Its priority is its stimulating nature, as it stirs interest, increases the engagement of pupils in the performed activities, stimulates their creativity, spontaneity, cooperation and competitiveness, makes them use different knowledge and abilities, and engages their life experience. Some didactic games simulate real-life situations.

The most important parts of a didactic game are:

- game environment;

- game targets;

- the game procedure itself, determined by rules;

- final game assessment.

The game environment is to be understood as the material environment: necessary aids and equipment. Another component of this environment is the game itself, its rules, task assignments, the procedure, and the form of activities of both pupils and the teacher. Naturally, the most important part of the game environment is the pupils and teachers involved. Pupils bring their expectations, experience, and attitudes to mathematics, as well as their knowledge

and skills to each game. The teacher usually has a controlling and organizational function. His/her task is to ensure the smooth and successful course of a game. The arrangement of the environment should motivate the pupils, and encourage them to actively participate in the game and try to achieve the game targets.

Didactic game targets are determined by an educational target which we want to achieve through the game. On the basis of the given target, we choose a suitable type and form of didactic game. The use of a game as a teaching method is only meaningful when it enables the achievement of the determined educational targets.

The game procedure itself is a performance of a didactic game through the activities of pupils and the teacher. It is necessary that this activity is interesting for pupils and motivates them to be active. It must be appropriate for their age and skills, and respect their needs. At the same time, it must be focused on achieving the educational target. Game rules ensure that the work leads to the achievement of the game purpose. Game rules determine the character and form of pupils' activities, they organize their activity. Game elements such as competitiveness or an effort to achieve better results are usually hidden in the rules.

Final game assessment verifies the achievement of the educational target, its task is to reward pupils and motivate them for other activities.

Fröbel's view of the educational use of games can be expressed in the following quotation (Fröbel, 1826): "*Children's games set up their whole future lives; their personality, dispositions and innermost tendencies are expressed in and develop through games. The whole future life of a man has its source in his childhood.*"

In conclusion, we can say that didactic games:

- **offer a real** context to pupils where they can become fully involved, and that supports constructive teaching;
- **Increase** the subjective **value of mathematical knowledge** for pupils, as this knowledge is necessary to participate in the game which is a desired activity;
- **help pupils** construct mathematical concepts through manipulation of objects as a part of the game, verbalization of their activities, thoughts and attitudes;
- require pupils **to respect the rules of the game**, and that is beneficial for math disciplines based on rules;

- are more efficient, when constructed on the basis of mathematical ideas, and understanding of certain mathematical notions or mastering certain mathematical skills is necessary for the game;

- support pupils to **creatively** construct new ideas which they have to defend in front of other players;

- they give stimuli to check and verify the mathematical processes of other players, in this verification pupils rely more on their own verification of correctness of these processes, instead of relying on the statements of an external authority (teacher, text book, etc.);

- improve the self-esteem and self-consciousness of pupils, as accidental game elements enable each pupil to win;

- enable the teacher to focus on the assessment of a true picture of pupils' abilities, instead of assessing their results in artificial conditions.

Let's find a way for teachers to teach less and for pupils to understand more. J. A. Comenius, (1954)

Even before using a didactic game in the teaching process, it is necessary to analyze several factors. It is necessary to determine **the educational goal** we want to achieve. On the basis of the educational goal, we will choose the suitable didactic game. When selecting a game, we must consider its appropriateness for particular pupils, depending on their age, maturity and interests. We will also think about possible variants of the given game in order to differentiate its difficulty.

The choice of game is also influenced by its organizational and performance **difficulty**. This difficulty is given by the demands of the teacher as the organizer and controller of the course of the game, as well as by the difficulty of actions expected from pupils. Material equipment is also part of the game's performance. In each didactic game, it is necessary to consider its other characteristic features. In particular, we are looking for answers to these questions:

- How many pupils will the didactic game involve and on what cognitive process level?
- What knowledge, abilities, skills and character features does it develop?
- What is the expected effect of the given didactic game on the efficiency of the teaching process?
- What effect does it have on the attitude of pupils to the teaching process and the subject?
- What are the motivational effects of the given

game on pupils?

An ideal didactic game is suitable to achieve the determined educational goal, appropriate, and interesting for pupils. As for the organizational and performance difficulty and material equipment, it is rather simple, but still an attractive game with its course and content. This game engages the whole class at the same time, while it gives preference to the creative activity of pupils.

An ideal game develops a wide range of knowledge, abilities, skills and positive character features of pupils. Its integration in the teaching process will result in increased efficiency of the teaching process, compared with teaching without this game. It has a positive effect on pupils' attitudes to mathematics, and motivates them to further education and development.

We use didactic games in teaching only when we are convinced of the benefits of the given game in comparison with teaching without the game. For example, instead of a routine practice or revision of some subject matter, we may achieve this goal in a more attractive way for pupils – through a suitable didactic game.

It is not necessary to always use a new type of didactic game. Using a known game has the advantage that pupils know the rules of the game and its organization. So they can concentrate on the game activity itself.

The only way to learn mathematics is to ,do' mathematics. P. R. Halmos, (1982)

Teaching games used in teaching mathematics are difficult to classify, with many criteria that can take different forms:

- Teaching games in the form of exercise-based exercises;
- creative games;
- fun games;
- games of perspicacity;
- logic-mathematical games;
- Games based on materials;
- mute games.

After the moment of use in the lesson, there is the following classification:

- mathematical didactic games, as a complete lesson, self-contained;
- Mathematical didactic games used as the actual moments of the lesson (eg at the beginning of the lesson, to capture the attention);
- Mathematical didactic games in addition to

the lesson, interleaved during the lesson (when children are tired) or in the end.

After the content of the chapters in mathematics or in the classes there are:

- mathematical didactic games to deepen the knowledge acquisition of a teaching unit (lesson, group of lessons, chapter or subchapter);
- Mathematical didactic games specific to an age and classes.

Based on the content of the learning units, the following types of games are distinguished:

- mathematical didactic games for acquiring knowledge about colors, spatial orientation, elements and notions of geometry;
- logic-mathematical games for acquiring knowledge about the multitudes;
- mathematical didactic games for acquiring the string of natural numbers;
- mathematical didactic games for carrying out operations with natural numbers: gathering, decreasing, multiplication, division;
- mathematical didactic games for acquiring the notion of fraction;
- mathematical didactic games for acquiring and consolidating units of measurement.

"The only teacher worthy of this name is one who inspires the spirit of free thinking and develops a sense of personal responsibility." J. A. Comenius, (1954)

Logical-mathematical games. Features and classifications

A special category of mathematical didactic games is given by logic games, which aim at cultivating some qualities of thinking and exercising an elementary logic.

The didactic material required for organizing logic-mathematical games is a geometric figure set (Z. Dienes' kit) with 48 pieces that are distinguished by four variables, each having a series of distinct values as follows:

- shape with four values: triangle, square, rectangle, circle;
- color with 3 values: red, yellow, blue;
- mare with 2 values: thick, thin.

Pieces possess the 4 attributes in all possible combinations, each being unique ($4 \times 3 \times 2 \times 2 = 48$). In organizing the game you can use the complete kit or a part of it.

Students need to know the size of logical parts or geometric figures, describe their geometrical prop-

Familia, punctul de pornire al educației

erties. To this end, it is necessary to resume certain activities within the kindergarten and to adapt them to the specific requirements of the educational-educational organization of the primary education.

According to the notions used and the logical operations performed by students, the following classification of logic-mathematical games can be made:

- games for building the crowd;
- games for arranging pieces in paintings;
- Differences games;
- games for arranging pieces in two circles (multi-task);
- pairs games;
- transformation games;
- Equivalent (equipotential) games.

Each type of game has several variants; browsing the entire range of variants is neither mandatory nor strictly necessary to move on to the next type of games.

Bibliography

1. *Rosu, M.: "Didactica matematicii în învățământul primar"*, MEC, Unitatea de Management a Proiectului pentru Învățământul Rural, 2007.
2. *Peter Vankúš, "Didactic games in mathematics"*, Comenius University, Bratislava, Faculty of Mathematics, Physics and Informatics Bratislava, 2013

Dir. prof. Burlan Adrian Eugen

Școala Gimnazială „Anton Pann”, Râmnicu Vâlcea,
jud. Vâlcea

Accelerarea transformărilor sociale, democratice, emanciparea femeii, care include, pe lângă preocupările materne și gospodărești, și pe cele profesionale și de studiu, modificarea statutului copilului, dispersia familiei, încercarea de a restitui prestigiul educației familiale pe care l-a avut până la introducerea învățământului obligatoriu, progresele sociologiei și psihologiei, precum și alte cauze au dus la înțelegerea faptului că, orice sistem de educație rămâne neputincios dacă se izbește de indiferența sau de opoziția părinților. În acest context, școala capătă astfel o misiune suplimentară.

În educarea „puiului de om“, părinții, educatorii, școala și societatea în general sunt mijloacele cele mai importante. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, suportul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților obiective, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Altor familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psiho-pedagogică, experiența.

În prezent, din ce în ce mai mulți pediatri, psihologi și educatori din întreaga lume consideră că vârsta preșcolară are o importanță covârșitoare pentru:

- Dezvoltarea creierului adică, creșterea

numărului de celule, creșterea numărului de legături dintre celule și mielinizarea fibrelor nervoase;

- Maturizarea comportamentului, adică luarea deciziei adecvate unei anumite situații, control asupra reacțiilor la mânie, respect pentru proprietatea individuală și pentru integrarea fizică a altei persoane;
- Capacitatea de a învăța: concentrarea atenției, spiritul de observație (perspicacitate), capacitatea de memorizare etc.

Fără îndoială că dezvoltarea intelectuală și conturarea personalității este un proces de lungă durată, care începe de la naștere și continuă până la adolescență. Dar la vârsta mică se pun bazele (fundamentul) acestui lung proces de formare intelectuală și de definire a caracterului.

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. În lucrarea “Management educațional pentru directorii unităților de învățământ”, Mariana Dragomir precizează faptul că, în relația cu școala, părintele parcurge șapte pași:

a) părintele „învață” – se informează asupra modului de conducere și organizare a procesului instructiv-educativ;

b) părintele ajută – sprijină școala în realizarea unor proiecte și activități;

c) părintele devine un suport al imaginii pozitive despre școală – înțelege importanța școlii în formarea copilului său și are o atitudine pozitivă față de școală;

d) părintele devine o sursă de informație complementară – furnizează dirigintelui sau învățătorului informații despre comportamentul copilului în familie, despre problemele afective și de sănătate ale acestuia;

e) părintele devine o sursă educațională – contribuie la educația propriului copil, îl ajută și îl sprijină în activitatea zilnică de acumulare de cunoștințe;

f) părintele ca profesor – oferă cadre de referință pentru raportarea valorică a copiilor săi;

g) părintele – inițiator al schimbărilor din școală – are dreptul și chiar obligația să solicite adaptarea școlii la cerințele societății actuale – părintele poate să propună unele schimbări care să contribuie la dezvoltarea individuală sau colectivă a copilului.

Implicarea familiei în activitatea școlară a copiilor se desfășoară pe două coordonate:

- relație părinte-copil: controlul frecvenței, al rezultatelor școlare, al temelor, ajutor în îndeplinirea sarcinilor, suport moral și material;
- relația familie-școală: contactul direct cu învățătorul sau profesorii clasei sub forma unor reuniuni de informare a părinților cu privire la documentele privind partea de curriculum (Planul cadru pentru învățământul obligatoriu, Programele școlare, Ghidurile de evaluare), consultarea părinților la stabilirea disciplinei opționale, alcătuirea schemelor orare ale clasei și programului extrașcolar al elevilor; activarea asociativă a părinților prin Comitetul de părinți etc.

Pentru ca această colaborare „ideală” să se realizeze trebuie să existe voința colaborării și factorii educaționali implicați să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

În concluzie, școlile trebuie să planifice și să implementeze programe de parteneriat, pentru a amplifica implicarea părinților. Scopul educației este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ și sociabil. Un proverb spune: „O vorbă bună rostită la timp înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul”.

Bibliografie

1. Agabrian, Mircea, Millea, Vlad, 2005, Parteneriate școală-familie-comunitate. Studiu de caz,
2. Institutul European, Iași..
3. Cucoș, Constantin, 2009, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice,
4. Editura Polirom, Iași.

Familia și școala, parteneri în educația copilului

*Dir. adj. prof. Văcaru Diana Ștefania
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea,
Vâlcea*

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente.

Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Este nevoie a se dezvolta un nou concept care să întărească schimbarea în relațiile școală-familie. Acest concept este parteneriatul educațional.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Părinții, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare. Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale,

ocupațiile oamenilor, obiecte casnice), familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului. Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudine, adică „cei șapte ani de acasă”. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment.

De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de situație. Între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții. Un parteneriat familie – școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om. Parteneriatul educațional se aplică la nivelul tuturor acestor relații.

Colaborarea dintre școală și familie presupune o comunicare efectivă și eficientă, o unitate de cerințe și o unitate de acțiune când este vorba de interesul copilului. Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală.

Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Implicarea părinților în rezolvarea problemelor școlare și în sprijinirea

procesului instructiv-educativ are o serie de motivații, dintre care enumerăm : părinții își cunosc copiii și doresc să îi descopere ca elevi, părinții au nevoie de informații referitoare la îndeplinirea rolului de elev de către copilul lor. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activități cultural- artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;
- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

Bibliografie

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D. – Educația părinților. Strategii și programe, E.D.P., București, 1997;
2. Ecaterina Adina Vrasmas – Consilierea și educația părinților, Editura Aramis, 2002;
3. Nica I., Țopa L. – Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I, E.D.P. , București, 1974;
4. Stoian M. – Abecedarul părinților, E.D.P., București, 1972.

Familia

*Dir. prof. înv. primar: Trușcă Maria
Școala Gimnazială „Costea Marinoiu” Ocnele Mari
Jud. Vâlcea*

Familia este prezența esențială, acel ceva care nu te părăsește niciodată, chiar dacă constăți că trebuie să o părăsești.” Familia reprezintă primul loc unde începe educația. În familie, copilul începe să-și formeze vocabularul și modul de a se comporta cu cei din apropierea sa, aici învață acele expresii și moduri de manifestare care îi vor servi în educația ulterioară sau dimpotrivă, acelea de care va putea scăpa cu greu sau deloc. Copiii fiind foarte receptivi la tot ce văd și ce aud, familia trebuie să fie foarte atentă cum se manifestă în prezența lor. Calitatea educației

primite în familie – acei „ șapte ani de acasă”- depinde îndeosebi de nivelul educației al părinților și al celorlalți membri ai familiei ce vin în contact cu copilul, în special sub aspect moral, comportamental.

Atunci când copilul aude că se înjură, va înjura și el, dacă vede că se fură, va fura și el, dacă vede că se minte, va minți și el; dacă cei din jur se poartă respectuos, tot așa va face și el. Până la trei ani copilul învață „ ce este bine” și „ce este rău”, dar aceasta o face în mare parte prin imitație (reproduce comportamente ale adultului). De foarte multe ori la această vârstă pot apărea manifestări de încăpățănare și protest, adultul prin tactul lui poate influența conduita copilului. Mai târziu, în perioada preșcolară (3-6 ani), evoluția ființei umane, prin multiplicarea relațiilor ei cu adulții, necesită modelarea personalității.

La această vârstă copilul este mai impulsiv, capabil de emoții și sentimente, deseori își manifestă dorința în contradicție cu posibilitățile sale și cu cerințele adulților. Nu trebuie uitat că acum copiii își pot însuși noțiunile de adevăr, dreptate, dragoste de neam, dragoste de aproape, credință, încrederea în sine, etc. Socializarea nu este un atribut exclusiv al copilăriei care are ca agenți principali familia și școala, ci socializarea este un proces care continuă de-a lungul întregii vieți. Ea se produce atât în familie, cât și la școală, în grupurile de prieteni, la locul de muncă, în grupurile religioase, militare etc.

Una dintre cele mai importante funcții ale familiei este funcția de socializare a copiilor care are un rol important în formarea ierarhiei valorilor individuale. Astfel, părinții trebuie să asigure condițiile necesare pentru transmiterea limbii, a obiceiurilor, a valorilor și normelor sociale, favorizând îndeplinirea unor roluri în familie și integrarea lor socială prin dezvoltarea unor relații de cooperare, înțelegere, respect, ajutor reciproc etc.

Familia are o influență covârșitoare asupra copilului, știut fiind faptul că părinții aleg tipul de școală pe care copilul o va urma, situația financiară a familiei va influența și ea evoluția școlară a copilului etc. Ea este cea care ne oferă o poziție în societate; ea determină atribuirea de statusuri, cum ar fi rasa și etnia, și influențează alte statusuri, cum ar fi religia și clasa socială.

Un alt agent al socializării este anturajul, care reprezintă grupul de prieteni de aceeași vârstă și cu poziții sociale similar. În grupul de prieteni, indivizii se află pe poziții egale, deoarece niciunul dintre ei nu domină pe ceilalți. Relațiile interumane funcționează pe principiul „primești ceea ce oferi”.

Familia poate fi suplinită de grupul de prieteni ca principală relație socială a tinerilor. În familie și în grupurilor de prieteni, copiii sunt implicați în relații personale intime bazate pe dragoste sau pe un alt tip de atașament. Când intră în școală, copiii se lovesc pentru prima dată de impersonalitatea lumii. Școlile complinesc familia în transmiterea componentelor culturii și structurii sociale. Aici, copiii deprind scrisul și cititul, elemente foarte necesare în societatea noastră, își antrenează abilitățile mult mai complexe pe care le vor folosi mai târziu, ca adulți, la locul de munca și în viața socială. Cel mai adesea, școala reprezintă primul contact major al copilului cu lumea din afara familiei.

El învață despre noi statusuri și roluri care nu există în cadrul familiei. Școala oferă copiilor posibilitatea contactului cu un număr de oameni cu care ei se pot împrieteni. Astfel, școala accentuează efectul socializator al grupului de prieteni și reduce influența familiei. Mass-media oferă zilnic moduri de socializare din cele mai diverse medii, dar sunt și mijloace de socializare datorită poziției lor de comunicare între foarte mulți oameni fără contact direct față în față. Televiziunea, în special, a devenit un socializator eficient mai ales pentru copii, învățându-i pe aceștia normele pentru un comportament acceptat.

Istoria familiei ilustrează evoluția acestei instituții de la grupul social larg, cuprinzător al tuturor aspectelor vieții individuale, societate în sine, până la familia ca grup restrâns, ca unitate a unui plan ce o înglobează (societatea extinsă). Tendința de micșorare a ariei și influenței sociale a familiei a lăsat mult loc de manifestare „liberă” (aici în sensul de lipsită de constrângere) individului. Transformarea ei în unitate pare astăzi, mai curând decât a constitui o redută de construire integrată a personalității individuale (cum o vede Simmel), să fie percepută ca o etapă spre desființarea ei ca structură autonomă, constrângătoare. Tot sociologii sunt cei care îi anunță sfârșitul: „ea (familia – n.n. – C.B.) nu mai furnizează individului nici un rol și nici un statut cristalizat, susceptibil să-i asigure identificarea familială sau socială”. „Întârzierea culturală” a familiei față de restul societății, dominată de raționalitatea economică, este invocată astăzi ca argument al pronunțării falimentului definitiv al acestei instituții.

Definiții precum cea a lui Reuben Hill, conform căreia familia este doar o compoziție socială bizară, neeficientă ca grup de lucru, de planificare, de comunicare sau de distracție, sunt ilustrative pentru această direcție „inovatoare”, conform căreia

vechile instituții sociale trebuie substituite cu altele noi, adaptate dinamicii lumii moderne.

Bibliografie

1. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, București, Aramis, 2004.
2. Crețu, E., Psihologia școlară pentru învățământul primar, București, Aramis, 1999.
3. Cuznețov, L., Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei, Chișinău, UPS „Ion Creangă”, 2008.

Sport pentru toti, sănătate pentru toți

*Prof. inv. primar: Cherascu Maria Mihaela
Școala Gimnazială Orlești*

Motto: „Sportul dă zile vieții și viața zilelor”.

Din nefericire, marcat de tehnologia modernă, de lumea virtuală care l-au înlănțuit în spațiul închis al locului de muncă sau al casei, omul contemporan s-a depărtat de natură, de arenele sportive. Faptul că mulți copii „practică” astăzi diferite ramuri sportive pe calculator, în timp ce sunt „scuțiți” de către părinții excesiv de protectori de orele de educație fizică desfășurate în școală reprezintă un fenomen social real și deosebit de primejdios. Această realitate constituie un semnal de alarmă pentru toți factorii implicați în procesul de formare a tinerei generații. De aceea, cercetătorii din domeniul psihologiei sportului au un rol esențial nu doar în conturarea unor concepte și metodologii specifice, ci și în readucerea în atenția societății a celebrului dicton al lui Juvenal: „**Mens sana in corpore sano**”.

Timpul petrecut în fața calculatorului și a televizorului crește direct proporțional cu vârsta, iar timpul petrecut în aer liber scade odată cu înaintarea în vârstă. Este îngrijorător faptul că în zilele de vacanță, în zilele de la sfârșitul săptămânii, elevii stau în fața calculatorului și a televizorului peste 10 ore, de cele

mai multe ori fiind asistați de către părinți cu care vizionează nu numai emisiuni potrivite vârstei lor.

Din diverse motive copiii preferă să stea în casă în detrimentul activităților în aer liber, iar cei care nu au calculator în casă preferă să-și petreacă timpul liber în cluburi sau la prieteni. Foarte rar ies însoțiți de părinți la plimbare în aer liber sau practică împreună cu părinții exerciții fizice.

Este bine știut că, educația fizică desfășurată atât la nivel de învățământ primar cât și la nivel de învățământ gimnazial, liceal sau chiar universitar îndeplinește un rol deosebit în procesul de formare și dezvoltare a personalității copilului. Specialiștii din domeniul psiho- pedagogic recunosc valențele formative în plan biologic, motric, psihic și social ale acestei discipline.

Putem afirma că societatea românească, datorită nivelului de educație redus, dar și datorită greutăților financiare cu care se confruntă are o poziție rigidă, de indiferență sau chiar de respingere față de necesitatea practicării zilnice a exercițiilor de mișcare, de întreținere, motivând de cele mai multe ori lipsa timpului necesar ori greutățile de ordin material cu care se confruntă.

EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI SPORTUL PENTRU SĂNĂTATE

Promovând respectul pentru organismul propriu și al altora, educația fizică și sportul se constituie în forme de educație pentru sănătate. Omul este, în primul rând, o ființă biologică ale cărei componente structural-funcționale sunt, în mod general și specific, influențate prin educație fizică și sport. Funcția de optimizare a potențialului biologic reprezintă, de fapt, punctul de plecare al tuturor influențelor exercitate asupra organismului uman.

O solicitare adecvată, din punct de vedere cantitativ și calitativ, în educație fizică și în antrenament sportiv, conduce la modificări morfologice și funcționale relevante, care permit o mai bună adaptare a individului la cerințele vieții cotidiene.

Organizația Mondială a Sănătății promovează, prin programul „Viață activă” (1998), importanța practicării sistematice a activităților fizice pentru sănătate, cu prioritate la copii și tineri. Cercetările au arătat că exercițiul fizic, practicat pe termen lung, îmbunătățește sănătatea fizică și mentală, având o contribuție pozitivă la procesul de învățare și dezvoltare a personalității, la reducerea

riscului apariției afecțiunilor fizice și psihice asociate stilului de viață modern. În acest sens, se recomandă practicarea a cel puțin 30 de minute, zilnic, de activitate fizică, ce necesită efort moderat - pentru adulți, și 60 de minute - pentru copii.

Lipsa de activitate fizică conduce la excesul de greutate, favorizează apariția obezitității și a unor afecțiuni cronice, precum bolile cardiovasculare și diabetul, care afectează calitatea vieții, pun în pericol viața persoanelor și creează probleme economiei și bugetului alocat sănătății (*Cartea Albă privind Sportul, Comisia Comunităților Europene*, 2007). Studiile efectuate în diferite țări evidențiază că fiecărui dolar investit pentru educație fizică și sport îi corespunde o reducere de 3,8 dolari pentru cheltuielile medicale (*Declarația de la Punta del Este a Miniștrilor Educației*, 1999). Nu întâmplător, există concepția potrivit căreia „sportul dă zile vieții și viață zilelor”.

În aceste condiții, domeniul educației fizice și sportului trebuie să își asume, cu mai multă vigoare, rolul de promotor al stării de sănătate, pe de o parte, prin competențele complementare ale specialiștilor (profesori, antrenori, kinezoterapeuți), și, pe de altă parte, prin impunerea unor programe-cadru profilactice, pe categorii de vârstă, în direcția realizării obiectivelor specifice ariei de competență a specialiștilor.

Beneficiile aduse de practicarea sportului, corpului uman, sunt nenumarate:

- Sportul favorizeaza procesele de crestere si de dezvoltare fizica;
- Sportul previne si corecteaza atitudinile incorecte al corpului;
- Sportul corecteaza deficientele fizice;
- Sportul ajuta la eliminarea kilogramelor in exces si autoregleaza greutatea corporala. Scade masa totala de grasime din structura viscerelor (ajuta la obezitate);
- Sportul elimina prin piele, cu ajutorul procesului de transpiratie, o gama larga de toxine, impuritati, grasimi, hormoni.
- Creaza vasodilatatie, cantitatea de sange care circula prin organism se mareste, producand oxigenul necesar proceselor ce au loc la nivelul celulelor si al tesuturilor;
- Regleaza in mod stralucit metabolismul organismului uman. Metabolismul grasimilor: creste capacitatea muschiului de a prelua grasimile din

sange si de a le utiliza pentru a produce energie (are rol benefic in ateroscleroza);

Metabolismul glucidelor: creste capacitatea muschiului de a extrage (prelua) glucoza din sange (rol benefic in obezitate);

- Sportul intareste oasele, muschii, creste capacitatea functionala a aparatului locomotor;

- Sportul creste capacitatea functionala a aparatului cardiovascular. Creste cantitatea de sange pe care o poate impinge inima, se maresta cantitatea de sange existent in vase, sangele devine mai fluid si circula mai usor prin artere si vene;

- Creste capacitatea functionala a sistemului respirator. Plamanul devine capabil sa ventileze o cantitate mai mare de aer pe minut (ajuta in afectiunile pulmonare cronice);

- Prin practicarea unui sport, sunt diminuate riscurile afectiunilor cardiovasculare;

- Prin sport se imbunatateste functia de aparare a organismului (imunitatea):

se imbunatateste capacitatea sistemului imunitar de a raspunde la agresiunea microbiana (infectii);

- Sportul are o actiune benefica asupra proceselor digestive, imbunatatind tranzitul intestinal, si inlaturand astfel, constipatia;

- Sportul intervine in imbunatatirea coordonarii miscarilor, a simtului echilibrului, a mobilitatii articulatiilor si a flexibilitatii coloanei vertebrale;

- Imbunatateste rezistenta fizica si creste capacitatea generala de efort;

CONCLUZII

Educația fizică reprezintă o componentă a educației, exprimată printr-un tip de activitate motrică ce dispune de forme de organizare și reguli de desfășurare, care urmărește optimizarea potențialului biomotric și psihic al individului, în vederea creșterii calității vieții.

Sportul este o activitate de întrecere, constituită din ansamblul ramurilor de sport, care are drept obiectiv dezvoltarea condiției fizice și psihice a individului, pentru obținerea de performanțe în competițiile de toate nivelurile.

Educația fizică și sportul dezvoltă o arie complexă de interese, trebuințe, motivații. Educă ambiția, curajul, emulația, atenția distributivă, hotărârea, fermitatea, perseverența, calmul, modestia, onestitatea, multiple trăsături de voință și caracter.

Calitățile intelectuale, calitățile fizice și calitățile morale se conturează cu maximum de durabilitate și eficiență în activitățile corporale.

Pretutindeni în țările civilizate educația rămâne tributară idealului antic “Mens sana in corpore sano” (o minte sănătoasă într-un corp sănătos). Fiecare om are dreptul la o educație armonioasă care să îi ofere atât accesul la cunoștințe de natură să îl ajute să cunoască și să înțeleagă mai bine lumea în care trăim, să își dezvolte potențialul și gândirea autonomă, dar și la practicarea mișcării și a sportului.

Bibliografie

1. Florian Georgescu, Cultura fizica-fenomen social, ed. a II a, editura sport-turism , 1976.
2. Teoria educației fizice (sub redactarea lui A.Novikov),Ed. U.C.F.P.,p.32
3. Fr.Engels, Dialectica naturii, ESPLP, 1954, p.168.

Arta muzicii și legătura ei cu celelalte arte

Prof. Adrian Zamfir
Liceul de Arte „Victor Giuleanu” Râmnicu Vâlcea

Arta este o manifestare a spiritului uman, prin care creatorul de artă își exprimă gândurile, sentimentele și opțiunile față de realitatea materială și spirituală, exprimare făcută prin intermediul imaginilor, acestea fiind obținute pe baza diferitelor combinații de culori, linii, volume, sunete, cuvinte, gesturi, mișcări. După natura acestor imagini, pe care le numim de obicei imagini artistice, artele se deosebesc între ele, ceea ce înseamnă că fiecare artă operează cu mijloace proprii, specifice, aceste mijloace având uneori puncte comune, dar altele fiind total diferite de la o artă la alta.

Omul, cel căruia i se adresează arta, vine în contact cu imaginea artistică prin intermediul celor două simțuri principale: văzul și auzul. Pornind de la această constatare, putem face o primă clasificare a artelor, luând drept criteriu simțurile cu ajutorul

căroră se percepe imaginea artistică.

Astfel, artele pot fi de două feluri: vizuale și auditive.

În cadrul artelor vizuale deosebim: artele plastice (sau artele frumoase), adică pictura și sculptura (la care se adaugă și grafica, artele decorative, arhitectura etc.) și coregrafia (adică arta dansului și a baletului). Artele auditive sunt: muzica și literatura (sau arta cuvântului). În ceea ce privește teatrul și cinematografia, acestea sunt manifestări complexe, la realizarea căroră participă mai multe arte, atât vizuale cât și auditive.

În mod convențional, imaginile folosite de artele vizuale pot fi reprezentate și prin mijloace auditive. Astfel, cu ajutorul cuvintelor poate fi descris un tablou, o statuie, un edificiu arhitectural, sau desfășurarea unui dans. De asemenea, având în vedere că dansul este, aproape întotdeauna, însoțit de muzică, simpla ascultare a unei piese muzicale cu caracter coregrafic poate sugera ascultătorului imaginea vizuală a dansului. Dar aceste reprezentări auditive nu pot înlocui, în nici un caz, imaginile vizuale, adevăratul contact al omului cu mesajul transmis de un tablou, o statuie, un dans făcându-se numai prin intermediul văzului.

Tot în mod convențional, imaginile folosite de artele auditive pot fi reprezentate și prin mijloace vizuale, respectiv prin mijloace grafice, de data aceasta reprezentarea putându-se face cu multă precizie. Dar dacă ascultarea unei opere literare poate fi înlocuită foarte bine prin citirea în gând a acesteia, deoarece în literatură interesează mai mult sensul cuvintelor decât sonoritatea lor, în muzică situația este alta; citirea în gând a unei partituri nu poate înlocui decât în foarte mică măsură ascultarea muzicii, arta muzicală fiind prin excelență sonoră.

Se mai poate face constatarea că unele arte se desfășoară în spațiu, altele în timp, iar altele deopotrivă în spațiu și timp. De aici reiese că artele se pot clasifica și după criteriul cadrului în care ele se desfășoară. Sunt deci arte spațiale, temporale și mixte.

În categoria artelor spațiale intră artele plastice, în categoria artelor temporale intră muzica și literatura, coregrafia fiind o artă mixtă. De asemenea, manifestările artistice complexe (teatrul și cinematografia) au un caracter mixt ele desfășurându-se atât în spațiu, cât și în timp. Este interesantă părerea unor teoreticieni care afirmă că și arhitectura poate fi considerată o artă mixtă, în cadrul marilor ansambluri arhitecturale, care presupun perceperea

succesivă a imaginilor, precum și necesitatea unor reveniri și comparații.

Din cele de mai sus rezultă că arta muzicii are afinități evidente cu arta literaturii, amândouă făcând parte din categoria artelor auditive și a celor temporale.

Deosebirea esențială dintre muzică și literatură constă în faptul că imaginile muzicale, construite din succesiuni și suprapuneri de sunete muzicale (uneori și nemuzicale), au un caracter oarecum abstract, prezentând o mare elasticitate în interpretarea ideilor și sentimentelor pe care le exprimă pe când imaginile literare (poetice), construite din cuvinte, cu un caracter mult mai concret, fiind capabile de a exprima cu multă claritate orice gând sau sentiment omenesc. În schimb, dacă în literatură transmiterea emoției estetice este condiționată de cunoașterea profundă a sensului cuvintelor și frazelor, în muzică această transmitere se face mult mai direct, muzica apropiindu-se, din acest punct de vedere, de artele vizuale.

RAPORTUL DINTRE ARTĂ ȘI OM

Între opera de artă și om pot exista raporturi diferite: de creație, de interpretare și de vizionare sau audiție.

În artele plastice, datorită specificului acestor arte, creatorul se identifică cu interpretul; sau, mai bine zis, în transmiterea operei de artă plastică lipsește interpretul, deoarece îndată ce opera a fost creată, ea poate fi pusă la dispoziția iubitorilor de artă, fără a necesita intervenția vreunui interpret. Este însă necesar de a preciza că opera de artă plastică nu se consideră a fi creată decât după ce i s-a făcut ultimul retuș.

Aceasta înseamnă că toți cei care contribuie la realizarea unei picturi monumentale, a unei statui, a unui edificiu arhitectural, sunt creatori și nu interpreți, chiar dacă rolul celor mai mulți dintre ei, în procesul de creație, este doar acela de a concretiza concepția artistică a creatorului principal.

Cu totul alta este situația în muzică și literatură. Operele de artă muzicală și literară, desfășurându-se în timp, nu pot ajunge la auditor decât prin intermediul interpretului, chiar dacă acesta, în unele cazuri, este aceeași persoană cu creatorul, sau este chiar auditorul (respectiv cititorul) însuși.

Prin urmare, observăm că și din acest punct de vedere există asemănare între muzică și literatură. Deosebirea constă, de data aceasta, în faptul că, în

muzică, rolul interpretului este indiscutabil mai mare decât în literatură. Muzica fiind o artă prin excelență sonoră, opera de artă muzicală nu-și poate atinge scopul pentru care a fost creată, decât dacă este ascultată. De aici se poate trage concluzia că, pentru cel care ascultă muzică, interpretul joacă un rol mai important chiar decât creatorul!

În coregrafie, teatru și cinematografie, problema creație-interpretare capătă aspecte mai complexe.

Bibliografie

1. **GIULEANU, Victor** - Tratat de teoria muzicii, București, Editura Muzicală, 1986
2. **PAȘCANU, Alexandru** - Armonia, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1982
3. **SAVA, Iosif, RUSU, Petru** - Istoria muzicii universale în date, București, Editura Muzicală, 1983
4. **VASILE, Vasile** – Metodica educației muzicale, Editura Muzicală, 2004.

Rolul familiei în dezvoltarea limbajului

*Dir.adj. prof. Din Andreea Maria
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea,
Jud.Vâlcea*

Formarea unei personalități valoroase, în armonie cu lumea în care trăiește, cu cea pe care o cunoaște și cu sine însăși este o permanență a educației din toate timpurile. Deoarece tot ce există există exclusiv prin limbă și nicidecum altfel, una dintre condițiile dezvoltării unei asemenea 128 personalități este dezvoltarea unui limbaj bogat, corect gramatical, elevat stilistic.

Deoarece educația începe în familie, învățarea inițială a limbajului își are originea tot în sânul familiei. Familia, ca valoare, fenomen antropologic, instituție socială, evocă ideea unui spațiu uman important, în interiorul căruia se învață nu doar

limbajul, ci se mai produc interacțiuni și procese complexe de intercunoaștere, formare și devenire a personalității, se proiectează și se dezvoltă individul ca ființă socială, se impun norme și reguli de conduită care sunt transmise prin limbaj, se naște sentimentul de apartenență la neam și la comunitatea umană. Familia își creează imaginea prin comunicare, eforturi conștiente de tip moral, spiritual, intelectual, economic și civic; prin asumarea aceluiași destin, prin personalizarea și nuanțarea relațiilor familiale în funcție de valorile eternumane, virtuțile membrilor săi, anturajul și istoria comună, care se cer a fi cunoscute și promovate.

Așadar, familia reprezintă mediul educațional cu influență decisivă asupra formării personalității umane. Una dintre cele mai cunoscute definiții date acestui termen aparține lui G. Murdock, care afirmă că „familia este un grup social caracterizat printr-o locuință comună, cooperare economică și reproducere”.

Analizând grupul familial în raport cu educația copiilor, Elisabeta Stănciulescu susține că familia reprezintă „unitatea socială constituită din adulți și copii, între care există relații de filiație naturală (de sânge) sau socială”. Potențialul educogen al familiei este condiționat de structura acesteia, de stilul de viață al membrilor, de climatul socioafectiv existent, precum și de statutul socioeconomic al adulților. Dincolo de diversitățile interfamiliale, studiile de psihosociologia familiei au pus în evidență existența unor caracteristici comune ale climatului familial:

- prin intermediul instituției familiale are loc conservarea și transmiterea de la ascendenți la descendenți a limbajului, obiceiurilor, tradițiilor și mentalităților caracteristice societății;
- asimilarea de către copil a cutumelor familiale se produce în mod spontan, în virtutea situației de coabitare, uneori chiar fără a fi comunicate verbal;
- componenta atitudinală a părinților, exprimată prin stilul de viață al acestora, exercită cea mai puternică influență asupra conduitei morale a copilului și asupra formării concepției lui despre lume și viață;
- fiecare familie are un cod valoric pe care îl respectă și la care se raportează atât adulții, cât și copiii în majoritatea situațiilor de viață;

Bibliografie

1. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educație: familie – școală – comunitate, București, Aramis, 2004.
2. Crețu, E., Psihologia școlară pentru învățământul primar, București, Aramis, 1999.
3. Cuznețov, L., Tratat de educație pentru familie. Pedagogia familiei, Chișinău, UPS „Ion Creangă”, 2008.
4. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. I, Iași, Polirom, 2002.
5. Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, vol. II, Iași, Polirom, 2002.

Consilierea - metoda de îmbunătățire a relațiilor dintre școală și familie

*Prof. Dăncău Monica-Adriana
Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea,
Jud. Vâlcea*

Familia, mediul de viață și școala sunt factori determinanți ai dezvoltării complete și complexe a copiilor. Împreună trebuie să colaboreze pentru ca fiecare elev, indiferent de particularitățile sale, să poată deveni un membru independent al comunității în care dorește să se integreze.

Familia are în societate funcții bine definite:

1. funcția biologică (de naștere a copiilor);
2. funcția socială (asigură creșterea copiilor);
3. funcția economică (produce bunuri materiale);
4. funcția educativă (asigură educația);
5. funcția culturală (asigură instruirea).

Familia este unul din factorii care prin legea nescrisă a naturii, dar și prin legea scrisă a drepturilor omului, are obligația de a oferi un climat fundamental atât afectiv, cât și ocrotitor. Fiindcă cea mai mică tulburare care apare în echilibrul afectiv al părinților provoacă tulburări în psihicul copiilor, trebuie să

acordăm o deosebită importanță unor situații de acest gen, cum ar fi:

- iubirea tiranică a părinților pentru copii - determină dependență exagerată și astfel imaturitate
- ambivalența afectivă manifestată fie prin:
 - acordare neechilibrată a afecțiunii din partea celor doi părinți (când unul îl ceartă, celălalt îl apără)
 - neconcordanța dintre mesaje - double bind - (părintele îi spune copilului că-l iubește, dar nu o și demonstrează)
 - indiferența afectivă manifestată prin:
 - deprivare maternă / paternă prin divorț
 - absența afectivă a părintelui (deși prezent fizic, părintele nu reprezintă un sprijin afectiv pentru copil)

Experimentele realizate de cercetătorul psiholog E.B. Hurlock au demonstrat că cea mai bună metodă de susținere afectivă și stimulare motivațională este lauda, încurajarea, în timp ce cearta, bătaia, critica dacă sunt continuate se soldează cu destructurări ale personalității, chiar cu nesupunere în fața autorității, iar cea mai dureroasă formă de raportare la succesul și eșecul elevilor este nepăsarea, ignorarea, pentru că aceasta nu determină trăiri psihice afective pozitive sau negative și se soldează cu sentimentul izolării și nepăsării.

Caracterul protector al familiei se caracterizează prin sentimentul securității, al susținerii, al echilibrului, sentimentul de a trăi în liniște. În acest sens câteva situații cu efecte negative sunt:

- certuri, violențe, agresivitate verbală și fizică în cadrul familiei. Statisticile arată că peste 70% dintre copiii delincvenți și 65% dintre cei cu tulburări neuropsihice provin din aceste medii. Astfel de comportamente pot determina și fuga de acasă, mai ales în adolescență.
- divorțul sau separarea părinților - în urma lor copilul fiind supus unor motivații, tendințe și norme contradictorii care împiedică dezvoltarea psihică corespunzătoare

Cercetările de specialitate arată că temperamentul este înnăscut, în timp ce caracterul se formează prin educație, având o mare influență asupra personalității, sistem care se dezvoltă până spre 20 de ani. Datorită faptului că din 24 de ore /zi copilul își petrece în cadrul familiei cele mai multe ore, punând în calcul și zilele de weekend, familiei îi revine o importanță majoră în educație. Deci, este

deosebit de important modul cum se achită părinții de sarcinile și de responsabilitățile lor în educarea și formarea copilului, și cum interacționează acțiunea educativă a familiei cu cea a școlii.

Bibliografie

1. Baci D., Rădulescu S. M., Voicu M., - 'Adolescenții și familia', Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1987.
2. Campbell R., - 'Adolescentul – copilul meu', Ed. Logos, Cluj-Napoca, 1995.
3. Rev. 'Familia mea' - 'Piramida părinților', nr. 2, 1997, anul V, p. 24.

Forma plastică ca element de limbaj plastic în grădiniță

Prof. înv. preșcolar Ancuța Giorgiana Maria
Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu
Vâlcea

Formele au uitat sau au denaturat acel principiu al concordanței intime, al cărui acord cu cadrul, și în special cu cel al arhitecturii, constituie un aspect esențial, ele trăiesc pentru sine cu intensitate, se răspândesc la nesfârșit și se reproduc ca un montru vegetal. Ele se detașează înmulțindu-se treptat, tinzând din toate părțile să invadeze spațiul, să-l cucerească, să-i urmeze toate virtualitățile și să ar părea că această cucerire este o desfătare pentru ele. Formele sunt ajustate în acest sens de obsesia obiectului și de un fel de furie a simlismului.

Formele, în diversele lor stadii, nu sunt desigur suspendate într-o zonă abstractă, în afara lumii și a omului. Ele se întregesc vieții din care provin, reproducând în spațiu anumite impulsuri spirituale. Într-o accepțiune mai largă, viața formelor definește climate psihologice fără de care caracterul specific al ambianțelor ar fi opac și insesizabil pentru toți cei ce le aparțin.

Forma reprezintă aspectul vizual, înfățișarea lucrurilor, ființelor și fenomenelor din natură.

Acestea se deosebesc între ele prin formă. Putem vorbi astfel, de forma ochiilor sau a feței cuiva, de formele mobilierului, de formele elementelor ori fenomenelor din natură, etc. Forma definește tot ce există în univers. Sunt forme create de natură și forme create de om. Multe dintre formele create de om au fost inspirate din natură. Printre acestea sunt și formele artistice plastice. Ele au două ipostaze: forma plană și forma spațială.

Forma plană are două dimensiuni: lungimea și lățimea. De aceea i se mai spune și forma bidimensională. Forma plastică plană este forma desenată pe o suprafață plană, cum ar fi foaie de hârtie, pânză sau cartonul pentru pictură, sticlă, zidul, peretele pentru frescă.

„Forma spațială are trei dimensiuni (lungime, lățime și înălțime), de aceea se numește și forma tridimensională.”² Forma spațială are, deci, un volum așezat în spațiu. Este specifică sculpturii, modelajului, ceramicii, tehnicii origamii, etc.

Formele nu constituie propria lor schemă, reprezentarea lor nudă. Viața lor se desfășoară într-un spațiu care nu este cadrul abstract al geometriei. Ea capătă consistență la nivelul materiei, cu ajutorul uneltelor, în mâinile oamenilor. Aici se manifestă ele, și nu în altă parte, adică într-o lume prin excelență concretă și variată. Aceeași formă își păstrează proporțiile, dar și calitatea ei variază în funcție de materie, de unealtă și de mână. Ea nu este același text reproduș pe hârtii diferite, căci hârtia nu este decât suportul textului; într-un desen ea este elementul vital, esențial. O formă lipsită de suportul ei nu este formă, iar suportul este formă la rândul său. Este deci necesar să facem cunoscut rolul imensei varietăți că principiul oricărei tehnici nu este inerția, ci acțiunea.

Specialiștii denumesc forma întâlnită în natură drept forma naturală, iar pe cea creată de artist în procesul creației prin diferite procedee, în diferite tehnici de lucru, cu ajutorul liniei, punctului și culorii, forma plastică.

Forma plastică se constituie ca o configurație de elemente organizate, în funcție de temperamentul artistului, de stilul personal sau al epocii în care a fost creată. De-a lungul creației plastice universale, a existat o evoluție a formei în funcție de stilul epocii artistice respective. În acest sens, putem spune că și forma plastică ne ajută să identificăm un stil, un curent sau o personalitate artistică.

2 Cristea, M., *Metodica predării educației plastice în învățământul primar și preșcolar*, București, 2009, Editura Corint

În funcție de modul în care a fost obținută, forma are două accepții:

- forma spontană;
- forma elaborată.

Forma spontană în pictură se poate obține accidental sau dirijat, prin diferite procedee tehnice, cum ar fi fuzionarea, stropirea, mișcarea suprafeței de hârtie pe care au fost așezate culori diluate cu apă, monotipia, dirijarea culorii cu jet de aer, etc. Forma spontană astfel obținută poate constitui o lucrare în sine sau poate fi prelucrată. Procedeele de prelucrare a formei spontane sunt multiple: conturarea, adăugire, suprapunerea sau juxtapunerea mai multor forme spontane. Deci, formele spontane sunt considerate exerciții de invenție cu efecte plastice surpriză, obținute prin diverse procedee de lucru expresive. (fig. 7)

„Forma plastică elaborată se obține pe baza transfigurării unor forme naturale”.³

Forma elaborată este obținută în actul creației, pe baza sugestiilor din natură. Atât în sine, cât și în spațiul unei compoziții, aceasta are puterea de a comunica idei, sentimente, trăiri, fenomene ale naturii, etc. (fig. 8)

Expresivitatea formei elaborate nu exclude spontaneitatea și poate fi obținută prin transfigurarea, metamorfozarea formei observate în natură.

Pe pânza pictorului sau pe planșa graficianului forma reprezintă prilejul motivul – transmiterii unei idei. Aspectul acestor forme folosite în artele plastice pot fi figurative sau nonfigurative. Formele figurative sunt acele imagini create de artist pentru care găsim corespondente în natură. Toate aceste imagini sunt creații realiste modelate mai mult sau mai puțin de ficțiune, uneori chiar reproduceri naturaliste, asemănătoare fotografiei. Multe milenii, toate imaginile semnate de pictori erau figurative.

Formele nonfigurative sunt imagini create doar de imaginația sistemului psihic uman, fără ca acestea să amintească prin aspectul lor de elementele existente în natură. Numite și forme abstracte, ele sunt create exclusiv de ficțiune, așa cum sunt, de exemplu, figurile geometrice sau chiar literele din alfabetul diferitelor popoare, semne cu care oamenii au convenit să-și noteze ideile sau cunoștințele dobândite de-a lungul timpului. Artă decorativă folosește în general elemente nonfigurative, abstracte, prin care-și propune să ornamenteze la

3 Cristea, M., *Metodica predării educației plastice în învățământul primar și preșcolar*, București, 2009, Editura Corint

interior sau la exterior, spații arhitecturale, obiecte de uz curent, vestimentație etc. În general formele nonfigurative apar rar în asociere cu arta figurativă, iar atunci când totuși există, prin ele ori se încadrează suprafața ocupată de o compoziție care ilustrează realul, ori despart și separă ca niște brâie plăcute aceste ilustrări, cum se întâmplă în cazul mulțimii de compoziții murale din biserici. O altă asociere o mai vedem în decorarea ceramicii antice grecești, unde ornamentarea era dominată de figurativ. Când arta populară a unei etnii este dominată de elemente abstracte, nonfigurative, înțelegem că există rădăcini multimilenare în cultura acelei națiuni.

În ceea ce privește copilul de grădiniță, forma este una dintre însușirile obiectelor pe care o distinge cel mai ușor. Ea „capătă de timpuriu rol de simbol, deoarece este însușirea care prezintă cel mai mare grad constanță (la obiectele care fac parte din aceeași categorie).”,⁴

Copii, chiar și cei mici, recunosc cu ușurință mingile, păpusile, mașinile, în general, obiectele din jurul lor după formă, indiferent de culoarea sau mărimea acestora. De la aproximativ un an și jumătate-doi ani, ei mâzgălesc fără a avea intenția de a reprezenta ceva. Mai târziu, copilul începe să reprezinte lucrurile din preajmă, cele care sunt importante pentru el (copaci, case și în special ființa umană). Când începe deja să construiască grafic anumite scene, adică între 5 și 7 ani, el împarte de obicei foaia în trei spații mari: partea de sus (cerul), partea de jos (pământul) și centrul, în care desenează subiectul principal. La grupele mici, temele propuse copiilor trebuie să cuprindă forme simple, pe care ei le diferențiază ușor și le redau fără prea mare greutate – ceea ce de altfel le creează și o stare afectivă pozitivă, le stimulează și le menține interesul pentru activitățile plastice.

Dacă la vârsta de 3-5 ani copilul desenează imaginea unui obiect care este mult simplificată și redată schematic, la copiii de 5-7 ani se observă forme cu un aspect mai complex.

Frumusețea conturului în desenele copiilor este evidentă în ansamblul compoziției. Linia de contur este foarte robustă și spontană. Ei folosesc contururi mai subțiri sau mai groase, fapt ce e determinat de temperamentul fiecărui copil. În desenele lor copiii reușesc să stabilească un echilibru între desen și culoare. Este vorba despre

4 Popa, V., *Activitățile de educație plastică în grădiniță*, București, 2000, Ed. V&I Integral

forma, intensitatea și culoarea conturului, pe de o parte, și culorile compoziției pe de altă parte. De altfel, libertatea aceasta de desen și culoare este o caracteristică a copilăriei, este „lumea copiilor”.⁵

Bibliografie

1. Cristea, M., *Metodica predării educației plastice în învățământul primar și preșcolar*, București, 2009, Editura Corint
2. Popa, V., *Activitățile de educație plastică în grădiniță*, București, 2000, Ed. V&I Integral

Contribuții privind dezvoltarea calității motrice rezistență la elevii din ciclul gimnazial

Prof. Andrei Mihail

Școala Gimnazială, comuna Stoenеști

Prof. Bâră Iuliana Elena

Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni

Abstract: Caracteristica principală a dezvoltării organelor din sfera vieții somatice este ritmul de creștere mai accentuat față de cel al organelor vegetative.

Cuvinte cheie: dezvoltare fizică, mobilitate, motricitate

Pe baza datelor clinice și experimentale, o serie de cercetători au ajuns la concluzia că imediat după 6 ani se produce o modificare importantă morfo-funcțională în organismul copiilor denumită de ei „prima schimbare de înfățișare” aproape tot atât de însemnată cât și „cea de-a doua schimbare”, caracteristică perioadei pubertare.

După observațiile lui Denisiuk (1967) cea mai mare creștere a capacității motrice la copii antepubertari are loc la etapa de 5 ani. Excitantul

⁵ Popa, V., *Activitățile de educație plastică în grădiniță*, București, 2000, Ed. V&I Integral

motric la această vârstă are un rol deosebit de important în vederea perfecționării dezvoltării fizice a copiilor.

Intensificarea creșterii somatice și dezvoltarea capacității funcționale a organismului școlariilor în perioada antepubertară:

Caracteristica principală a dezvoltării organelor din sfera vieții somatice (de relație) este ritmul de creștere mai accentuat față de cel al organelor vegetative. La începutul perioadei (6-7 ani) ritmul general de creștere este mai rapid decât până la această vârstă, urmând ca ulterior (8-11 ani) să asistăm la încetinirea lui marcată, mai ales în sfera somatică (creșterea taliei). La nivelul diferitelor țesuturi și aparate, particularitățile anatomo-fiziologice se pot sintetiza astfel:

- Dezvoltarea rapidă a oaselor

- Procesul de osificare este rapid la începutul perioadei, ca apoi să fim martorii unei încetiri a ritmului, mai întâi la fete și ceva mai târziu la băieți, fără a putea remarca diferențe semnificative în creșterea și dezvoltarea taliei între cele două sexe. Prin depunerea accentuată de săruri minerale crește mult rezistența oaselor la solicitări mecanice.

Având în vedere că definitivarea curbării tipice toracice (cifoza fiziologică) are loc la 6-7 ani, deci în momentul școlarizării, profesorul de educație fizică trebuie să vegheze activ asupra adaptării și menținerii unei poziții corecte a copilului la banca, la masa și în ortostatism.

Mobilitatea activă și pasivă a coloanei vertebrale la copii de vârstă antepubertară se dezvoltă uniform. Mobilitatea activei crește mult în aceasta perioadă la nivelul segmentului toracic inferior și al celui lombar. S-a constatat o creștere neîntreruptă a mobilității pasive și active a segmentului lombar între 7-14 ani, creșterea fiind de 17°. Mobilitatea pasivă a segmentului toracic inferior o întrece pe cea activă cu 7-11° și crește 8

puțin (6°) după vârsta de 10 ani. La nivelul segmentului cervical creșterea anuală a mobilității active este de 5°.

Educația fizică și sportul stimulează creșterea în lungime a oaselor, determinând implicit sporirea înălțimii scheletului osos. În mai mică măsură sunt influențate oasele cutiei toracice și ale centurii scapulare și cel mai puțin sunt stimulate oasele bazinului.

Dezvoltarea musculaturii se face exclusiv pe semama îngroșării (hipertrofiei) fibrelor musculare existente la naștere. Musculatura membrilor

superioare este relativ mai bine reprezentată decât cea a membrilor inferioare, la copii antepubertari. Fibrele musculare la copii de vârstă antepubertară sunt mai lungi decât la adult, iar porțiunile tendinoase sunt mai scurte. Mușchii școlarului antepubertar sunt relativ slab dezvoltati, flexorii mai bine în comparație cu extensorii, ceea ce obligă profesorul de educație fizică să acorde atenție sporită dezvoltării acestei musculaturii. Tonusul muscular mai scăzut permite efectuarea mai amplă a mișcărilor, dar este defavorabil celor fine, precise. Forța musculară este redusă, iar menținerea constantă a echilibrului cere un efort suplimentar.

- Dezvoltarea morfologică avansată, însă funcțional deficitară, a sistemului nervos central. La vârsta de 6-7 ani se încheie procesul de diferențiere a neuronilor corticali și periferici, precum și mielinizarea tuturor fibrelor aferente și eferente. Sistemul nervos vegetativ macroscopic se prezintă ca la adult. În cursul zile de lucru, capacitatea de muncă intelectuală a elevilor atinge valori maxime între orele 9-11 și 16-18.

2. Dezvoltarea în ritm relativ lent a organelor interne

2.1. Slaba dezvoltare morfologică și economicitatea funcțională redusă a aparatului cardiovascular

- Rețeaua musculară la școlarii antepubertari este relativ bine dezvoltată, dezvoltarea mai rapidă a arterelor de tip elastic ușurează sarcina miocardului. Venele se dezvoltă și ele într-un ritm rapid, în special una cava inferioară. - Funcția relativ deficitară a aparatului cardiovascular.

- Aparatul cardiovascular la această vârstă este relativ mult solicitat și în repaus, în vederea satisfacerii nevoilor de irigație cu sânge a diferitelor țesuturi, al căror metabolism este mai crescut cu al adulților.

2.2. Organele hematopoetice și sângele 10

- Sângele și organele hematopoetice la copiii de vârstă antepubertară satisfac în condiții relativ bine cerințele organismului. Potențialul ridicat d măduvei osoase galbene de a se transforma în măduva roșie (îndeplinind rolul de organ hematopoetic) constituie o supapă de siguranță în cazul unor solicitări mari (hemoragii, anemii, ședere îndelungată la altitudine, efort fizic susținut, etc).

2.3. Aparatul respirator

- Aparatul respirator la copii de vârstă antepubertară este anatomic slab dezvoltat, dar în

repaus satisface cerințele oxigenării organismului în creștere, fără dificultăți. În condiții de solicitări suplimentare, de orice natură (efort fizic) capacitatea funcțională a aparatului respirator se epuizează repede, ceea ce constituie unul dintre principalii factori imitatori ai efortului la această vârstă..

2.4. Sistemul nervos vegetativ relativ bine dezvoltat

- În jurul vaselor sangvine se constata existența unei rețele bogate în fibre simpatice, ceea ce permite o dirijare relativ bună a vasoconstricției și vasodilatației, corespunzătoare cerințelor momentane ale diferitelor teritorii musculare.

2.5. Dezvoltarea inegală cu secreție internă

- Activitatea glandelor cu secreție internă este insuficientă în perioada antepubertară, Adenohipofiza produce însă în abundență hormonul somatotrop, necesar proceselor de creștere și dezvoltare, restul glandei fiind 11 mai puțin activ. Celelalte glande cu secreție internă prezintă o activitate limitată, inclusiv glandele sexuale, a căror dezvoltare rapidă coincide cu perioada antepubertară.

Bibliografie

1. Dragnea, A. (1996) - Antrenamentul sportiv. București, Ed. Did. și Ped.
2. Dragnea, A. și Mate-Teodorescu, S. (2002) - Teoria sportului. București, Ed. Fest
3. Epuran, M. (1990) - Modelarea conduitei sportive. București, Ed. Sport-Turism
4. Epuran, M. (1993) - Psihologia sportivă. București, Ed. U.R. Științe și Arte
5. Rădulescu, M. (2006) - Optimizarea strategiilor metodologice de dezvoltare a calităților coordinative la fotbalistii juniori. Teză de doctorat. București
6. F.R.F. – S.F.A. – „Culegere de materiale tehnico – metodice” – 2002
7. F.R.F. – S.F.A. – „Culegere de materiale tehnico – metodice” – 2003

Sportul - aport de sănătate în viața noastră

Prof. înv. primar Bîzdoacă Daniela-Elena
Liceul Sanitar "Antim Ivireanu", Râmnicu Vâlcea

Abstract: Sportul reuneste toate formele de activitate fizică menite, printr-o participare organizată sau nu, să exprime sau să amelioreze condiția fizică și confortul spiritual, să stabilească relații sociale, sau să conducă la obținerea de rezultate în competiții de orice nivel. Sportul înseamnă sănătate, optimism și poftă de viață. Efectele favorabile ale sportului asupra stării de sănătate, influențează funcțiile și sistemele organismului uman.

Cuvinte cheie: sport, sanatate, dezvoltare fizică.

Noțiunea sportului pentru toți. Dezvoltarea fizică și spirituală, nivelul înalt al sănătății umane constituie un garant al îmbunătățirii situației demografice și păstrării fondului genetic național. Fără elaborarea unui sistem național al activităților fizice pe perioada vieții, este imposibilă realizarea aptitudinilor înnăscute ale omului.

Prin activitatea fizică susținută, se va urmări menținerea unei stări de sănătate optime, în special pentru cetățenii cu vârsta cuprinsă între 25 și 40 de ani și femeile însărcinate. La copiii cu vârsta între 0 și 3 ani se va urmări stimularea mișcărilor fizice naturale, la cei de vârstă preșcolară - activitățile motrice reieșind din particularitățile lor morfologice, anatomice și psihologice de vârstă, iar la cei din categoriile elevi și tineret studios - dezvoltarea și pregătirea fizică armonioasă. Pentru persoanele în etate, practicarea culturii fizice și a sportului este importantă pentru menținerea interesului față de viață, întremarea și fortificarea sănătății, prelungirea activității de creație.

Pentru acest grup social, activitățile orientate spre formarea și consolidarea modului sănătos de viață vor cuprinde următoarele: a) crearea programelor speciale de întremare și fortificare a sănătății; b) folosirea sălilor sportive ale instituțiilor de învățământ, colectivelor de muncă, a celor din zonele de locuit, pentru practicarea culturii fizice și a sportului de către persoanele în etate; c) înființarea unui sistem competițional sportiv pentru veterani; d)

elaborarea, de comun acord cu organele de asigurare socială și sănătate, a unui program de acțiuni avînd ca scop antrenarea persoanelor în etate la practicarea culturii fizice și a sportului.

Structurile de specialitate ale statutului nostru, acordă educației fizice și sportului un rol tot mai important în formarea multilaterală a omului societății socialiste. Aceasta constituie chezașia fermă a condițiilor tot mai bune ce se creează în societatea noastră tuturor cetățenilor patriei pentru a duce o viață mai bună și civilizată. În acest scop, societatea alocă o parte importantă din mijloacele sale materiale pentru înfăptuirea unui complex de măsuri economice, sociale, culturale, care să conducă la dezvoltarea și întărirea continuă a sănătății populației, la valorificarea factorilor naturali — apa, aerul, soarele — și a mișcării pentru consolidarea acesteia, călirea organismului uman, prevenirea și combaterea cauzelor îmbolnăvirilor, menținerea crescută a capacității de muncă și prelungirea duratei active a vieții omului.

Unul dintre mijloacele dovedite cu mare eficiență în menținerea stării de sănătate și fortificarea organismului este exercițiul fizic practicat în diversele forme ale educației fizice, turismului și sportului. Rolul și locul exercițiului fizic în contextul regimului de viață și de muncă moderne este relevat pe plan mondial și stă în atenția specialiștilor, medicilor și organizațiilor chemate să vegheze la starea de sănătate a oamenilor. Revoluția științifică și tehnică contemporană a influențat profund modul nostru de a gândi și de a trăi. Industrializarea, progresul tehnic accelerat, urbanizarea, creșterea impetuoasă a proceselor economice și social-culturale modifică simțitor modul de viață și de muncă al oamenilor.

În zilele noastre, alături de binefăcătoarele daruri oferite de evoluția tehnicii și de avantajele unei vieți civilizate, se afirmă și factori cu consecințe și influențe care acționează negativ asupra sănătății.

Modernizarea progresivă a producției prin creșterea la un înalt grad a automatizării și mecanizării, precum și mijloacele multiple cu un grad de comoditate pe care viața și confortul secolului nostru le pun la dispoziția omului, îl eliberează tot mai mult de efortul fizic, dar îi solicită, în schimb, un mare consum al resurselor intelectuale. o suprasolicitare nervoasă. Atît munca sedentară, cît și inactivitatea fizică continuă frecvent și în timpul liber, ca urmare a comodității în care mulți se complac, îndepărtează omul de sursele naturale ale menținerii sănătății. de natură, de mișcare, de activitatea fizică — factori

esențiali pentru întreținerea vieții și a unei dezvoltări armonioase.

Efortul fizic activează funcțiile nutritive ale organismului. Exercițiile fizice stimulează procesele de nutriție, activează metabolismul (transformările) tuturor substanțelor energetice. În timpul efortului, musculatura — considerată ca principalul organ al metabolismului — angrenează pînă la 90—95% din procesele metabolice. Exercițiul fizic influențează în același timp atît sistemul nervos cît și viața psihică a omului.

Efortul fizic bine condus stimulează activitatea intelectuală. Exercițiul fizic generează și efecte cu caracter profilactic (preventiv) și terapeutic, datorită influențelor favorabile pe care le are asupra diverselor aparate și sisteme ale organismului. Așadar, la toate vîrstele exercițiile fizice și sportul practicate sistematic perfecționează deprinderile de mișcare, îmbogățesc aptitudinile, măresc randamentul activității fizice și intelectuale, călesc organismul.

Forța, rezistența, îndemnarea reprezintă calități motrice și cerințe de seamă în foarte multe profesii și chiar în viață, ele dezvoltându-se prin practicarea exercițiilor fizice și sportului. Un program de exerciții fizice și de mișcare, adaptat fiecărei vîrste și practicat rațional, după o metodă bine precizată și cu regularitate, zi de zi, este o chestiune de voință, de autodisciplină, de educație, care contribuie la asigurarea funcționării normale a tuturor organelor și sistemelor corpului, aducînd armonie în funcțiile organismului o întărire fiziologică și o creștere a capacității de luptă împotriva îmbolnăvirilor. În acest context, timpul liber, modul cum acesta este folosit are o importanță deosebită. Timpul liber trebuie să ajute, prin felul cum este organizat, pe de o parte, la recuperarea efortului din activitatea obișnuită, pe de altă parte, la echilibrarea, la compensarea lipsei de mișcare din timpul afectat ocupației profesionale

Bibliografie

1. Cîrstea Gh. Educația fizică. Teoria și bazele metodicii. - București: A.N.E.F.S.. 1996
2. Firea E. Metodica educației fizice. - Vol. 1. II. - București: IEFS. 1984.

Sănătate prin mișcare, sport

Director Mihai Andra Mihaela

Școala Gimnazială Colonie Râmnicu Vâlcea

Prof. Popescu Ana-Maria

Școala Gimnazială Nr.10 Râmnicu Vâlcea

Abstract: „Exercițiile fizice au numeroase beneficii: stimulează sistemul imunitar, reduc inflamațiile intestinale și contribuie la reducerea nivelului de insulină”.

Cuvinte cheie: sănătate, mișcare, exerciții fizice;

Sportul și obezitatea

Legătura lor e clară ca bună ziua, dar haideți să mergem un pic în profunzime și să aflăm că exercițiile fizice reduc în medie cu 40% predispoziția genetică pentru obezitate, potrivit unui studiu realizat de cercetătorii britanici de la Universitatea Cambridge.

Adică și dacă ne naștem cumva „sortiți” la obezitate, sportul poate da asta peste cap. Cercetătorii au confirmat teoria potrivit căreia un mod de viață activ atenuază influența genetică asupra indicelui de masă corporală și a riscului de obezitate. Ei au descoperit în cadrul studiului că aceia care făceau sport și aveau gena obezității au luat în greutate 379 de grame, iar sedentarii – 592 de grame.

Mai ales că sportul afectează hormonii apetitului – anumite ședințe (de exercițiu aerobic mai degrabă decât de cel non-aerobic) declanșează eliberarea peptidei YY, hormon care suprimă apetitul.

De asemenea, exercițiile fizice “repară” senzitivitatea neuronilor implicați în controlul sațietății, cei care ne transmit nouă informația că suntem plini, gata cu mâncatul. Automat, asta duce la mai puține alimente consumate și pierdere în greutate.

Sportul, memoria și bolile psihice

Există în acest moment un val de studii care vorbesc despre exercițiile fizice ca despre niște bune ajutoare ale memoriei. Multe merg și mai departe și numesc mișcarea protectoarea noastră de riscul de Alzheimer. Mai exact, plimbările pe o distanță de cel puțin 10 kilometri pe săptămână ar putea fi singurul lucru pe care oamenii îl pot face pentru a preveni micșorarea creierului și apariția demenței, potrivit

unui studiu american.

Că sportul face niște lucruri incredibil de bune cu creierul aflăm și din următoarea cercetare, care vizează dependenții de droguri. Medicii fac studii intense pe consumatori înrâiți de marijuana ca să înțeleagă posibilul ajutor pe care îl poate da sportul în cazul acestor dependenți. Se presupune că mișcarea fizică și schimbările pe care le produce la nivelul creierului pot determina folosirea exercițiilor ca o modalitate de prevenire și tratament.

Participanții au spus deja că au sesizat o scădere a “poftei” și a consumului zilnic după câteva ture pe bandă. Pe de altă parte, cercetătorii de la Harvard ne anunță că exercițiile fizice făcute cu regularitate, dar și o anumită restricție calorică întârzie îmbătrânirea în cazul șoarecilor de laborator. Mai precis, “reîntineresc” conexiunile dintre nervi și mușchi.

“Această cercetare ne dă un indiciu despre cât de puternică este influența stilului de viață asupra declinului sinapselor noastre”, sunt de părere medicii. Așa că săriți în adidași de dragul unui creier sănătos și tânăr.

Sportul și alte laude medicale

Știați că mișcarea este leac natural pentru artrită? Medicii americani le recomandă tuturor celor care suferă de artrită să facă exerciții fizice regulate. Cercetarea arată că persoanele care suferă de artrită și fac mișcare scapă de durere și de oboseală, își îmbunătățesc funcțiile extremităților.

Chiar și o schimbare cât de mică în stilul de viață – cum ar fi o plimbare de 10 minute de 3 ori pe zi – poate reduce impactul artritei asupra activităților zilnice și scade dependența de medicamente. La fel de important mi se pare și faptul că un studiu realizat pe baza a 20 de cercetări anterioare și publicat în *British Journal of Cancer* a evidențiat faptul că persoanele foarte active din punct de vedere fizic se confruntă cu un risc de 3 ori mai mic de a face polipi intestinali, formațiuni considerate precursori ale cancerului.

„Exercițiile fizice au numeroase beneficii: stimulează sistemul imunitar, reduc inflamațiile intestinale și contribuie la reducerea nivelului de insulină”, spune principala autoare. Pentru că am auzit de cazuri tot mai dese, vă spun și că femeile sedentare prezintă un risc de peste 2 ori mai mare de a suferi de embolie pulmonară – o afecțiune ce constă în formarea de cheaguri sangvine în plămâni.

Sedentarismul este de mult timp asociat cu apariția unor boli grave – diabet, tulburări cardiace,

colesterol ridicat, însă acesta este primul studiu care indică o creștere considerabilă a riscului de apariție a emboliei pulmonare, aflată adeseori la originea atacurilor de cord.

Cercetătorii din Maryland și Baltimore au descoperit și ei că bolnavii de Parkinson care au mers pe banda de alergare la o viteză confortabilă, pentru o perioadă măricică (exercițiu de intensitate mică) și-au îmbunătățit capacitatea de a merge. Suedezii sar și ei dovada științifică potrivit căreia mișcarea este la fel de bună ca pilulele prescrise în caz de migrenă.

Studiul axat pe 91 de pacienți migrenați a arătat că 40 de minute de exerciții de 3 ori pe săptămână fac miracole. Iar oftalmologii ne-ar putea prescrie liniștiți abonamente la sală ca să nu facem vreodată glaucom. Potrivit unui studiu, mișcarea fizică ține sub control inclusiv presiunea oculară, care, dată peste cap, poate cauza maladii din cele mai grave. Trebuie însă să ne ținem de antrenament, nu glumă: cifrele studiului arată că sportul practicat regulat aproximativ 15 ani scade riscul cu 25%.

Bibliografie

1. Dragnea, A. – Antrenamentul sportiv, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1996.
2. Dragnea, A. - Bota, A. – Teoria activităților motrice, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1999.
3. Dragan, I. – Selecția și orientarea medico-sportivă, Ed. Sport-Turism, București, 1989.

Calitățile motrice în sport „îndemânarea”

Prof. Andrei Mihail

Școala Gimnazială, comuna Stoenеști

Prof. Bâră Iuliana Elena

Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni

Abstract: Caracteristica principală a dezvoltării calităților și priceperilor motrice din sfera vieții umane.

Cuvinte cheie: act motric, proces complex, aptitudine.

Fără coordonare, fără îndemânare nu există act motric. Și așa cum cultura este rezultanta tuturor cunoștințelor noastre – din orice domeniu de activitate, politică, știință, artă, literatură acumulate prin orice metode și mijloace, tot așa îndemânarea este rezultanta tuturor posibilităților noastre de mișcare, indiferent de calea prin care s-au acumulat.

Oamenii îndemânatici sunt, trebuie să fie oameni de acțiune, de caracter. Îndemânarea dă omului încredere în el însuși, în munca sa, în munca celor cu care conlucrează. Așa este în viață, așa este în sport. Căpitanii echipelor, conducătorii de joc nu sunt exponenții forței sau vitezei. Ei sunt aproape întotdeauna jucători tehnici, calmi, cu imaginație și gândire. Îndemânarea îi face stăpâni pe ceea ce încearcă și aproape tot ceea ce încearcă reușesc și nu datorită norocului, ci experienței de ani de zile.

Educarea coordonării este un proces complex ce se întinde pe o perioadă lungă de timp și care se realizează concomitent cu evoluția scoarței cerebrale și a sistemului muscular. La vârsta școlară, datorită maturizării sistemului nervos, în special la nivelul scoarței și a operațiilor acesteia, datorită numărului mare de deprinderi motrice însușite în mod organizat, dirijat, nivelul coordonării se îmbunătățește.

Coordonarea motrică ca și îndemânarea este considerată ca fiind o aptitudine psihomotrică deosebit de complexă ce se sprijină pe celelalte aptitudini psihomotrice și are interrelații cu deprinderile motrice și mai ales cu priceperile. Cei mai mulți autori consideră coordonarea ca fiind o aptitudine motrică complexă ce se educă în scopul îmbunătățirii unor

capacități printre care: capacitatea de a regla și dirija mișcările singulare sau acțiunile la care participă întregul organism, capacitatea de a stăpâni mișcarea motrică în orice situație precum și capacitatea de a trece rapid de la unele acțiuni și relații la altele, fără să fie întreruptă continuitatea și fluiditatea actelor și acțiunilor motrice, în concordanță cu cerințele mereu schimbătoare ale mediului înconjurător (ale ambianței unui anumit sport).

Educarea coordonării este un proces complex ce se întinde pe o perioadă lungă de timp și care se realizează concomitent cu evoluția scoarței cerebrale și a sistemului muscular. La vârsta școlară, datorită maturizării sistemului nervos, în special la nivelul scoarței și a operațiilor acesteia, datorită numărului mare de deprinderi motrice însușite în mod organizat, dirijat, nivelul coordonării se îmbunătățește.

Ușurința învățării mișcărilor, la vârsta școlară mică este avantajată de un anumit nivel de dezvoltare cognitivă și senzorială înregistrat în perioada de preșcolaritate exprimat în capacitate de percepție și de observație. Cea mai propice perioadă de dezvoltare a coordonării este cea la începutul pubertății adică până la 11-12 ani, după această vârstă, învățarea motorie de tip spontan, prin imitație dispare treptat, avantajând învățarea rațională prin analiză, decizie, creație, idee neacceptată de HAHN E., în 1996, care consideră vârsta de „15 ani pentru băieți și 13-14 ani pentru fete”, ca vârsta la care coordonarea motrică poate fi cel mai bine dezvoltată.

Mulți consideră că această coordonare reprezintă un talent moștenit. Afirmatia cât se poate de adevărată în mare măsură, și, cu toate acestea, coordonarea poate fi dezvoltată considerabil, în special dacă pregătirea în acest scop este inițiată din copilărie. Începând din copilărie, sportivii trebuie confrunțați cu tot felul de activități și deprinderi, folosind, în special, mingi de orice tip.

Marea îndemânare a unui sportiv se materializează prin felul cum știe stăpâni ritmurile mișcării.

Respectarea strictă a regulii „de la simplu la complex” mai ales în cadrul efectuării unor acțiuni care au în structura lor mișcări firești (naturale) – alergare, sărituri, etc., nu este în măsură să conducă la influențarea îndemânării.

Modalitatea firească a însușirii acestor acțiuni (în măsură să influențeze și îndemânarea) este exersarea globală și limitarea treptată a mișcărilor necoordonate.

În concluzie, îndemânarea/coordonarea –

Iona - În căutarea sinelui

aptitudine psihomotrică complexă – poate fi scoasă în evidență de priceperile și deprinderile motrice și de celelalte calități motrice. La rândul lor perfecționarea acestora este condiționată de valoarea îndemnării/coordonării.

Bibliografie

1. DRAGNEA A., MATE-TEODORESCU, S. 2002, *Teoria antrenamentului*. București, Edit. FEST
2. DRAGNEA A., 1996, *Antrenamentul sportiv*, București, edit. Didactică și Pedagogică,
3. DRAGNEA A., BOTA A., *Teoria activităților motrice*. București, Edit. Didactică și pedagogică, 1999,
4. DRĂGAN I., *Selecția și orientarea medico-sportivă*. București, Edit. D.P. 1996.
5. EPURAN M., 2005, *Metodologia cercetării activităților corporale – Exerciții fizice – Sport – Fitness*, București, Ed.2, Edit. FEST.
6. FARCAȘ V., *Didactica Educației Fizice și Sportului*. Tg. Mureș, Edit. Universității Petru Maior, 2003.
7. FIREA E., *Metodica Educației fizice Școlare*. București, Edit. Didactică și Pedagogică,
8. HAHN E., *Antrenamentul sportiv la copii*, traducere, București, traducere C.C.P.S.,
9. HAHN E., *Antrenamentul sportiv la copii*, traducere, C.C.P.S., București, 1996,

Prof. Mihaela Udrea
Colegiul Energetic, Râmnicu Vâlcea

Fiind o piesă modernă, **Iona** are în centru personajul-idee, care participă la o acțiune redusă la minimum pentru a da valoare ideilor și încercărilor personajului de a găsi răspunsuri la întrebări existențiale.

Deși intitulată *tragedie în patru tablouri*, **Iona** nu respectă tiparul tragediei clasice, fiind o dramă, de fapt un uriaș monolog sau un dialog cu sine însuși al omului ajuns într-o situație-limită.

Iona a intrat în literatură înainte de a fi reprezentată, înscriindu-se distinct în curentul mondial al „teatrului absurdului” și în continuarea filonului dramaturgiei lui Becket, la care scriitorul nostru adaugă o notă particulară și autentică. Este o piesă despre insatisfacția relativului și nevoia acută de absolut, ale cărei sensuri ating relația fundamentală dintre om și univers, ca și aspectele diverse ale căutării unei ieșiri din condiția tragică existențială și depășirea acestei condiții. În același timp, ea se înscrie ca o replică evidentă atât la adresa teoriilor care clamează moartea tragediei, cât și a celor optimiste care refuză ideea existenței tragicului în viață.

În această operă, Iona, personaj biblic, vorbește cu el însuși și cu spectatorii, dintr-un text absurd care, prin definiție, nu are nici intrigă, nici caractere, nici „final” și în care oniricul depășește realul.

Biblicul Iona se află, așadar, în gura chitului, întors cu spatele spre fundul gurii peștelui uriaș, Iona stă lângă un mic acvariu cu peștișori „care au mai fost prinși odată”. Aruncând năvodul, el așteaptă o pradă nouă. Pescarul aflat într-un mediu marin visează la o pădure, la altceva decât marea, în care să nu fie pești.

În cel de-al doilea tablou, în semiobscuritatea din interiorul peștelui, Iona își dă seama că a fost înghițit și meditează la soarta peștilor și a oamenilor, a celor morți și a celor nenăscuți. Umbrele a doi pescari purtând bârne în spinare îi trezesc ideea mării, din afară, ideea că trebuie să iasă din „hoiturile hoiturilor”, devreme ce nimeni nu i-a spus nici să stea, nici să plece, înăuntru, în chit, nu-i bine, fiindcă

umezeala răzbate permanent. A fost, prin urmare, mâncat, deși nu erau „condiții” pentru aceasta. În consecință, neexistând ferestre, trebuie inventate, și Iona taie cu unghiile de la amândouă mâinile, „degajat, ca și când ar trage la două fierăstraie”, taie pârtie în peștele „trei”. O dată ajuns, își dă seama, însă, că era mai bine înăuntrul peștelui „doi”, care era transparent, „mai trecea cât de cât soarele prin apă”. O neliniște de început de lume îl cuprinde și astfel își amintește de lucruri desperate, din lumea de odinioară: de cărăbuși, de furnici, de soție, de mamă. Reflexia lui se prelungește de-a lungul lanțului existențial, culminând cu un strigăt beckettian: „A/a/ naște-mă o dată, mamă. Prima viață nu prea mi-a ieșit, dar poate a doua, poate a treia...”. Iona trăiește un moment de comunicare intensă cu absolutul: „totul curge așa de repede și noi tot mai facem legături între subiect și predicat... De când spun cuvinte fără șir, simt că-mi recuperez anii frumoși din viață”. Un fel nou de a privi lumea, de fiecare dată mai nou și mai disperat, i se naște în suflet. Simte cum lumea se clatină „ca un ou clocit” și cum propriii lui ochi îl privesc, ochii lui și ai puilor pe care monstrul îi poartă în pântec și care încă nu s-au născut. Acești ochi îi simte cum se trezesc la viață, așa cum cresc noaptea în pădure copacii „de spaimă într-al patrulea tablou, Iona iese din ultimul pește, fericit, exaltat, pe o plajă nisipoasă, murdară de alge și scoici. Dar în zare se vede orizontal - o burtă de pește, apoi alta, un șir nesfârșit de burți, „ca niște geamuri puse unul lângă altul”. Iona se simte ca un Dumnezeu care nu mai poate învia, fiindcă problema e „dacă mai reușești să ieși din ceva odată ce te-ai născut”. Peste această întindere fără devenire și în această nesfârșită cuprindere de pești într-unul singur, stăpânește Uitarea. Iona înțelege că totul e invers și pleacă, sinucigaș prin moarte, spre o nouă și ipotetică lumină, amintindu-ne de o halucinantă replică din Godot: „Călare pe mormânt - iată o naștere dificilă. Din fundul gropii, visător, groparul mânuie forcepsul”.

Fiecare tablou, fiecare scenă, fiecare replică, fiecare cuvânt reprezintă o încercare de cunoaștere dincolo de realitatea conceptelor; posibilă și valorificată deplin mai ales prin spectacol. De fapt, Marin Sorescu pune problema în ecuație, invitând cititorul și spectatorul, deopotrivă, să ajungă la deslușirile necesare. Am fost întrebat - declara cândva dramaturgul - dacă burta chitului simbolizează călătoria în cosmos sau singurătatea intrauterină? În ce măsură Iona e primul ori ultimul om? Dacă dau o accepție freudiamă mistică, politică și cabalistică

experienței acestui personaj? Și mai ales, ce semnificație are gestul final și dacă nu e prea multă amărăciune, și dacă mi-e milă de nouitate? Nu pot să răspund nimic... Știu numai că am vrut să scriu ceva despre un om singur, nemaipomenit de singur... ”

Iona este un dialog viu despre raportul dintre conștiință și existență, din care orice urmă de echilibru socratic a dispărut. Nu contează neapărat ce se întâmplă cu Iona, ci ceea ce spune el, cu setea sa de certitudini, cu nevoia congenitală de eternitate, de depășire a învelișului efemer care întemnițează viața. Schimbările de cadru - întunericul umed al primei secvențe, ca și luminozitatea aridă a ultimului peisaj din enorma „burtă de pește” - rezumă aceeași senzație a captivității oarbe. Indiferent la eroziunea timpului, Iona este angrenat într-o cursă care urmărește dobândirea stabilității, atingerea unui țarm rezistent, durabil. Marea se distinge fie ca tălăzuire promițătoare a veșniciei vii, fie ca spațiu instabil care face să alunece printre valuri orice certitudine. Peștii tulbură mai întâi visele lui Iona ca simple imagini ale succesului în cursa pedestră pentru existență, dar reapar în scenă ca executori ai morții și, totodată, ca închisori temporare, supuse, la rândul lor, descompunerii.

Iona cugetă permanent printr-un joc verbal eliberat de capcanele aparențelor, amestecând imaginile reale cu reveria, conturând abstracțiunile și desfacând materia în sensuri generale. Prezențele terifiante sau situațiile-limită sunt privite cu gravitatea scontată: chitul implacabil este interpelat familial („mă, mustătea”) iar puțința sinuciderii este anulată printr-o glumă („N-am de ce să agăț ștreangul... Coastele tale se clatină. Nu există nici un val fix. Marea e năruire. Mi-ar veni toate astea în cap”).

Conflictul teatral se dezvoltă între tendința de împăcare, de resemnare blajină și impulsul faustic al cunoașterii. Drumul lui Iona, presărat cu aluzii caustice la prejudecățile curente, duce la acceptarea universului mărunț, aflat sub apăsarea fenomenelor, la revolta titanică a sfărâmării marilor taine, Marin Sorescu rămânând permanent partizanul lucidității și privind tentația transcedentalului ca o capcană, în calea nevoii ajungerii la țarm „la aer, lumină, pământ”. Echivalând, prin conținut, un întreg sistem de categorii filozofice, **Iona** își dezvăluie înțelesurile polivalente prin intermediul unei clasice succesiuni silogistice. Simbolurile parțiale sunt integrate, pe rând, în marele Simbol. Pământul făgăduinței, pare a spune autorul, se află în noi, în om, iar singurul drum care ne poate scoate de-a dreptul la liman

este cel al cunoașterii de sine. Cunoașterea de sine este și punct terminus, dar și punct de pornire, totdeauna convertibilă în acțiune când este eliberată de impuritatea lumii sensibile. Fiind noi înșine și cunoscându-ne mai întâi ca „*uomo singulare*”, ajungem la „*uomo nazionale*” și apoi la „*uomo universale*”.

Provocându-ne permanent la o întâlnire cu noi înșine și uzând de drepturile poeziei, Marin Sorescu organizează în irizări metaforice cu gândurile noastre, înlăturând orice tipare sau canoane pentru înțelegerea sensurilor pe care le sugerează. În acest sens, se poate glosa îndelung asupra finalului piesei. Unii exegeți au în vedere gestul lui Iona de a-și spinteca propria burtă, de îndată ce este eliberat din burta monstrului, ca o înțelegere a nevoii de a se înfrânge sau de a se stăpâni pe sine însuși după ce înfrânge colosul. Alții consideră că, îndreptând spre sine cuțitul eliberator, Iona nu mimează nicidecum o sinucidere. În piesă nu e vorba de drama unui individ, ci de un dialog despre abstracții, astfel că nimeni nu trebuie neapărat să moară; sinuciderea ar însemna renunțarea definitivă la luptă, în timp ce Iona caută în fundul mării scoica în care s-ar putea regăsi, pleacă în marea călătorie a cunoașterii, într-o simbolică însoțire cu unica certitudine pe care a putut-o afla: **Omul**. De fapt, în întreaga piesă - și în întreaga dramaturgie soresciană - găsim nu atât spaima de moarte, cât imensul interes pentru dimensiunea spirituală a vieții. Ceea ce dă acestei înțelepte piese un suflu neobișnuit de adânc este stăruința în ideal, **elogiul aspirației către eternitate**, înțeleasă ca punct universal al dorurilor tuturor celor dornici de absolut: „*Afară... Un astfel de loc trebuie să existe... Pentru o clipă. Apoi să vină altul cu tălpile lui arse de noapte*”. Astfel, eul sorescian nu mai aspiră la dizolvări în naturismul primitiv al mării - ca în reveriile neptunice eminesciene - ci, privind valurile, cugetă la majestatea unei bănci de lemn („*o construcție grandioasă, de stejar geluit*”, ridicată de om în calea apei și pe care pescărușii „*să poată respira în timpul furtunii*”).

Iona s-a bucurat de reprezentări scenice în mai multe teatre românești și în teatre din 11 țări ale lumii (din Paris, Freiburg, Zurich, Szeged, Tampere, Berna, Copenhaga, Port Jefferson, Napoli ș.a.). Pe această excepțională partitură s-au ilustrat interpreți și regizori europeni renumiți: Claude Baignaire, Veljio Pasanen, Pino Cerrone, Molnar Arpad, Thomas Mailling. Dar, neuitatele interpretări scenice de înaltă prestanță artistică ale românilor George Constantin și Ilie Gheorghe reprezintă realizări actoricești greu de

întrecut: ele au anulat senzația de discontinuitate pe care o poate lăsa simpla lectură a piesei, închegând o imagine unitară, aruncând punți solide între etapele și dominantele piesei: obiectivitatea constatării, candoarea conștiinței și tristețea resemnării, disperarea luptei și aureola iluminării, optimismul iluziei și dramatismul deziluziei, tragismul lucidității și gravitatea apolonică a contopirii cu sine.

Bibliografie

1. Manolescu, Nicolae, *Literatura română postbelică*, vol. II, Proza, teatrul, Brașov, Editura Aula, 2001
2. Simion, Eugen, *Scriitori români de azi*, București, Editura Litera Internațional, 1998
3. Spiridon, Monica, *Melancolia descendenței*, Iași, Editura Polirom, 2000
4. Streinu, Vladimir, *Pagini de critică literară*, vol. IV, București, Editura Minerva, 1976

*E*ducația ecologică prin activitățile de tip outdoor

Profesor învățământ preșcolar: Bărbulescu
Andreea

Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2
Râmnicu Vâlcea

În mijlocul naturii, copiii se desprind de munca intelectuală, iar noi le orientăm curiozitatea de a cunoaște cât mai multe, îi învățăm să caute explicația fiecărui fenomen, le dezvoltăm interesele cognitive, încrederea în forțele proprii, bucuria și satisfacția descoperirii adevărurilor. De mici, copiii asimilează cunoștințele prin contactul direct cu natura, cu societatea. Pe lângă formarea unor reprezentări clare, natura oferă un cadru deosebit de valoros pentru exercitarea de influențe educative, pentru cultivarea spiritului de cercetare, pentru descoperirea de noi

cunoștințe.

Plimbările în aer liber se deosebesc de plimbările pe care copiii le fac cu părinții prin aceea că întotdeauna educatoarea propune obiective bine stabilite. Plimbările în aer liber sunt însoțite de antrenarea preșcolarilor în acțiuni de observare, în experimentarea și efectuarea unor lucrări practice care-i determină să realizeze o muncă creatoare, le formează și le dezvoltă tehnicile de investigare a realității înconjurătoare. Asemenea activități pot fi urmărirea fenomenelor naturii specifice fiecărui anotimp, observarea creșterii plantelor și a animalelor, îngrijirea și hrănirea acestora.

„De ce ninge?”, „Unde pleacă păsările călătoare?”, „De unde vine ploaia?”, „De ce e udă iarba în diminețile de vară?”, lista „de ce”-urilor poate continua la nesfârșit. Pornind de la aceste banale întrebări ajungem la una dintre problemele capitale ale omenirii – raportul dintre om și natură. Experiența arată că primele noțiuni științifice ale preșcolarilor despre lume și viață se formează prin contactul direct cu natura, în vizite, excursii, intuirea directă a obiectivelor și fenomenelor naturii și utilizarea largă a activităților practice.

Primul pas în cercetarea naturii se face prin organizarea observațiilor în natură, în timpul plimbărilor, în scopul alcătuirii calendarului naturii. Însemnările în calendarul naturii a fost un mijloc care a contribuit la formarea unor noțiuni clare în mintea copiilor. Copiii care nu aveau clară noțiunea de zi, săptămână, anotimp au relizat pe parcursul întocmirii calendrului diferența dintre zi și anotimp, au înțeles că viața plantelor și a animalelor cunoaște anumite etape ce se desfășoară într-un anumit anotimp, sub influența luminii, căldurii, umidității.

Pe linia dezvoltării capacităților intelectuale, contactul direct cu natura contribuie direct la dezvoltarea unor operații ale gândirii: identificare, grupare, comparație, generalizare.

Natura îi atrage pe copii datorită frumuseții ei, prin varietatea și multitudinea de culori, de forme, de mirosuri provenite de la flori, iarbă, frunze și mușchi. Copiii sunt interesați atât de fenomenele caracteristice ale fiecărui fenomen, ale fiecărui anotimp, de viața plantelor și a animalelor, dar și de modul cum se comportă și privesc ceilalți oameni natura și cum o protejează.

În urma plimbărilor, copiii redau cu mai multă fantezie și sensibilitate imaginea realității în cadrul activităților artistico-plactice, practice cu materiale din natură (frunze, ghinde, conuri de

brad etc.). Plimbările și vizitele permit formarea sentimentului de respect și dragoste pentru natură, muncă, om și realizările lui.

Observațiile, impresiile, amintirile, se vor fixa în memorie prin valorificarea lor în practica de zi cu zi, prin activitățile de desen, lucrări aplicative etc.

Bibliografie

1. Breben Silvia, Gongea Elena, *Cunoașterea mediului – ghid pentru învățământul preșcolar*, Editura Radical, 2001;
2. ***, *Pro Ecologia Mileniului III – Revistă de educație ecologică*, Editura Reprograph, 2006.

Jocul didactic în predarea/ învățarea elementelor lexicale de construcția comunicării

Prof. Oteșanu Elena Claudia
Școala Gimnazială, Comuna Tomșani

Metodele constituie instrumente de prim rang în mâna educatorului, sunt calea eficientă de organizare și conducere a învățării, un mod comun de a proceda care reunește într-un tot familiar eforturile cadrului didactic și ale elevilor. Plecând de la literatura de specialitate, metodele didactice sunt împărțite din punct de vedere istoric în :

- metode tradiționale/clasice : povestirea, conversația, exercițiul, demonstrația, jocul didactic, observația, lectura explicativă;
- metode moderne: problematizarea, brainstorming-ul, ciorchinele, metoda cubului, metoda cadranelor, cvintetul, diamantul, piramida povestirii.

Însă nu tot ce este „vechi” este neapărat și demodat, după cum nu tot ceea ce este „nou” este și modern. Alegerea și folosirea metodelor de învățare a noțiunilor de vocabular depinde de următorii factori : vârsta elevilor, de felul cum sunt educate pronunția, auzul, atenția precum și de posibilitățile intelectuale ale elevilor.

Este necesar, din punct de vedere metodic, să facem deosebire între limbajul pasiv al copiilor (totalitatea cuvintelor pe care copiii le înțeleg) și limbajul activ (adică nu numai cuvintele însușite de copii, ci și inițiativele lor de comunicare, posibilitățile lor de a le folosi în îmbinări expresive).

Limbajul oral poate fi colocvial, dialogat sau monologat. Aceste variante corespund unor anumite situații de comunicare, ce îl pun pe copil în situația de a alege și a utiliza corect registrul potrivit, de a așeza corect cuvintele în propoziții și a propozițiilor în fraze.

O condiție esențială a dezvoltării inițiativei de comunicare este atragerea copiilor în actul comunicării și activizarea lor pe toată durata lecțiilor.

Principalele metode utilizate în scopul

îmbogățirii și nuanțării vocabularului copiilor sunt următoarele:

Lectura explicativă reprezintă un instrument de lucru folosit de învățători spre a descoperi elevilor conținutul unui text citit și valorile lui multiple prin cuvânt. Această metodă este esențială și specifică pentru însușirea muncii cu cartea.

În explicarea cuvintelor și în distingerea sensurilor figurate este folosită, pe lângă explicații, **conversația**, câteodată în forma ei cea mai didactică, conversația euristică.

În mod concomitent, **formulările copiilor**, participarea lor la deslușirea înțelesurilor unor cuvinte ce constituie un **exercițiu**, metodă importantă de formare a priceperilor și deprinderilor de exprimare.

Povestirile învățătorului au un rol aparte. Cu ajutorul lor, în limbajul copiilor se strecoară forme de exprimare aleasă sau structuri ale limbajului familiar sau popular, formule standard specifice stilului poveștilor care dezvoltă vorbirea copilului, o clarifică și o nuanțează.

Memorizările sunt utilizate în scopul lărgirii orizontului de cunoaștere al copiilor și al dezvoltării capacităților de comunicare. Poeziile îi emoționează pe copii, de aceea structurile memorizate se întipăresc devenind posibilități de exprimare liberă, creatoare.

Un alt procedeu de activizare a vocabularului elevilor este **jocul didactic**. Prin joc copiii reflectă lumea înconjurătoare, imită adulții și se adaptează la realitățile vieții. Prin acțiunile practice din jocuri și îndeplinirea unor roluri, copiii își dezvoltă vorbirea, imaginația și gândirea. Din multitudinea categoriilor de jocuri consider că trebuie să ocupe o pondere importantă la clasele I-IV următoarele : jocurile didactice, jocurile de creativitate , jocurile logice . Jocurile didactice pot însoți fiecare obiect de învățământ , fiecare lecție luând și forma unor întreceri, concursuri între toți elevii , între rândurile de bănci , grupe de elevi etc

Un copil care nu se joacă va fi o personalitate care nu se afirmă, care se mulțumește să fie neînsemnată, fără mândrie, fără inițiativă, deci fără viitor. Învățătorul are datoria de a învinge inerțiile, timiditatea, lipsa de interes și de a crea o motivație corespunzătoare pentru comunicare și învățare. Pentru acesta el trebuie să fie un animator al comunicării!

Jocul dezvoltă copiilor curajul, atenția, dorința de a relaționa cu grupul. Jocul didactic poate fi folosit cu succes în captarea atenției copiilor, dar și pe parcursul lecțiilor atunci când se instalează

oboseala, dezinteresul, plictiseala.

Bibliografie

1. **Elkonin, D.B.**, (1980), *Psihologia jocului*, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. **Logel, Dumitru, Popescu, E., Stroescu-Logel, E.**, *Sineze de metodică a predării limbii și literaturii română în învățământul prima – metodică*, Editura Carminis, Pitești
3. **Neagu, Maria, Ramona**, (2011), *Jocul didactic – cale de acces spre sufletul copilului*, Editura Rovimed Publishers, Bacău

Rolul educației fizice în formarea personalității

Prof. Hoanță Augustina

Liceul „Constantin Brâncoveanu”-Horezu

Prof. Ghișoiu Cristina Elena

Liceul „Constantin Brâncoveanu”-Horezu

Abstract: Practicarea exercițiilor fizice conduce la formarea unor trăsături, cum ar fi: spiritul de inițiativă, ambiția, dorința de autodepășire, hotărârea, spiritul de abnegație etc.

Cuvinte cheie : dezvoltarea personalității, ambiție, sport, mișcare, exerciții fizice

Educația fizică își aduce aportul și la dezvoltarea proceselor psihice și a personalității elevului.

În această direcție se pune un accent deosebit pe dezvoltarea proceselor cognitive, a proceselor afective, precum și pe formarea trăsăturilor de personalitate.

a) „Dezvoltarea proceselor cognitive”. Se urmărește dezvoltarea percepțiilor, a spiritului de observație, a atenției și gândirii. Exercițiile fizice contribuie, în special, la dezvoltarea percepțiilor spațiale, de mișcare și temporale.

Dezvoltarea spiritului de observație se realizează prin rapiditatea cu care sunt descoperite unele aspecte mai puțin vizibile, dar importante dintr-un anumit punct de vedere.

De exemplu, în jocurile sportive este importantă sesizarea rapidă a intențiilor adversarului în vederea luării unei decizii rapide cu privire la acțiunile următoare.

Exercițiile fizice și jocurile sportive solicită din plin și atenția copilului, contribuind la dezvoltarea unor calități ale acesteia, cum sunt: stabilitatea, distributivitatea, deplasarea.

De asemenea, după același autor, gândirea este mult solicitată de exercițiile fizice și jocurile sportive, în cadrul acestora se creează situații la care elevii trebuie să găsească soluții rapide, în funcție de condițiile schimbătoare ale momentului. Problemele tactice care se pun constau în analiza, sinteza și compararea tuturor factorilor, în scopul de a alege varianta cea mai indicată.

Toate acestea nu sunt posibile fără prezența unor operații ale gândirii: analiza, sinteza, comparația, generalizarea, abstractizarea și concretizarea, în acest context trebuie să se aibă în vedere și particularitățile individuale ale gândirii elevului sau calității acestuia, cum ar fi: rapiditatea, suplețea, independența, creativitatea etc. Toate aceste calități se dezvoltă și se perfecționează prin exerciții, educația fizică asigurând condiții optime unor astfel de exersări.

b) „Dezvoltarea proceselor afective”. Sunt stimulate în apariția și manifestarea lor de către exercițiile fizice și jocurile sportive.

c) „Fortificarea voinței”. După cum se știe, efortul de voință este prezent în orice activitate sportivă, contribuind la învingerea tuturor obstacolelor ce pot interveni pe parcursul efectuării activității respective. Subliniem faptul că fortificarea voinței nu este posibilă decât în și prin activitatea și ea constă, pe de o parte, în dirijarea activităților umane spre atingerea unui scop, iar pe de altă parte în stăpânirea unor stări afective negative. Dintre calitățile care conduc la realizarea acestor obiective menționăm: curajul, dârzenia, perseverența, hotărârea, stăpânirea de sine.

d) „Trăsăturile de personalitate”. După Hefges P. (1999), trăsături cum sânt: temperamentul, caracterul, aptitudinile și interesele sunt condiționate în dezvoltarea lor și de exercițiile fizice și jocurile sportive. Temperamentul se exprimă prin rapiditatea sau încetineala apariției și desfășurării proceselor psihice, prin intensitatea cu care se manifestă. Prin

educarea temperamentului se urmărește cultivarea unor trăsături pozitive ca: stăpânirea de sine, echilibrul afectiv, accelerarea reacțiilor și mișcărilor, trăsături necesare formării personalității în ansamblul ei.

Competițiile sportive contribuiau la formarea spiritului de achitare, a respectului față de partener, a sentimentului de prietenie, a spiritului cooperant etc. Practicarea exercițiilor fizice conduce la formarea unor trăsături, cum ar fi: spiritul de inițiativă, ambiția, dorința de autodepășire, hotărârea, spiritul de abnegație etc.

Trebuie spus că nu este exclusă în activitățile de educație fizică și sport, mai ales în cele de performanță, posibilitatea apariției unor atitudini morale negative, ca de exemplu: egoismul, disprețul față de adversar, îngâmfarea, vedetismul etc.

Toate acestea pot fi prevenite printr-o muncă educativă bine condusă de factorii care corespund de organizarea și desfășurarea activităților de educație fizică.

În ceea ce privește contribuția educației fizice la dezvoltarea aptitudinilor, se pot distinge două direcții: una se referă la consolidarea aptitudinilor generale, cum sunt: rapiditatea gândirii, puterea de concentrare a atenției, spiritul de observație etc., iar cealaltă constă în formarea propriu-zisă a unor însușiri psihomotorii, cum sunt: forța fizică, rapiditatea mișcărilor, echilibrul static, echilibrul dinamic, coordonarea mișcărilor, mobilitatea, îndemânarea. Epuran M.(2005).

Toate acestea sunt în strânsă legătură cu însușirile și componentele personalității, dintre care amintim: inteligența, temperamentul, caracterul etc.

Educația fizică contribuie la formarea unor interese, cum sunt: dorința de autodepășire, dorința de a munci fără preget pentru obținerea unor rezultate din ce în ce mai bune.

Practicarea educației fizice și sportului contribuie în mod nemijlocit la dezvoltarea și consolidarea unor trăsături morale, de voință și caracter. Acestea facilitează formarea unor calități estetice.

Practicarea educației fizice determină formarea motivației, interesului și pasiunii pentru mișcare, conducând în final la îmbogățirea existenței sociale și la controlul vieții individuale.

Dezvoltarea din punct de vedere psihic și formarea personalității.

Educația fizică contribuie într-o măsură considerabilă la dezvoltarea proceselor psihice, a

componentelor personalității, precum și la pregătirea elevilor pentru autoeducație fizică.

Prin practicarea exercițiilor fizice și a jocurilor sportive se dezvoltă toate procesele psihice (cognitive, afective, volitive). Referitor la procesele cognitive, educația fizică are efecte benefice, îndeosebi asupra dezvoltării percepțiilor complexe (spațiale, de mișcare, chinestezice, temporare ș.a.). Epuran M.(2005) .

Necesitatea aprecierii juste a distanței în diferite jocuri sportive, a adâncimii și deplasării favorizează perfecționarea calităților acestor percepții.

Multe din secvențele unei acțiuni sportive presupun o apreciere corectă a timpului, contribuind la perfecționarea simțului timpului. În jocurile și exercițiile fizice este intens solicitată și gândirea.

Găsirea cât mai rapidă și promptă a soluției, rezolvarea unei probleme tactice presupun operații ale gândirii – analiza, sinteza, compararea tuturor factorilor și împrejurărilor pentru a depista și alege varianta cea bună.

Descoperirea soluției optime într-o situație corectă depinde și de calitățile gândirii, cum ar fi rapiditatea, suplețea, independența, creativitatea etc.

Toate aceste calități se dezvoltă și se perfecționează prin exerciții și jocuri sportive.

Educația fizică favorizează prin excelență apariția stărilor afective pozitive, sănătoase:

Bibliografie

1. Allport, G. (1981), Structura și dezvoltarea personalității, Editura Didactică și Pedagogică, București
2. Coman, S. (1995), Educația fizică și metodică predării ei la clasele I-IV, Ed. Spiru Haret, Iași.
3. Preda, E. (2005), Inteligența emoțională și relațiile interpersonale în sportul de performanță, Universitatea București.
4. Șchiopu, U., Verza, E. (1995), Psihologia vârstelor – Ciclurile vieții, E.D.P., București
5. Zlate, M., Zlate, C. (1982), *Cunoașterea și activarea grupurilor sociale*, Editura Politică

***I*mportanța *t*ehnologiei *i*nformației și *c*omunicațiilor în desfășurarea procesului de învățare**

*Prof.înv.primar Căpățîna Maria Magdalena
Școala Gimnaziala Nr.4, Râmnicu Vâlcea*

Lumea contemporană reprezintă o permanentă și inedită provocare pentru educație. Existența fiecărui individ în parte, ca și a întregii societăți în ansamblul ei, capătă deci un ritm din ce în ce mai alert, devine tot mai marcată de necesitatea cunoașterii rapide, complete și corecte a realității înconjurătoare, pentru ca luarea deciziilor să fie făcută ferm, oportun și competent. Aceasta duce inevitabil, la creșterea volumului de informații ce trebuie analizat, la necesitatea stocării și prelucrării acesteia, deci la necesitatea utilizării calculatorului atât în viața de zi cu zi cât și în procesul instructiv-educativ. Actorii educaționali trebuie să fie formați pentru a face față schimbării, incertitudinii și inovării. Complexitatea crescută a școlilor și mediilor de învățare de astăzi sugerează nevoia realizării într-o nouă manieră a activităților educaționale. De aceea lucrarea prezintă avantajele și limitele utilizării TIC în procesul de învățământ și o analiză asupra eficienței utilizării TIC în procesul instructiv-educativ.

Calculatorul este foarte util atât elevului cât și profesorului însă folosirea acestuia trebuie realizată astfel încât să îmbunătățească calitativ procesul instructiv-educativ, nu sa îl îngreuneze. Calculatorul trebuie folosit astfel încât să urmărească achiziționarea unor cunoștințe și formarea unor deprinderi care să permită elevului să se adapteze cerințelor unei societăți aflată într-o permanentă evoluție. Acesta trebuie să fie pregătit pentru schimbări, să le întâmpine cu entuziasm nu cu frică și rezistență. Dacă elevii sunt orientați cu încredere spre schimbare, ei vor simți nevoia de a fi instruiți cât mai bine pentru a face față noilor de zi cu zi. Eșecul în dezvoltarea capacității de a reacționa la schimbare poate atrage după sine pasivitatea și alienarea. Profesorul trăiește el însuși într-o societate în

schimbare, și din fericire, în prima linie a schimbării, astfel încât va trebui să se adapteze, să se acomodeze, să se perfecționeze continuu. Deci, introducerea în școală a Internetului și a tehnologiilor moderne duce la schimbări importante în procesul de învățământ.

De asemenea, calculatorul este extrem de util deoarece simulează procese și fenomene complexe pe care nici un alt mijloc didactic nu le poate pune atât de bine în evidență. Astfel, prin intermediul lui se oferă elevilor, modelări, justificări și ilustrări ale conceptelor abstracte, ilustrări ale proceselor și fenomenelor neobservabile sau greu observabile din diferite motive. Permite realizarea unor experimente imposibil de realizat practic datorită pericolului la care ar fi expuși elevii și profesorul. Elevii au posibilitatea să modifice foarte ușor condițiile în care se desfășoară experimentul virtual, îl pot repeta de un număr suficient de ori astfel încât să poată urmări modul în care se desfășoară fenomenele studiate, pot extrage singuri concluziile, pot enunța legi. În același timp, calculatorul, construiește contexte pentru aplicații ale conceptelor studiate, permite verificarea soluțiilor unor probleme sau identificarea condițiilor optime de desfășurare a unui nou experiment. De asemenea, calculatorul este folosit pentru dezvoltarea capacităților de comunicare, pentru colectarea, selectarea, sintetizarea și prezentarea informațiilor, pentru tehnoredactarea unor referate. Astfel elevii își dezvoltă capacitatea de a aprecia critic acuratețea și corectitudinea informațiilor dobândite din diverse surse.

Calculatorul permite crearea de situații problemă cu valoare stimulativă și motivațională pentru elevi, sau cu statut de instrument de testare a nivelului cunoștințelor și abilităților însușite de către elevi, îmbunătățirea procesului de conexiune inversă, grație posibilităților de menținere sub control a activității elevilor. Tehnica modernă și învățământul centrat pe nevoile, dorințele și posibilitățile elevului impune desfășurarea de activități diferențiate pe grupe de nivel. Elevul poate parcurge materialul avut la dispoziție în ritmul propriu și numai este nevoit să rețină cantități uriașe de informație. Trebuie să știe doar să gândească logic și să localizeze informația de care are nevoie. Prezentarea materialelor pe module cu grade diferite de dificultate permite elevului să cunoască exact la ce nivel este situat, să își recunoască limitele și posibilitățile. Astfel se dezvoltă conștiința de sine și dorința de a reuși. Va cerceta, va învăța motivat devenind astfel o ființă capabilă de autoinstruire.

Impactul reformelor din sistemul de învățământ românesc postdecembrist

Dascălu Ionela, Prof. Înv. Primar
Școala Gimnazială Genuneni, Comuna Frâncești

Utilizarea calculatorului și a Internetului permit o înțelegere mai bună a materiei într-un timp mai scurt. Se reduce timpul necesar prelucrării datelor experimentale în favoarea unor activități de învățare care să implice procese cognitive de rang superior. Se dezvoltă astfel creativitatea elevilor. Aceștia învață să pună întrebări, să cerceteze și să discute probleme științifice care le pot afecta propria viață. Ei devin persoane responsabile capabile să se integreze social. Se pot realiza recapitulări, sinteze, scheme atractive, animate care să ducă la reținerea mai rapidă a informației esențiale. Se pot realiza jocuri didactice în scopul aprofundării cunoștințelor și dezvoltării abilităților practice sau în scopul îmbogățirii acestora, proiecte, portofolii, pagini html.

Elevii pot realiza pagini web de prezentare a școlii, a orașului, a țării (cu obiective turistice), a culturii, obiceiurilor și tradițiilor locale, reviste școlare, grafice de desfășurare a olimpiadelor și examenelor, anunțuri și publicitate, statistici realizate pe diverse teme, mesaje, activități extracurriculare.

Astfel, în contextul societății moderne actuale, datorită faptului că întreaga lume tinde să se transforme într-o societate informațională, apare nevoia ca, înca de la cele mai fragede vârste, copiii să fie pregătiți pentru un contact benefic cu lumea în care trăiesc, prin intermediul calculatorului.

Bibliografie

1. Michaela Logofătu, Mihaela Garabet, Anca Voicu, Emilia Păușan, *Tehnologia Informației și*
2. *a Comunicațiilor în școala modernă*, Editura Credis, București, 2003.
3. Miron Ionescu, Ioan Radu, *Didactica moderna*, Editura Dacia, Cluj Napoca, 2004.
4. Romita Iucu, Marin Manolescu, *Elemente de pedagogie*, Editura Credis, București 2004.

Educația românească și sistemul de învățământ național au cunoscut de-a lungul ultimilor 30 de ani numeroase reforme de diferite tipuri și cu diferite magnitudini. Termenul de reformă a educației vizează schimbarea calitativă în ceea ce privește structura de funcționare a sistemului de învățământ, la toate dimensiunile acesteia:

- organizarea (pe niveluri și trepte de învățământ);
- conducerea managerială (globală, strategică, optimă, inovatoare);
- realizarea resurselor pedagogice disponibile/existente (informaționale, umane, didactico-materiale sau financiare) distribuite optim pe niveluri de trepte de învățământ;
- relația cu societatea.

Pentru o analiză aprofundată și universală a sistemelor de învățământ din diferite țări, au fost create o serie de evaluări ce au rolul de a observa nivelul educațional al diferitelor țări. Cele mai cunoscute astfel de evaluări sunt PISA, TIMSS și PIRLS. În România, testele PISA au loc, de regulă, o dată la 3 ani. Ultima evaluare a avut loc în anul 2018.

Sistemul de învățământ românesc era ineficient în anul 2003. Asta arată performanțele obținute de elevii din România la principalele evaluări internaționale. Cu excepția rezultatelor la lectură ale copiilor din clasa a IV-a (PIRLS – 2001), toate celelalte performanțe se află mult sub media internațională. Așadar, în perioada respectivă era necesară urgentarea unei reforme asupra sistemului de învățământ românesc.

Analizând rezultatele de la aceleași evaluări internaționale, s-a putut observa faptul că reformele din sistemul de învățământ au avut rezultate nesemnificative. Astfel, după o creștere a rezultatelor din perioada 2009-2012, a urmat o nouă scădere, care a culminat cu noi rezultate slabe obținute de elevii

români în anul 2018.

O posibilă cauză a acestor rezultate sunt modificările frecvente din sistemul educațional care au avut loc în România ultimilor ani. De exemplu, disciplinele de la evaluarea națională din clasa a VIII-a au fost modificate în 2009, când Geografia și Istoria au fost eliminate din programa acestei evaluări. Din rezultatele testelor PISA se observă că în domeniul Științe, ne clasăm cel mai rău, o posibilă cauză fiind trecerea disciplinei Geografiei în aria curriculară Om și Societate, deși locul acestei științe este în aria curriculară Științele Naturii. Faptul că trecerea din ciclul gimnazial în cel liceal ține cont în mare măsură de cunoștințele a doar două discipline școlare, iar interdisciplinaritatea a suferit în România, pot fi factori importanți ai rezultatelor testelor internaționale pe care le-au obținut elevii români.

În anul 2011 a avut loc o importantă reformă în educație când a fost implementată o serie de noi măsuri. O măsură foarte bună a fost introducerea camerelor video la probele de Bacalaureat, o măsură revoluționară, chiar la nivel european. Rezultatele acestei măsuri au fost mai mult decât surprinzătoare, de la procente ale promovabilității la Bacalaureat ce depășeau aproape anual valoarea de 70%, în anul 2011, aceasta a fost de doar 45%, de atunci până în prezent doar în anul 2017 procentul depășind valoarea de 70%.

Problemele din sistemul de învățământ românesc sunt numeroase: școli care se prăbușesc, lipsa finanțării, manuale lipsă, toalete în exteriorul școlii, procent mare de elevi analfabeți funcțional ș.a.

Reformele din sistemul de învățământ au tot încercat în ultimii ani să rezolve probleme preexistente, însă rezultatele de la testările internaționale prezentate anterior demonstrează că o soluție bună nu a fost găsită încă.

O măsură care ar îmbunătăți sistemul de învățământ ar fi introducerea unui număr mai mare de discipline în cadrul examenului național de la sfârșitul gimnaziului, iar probele scrise să fie de tip interdisciplinar. Astfel, sfera de cunoștințe și pregătirea elevilor vor crește. Acest lucru va impulsiona elevii să se implice la olimpiadele de specialitate ale mai multor discipline școlare. O altă măsură necesară ar fi introducerea examenului diferențial la clasa a VIII-a, în funcție de dorințele privind viitoarea carieră/viitorul liceu. Există cazuri în prezent, de elevi care sunt foarte talentați la Limba română sau literatură, dar din cauza notei mici de

la Matematică (de la Evaluarea Națională) ratează admiterea la un liceu foarte bun, profil uman, deoarece nota de la matematică va conta 40% din totalul mediei de admitere. Astfel de cazuri sunt numeroase în actualul sistem de educație din România.

Bibliografie

1. Sorin Cristea, „Concepte fundamentale în pedagogie”, Editura Didactica Publishing House, vol. V: „Sistemul de educație/învățământul”;
2. -||- vol III: „Managementul Organizației școlare”, Ed. Didactică și Pedagogică, 2003, ediția revizuită;
3. Emil Păun, „Școala: abordare socio-pedagogică”, Ed. Polirom, 1999.

Istoria orală, istoria trăită- sursă pentru curriculum la decizia școlii

*Prof. Burticioaia Dana Emilia
Școala Gimnazială „Luca Solomon”, Vaideeni*

Istoria orală este modalitatea de obținere și înțelegere a istoriei generațiilor trecute, care nu au avut șansa să fie amintite în analele istoriei. Acest tip de istorie a reprezentat modalitatea cea mai răspândită de transmitere a informațiilor până în secolul al XIX-lea, iar după anul 1945 și-a reocupat locul printre sursele importante istorice.

Sursele orale ne ajută să reconstituim trecutul, dar ele prezintă în general perspectiva unei persoane, care a trăit acele vremuri, ce a simțit și relațiile cu semenii săi, și de aceea trebuie să corelăm aceste informații cu altele, pentru a obține imaginea de ansamblu a unei epoci.

Din perspectiva istoriei orale, orice om are propria sa istorie și amintiri care pot fi destăinuite celorlalți ca făcând parte din istoria noastră. Istoria orală vine din tradiția istoriei narrative și ne permite să intervievăm oameni care au participat direct la evenimentele istorice.

Istoria recentă se bazează destul de mult pe istoria orală, care are accente puternice de confesiune și tinde să ia locul istoriei oficiale. Poate că în cazul fostelor țări comuniste acest fapt este mult mai îndreptățit să se întâmple, întrucât istoria scrisă este una alterată, puternic impregnată de ideologie.

Una dintre competențele considerate „cheie” în lumea în care trăim, este cea de a înțelege, utiliza și evalua istoria locală. Pentru tânăra generație, istoria orală locală este istoria vie și poate oferi punctele de vedere ale celor care au fost „uitați” de izvoarele istorice. Astfel, elevii pot să intervieveze părinți, bunici, prieteni, personalități locale, dar trebuie să aplice criteriile analitice specifice surselor istorice: selecția, compararea cu alte surse, detectarea fragmentelor părintoare, a distorsiunilor, modul în care sunt abordate contradicțiile sau relațiile incomplete.

Curriculumul la decizia școlii îi dă posibilitatea profesorului de istorie să includă în oferta de opționale a școlii studiul istoriei locale recente, în cadrul căruia poate aborda viața românilor sub regimul comunist, pentru a răspunde unor interese legitime ale societății.

Elaborarea programei pentru opțional ar trebui să pornească de la premisa că societatea românească se confruntă în prezent cu numeroase nemulțumiri, dar și dezvoltarea continuă a sentimentului de nostalgie față de regimul comunist, datorită indiferenței față de trecutul dureros. De aceea este nevoie de abordarea, discutarea și înțelegerea unor fenomene precum: sovietizarea României, colectivizarea, naționalizarea, Securitatea, Gulagul românesc, represiunea, cenzura, etc., deoarece efectele lor nu au dispărut total. Aceste evenimente au avut influență într-un fel sau altul asupra tuturor, chiar și pentru cei care au îmbrățișat idealurile comuniste, iar elevii au șansa să descopere în sânul familiei informații valoroase din punct de vedere istoric.

Se recomandă ca în cadrul opționalului să fie utilizate metode de învățare activă, care solicită elevilor să interacționeze, să comunice în permanență, să-și asume sarcini și responsabilități individuale în cadrul unei echipe, să reflecteze critic la premise și soluții, să propună demersuri prospective, să-și asume diversitatea și multiperspectivitatea în toate formele lor de expresie. O notă specială pentru utilizarea demersurilor de istorie orală, cu accent pe înțelegerea limitelor observației personale, precum și cele ale relației dintre memoria istorică a oamenilor și istorie, este interviul. Astfel, are loc recuperarea memoriei

istorice individuale cu privire la evenimente și fapte istorice. Critica acestui tip de sursă este identică cu cea care se aplică surselor scrise și vizuale. Interviul este un instrument de investigație a trecutului care oferă perspective multiple asupra istoriei și ajută la comunicarea între generații.

Demersul didactic trebuie realizat din perspectiva educației pentru drepturile omului, a educației pentru diversitate, a perspectivelor multiple asupra istoriei, a problemelor sensibile și controversate, a strategiilor de argumentare, negociere și cooperare, a utilizării surselor multiple de informare și documentare.

Opționalul de istorie bazat pe istoria trăită completează temele care tratează istoria comunismului în România și în lume, pe care elevii le studiază în cadrul cursului general de istorie.

Bibliografie

1. Adăscăliței, F., Bercea, M., Dumitrescu, D., Lazăr, L., Manea, M., Popescu, M., *Elemente de didactică a istoriei*, Editura Nomina, București, 2014.
2. Gruber, G., *Didactica specialității. Istorie și cultură civică*, Editura Psihomedica, Sibiu, 2009.
3. *Recomandarea 15 (2001) a Consiliului Europei privind Predarea istoriei în Europa în secolul 21* disponibilă la pagina de internet: www.istorie-bucuresti.ro (accesat în data de 28.03.2020).
4. Știucă, N., *Istoria orală- note polemice, în Anuarul IEF “C. Brăiloiu”, TOM. XVII*, 2006.
5. <http://www.ise.ro/curriculum/> (accesat în data de 27.03.2020).

Importanța Orelor de educație fizică la dezvoltarea fizică armonioasă

Prof Dabu Doina

Școala Gimnazială, sat Măgura, comuna Mihăești

Prof. Diana Lazăr

Școala Gimnazială „I. Ghe. Duca” Râmnicu Vâlcea

ABSTRAC: În ciclul primar educația fizică, ca disciplină a planului de învățământ, se situează printre obiectele primordiale, având în vedere rolul ei în dezvoltarea fizică generală, a stării de sănătate, înarmarea elevilor cu deprinderi, cunoștințe, priceperi, cu ajutorul cărora, ei vor opera pe parcursul tuturor ciclurilor de învățământ.

CUVINTE CHEIE: Educație fizică, copii, învățământ primar.

I. EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI IMPORTANȚA ACESTEI DISCIPLINE ÎNCADRUL CURRICULUM-ULUI NAȚIONAL.

Educația fizică este prevăzută în toate planurile de învățământ, pentru toate clasele, la toate ciclurile de instruire.

La ciclul primar planul de învățământ prevede câte 2 ore săptămânal. Educația fizică este principala activitate prevăzută în planul de învățământ ce contribuie la:

- creșterea corectă și armonioasă a organismului
- pregătirea fizică generală
- formarea capacității de muncă a organismului
- realizarea unui echilibru între solicitările fizice și cele intelectuale.

Pel lângă acestea, educația fizică are aplicabilitate în activitățile extrașcolare: drumeții, plimbări, concursuri, campionate, serbări, demonstrații etc.

Educația fizică, ca disciplină a planului de învățământ, se situează printre obiectele primordiale, având în vedere rolul ei în dezvoltarea fizică generală, a stării de sănătate, înarmarea elevilor cu deprinderi, cunoștințe, priceperi, cu ajutorul cărora, ei vor opera pe parcursul tuturor ciclurilor de învățământ. Aici, la clasele mici, se pun bazele sportului de performanță.

Prin testările, probele și normele de control

efectuate se pot depista elevii cu reale aptitudini pentru practicarea diferitelor ramuri sportive. Este o plăcere să începi ciclul gimnazial cu o clasă instruită, care posedă toate cunoștințele necesare desfășurării în bune condiții a orelor de educație fizică.

Dar, de cele mai multe ori, la ciclul primar orele de educație fizică sunt înlocuite cu alte obiecte și avem surpriza neplăcută să constatăm, la testările inițiale ale elevilor din clasa a V a, că avem asemenea rezultate: 0,90 m la săritura în lungime de pe loc, 15—16 sec. la alergarea de viteză pe distanța de 50 m, 5 m la aruncarea mingii de pe loc, iar la alergarea de rezistență pe distanța de 600 m elevii nici nu reușesc să termine cursa.

Nu mai vorbim de capitolul «exerciții de front și formații», care este total necunoscut elevilor. Nu este o generalizare, dar exemple sunt multiple. Lipsa activității de educație fizică are o influență negativă și asupra celorlalte obiective ale educației generale.

Prin mișcare se realizează un echilibru rațional între efortul fizic și intelectual, deci toți trebuie să pledăm pentru mișcare, joc, recreare în aer liber.

Educația fizică, indiferent de ciclul de învățământ, vizează realizarea următoarelor obiective:

- capacitatea motrică de bază
- dezvoltarea fizică
- deprinderi și priceperi motrice
- calități motrice

1. CAPACITATEA MOTRICĂ DE BAZĂ, OBIECTIVE SPECIFICE:

- cunoașterea schemei corporale și însușirea posibilităților de mișcare și de acțiune a segmentelor corpului
- educarea capacității de percepere a componentelor spațio-temporale și de orientare în mediul înconjurător, individual și colectiv
- educarea capacității de a răspunde prompt, prin acțiuni individuale în grup, la comenzi
- educarea inhibiției condiționale a atenției, a spiritului de ordine și disciplină

2. DEZVOLTAREA FIZICĂ GENERALĂ ȘI ARMONIOASĂ, OBIECTIVE SPECIFICE

- formarea atitudinii corporale corecte prin educarea reflexului de postură
- prevenirea instalării atitudinilor fizice incorecte, deficiențelor globale și segmentare
- stimularea tonicității și troficității musculaturii generale — cu precădere a musculaturii aparatului de susținere
- creșterea stabilității articulare, concomitent cu

dezvoltarea mobilității acesteia

- educarea respirației voluntare și mărirea amplitudinii actului respirator
- educarea atenției, memoriei motrice și a esteticii mișcării

3. DEPRINDERI ȘI PRICEPERI MOTRICE, *OBIECTIVE SPECIFICE*

- formarea și consolidarea mecanismului de bază al mersului, alergării, săriturii, aruncării și prinderii, echilibrului etc.
- îmbogățirea experienței motrice a elevilor prin formarea priceperilor utilitar-aplicative: mers în echilibru, târâre, cățărare, escaladare, tracțiuni, împingere, transport de greutate
- însușirea unor elemente simple din gimnastica acrobatică, gimnastica ritmică, dans folcloric, a jocului de handbal, baschet, volei etc.
- însușirea unor deprinderi specifice schiului, patinajului, de săniș, de înot (în școlile unde există condiții materiale corespunzătoare și cu îndrumarea permanentă a catedrei de educație fizică din școală)
- dezvoltarea capacității de generalizare, prin folosirea conștientă a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor motrice însușite în cadrul unor acțiuni globale (parcursuri aplicative în condiții cât mai variate)

4. CALITĂȚILE MOTRICE, *OBIECTIVE SPECIFICE*

- dezvoltarea vitezei de reacție, de execuție și deplasare, a capacității de a efectua cu precizie și viteză acțiuni motrice din ce în ce mai complexe
- educarea atenției, vitezei de decizie, coordonării și îndemânării
- dezvoltarea rezistenței generale cardio-respiratorii
- dezvoltarea forței musculaturii generale (în special a musculaturii aparatului de susținere)

INDICAȚII METODICE PRIVIND ACTIVITATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ LA CLASELE I-IV

În scopul sporirii eficienței activității se recomandă:

- activitatea să se desfășoare conform planificării — sistematic, continuu, respectând cerințele programei
- să se asigure un spațiu propice desfășurării orelor de educație fizică, care să respecte anumite condiții igienico-sanitare și norme de protecția muncii

- orelor de educație fizică să se desfășoare în aer liber (când timpul permite), cu echipament adecvat
- să se insiste mereu pe terminologia corectă, specifică obiectului educația fizică, în vederea obișnuirii elevilor să opereze cu ea și să răspundă prompt comenzilor date
- să se pună accent pe participarea activă și conștientă a fiecărui elev
- să se depisteze talentele și să fie orientate spre diferite ramuri sportive ce se practică în școală și în afara ei
- să existe o evidență clară a scutițiilor medicali și cuprinderea lor pe cât posibil în activitățile de mișcare, atât cât le permite deficiența
- să predominie jocul, elementele de întrecere, în vederea simulării elevilor în practicarea educației fizice notarea să fie curentă, corectă, obiectivă pentru clasele III—IV, având ca scop vizitarea orașului, împrejurimilor lui, vizitarea de obiective istorice, geografice, cunoașterea mediului înconjurător, alte teme propuse
- excursii — organizate pe o durată mai mare de o zi și la o distanță mai mare de localitate, având ca temă: vizitarea unor obiective instructiv-educative (muzee, case memoriale, monumente istorice, șantiere arheologice, tabere de sculptură, obiective economice, târguri etc.).

Învățământul simultan se poate organiza la două sau mai multe clase sub conducerea unui singur învățător. Dacă se pot organiza lecții la diferite obiecte sau la același obiect, la toate clasele, lecția de educație fizică nu poate fi desfășurată simultan cu alt obiect, însă dificultatea organizării ei crește. În primul rând, lucrul cu patru clase cu nivel de pregătire diferit necesită o planificare foarte bună a lecției de educație fizică.

Este necesară alternarea muncii directe cu elevii unei clase cu activitatea independentă a elevilor celeilalte clase, fie pe parcursul întregii lecții, fie numai în anumite momente ale ei. Învățătorul care predă la clasa I va lucra cu ei direct, având în vedere dificultățile pe care le întâmpină elevii la această vârstă la învățare și mai ales la integrarea în programul școlar.

Elevii de la celelalte clase trebuie obișnuiți și pregătiți pentru a lucra independent, să aibă formate unele deprinderi și obișnuințe de auto-organizare și metodologice. Structura lecției de educație fizică la simultan diferă de structura unei lecții obișnuite,

succesiunea verigilor fiind însă aceeași. Conținutul însă poate să difere parțial sau total. Primele verigi pot avea același conținut pentru toți elevii.

- Temele lecției pot fi comune, diferind dozarea efortului (durată, număr de repetări, distanțe) sau diferite (o clasă având temă de învățare, cealaltă clasă având o temă de repetare, consolidare etc).

Bibliografie

1. Coman, S. (1995) - Educația fizică și metodică predării ei la clasele I-IV, Editura Tehnică, Chișinău, Editura Spiru Haret, Iași;
2. Demeter, A., (1974) – Bazele fiziologice ale educației fizice și școlare, Editura Stadion, București
3. Ifrim, M., Iliescu, A., (1978) – Anatomia și biomecanica educației fizice și sportului, Editura Didactică și pedagogică, București
4. Marinescu, T., I. (2000) - Metodica predării educației fizice la grădiniță și la clasele I-IV, Editura AS'S, Iași;
5. Trofin, E., Grigorovici, S., (1967) – Handbalul la copii și juniori, Editura Consiliului național pentru educație fizică și sport, București

Școală pentru părinți

*Prof. înv. primar Cumpănășoiu Lavinia Elena
Liceul „Preda Buzescu” Berbești*

Într-o lume tot mai grăbită și ocupată, găsim din ce în ce mai puțin timp pentru copiii noștri. Ne simțim vinovați, dar ridicăm neputincioși din umeri când trebuie să întreprindem ceva concret. Singurul lucru pe care îl putem face este să folosim cât mai bine timpul care ne mai rămâne pentru ei și să le arătăm cât de mult îi iubim.

Dar cum le putem demonstra cât mai bine, astfel încât să știe că, de fapt, ei sunt cele mai importante ființe pentru noi, centru lumii noastre?

Spunându-le pur și simplu? Uneori nu este de ajuns...Iată câteva „secrete” care ne pot scoate din impas.

- Arătați-le copiilor că ei sunt eroii voștri.
- Răsplătiți-le și lăudați-le orice efort, nu numai rezultatele. Amintiți-le că un competitor nu încetează niciodată să încerce.
- Faceți din fiecare realizare o sărbătoare. Aranjați o cină specială având copilul drept invitat de onoare pentru...pierderea primului dinte, pentru intrarea în echipa de fotbal a școlii, un calificativ superior la o lucrare dată etc.
- Învățați-l să gândească pozitiv, fiind chiar voi un exemplu. În loc de remarci critice la întoarcerea de la școală, spuneți: „Se vede că te-ai distrat de minune”.
- Citiți-i o poveste, chiar dacă este târziu și sunteți obosit. Și nu uitați să citiți și celor mari chiar dacă au învățat alfabetul. Este o ocazie minunată pentru a schimba impresii.
- Scoateți împreună cărțile copilăriei din raft și reamintiți-i poveștile spuse când era mic.
- Dacă plecați de acasă înainte ca puștiul să se trezească, lăsați-i bilețele, desene cu câteva cuvinte de rămas bun.
- Petreceți câtva timp cu fiecare dintre copii, singur, pentru a arăta că fiecare este special pentru dumneavoastră.
- Lăsați-l să-și aleagă singur hainele. Acest lucru arată că le respectați capacitatea de a lua decizii.
- Jucați-vă alături de el. Săpați în nisip și

Rolul proiectelor în dezvoltarea competențelor elevilor

*Prof. Roșu-Călina Roxana Laura
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”,
Râmnicu Vâlcea*

- murdăriți-vă împreună, amuzându-vă.
- Aflați programul copilului, al prietenilor și profesorilor în așa fel încât să puteți întreba: „Ce ați cântat la ora de muzică?” în loc de simplul și comodul „Ce ai făcut azi?”.
- Petreceți-vă timpul cu împreună cu ei. Nu trebuie neapărat să faceți ceva anume, simplul fapt că vă aflați în aceeași cameră deschide căi de comunicare.
- Învățați-l pe copil diverse jocuri, dar să și coasă, să deseneze sau să facă orice vă place și vouă în copilărie.
- Lăsați-i, din când în când, să facă ceva care de obicei nu le este permis.
- Ascultați-i cu atenție când vi se adresează. Lăsați deoparte telefonul, închideți televizorul și priviți-l în ochi .
- Puneți bilețele cu glume, poezioare sau cuvinte de încurajare în pachetul cu gustarea pentru școală.
- Din când în când , lăudați-l în fața altor persoane.
- „Bijuteriile” făcute de el pentru voi să le expuneți într-un loc special, vizibil.
- Încercați să nu faceți nimic din cele ce v-au spus părinții voștri și nu v-a plăcut.
- Când copilul face o greșală, nu-i ziceți: „Ți-am spus eu!”. Încercați să-i întrebați: „Ce ai învățat din asta?”
- Creați un cuvânt secret, un semn sau un gest de afecțiune, pe care să-l știți numai dumneavoastră și copilul.
- Oferiți-i copilului daruri adevărate, pe termen lung. Acestea sunt rădăcini și aripi totodată. Dacă devine independent (și vi se pare că exagerează...), considerați că ați reușit!
- Uitați ziua de ieri. Începeți o nouă zi cu bucurie. Este un nou prilej de a avea o nouă relație bună cu copilul și de a-i arăta, din nou și din nou, că îl iubiți.
- Îmbrățișați-l, sărutați-l și spuneți-i „Te iubesc” cel puțin o dată pe zi. Copiii au nevoie de reafirmarea dragostei părintești. Pușculița lor sentimentală va fi mereu plină!

Importanța formării de competențe în școală a devenit un imperativ al sistemelor de învățământ din întreaga lume, ca urmare a motivațiilor sociale și economice, precum și a progreselor din sfera pedagogică. Pedagogia lui John Dewey subliniază importanța formării de competențe într-un context de învățare social, în care elevii sunt angrenați într-un proces de învățare continuă, în situații de viață reale.

În ultimele decenii, țările Uniunii Europene au introdus noțiunea de competențe-cheie [1], fiind definite ca acele abilități pe care un elev ar trebui să le stăpânească până la sfârșitul învățământului obligatoriu pentru a realiza împlinirea personală, cetățenia activă, ajungerea cu succes la maturitate și capacitatea de a învăța permanent de-a lungul vieții nu doar prin acumularea de cunoștințe, ci și prin diferite aptitudini și abilități câștigate.

Cadrul de referință European cuprinde opt competențe-cheie, considerate esențiale pentru dezvoltarea personală, pentru incluziunea socială, cetățenia activă și ocuparea forței de muncă: comunicarea în limba maternă, comunicarea în limbi străine, competența matematică și competențe de bază privind știința și tehnologia, competența digitală, capacitatea de a învăța să înveți, competențe sociale și civice, simțul inițiativei și al antreprenoriatului, conștiința și expresia culturală.

Aceste competențe-cheie sunt interdependente, accentul fiind pus pe gândirea critică, creativitatea, inițiativa, evaluarea riscurilor, luarea deciziilor, soluționarea de probleme și gestionarea constructivă a sentimentelor, în cazul fiecăreia. Introducerea acestora în programa școlară presupune o planificare atentă, dar și folosirea de strategii și metode de predare adecvate, întrucât natura interdisciplinară a acestora presupune un efort de predare transdisciplinar.

Educația orientată pe competențe are o relevanță aparte într-o lume tot mai pregnant digitală, în care profesiile bazate pe competențe de bază sunt

Biblioteci în Antichitate

Bibliotecar Puranu Georgeta
Casa Corpului Didactic

în declin. Principala strategie recomandată pentru a preda competențe digitale este de a pune la dispoziția elevilor și profesorilor medii de învățare interactive care să promoveze învățarea multidiscplinară, bazată pe colaborare. Una dintre metodele care permit abordarea simultană a mai multor competențe-cheie, într-o manieră transdisciplinară, este învățarea bazată pe proiecte. Această metodă, folosită din ce în ce mai des, recomandă proiectele eTwinning ca un vector esențial al formării de competențe la elevi, întrucât încurajează elevii să adopte o atitudine activă și responsabilă față de propria învățare.

Analizând proiectele desfășurate în școală, putem observa foarte ușor că învățarea bazată pe proiecte creează cadrul excelent pentru formarea unei game largi de competențe. Cu toate că unele activități presupun dezvoltarea unei singure competențe, majoritatea proiectelor dezvoltă mai multe competențe-cheie, la care se adaugă o serie de aptitudini transversale, care le intersectează pe toate (gândirea critică, creativitatea, spiritul de inițiativă, rezolvarea de probleme, evaluarea riscurilor, luarea deciziilor și gestionarea constructivă a sentimentelor).

Un alt aspect al desfășurării proiectelor în școală îl reprezintă importanța acordată responsabilizării elevilor vizavi de propria învățare, stimulării motivaționale a acestora și sporirii comunicării și colaborării dintre toți factorii educaționali: elevi, profesori, părinți, comunitate locală.

În concluzie, învățarea bazată pe proiecte este atât de bogată pentru că abordează o gamă largă de competențe și le dezvoltă în contexte semnificative, desprinse din problematica lumii reale. Caracterul interdisciplinar și autentic al acestei metode de învățare prin proiecte este dat de colaborarea între factorii educaționali și consolidat de prezența unor specialiști din mediul extrașcolar, invitați să colaboreze cu elevii și profesorii din echipa de proiect.

Bibliografie

1. Recomandarea 2006/962/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 18 decembrie 2006 privind competențele-cheie pentru învățarea pe tot parcursul vieții;

Cuvântul *bibliotecă* a proveni din limba greacă din cuvintele *biblos* (carte) și *theke* (cufăr), prin extensie reprezentând locul unde cărțile sunt adunate, clasate și conservate. Biblioteci au existat și înainte de Antichitatea greacă, în Mesopotamia și Egipt, cuprinzând unele tăblițe de argilă, altele suluri de papirus. Templele, și mai târziu mănăstirile, aveau ateliere proprii de copiiști ce alimentau bibliotecă. Cea mai importantă bibliotecă descoperită este din secolul al VII-lea î.Hr., cea a lui Assurbanipal, în palatul din Ninive. Douăzeci de mii de tăblițe sau fragmente de tăblițe descoperite de arheologii englezi sunt păstrate la British Museum.

Egiptenii au înlocuit tăblițele grele și voluminoase cu suluri de papirus. Cea mai importantă bibliotecă a fost cea a lui Ramses al II-lea, dotată cu 20.000 de suluri. Bibliotecă din Teba a fost descrisă de Diodor din Sicilia, pe al cărei fronton era gravată deviza "Medicina Sufletului".

Cea mai renumită bibliotecă a Antichității este bibliotecă din Alexandria, care conținea peste 900.000 de pergamente, fondată de Ptolemeu I Soter în 288 î.Hr. Această "bibliotecă universală" a făcut din Alexandria capitala cunoașterii. Colecțiile adunate au constituit baza lucrărilor științifice sau teologice, aici s-au născut biblioteconomia, catalografia și critica de text. Cel mai cunoscut bibliotecar din Alexandria este poetul Calimah (sec. III î.Hr.), autor al unui catalog sistematic de literatură greacă în 120 de volume.

Biblioteca din Alexandria

Rolul și personalitatea învățătorului în formarea deprinderilor de citit și scris

Prof.inv.primar Popescu Maria
Școala Gimnazială Francesti

În domeniul bibliotecilor, influența Greciei se exercită mai ales la Roma. După căderea Atenei în 86 î.Hr. ,Sylla pune stăpânire pe așa-numita bibliotecă a lui Aristotel. Împăratul Augustus a întemeiat Biblioteca Octaviana și Biblioteca Palatina. Urmând exemplul prinților eleniști, Tiberiu, Caligula, Traian au întemeiat și ei biblioteci publice. Traian a înzestrat Roma cu Biblioteca Ulpia. Aceasta era compusă din două clădiri, una pentru autorii greci, cealaltă pentru cei latini, clădiri ce încadrau celebra Columnă a lui Traian.

În anul 96, Pliniu cel Tânăr a creat o bibliotecă în orașul său natal, Como. S-a generalizat fondarea de biblioteci în Italia, în provinciile și coloniile romane. Instalate de regulă în dependințele templelor sau ale altor locuri publice, cuprindeau una sau mai multe săli de lectură, împodobite cu statui sau busturi ale Minervei, Muzelor sau scriitorilor celebri. Manuscrisele și bibliotecile devin instrumente familiare. Se consultă la fața locului, iar numeroșii posesori de biblioteci particulare recurg la exemplarele din bibliotecile publice pentru a-și face copii.

Înainte de sfârșitul Antichității, papirusul este concurat de apariția unui material nou, *pergamentul*, care își datorează numele orașului Pergam, un vechi centru de fabricație. Sulul este înlocuit de caiet, care își are originea în imitarea dipticului grecesc, format din două tăblițe de lemn acoperite cu ceară. Folosirea lui constituie un progres important, căci răsfoirea unei cărți este mult mai ușoară decât desfășurarea unui *volumen*, în plus se poate scrie pe ambele părți ale foii de pergament, mai puțin fragil și mai durabil decât papirusul.

Sfârșitul *volumen*-ului în secolele IV-V, coincide cu dispariția marilor biblioteci antice, victimele războaielor și ale fanatismului, însă încep să prospere bibliotecile creștine. În secolul al IV-lea majoritatea catedralelor au biblioteci proprii, legate de viața comunității, în care cărțile liturgice și de exegeză ocupă locul principal.

Bibliografie

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Biblioteca_din_Alexandria
2. Pallier, Denis – Bibliotecile, București: Grafoart, 2007

În școală, învățătorul este organizatorul și conducătorul activității didactice și educative. Prin tot ceea ce întreprinde și prin exemplul personal, cadrul didactic este un modelator al structurii personalității copilului ,având un rol hotărâtor în devenirea acestuia ca viitor cetățean. Dascălul ,prin menirea profesiei sale, se transpune în rol de înlocuitor al părinților, de consilier, de îndrumător al elevilor ,dar este și un transmițător de valori culturale și sociale. Învățătorul este omul care își dedică întreaga viață activității de ridicare a nivelului de cultură și educație a copiilor. Datorită faptului că deține o poziție cheie în organizarea și conducerea procesului de învățământ, el are atât răspundere pedagogică cât și socială.

Atmosfera pe care omul de la catedră o creează, condiționează favorabil sau defavorabil evoluția ulterioară a copiilor. Climatul psiho- social din cadrul lecțiilor influențează pozitiv rezultatele instructiv educative sau dimpotrivă frânează dezvoltarea unor interese ale copiilor. Eficiența actului de învățare depinde de modul cum elevii sunt întăriți pozitiv și încurajați, pentru a le determina motivația învățării.

Relația dintre cadrul didactic și elevi este determinată de felul în care dascălul își îndeplinește îndatoririle dar și invers, adică fiecare dintre cele două părți să stabilească un echilibru relațional bazat pe responsabilități comune, respect și acceptare.

Personalitatea învățătorului, dragostea față de elevi, respectul, simțul dreptății interesul pentru profesia aleasă, tactul pedagogic, autoritatea, exigența, cunoașterea aprofundată a elevilor, priceperea de a organiza activitatea ,tratatarea diferențiată sunt câteva condiții necesare pentru îmbogățirea conținutului activității instructiv educative dar și pentru ambianța școlară în general.

Măiestria didactică a dascălului se reflectă

prin modul în care stimulează participarea activă a întregului colectiv, sporește independența și inițiativa acestora. El trebuie mai mult să sugereze decât să impună și astfel să trezească interesul pentru cunoaștere. Multe dificultăți de învățare în pregătirea și educarea elevilor constau în lipsa de organizare a colectivului, adică un slab management al clasei.

S-a constatat că deși unii învățători au o bună pregătire profesională și utilizează metode și materiale didactice adecvate, au uneori relații deficitare cu elevii, pentru că activitatea din clasă deși este științifică, nu satisface nevoile afective ale elevilor. Acest lucru înseamnă că învățătorul nu trebuie să apară în fața clasei doar ca un simplu transmițător de idei, ci trebuie să vibreze odată cu sufletul copiilor de vârstă școlară mică.

În concluzie, omul care simte că profesia de dascăl este adevărata sa vocație, trebuie să se integreze în colectivul clasei, să se identifice cu viața și activitatea elevilor săi, să cunoască zestrea naturală a copiilor și pe această bază să intervină cu metode adecvate pentru a-i modela în concordanță cu trăsăturile lor.

Învățătorul trebuie să cunoască cuantumul de cunoștințe însușite de elevi, pentru a îmbogați permanent priceperile și deprinderile elevilor în studiul limbii române.

Având la îndemână manualul, cadrul didactic trebuie să aleagă judicios, materialul ce urmează să fie predat, să precizeze cu claritate informațiile elaborate sub formă de reguli, definiții, idei, trebuie să-l folosească în mod creativ în funcție de pregătirea elevilor, adică cunoștințele se pot extinde sau restrânge ca volum în funcție de nivelul intelectual al elevului.

Un rol important al procesului de predare-învățare a limbii române îl are și corectarea temelor, pentru a verifica în permanență nivelul de cunoștințe. Elevii pot fi îndrumați spre lectura suplimentară, atât pentru dezvoltarea cititului și scrisului cât și pentru îmbogațirea vocabularului necesar pentru a povesti oral sau în scris cele citite dar și pentru alte creații proprii, compuneri, descrieri. Lectura suplimentară poate cuprinde cărți recomandate de programa școlară dar și alte lecturi care stimulează nevoia de cunoaștere a copilului adică povești despre viața și faptele unor oameni.

Diversitatea temelor (povești, povestiri, proverbe, zicători, ghicitori, fabule, basme, povestiri istorice, literatura științifico-fantastică) contribuie la înțelegerea conținutului citit, determină

citirea conștientă, funcțională, aprecierea valorii textelor, consolidarea mecanismelor citirii corecte.

Însușirea tehnicii cititului corect se realizează numai prin exerciții, prin efort propriu și personal, numai descifrând textul elevul evită memorarea mecanică, în cazul în care lectura ar fi făcută de altcineva, învățator sau părinte. Robert Dottrens considera că elevul trebuie să citească cu viteza care îi permite să nu se poticnească, să nu greșească, restul rămâne pe seama exercițiului și controlului. Lectura îmbogățește orizontul cunoștințelor dobândite în clasă. Eficacitatea interesului depinde de cultura generală a îndrumătorului, respectiv, învățatorului, de preferințele elevilor, de vârsta lor, de temperament, de mediul social, și de ambianța colectivului de elevi.

După ce este recomandată lista lecturii suplimentare, se poate verifica rezultatul prin întocmirea unei fișe de lectură, caracterizări de personaje, povestiri pe scurt. Elevii care citesc pot fi evidențiați prin completarea în clasă a unui panou pe perete, cu lectura parcursă, pentru a-i motiva și pe cei care sunt mai delăsători. O altă modalitate de evaluare a activității de acasă poate fi și jocul literar, adică se povestește în lanț un text literar și se descoperă astfel cine nu citește sau studiază superficial. Această verificare permanentă are rolul de a evidenția modul în care sunt înregistrate informațiile citite, dar și aspecte superficiale cum ar fi greșeli de scriere și de exprimare, scris dezordonat, prea puține idei rămase după citirea textului, sau reținerea unor idei nerelevante, fără importanță estetică și literară.

Pentru înregistrarea permanentă a textelor citite se recomandă un caiet cu fișe de lectură, unde se precizează, data, titlul, autorul, personajele, povestirea pe scurt a subiectului, extragerea unor citate, caracterizarea unui personaj preferat, cuvinte sau expresii frumoase. Toate aceste demersuri conduc învățarea spre dimensiuni noi, care dezvoltă creativitatea, originalitatea, spontaneitatea, curiozitatea, trăsături specifice vârstei școlare mici. La dezvoltarea limbajului pot contribui și alte activități literare precum dramatizările, programele artistice, medalionul literar, șezătorile, ghicitorile, jocurile de rol dar și creațiile proprii, afișe, reclame, invitații, bilete, scrisori, compuneri. Alte modalități de însușire corectă a limbii române sunt exercițiile de transcriere, copiere, găsirea unor cuvinte cu sens asemanător și cu sens opus pentru cuvinte date, exerciții de modificare, de completare, propoziții lacunare, compuneri cu expresii sau cuvinte de sprijin,

după desene, tablouri, după texte citite, crearea unor dialoguri, proverbe lacunare, dictari.

Colaborarea dintre familie și școală, factor decisiv în actul educațional

Pr. Prof. Lazăr Liviu

Școala Gimnazială „Teodor Bălășel”, Ștefănești

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele vieții sociale. Procesul de educație din cadrul școlii este îndrumat și condus de persoane pregătite în mod special pentru a sigura reușita școlară. Fără sprijinul activ al părinților, școala nu poate realiza obiectivele educaționale stabilite, oricât de competenți ar fi educatorii.

Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Aspirațiile, rezultatele și sprijinul social și familial constituie trei aspecte ale unei interacțiuni dinamice între copilul individual și cercul său imediat.

Implicarea părinților joacă un rol semnificativ în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși.

Mediul familial este primul mediu educativ

și socializator pe care îl cunoaște copilul și a cărui influență îi marchează esențial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică și de neînlocuit.

Familia exercită o influență deosebit de adâncă asupra copiilor. O mare parte despre cunoștințele despre natură, societate, deprinderile igienice, obișnuințele de comportament, elevul le datorează educației primite în familie. Rolul familiei este foarte important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral estetic, etc. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiectelor casnice), familia este cea care ar trebuie să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare studiului, trebuie să-și ajute copilul la învățătură. Acest ajutor trebuie însă limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să se efectueze tema copilului. Cu timpul părinții se vor limita la controlarea temei de acasă și a carnetului de note. Deci, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să ajungă să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politețea, cinstea, sinceritatea, decența în vorbire și atitudini, ordinea, cumpătarea, grija față de unele lucruri încredințate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei șapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei șapte ani de-acasă” va crea mereu probleme chiar și ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul școlii nici un exemplu sau sfat negativ, toate acestea influențându-l în afara școlii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la școală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinții uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece și unii și alții nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea și îmbogățirea cunoștințelor acestuia. A fi părinte este ceva înăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuși ca ceea ce consideră părinții a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situație, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunțarea la intervenții din partea părinților care sunt depășiți de

situație.

Una dintre cele mai importante preocupări ale familiei și un punct comun pe care îl are aceasta cu școala este orientarea școlară și profesională. Cei mai mulți părinți sunt bine intenționați în alegerea unei școli sau unei profesii pentru fiul sau fiica lor. Dar, de multe ori, buna intenție și buna credință sunt tocmai sursele greșelilor lor deoarece acestea nu țin loc de competență și de pricepere. Greșelile părinților decurg uneori și din prea marea dragoste pe care o poartă copiilor.

De aceea între familie și școală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, ședințe și lectorate cu părinții.

Un parteneriat familie-școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru.

Bibliografie

1. Cerghit, I., Radu, I.T., Popescu, E., Vlăsceanu, L., *Didactica*, manual pentru clasa a X-a, școli normale, E.D.P., R.A., 1997;
2. Kant, Im., *Tratat de pedagogie*. Iași, Ed. Agora, 1992;
3. Nica, I., Țopa, L., *Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I*, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1974;
4. Nicola, I., *Pedagogie*, E.D.P., R.A., București, 1992;
5. Bunescu Gh., Alecu G., Badea D., *Educația părinților. Strategii și programe*, E.D.P., București, 1997;

Competența digitală - o provocare în școala europeană

Prof. Georgescu Patricia-Maria
Palatul Copiilor Municipiul Râmnicu Vâlcea

Competența digitală este una dintre cele [opt competențe-cheie](#), concretizându-se în utilizarea cu încredere și în mod critic a întregii game de tehnologii ale informației și comunicațiilor pentru informare, comunicare și soluționare a problemelor în toate domeniile vieții. Deși poate părea ceva simplu, conform [tabloului de bord privind Agenda digitală din 2015](#), competența digitală a 40% din populația UE se situează la un nivel insuficient, 22% din cetățeni nefolosind Internetul.

Un alt aspect care merită să fie luat în considerație este că „în calitate de competență transversală, competența digitală ne ajută să stăpânim și alte competențe-cheie, cum ar fi comunicarea, competențele lingvistice sau cele de bază în matematică și științe”, după cum a subliniat dr. Riina Vuorikari în cercetarea și documentarea politicilor din domeniul „TIC pentru învățare și formare”.

Pentru a înțelege mai bine natura acestei competențe, Comisia Europeană a conceput [Cadrul european al competenței digitale pentru cetățeni](#) (DigComp), structurat în cinci domenii: alfabetizarea digitală și informațională, comunicare și colaborare, creare de conținut digital, siguranță și soluționare de probleme. În viitorul apropiat, profesorii vor avea propriul cadru, numit DigCompEdu. Potrivit proiectului preliminar, au fost definite șase domenii de dezvoltare: mediul profesional, crearea și schimbul de resurse digitale, gestionarea utilizării instrumentelor digitale, evaluarea, autonomizarea elevilor și facilitarea competenței digitale a elevilor. Vă invităm să urmăriți noutățile despre această inițiativă!

Cum este promovată dezvoltarea competenței digitale în Europa? Raportul Eurydice din 2012 arată că aproape toate țările europene au o strategie națională vizând competența digitală. La momentul

realizării studiului, competența digitală era predată, prin intermediul unei abordări interdisciplinare, în învățământul primar din aproape toate țările UE (mai puțin în două), și în învățământul secundar din toate țările, în paralel cu alte abordări folosite în unele țări, precum integrarea TIC în anumite discipline sau predarea acestuia ca disciplină separată.

Unul dintre factorii-cheie este asigurarea unui nivel suficient de competență digitală în rândul profesorilor. Conform celui mai recent studiu TALIS, efectuat de OCDE în 2013, 18% din formatori și profesori consideră că au nevoie de o dezvoltare mai profundă a abilităților TIC pentru predare, iar 16% legată de utilizarea noilor tehnologii la locul de muncă. Cea mai mare rețea a profesorilor din Europa, eTwinning, oferă profesorilor un mediu ideal pentru a colabora cu colegii și a descoperi modalități noi de utilizarea a TIC în predare. Studiul eTwinning (2015) a arătat că 29% dintre profesori consideră că această rețea a avut un impact important asupra abilității lor de a folosi tehnologiile în predare, iar 37% au declarat că impactul a fost cel puțin mediu. eTwinning-ii au semnalat și o creștere a gradului de utilizare a practicilor de predare-învățare digitale: participare la cursuri online (78%), crearea de materiale în colaborare cu elevii (77%) sau utilizarea rețelelor sociale alături de elevi (76%).

Cum pot promova competența digitală în clasă? Este larg acceptat faptul că formarea competenței digitale trebuie să înceapă de la o vârstă mică, însă deciziile legate de tipologia tehnologiilor și timpul alocat acestora trebuie bine cântărite. Principiile programării pot fi învățate folosind pahare de hârtie și blocuri de construit. Talking Pictures este un proiect eTwinning premiat, care îi angrenează pe elevii din clasele primare cu ajutorul fotografiilor și filmulețelor, folosite pe post de instrumente de comunicare și interpretare a propriilor povești. Copiii au aflat că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par: fotografiile pot fi manipulate astfel încât să susțină diferite puncte de vedere.

Profesorii interesați de activități de formare online au la dispoziție materiale interesante pe platforma European Schoolnet Academy. Produsele software reprezintă instrumente interactive ce vin în sprijinul activității instructiv-educative. Acestea trebuie să reprezinte o provocare din punct de vedere cognitiv, să fie atractive și să-i motiveze pe elevi, astfel încât să-i transforme în participanți activi în procesul de învățare. Softurile educaționale pot fi grupate în mai multe categorii, în raport cu funcția

pedagogică specifică pe care un soft o îndeplinește în cadrul unui proces de instruire. Dintre acestea amintim:

Softurile de exersare prin care se realizează exersarea individuală pentru însușirea unor date, procedee, tehnici sau formării unor deprinderi specifice. Acestea vin în sprijinul profesorului în ceea ce privește realizarea activităților de exersare, permițând elevului să lucreze în ritm propriu și să aibă mereu aprecierea corectitudinii răspunsului dat.

Softurile concepute sub formă de *jocuri didactice* sunt utilizate în cadrul unui proces de rezolvare de probleme ce presupune aplicarea inteligentă a unui set de reguli sau în amplificarea posibilităților de explorare euristică a realității, creșterii motivației, a nivelului de efort sau a încurajării lucrului în echipă.

Softurile interactive pentru însușirea unor cunoștințe noi creează un dialog între educabil și programul respectiv. Interacțiunea poate fi controlată de calculator (dialog tutorial) sau de educabil (dialog de investigare). În cazul primei situații, un tutore preia, de regulă, una din funcțiile profesorului, fiind construit pentru a-l conduce pe educabil în procesul de învățare, pas cu pas, după o strategie stabilită de proiectantul softului.

În cadrul *softului de investigare*, elevului nu i se indică calea se parcurs, ci i se oferă un mediu din care elevul își extrage toate informațiile necesare pentru rezolvarea sarcinii. Astfel, se determină individualizarea parcursului în funcție de nivelul de pregătire al fiecărui elev. În ultimii ani se proiectează și se experimentează medii de învățare cu o interacțiune extrem de complexă, bazată pe utilizarea inteligenței artificiale, demers cunoscut sub numele de instruire inteligentă asistată de calculator.

Softurile pentru testarea cunoștințelor apar uneori independente, alteori ca făcând parte dintr-un mediu de instruire complex. Rezultatul evaluării este afișat la sfârșitul testului și asigură elevului posibilitatea de revenire asupra rezultatelor incorecte din răspuns. Caracterul corectiv al testului este dat de atenționarea „Mai încearcă o dată” în caz de răspuns incorect.

Softul multimedia este conceput și dezvoltat prin ansamblul tehnologiilor de comunicare electronică, care permit crearea, stocarea, transmisia și exploatarea datelor numerice, textuale, sonore și vizuale, a imaginilor statice și dinamice, utilizând simultan mai multe medii de comunicare. Un asemenea produs informatic cuprinde fișiere care

conțin descrierea vizuală sau în formă de program a scenariului de prezentare (fișiere cu sunete, imagini, baze de date, biblioteci cu legare dinamică). Acest soft a atras opinii pro și contra în ceea ce privește caracterul formator, părerile oscilând între faptul că reprezintă un abuz de imagine, sunet și text, reprezentând o cultură mediocră ce duce la lipsa afectivității și a legăturii sincere și directe dintre indivizi până la ideea că acest soft educațional intercalează tot ceea ce ține de sfera cunoașterii într-un ambalaj artistic și emoțional, imposibil de atins cu mijloacele învățământului tradițional.

Internetul reprezintă sursă-resursă de informații și de învățare dirijată și, în același timp, un excepțional suport în activitățile de predare – învățare – evaluare, prin accesul la informație, actualizarea informațiilor în timp real și exersarea capacităților comunicative.

Câteva *aplicații online* care pot contribui la formarea, dezvoltarea și consolidarea competențelor specifice la limba și literatura română sunt enumerate în continuare.

Google Docs reprezintă un instrument online pentru crearea, în colaborare, de documente, prezentări, chestionare sau alte activități de grup. Permite formatarea, încărcarea de imagini comentarii, iar colaboratorii pot fi invitați să participe la activitate prin e-mail. Documentele realizate astfel sunt stocate online și pot fi accesate de oriunde există conexiune la Internet.

Wikispaces reprezintă o aplicație care permite crearea unui site web al cărui conținut este creat, în colaborare, de către utilizatori, păstrând versiunile succesive. Această aplicație conține forum, inserare de fișiere, linkuri, imagini, statistici și un număr nelimitat de pagini.

Padlet permite crearea unui avizier virtual pe care pot fi postate scurte mesaje conținând text, imagine sau legături. Momentele de brainstorming se pot baza pe o astfel de aplicație. Colaboratorii pot fi invitați prin e-mail sau cu ajutorul URL-ului.

Glogster reprezintă o aplicație simplă pentru crearea de postere interactive, combinând imagini, video, muzică, fotografii, linkuri pentru a crea pagini multimedia; are avantajul de a fi incorporat în orice pagină web.

Prezi ajută, ca și aplicația precedentă, la crearea de prezentări, oferind posibilități de zoom, itinerar al prezentării, inserare de legături, imagini, videoclipuri, texte, desene, fișiere pdf, desene, fiind diferit de PowerPoint prin modul în care se poate

organiza informația.

Skype este un instrument gratuit de colaborare și comunicare, care permite utilizatorilor să efectueze convorbiri telefonice prin Internet. Skype-ul permite o serie de facilități: mesaje text, convorbiri, videoconferințe, transmitere de fișiere și vizualizarea desktopului partenerului.

Google Groups creează grupuri de discuții publice sau private bazate pe interese comune, permițând crearea de profiluri ale utilizatorilor, de mesaje și de fișe de discuție, postare de fișiere.

Hot Potatoes cuprinde șase aplicații gratuite pentru crearea de teste interactive: cu răspuns multiplu, răspuns scurt, cuvine încrucișate, formare de perechi, ordonare și completare de fraze (necesită download și instalare).

Bubble.us este o aplicație simplă pentru crearea de hărți conceptuale colaborative online, hărți ce pot fi printate, trimise prin e-mail, stocate sau exportate ca imagini sau html pentru a fi publicate pe blog sau în pagină web.

Bibliografie

1. <https://www.schooleducationgateway.eu>
2. <https://iteach.ro>

Copilăria o lume minunată

*Prof. inv. preșcolar: Munteanu Daniela Alexadra
Grădinița cu Program Prelungit Căsuța Piticilor
Horezu Jud.vâlcea*

*Copilăria durează toată viața. Ea se întoarce
mereu pentru a însufleți secțiuni mari ale vieții de
adult. Poeții ne vor ajuta să găsim copilăria vie
din noi, această lume permanentă, durabilă, de
neclintit. – Gaston Bachelard*

Copilăria este aidoma albinei care adună nectarul pentru a face miere. Orice copil este un trofeu pe care viața îl smulge morții în marea bătălie care durează de miliarde de ani și al cărei sfârșit nu se cunoaște încă. Copilăria este cea mai nevinovată, cea mai îngerească, dar în același timp și cea mai

imorală, cea mai sadică vârstă a omului. Nu există nici un om care să nu-și amintească de această vârstă ca un vis dispărut cu care nimeni nu poate fi asemuit mai pe urmă.

E vârsta în care orice copil dă voie imaginației să-și împlinească visurile și are dreptul la orice. Ea e frumoasă, candidă și ființele cele mai bune sunt cele care păstrează cel mai mult sau pierd cel mai puțin din această candoare și din această sensibilitate. Sentimentele față de copilărie împreună cu toate frumusețile ei sunt puse în mișcare de către neputință. Primele impresii despre copilărie au o importanță enormă și tot restul vieții noastre nu-i adesea altceva decât o urmare a lor.

Ea este singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate, în care plângem și râdem în aceeași zi, în care ne supărăm și iertăm după câteva momente, în care suntem singuri și totodată cu toată lumea. Apoi, odată cu trecerea anilor, toată această magie dispăre, făcând loc unei lumi mult mai serioase, o lume în care uităm să zâmbim, să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară și este frumos, ne pierdem bucuria jocului, libertatea și infinitul imaginației copilăriei. Copilăria este cea mai fericită perioadă a vieții. Îi conferă acest privilegiu lipsa de griji, apoi dragostea celor din jur, posibilitatea de a năzui către tot ce este mai luminos sau mai greu de atins pe lume.

La vârsta copilăriei, în etapa școlară, copiii încep să devină conștienți de ei înșiși, ca ființe existente în lume și își formează involuntar o imagine despre sine în care sunt înscrise gradat și nedeslușit încă datele fizice și posibilitățile intelectuale. Prima imagine pe care și-o formează nu le aparține, ci este a celor din jur de la care ei o preiau. Este foarte important cu ce imagine despre ei pornesc în viață, deoarece în funcție de ea vor trăi dezinvolti sau complexați afectiv. În formarea imaginii de sine au un rol important părinții, școala, anturajul în care se dezvoltă copilul.

Pe măsură ce crește, copilul învață să recunoască și să înțeleagă sentimentele pe care ei și alți copii le examinează, iar aceste sentimente vor fi împărtășite cu alte persoane. Atitudinea adultului față de copil, aprobativă și mai ales participativă, amplifică disponibilitățile creative ale copilului. Numai un educator deschis, cald, apropiat, va stimula potențialul creativ al acestuia.

Este adevărat că stimularea creativității, a originalității și a gândirii critice presupune o serie de riscuri pe care învățătoarea trebuie să și le asume,

conștientă fiind că rezultatul final merită un asemenea preț. Niciodată nu este prea târziu pentru cunoașterea, stimularea, educarea și dezvoltarea creativității. Dar cu cât această acțiune începe la o vârstă mai mică și continuă de-a lungul anilor, cu atât va fi mai productivă, conducând la obținerea unor realizări creative mai valoroase. Dezvoltarea creativității presupune stimularea la copii a curajului de a emite ipoteze, chiar hazardate, capacitatea de a aprecia în ce măsură este plauzibilă o anumită ipoteză, de a elabora o strategie de lucru și nu de a aștepta de-a gata soluțiile adulților.

Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți; înseamnă a gândi, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în stimularea potențialului creativ. Avem în vedere dinamismul, impetuoșitatea și expresivitatea proprii acestei vârste, acel frează permanent sau acea vibrație și efervescență lăuntrică ce conferă copiilor note specifice de dinamism creativ, disponibilități de exteriorizare spontană și autoexpresie însuflețită, analoage oricărui elan creator.

Un dicton celebru spune: „omul este singura ființă care se joacă toată viața pentru că jocul este implicat în contextul vieții la toate vârstele. Poetul Lucian Blaga își imagina cele trei generații ca trei trepte: a jocului, a iubirii și a înțelepciunii, filozofând că jocul este înțelepciunea și iubirea copilului, cum iubirea este jocul și înțelepciunea tânărului, și cum înțelepciunea este iubirea și jocul bătrânului.”

Educatorii sunt cei care respectă ideile copiilor, îi ajută să gândească și să-și rezolve problemele singuri. Copiii care sunt liberi să greșească, să exploreze și să experimenteze, se vor simți liberi să inventeze, să creeze și să găsească multiple modalități de a rezolva situațiile întâlnite.

A.S. Macarenco aprecia înalt capacitatea pedagogului de a visa împreună cu copiii, de a-i pasiona prin visul său sau, a-i ajuta să vadă „bucuria de mâine”.

„Copilul să nu știe nimic pentru că i-ai spus, ci pentru că a înțeles el însuși să nu învețe știința, ci s-o descopere.” JEAN-JACQUES ROUSSEAU

Bibliografie

1. Roșca, AL., *Creativitatea, Colecție, Orizonturi*, Editura Enciclopedică Română, București, 1972

2. Șchiopu, U., *Psihologia Copilului*, Educația Didactică și pedagogică 1967
3. Cojocaru, C. „Creativitate și inovație”, Editura Științifică și Enciclopedică, București 1975
4. Claparedé, E., *Psihologia copilului și pedagogia experimentală*, E.D.P., 1975

Rolul percepției în cunoașterea celui de lângă noi

*Prof. Faităr Cristian Cosmin
Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea*

Oare cunoașterea de sine și cunoașterea semenilor noștri nu ar conduce la o mai bună eficiență a activității educative? Cu siguranță răspunsul este afirmativ, mai ales când e vorba despre „a lucra cu oamenii”. „Cunoaște-te pe tine pentru a-i putea cunoaște pe alții” – poate așa ar trebui să sune un dicton menit să evidențieze necesitatea autocunoașterii. Îndreptându-ne spre sfera proceselor psihice, ne întrebăm cum influențează acestea cunoașterea.

Prin percepție, înțelegem reflectarea în conștiința omului a obiectelor și fenomenelor care acționează direct asupra receptorilor. În percepție are loc ordonarea și unificarea diferitelor senzații în imagini integrale ale fenomenelor respective.

Împreună cu senzațiile, percepțiile asigură orientarea senzorială nemijocită a omului în lumea înconjurătoare. Atunci când privim un lucru, ochii noștri primesc informația sub formă de lumină, care ajung la retină. Celulele vizuale din retină convertesc informația purtată de undele de lumină în semnale electrice, care sunt transmise zonei vizuale a cortexului. Informația transmisă este codificată în funcție de jocurile de lumină, umbre și culori, dar atunci când ne uităm la un obiect, vedem mult mai mult decât atât. Ceea ce percepem, de fapt, nu sunt jocuri de lumină, umbre și culori, ci obiectul.

Mai mult, îl recunoaștem, știm dacă am mai văzut sau nu ceva asemănător. Creierul nu primește informația în mod pasiv, el o integrează și încearcă să-i prindă sensul. Când privim ceva, „ghicim” inconștient sau formulăm o ipoteză asupra perceptului. Percepția

ocupă un rol esențial în cunoașterea semenilor. Nicio persoană nu poate înțelege complet altă persoană pentru că niciun om nu împărtășește direct motivele, gândurile și sentimentele celuilalt. Singurul eu la care avem acces imediat este eul propriu. Cunoașterea celorlalți oameni nu vine indirect și fragmentar. Totuși încercăm cu pasiune să „umplem” abisul dintre o minte și alta, căci fericirea și supraviețuirea noastră depind de judecățile corecte ale persoanelor.

Psihologii s-au preocupat îndelung cu privire la procesul indirect și misterios prin care obținem „la connaissance d’autrui”(cunoașterea celuilalt). În cel mai bun caz, imaginea noastră despre o altă persoană este numai un fenomen – o imagine în mintea noastră – o replică grosieră și expeditivă a realității obiective.

Așa cum s-a menționat, percepția nu este o cameră fotografică, ea ordonează indicii externi care vin la simțurile noastre. Deși nu cunoaștem direct realitatea externă, conținutul percepției corespunde într-o anumită măsură cu ceea ce se află „acolo afară”. Această dilemă obsedează toate științele.

Chiar fizicianul cunoaște numai fenomenele și nu adevărul absolut. Efortul său, ca și cel al psihologului, este să facă lumea sa fenomenală să corespundă cât mai apropiat posibil cu „ding an sich”(lucrul în sine)necognoscibil. Această dilemă kantiană este accentuată în special când se aplică la problema înțelegerii oamenilor. Spunem mai degrabă că „percepem” sau „judecăm” pe cel de lângă noi, decât îl percepem literalmente. Apar însă diferite probleme care intervin atunci când dorim să-i descoperim pe cei alături de care trăim.

În primul rând, ne lovim de „accesibilitatea celuilalt”. Mark Twain scria: „Fiecare e o lună și are o parte întunecată pe care nu o arată niciodată nimănui”. Admițând că toți încercăm să ținem ascunse de ochii indiscreți anumite străfunduri ale naturii noastre, ne deosebim totuși foarte mult în funcție de măsura în care ne ascundem. Unii oameni se lasă cunoscuți total de o mare varietate de semeni, alții „amuțesc” în ceea ce privește majoritatea subiectelor, față de majoritatea oamenilor. Astfel, se poate spune despre unii că sunt voluntar „deschiși”sau extrovertiți, iar alții „enigmatici” sau introvertiți.

Un alt factor în cunoașterea celuilalt îl reprezintă „primele impresii”. Pare evident, deși nu e întotdeauna adevărat că, pe măsură ce vedem sau auzim mai multe despre comportamentul unei persoane, cu atât mai exactă este judecata noastră referitoare la el. Totuși, este surprinzător caracterul extensiv al judecăților noastre bazate doar pe indiciile

cele mai sărace. Rapiditatea uimitoare cu care sunt făcute primele judecăți poate fi ușor demonstrată: ne aflăm într-un mijoc de transport în comun, deschidem ochii și privim două-trei secunde un alt pasager, după care închidem ochii și reflectăm asupra impresiilor, pe măsură ce apar.

Odată cu privirea cea mai scurtă, apare un proces mental complex, care are ca rezultat, într-un timp scurt, poate treizeci de secunde, judecăți privitoare la sexul, vârsta, statura, naționalitatea, clasa socială și ocupația străinului, odată cu unele aprecieri vagi referitoare la bunăvoința, dominantă, temperamentul său, suferințele trecute, „rigiditatea” și chiar cinstea sa. La o cunoaștere ulterioară, multe din aceste impresii s-ar dovedi fără îndoială greșite, dar exercițiul servește pentru a atrage atenția asupra caracterului rapid structural al judecăților noastre. Experimentele au demonstrat că, în timp ce trăsăturile personale sunt căutate și percepute, „judecătorul” încearcă adesea în plus să-l pună pe celălalt într-o categorie. De asemenea, dacă primele impresii sunt numeroase, bogate și variate, judecătorii sunt flexibili, deoarece informația suplimentară corectează și mărgesc rapid prima judecată, în timp ce aceia care văd puțin la început probabil că păstrează o impresie stereotipă și săracă.

Al treilea aspect în percepția persoanei îl reprezintă „aptitudinea de a judeca”. Bronfenbrenner, Harding și Gallwey au studiat două tipuri de aptitudini în acest sens: sensibilitatea față de un celălalt generalizat (cunoaștem modul în care omul se comportă în general) și sensibilitatea interpersonală care se referă la aptitudinea de a percepe cum se simte o anumită persoană dintr-un grup față de o problemă, total separat de o opinie medie. Investigațiile subliniază faptul că cele două aptitudini sunt în general independente. Aceia care sunt judecători buni ai „publicului” nu sunt în mod necesar judecători buni ai „persoanei”.

E important să-i cunoaștem pe ceilalți și e important să ne facem cunoscuți, înțeleși în fața celorlalți. Efortul nostru este să sesizăm corect motivele și intențiile celuilalt, căci atunci am cunoaște liniile directe ale vieții lui, dar sarcina nu este ușoară. Un mare număr de factori influențează succesul sau eșecul nostru. Oamenii diferă mult în ceea ce privește accesibilitatea lor și total separat de autodezvăluirea deliberată, constatăm că unele personalități sunt relativ deschise, altele enigmatice în structura lor proprie. primul nostru impuls este acela de a insera oamenii în categorii familiare, de

a-i înzestra cu stereotipuri. Când la primele noastre impresii se adaugă mai multă informație, devenim mai siguri în judecata noastră, deși nu în mod necesar și corect. Darul sensibilității interpersonale pare să fie corelat cu experiența și maturitatea, cu inteligența, cu complexitatea cognitivă și autointuiția. În plus, un bun judecător e probabil bine adaptat în grupuri, dar și detașat, posedă valori estetice superioare și e dotat cu un fel special, de înclinație psihologică, numită „intraceptivitate”. Procesul perceperii persoanei este în aceeași măsură asemănător și diferit de toate celelalte procese perceptivă. Diferența este aceea că obiectele umane, spre deosebire de alte obiecte, ne impresionează prin scopurile lor față de noi și prin relativa lor imprevizibilitate.

Așadar, procesul perceptiv este unul complex și deosebit de relevant în cunoașterea celui de lângă noi. Nu putem să devenim „mașini automate”, nu putem să pierdem ceea ce ne conferă caracterul uman, nu putem să ne neglijăm, căci o sarcină majoră în viață este aceea de a realiza cu succes percepția noastră reciprocă.

Bibliografie

1. Miclea, Mircea – *Psihologie cognitivă*, Editura Polirom, Iași, 1999, p. 51-78
2. Allport, Gordon – *Structura și dezvoltarea personalității*, E.D.P., București, 1991, p. 493 - 519

Creativitatea în educație

Ec. Vlangăr Cristina
Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea

La mijlocul secolului XX cercetările privind creativitatea erau axate pe individ și, la nivelul acestuia, pe factorii intelectuali ai creativității (gândirea divergentă, imaginația creatoare, rezolvarea creatoare a problemelor). Studiul factorilor inhibitor ai creativității se ocupă la rândul său de blocajele apărute în formarea sau dezvoltarea factorilor intelectuali ai creativității. Au existat autori care au analizat factorii favorabili dezvoltării motivelor și atitudinilor creative. Se remarcă însă faptul că în

perioada respectivă diferitele variabile ale creativității erau studiate izolat la nivelul personalității, deși se pare că tocmai tensiunea dintre componentele creației, precum și dinamica lor erau stimulative pentru creativitate.

Importanța crescândă a creativității în plan individual, de grup sau social i-a determinat pe mulți autori să investigheze modalitățile de stimulare a creativității. Una dintre căile principale de antrenare a creativității o constituie identificarea factorilor inhibitori și stimulativi ai acesteia.

C. Rogers considera că principalul motiv al creativității este tendința omului de a se actualiza pe sine, de a deveni ceea ce este potențial. Creativitatea există în fiecare individ așteptând condiții optime pentru a fi eliberată și a se exprima.

Noua abordare integrativ-sintetică, dinamică și unitară a creativității necesită și o nouă viziune asupra factorilor favorizanți și frenatori ai acesteia. Factorii care influențează formarea creativității trebuie să fie abordați în mod global, unitar, interactiv și dinamic. Trebuie să renunțăm la viziunile înguste, atomiste, care mai dăinuie încă în privința blocajelor sau barierelor creativității.

Acestea se referă la condițiile în care un individ trăiește într-un tip de societate sau mediu nesatisfăcător pentru el. Insatisfacțiile se pot situa la niveluri diferite, care uneori se întrepătrund.

Contextul sociocultural constituie un mediu constrângător pentru o persoană atunci când ea nu poate admite și nici nu poate adera la scările de valori, la ideologiile societății în care trăiește, pentru că ea nu se poate regăsi pe sine. Aceasta aduce la un conflict al valorilor și la absența cadrelor de referință. În fiecare societate schimbările, transformările, mutațiile în gândire se realizează, în general, după anumite procese sistematice care, deși sunt mai mult inconștiente, ciclice, repetitive pot fi divizate pe elemente, faze și analizate ca atare. Astfel, un model politic ideologic, cultural etc. parcurge mai multe faze sau etape.

Etapa *ascendentă*, când apare un curent inedit sau o concepție trecută revine formulată într-un mod nou, original. Gânditorii sau teoreticienii curentului definesc și clarifică conceptele, formulează explicit principii, norme și elaborează sistemul de credințe aferent teoriei sau curentului respectiv.

Etapa *culminantă* – moment în care adepții, militanții curentului respectiv difuzează ideile într-un mod cât mai convingător pentru a converti cât mai multă lume la aceste idei. În mod firesc, pe lângă

adeptii curentului, apar simultan reacțiile de apărare față de grupurile care militează pentru alte valori sau altă ideologie și care se simt amenințate. Cu toate acestea, noua ideologie își croiește drum înainte, înscriindu-se printre cele dominante.

Etapa *descendentă* - de uzură a mișcării, ideologiei sau curentului respectiv, care începe să regreseze, fiind însoțită de rezistențe disperate ale adepților, care pot să ajungă la forme de violență, lipsă de respect, agresivitate față de cei ce nu le împărtășesc ideile.

Etapa de *insertie terminală* – faza în care mișcarea sau ideologia respectivă își ocupă locul în contextul celorlalte mișcări existente și își pierde treptat caracterul progresist, novator sau alternativ.

În mod practic, aprecierea cât mai corectă, directă și mai apropiată de realitate a scărilor de valori și a cadrelor de referință este diminuată datorită interpunerii mai multor elemente între care se află:

Instabilitatea societăților, care s-a accentuat, s-a accelerat în ultimele decenii ale secolului XX, fiind mai greu de depistat ceea ce este prioritar, primordial de ceea ce este întâmplător, secundar. Devine din ce în ce mai dificil să apreciezi cu certitudine lucrurile, ideile care trebuie conservate sau dizolvate.

Îmbătrânirea populațiilor și a societăților. Numărul și ponderea populației în vârstă este din ce în ce mai mare comparativ cu ritmul nașterilor, fapt care duce la conservatorism accentuat, la creșterea rezistențelor la schimbare.

Descoperirile științifice sau filozofice pun la îndoială anumite date socotite ca fiind fundamentale, decisive, perene. Ființa umană preferă obișnuința schimbării, ceea ce constituie o frână în acceptarea noutăților.

Saturația informațiilor oferite de mass-media, care îngreunează operarea unei alegeri obiective. Liderii politici, prin intermediul televiziunii, orientează oamenii spre anumite opinii și valori folosind mijloace dintre cele mai sofisticate. Alături de cele trei medii tradiționale ale omului (familia sau comunitatea, profesiunea sau studiile, timpul liber sau distracțiile) au apărut mass-media sau mediul informațional. Prin mass-media are loc o influență difuză asupra populației pe care o condiționează, asupra căreia acționează prin persuasiune, adresându-se de fapt memoriei mulțimii.

Înregistrarea informațiilor se face cu o viteză mai mare decât cea a luminii, reacția omului la acestea fiind aproape inconștientă și reflexă. Unul din

fenomenele implicite ale condiționării prin mass-media este manipularea, care este permanentă. Dacă nu dăm dovadă de spirit critic și de luciditate față de informațiile primite prin mass-media, fiecare dintre noi riscăm să fim victime ale manipulării. Una din formele cele mai subtile și insidioase ale manipulării o constituie dezinformarea opiniei publice, al cărei scop este răspândirea de informații tendențioase, parțial obiective, în vederea deformării realității și evenimentelor.

Prejudecățile, ideile gata confecționate, constituie piedici importante ale creativității. Contextul sociocultural în care trăim este impregnat și uneori pietrificat de prejudecăți. Prejudecățile sunt raportate la tradiții și își au rădăcinile într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Ființele individuale, ca și grupurile din care fac parte sunt educate conform unei anumite culturi specifice, care le structurează valorile și ideologiile. O cultură diferită de cea în care a fost crescută o anumită persoană constituie o privire diferită asupra lumii.

Frustrarea, în general, îți găsește originea în senzația și în convingerea de a fi victima nedreptăților, suferințelor, jignirilor etc. cauzate de alții. În viața cotidiană, la fiecare pas, întâlnim ocazii de frustrare dar impactul lor asupra diferitelor persoane este diferit.

Frustrările declanșează reacții și comportamente mai mult sau mai puțin nuanțate sau intense, toate fiind nefavorabile creativității. Ne vom referi la șase dintre ele:

Fuga (retragerea). Persoana nefiind în stare să facă față frustrării încearcă să o evite, să scape de ea, temporar sau definitiv prin dispariția din calea ei. Forme mai blânde ale fugii sunt: demisia, părăsirea localității, visul, neparticiparea, glume care să ducă la devierea de la subiect, alcoolul somniferele, drogurile etc. Forma cea mai gravă a fugii este sinuciderea.

Agresivitatea. De obicei, este atacată persoana sau instituția care în viziunea celui frustrat se află la originea situației lui. Ca forme mai ușoare sunt cunoscute: calomnia, ironia, bătaia de joc, pamfletele anonime prin care se încearcă reducerea la tăcere a celui alt. Există și forme extreme, accentuate ale agresivității prin care se urmărește eliminarea fizică a persoanei sau grupului vinovat: distrugerii fizice, provocarea morții celui alt.

Transferul. Dacă nu se poate acționa direct asupra persoanei sau a grupului considerate a fi

vinovate de frustrare, agresivitatea celui frustrat trece asupra altor persoane, grupuri sau obiecte. Forme de defulare a persoanei frustrare sunt; terorismul, luarea de prizonieri sau ostateci, atentatele etc. care sunt îndreptate spre persoane ce seamănă cu cele vinovate la frustrarea individului în cauză.

Compensarea. Este un fel de consolare prin substitute care pot fi oameni sau lucruri. Dintre formele de manifestare consemnăm: tandrețea față de animalele domestice sau colecțiile de obiecte. Compensarea este un fel de supapă care ajută la depășirea constrângerilor sociale, profesionale, familiale.

Resemnarea. Se referă la comportamentul de: supunere, renunțare, apatie, pasivitate, chiar fatalism.

Integrarea frustrărilor. Se referă la aptitudinea de a-ți asuma frustrările considerate majore și imposibil de depășit. De exemplu, în fața unor situații imposibile de modificat cum ar fi: boala, îmbătrânirea, pierderea locului de muncă etc., persoana în loc să se descurajeze în fața evenimentelor, le acceptă, le asimilează și încearcă în mod pozitiv, constructiv să le facă față. Capacitatea de integrare a frustrărilor constituie un factor de manifestare pleneră a personalității, favorabil creativității.

Barierile datorate fricii endemice se referă la teama pe care o încearcă anumiți membri ai societății, cei mai vulnerabili, cei care au unele sensibilități personale.

Înfruntarea cu persoane necunoscute, dar și cu cele cunoscute le provoacă unora reacții de teamă, adesea imprevizibile. Teamă lor se datorează mai ales faptului că nu pot anticipa sau prevedea reacțiile persoanelor cu care vin în contact. Au tendința de a-l socoti pe celălalt ca fiind un judecător, un om cu atitudine critică, ceea ce le conduce la timiditate. Această situație determină persoana să fie retrasă, închisă și aproape mereu gata să se apere.

Agresivitatea, starea de încordare conflictuală marchează anumite persoane. Ele au tendința de a se manifesta agresiv, atât verbal, cât și în scris, prin mimică și gesticulări. Acest mod de a reacționa este total nefavorabil creativității și nu trebuie ignorat ca agresivitatea manifestată în public (în colectivități) este mai dăunătoare creației prin faptul că este contagioasă, putând conduce la un climat tensionat.

Societatea care promovează principiul competiției este dură și crudă pentru cei care nu sunt „blindați” și nu au puterea să se apere eficient. De aceea, unii oameni încearcă un sentiment de teamă de

a nu fi minimalizați, „striviți”.

Dorința de a se ridica este uneori prea mult legată de dominare, învingere și mai puțin de progres, ca atare. De aceea, se întâmplă ca în general competiția să-i opună mai degrabă pe oameni, decât să-i apropie. Dacă o competiție este corectă, bazată pe valori autentice, atunci ea este stimulativă, determinând pe fiecare să dea ce are mai bun și ducând în final la afirmarea celui mai bun. Un asemenea tip de competiție, care implică valorizarea persoanei, este stimulativ pentru creație.

Rezistența la schimbare este una dintre barierele cele mai puternice ale creativității, fiind în același timp și cel mai frecvent întâlnită. Prin educație, majoritatea oamenilor manifestă o puternică rezistență la schimbare, deoarece modificările provoacă teama, implicând necunoscutul și asumarea de riscuri.

Lipsa încrederii în sine este nefavorabilă creativității. Fiecare om realizează mult mai puțin decât posibilitățile pe care le are. Progresul individual și colectiv se bazează pe încredere în forțele proprii, pe motivația de a elabora lucruri bune și pe convingerea că le poți realiza.

Barierele datorate atitudinilor individualiste sunt specifice celor care pun accentul pe propria persoana. Individul care este centrat pe sine însuși nu mai poate fi receptiv la ceea ce se petrece în afara lui, dialogul cu ceilalți devine groi, uneori imposibil.

Necunoașterea propriei persoane favorizează o viziune deformată, chiar eronată cu privire la propria persoană. Individul se interpretează pe sine mai mult sau mai puțin conștient, este ambiguu în orientările și deciziile sale și nu-și dă seama de consecințele acestei situații. În fiecare dintre noi locuiesc mai multe personaje, dintre care le consemnăm:

- ceea ce suntem în principal, esența personalității

Personajul fundamental

- ceea ce ne imaginăm că suntem

Personajul admis

- ceea ce vrem să fim

Personajul visat

- ceea ce ne-ar plăcea să fim, ca model

Personajul scop sau model

- cum ar vrea ceilalți sau societatea să fim

Personajul exemplar

- cum ne văd ceilalți

Personajul reflectat

- cum am vrea noi să ne perceapă ceilalți

Personajul aparent

- ceea ce ascundem celorlalți

Personajul secret

- ceea ce am dori să părem într-o situație

dată

Personajul actor

- personajul în care ne refugiem în caz de amenințări

Personajul apărare

Sentimentele de incompetență sau ineficiență duc la apariția unei stări depresive, care este nefavorabilă creației. În general, sentimentul de inferioritate împiedică pe oricine să fie el însuși, să se realizeze pe sine. Atitudinea creativă prin definiție presupune o percepere veridică, autentică a realității. Perceperea realității prin prisma sentimentelor duce la denaturarea realității. Tendința de a reacționa subiectiv naște o serie de comportamente interumane nefavorabile creativității:

- dramatizarea – tendința de a exagera sau a minimaliza importanța evenimentelor;

- simplificarea – minimalizarea excesivă a problemelor, a dificultăților;

- banalizarea – unui lucru meritoriu, deosebit sau chiar excepțional, considerându-l ca ceva obișnuit, personal.

- interpretarea personală – prin intermediul propriilor mentalități, păreri, trăiri subiective;

- indiferența - lipsa de sensibilitate, chiar desconsiderarea, prin neacordarea atenției cuvenite unor persoane, lucruri, activități;

- generalizarea – unui fapt izolat, singular în mod eronat sau subiectiv.

Pasivitatea excesivă duce la inerție, indolență și dezinteres, precum și la neimplicarea în diferite situații. Creativitatea presupune angajarea totală, până la uitare de sine în activități pe care le desfășurăm. Între cauzele acestui tip de pasivitate (temporară sau cronică) se pot afla următoarele:

- discordanța între proiectul elaborat cu ceilalți și cel personal;

- obligația de a desfășura activități care nu-ți plac, nu le aprobi, dar le faci din constrângere, sub presiune;

- lipsa interesului pentru sarcina propusă sau impusă sau neînțelegerea scopului acesteia;

- comoditate – așteptarea instrucțiunilor, obiectivelor de la alții;

- frica de a nu face ceva greșit și de a răspunde pentru aceasta;

- oboseala, sănătate precară.

Lipsa de comunicare se poate prezenta în trei ipostaze:

-comunicarea imposibilă datorată limbajului, vocalularului (de strictă specialitate), total diferite sau altor condiții obiective și subiective;

- comunicare incompletă (ca în cazul manipulării);

- comunicare deformată, falsificată sau denaturată în mod voit (un exemplu îl pot reprezenta discursurile politice).

În general, oamenii care nu-și respectă cuvântul dat, care nu respectă legile, care au comportamente deviate sunt marginalizați de societate. Este de remarcat faptul că și comportamentul creativ este un gen de comportament deviat de la normă, de la medie, dar în sens constructiv, valoric.

Lipsa de autenticitate este nefavorabilă creației. Puțini oameni trăiesc și se exprimă în conformitate cu ceea ce simt și își doresc în mod real. Din rațiuni și constrângeri sociale sau culturale ei acționează altfel decât ar dori, astfel încât între scala lor de valori și atitudini, pe de o parte, și cele pe care le afișează, pe de altă parte, există discordanță. Asemenea oameni sunt mereu niște actori, asumându-și valori cu care nu sunt de acord.

Cu toate acestea, numărul oamenilor care trăiesc singuri este în creștere. Între cauze se află: considerarea lor ca fiind incompetenți sau neînsemnați; respingerea lor de către grup pentru că s-au distanțat de el; afișarea unui comportament individualist, teama față de alții care îi determină să treacă neobservați în relațiile cu ei.

Persoana creatoare este independentă. Colectivitățile și sistemul de educație cultivă dependența individului față de grup, pe care în mod voit o interpretează eronat ca dovadă de fidelitate față de acesta. Factorii prin care oamenii pot fi mai controlați și dominați, făcuți mai dependenți de grup se referă la bani, informații, puterea de a comanda, recompensa, pedepse, forța de seducție fizică și psihică și statutul persoanei în grup.

Bibliografie

1. Roco Mihaela, *Creativitate și inteligență emoțională*, Iași: Polirom 2004.

Cunoaștere și explorare în spațiul virtual

Prof. dr. Diaconu Maria Aurelia
Casa Corpului Didactic Vâlcea

Trăim într-o nouă epocă a informației și a vitezei, în care oamenii sunt din ce în ce mai ocupați și mai organizați. În această eră internetul, gadgeturile, rețelele sociale din viața noastră au redefinit felul în care ne comportăm, ne informăm și învățăm zi de zi.

Tehnologia permite astăzi eficientizarea organizării timpului și a activităților educaționale pe care le desfășurăm. Pentru a nu visa cu ochii deschiși la muzeele, monumentele și obiectivele pe care le studiem la clasă, putem realiza tururi virtuale și astfel suntem la un click distanță de interesele și pasiunile noastre.

Importanța excursiilor și a călătoriilor în desăvârșirea cunoștințelor pe care le dobândim la școală nu are nevoie să mai fie argumentată. Toți participanții la actul didactic, profesori, elevi, părinți conștientizează că vizitarea unor muzee și a unor edificii emblematice contribuie la stimularea învățării și la deschiderea de noi orizonturi.

Bineînțeles că pentru a eficientiza acest demers este nevoie de coordonarea unui cadru didactic, care propune obiective pe care elevul le-a întâlnit în activitățile de învățare desfășurate la clasă și care pot fi astfel valorificate și consolidate. Totodată el le poate recomanda elevilor link-urile celor mai sigure și mai documentate site-uri culturale și educaționale.

Toate marile muzee se promovează prin intermediul site-urilor lor. Deasemenea agențiile de turism realizează tururi virtuale de prezentare prin care încearcă să atragă cât mai mulți vizitatori. Tururile virtuale combină elementele vizuale la 360 grade cu mișcarea. Astfel avem parte de o experiență care evocă emoții apropiate de cele pe care le avem atunci când călătorim fizic.

Google Art& Culture pune la dispoziția celor interesați circa 2500 muzee și galerii din întreaga lume. Acesta este organizat alfabetic și permite ca

Într-un timp scurt să vizualizezi opere de artă, temple, catedrale, parcuri, grădini botanice și zoologice, spectacole la marile teatre și opere etc.

Chiar și în România muzeele și-au creat pagini cu bunuri culturale mobile digitalizate 3 D sau tururi virtuale. Lista lor este accesibilă pe site-ul Institutului Național de Patrimoniu.

Pentru ora de istorie, de exemplu, excursiile îi ajută pe elevi să intre în contact cu diferite culturi și civilizații. Și pot să facă asta fără a se deplasa și fără a cheltui bani. Cum ar putea altfel un elev de clasa a V-a să viziteze marile realizări ale Egiptului Antic? Sunt suficiente pozele din manual sau din diferite enciclopedii pentru a empatiza cu civilizația egipteană? Un tur virtual l-ar ajuta să aibă o imagine de ansamblu. Ar putea să vadă nu numai Piramidele de la Gizeh ci și modul în care se prezintă acestea în interior. Ar putea să admire astfel picturile cu scene din viața cotidiană și ar înțelege mai bine care era organizarea socială, ocupațiile și aspirațiile acestui popor.

Realitatea virtuală îi apropie pe copii de școală și estompează granița intransigentă dintre învățare și distracție. De altfel, elevii, și-au exprimat interesul de a învăța, cu ajutorul realității virtuale și a trăi și înțelege momente istorice sau procese fizice și chimice, de a cunoaște lumea din jurul lor și, în plus, se familiarizează astfel cu o nouă tehnologie.

Organizând cu elevii asemenea activități avem posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității armonioase a acestora. Le insuflăm și încurajăm curiozitatea naturală, dorința de a descoperi lucruri noi și uimitoare sau plăcerea de a gândi singuri.

Bibliografie

1. Tomșa, G., Orientarea și dezvoltarea carierei de elevi, Viața Românească, București, 1999.
2. Văideanu, G., Educația la frontiera dintre milenii, Editura Politică, București, 1998
3. <http://www.cimec.ro/muzee/muzee-cu-tur-virtual.html>
4. <https://www.360design.ro/300-de-tururi-virtuale-ale-muzeelor/>

*E*ducabilul - centrul procesului de învățământ

*Prof. înv. primar: Mihai Daniela
Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea*

Rolul profesorului, în opinia mea, este foarte important, deoarece el este cel care descoperă frumusețea interioară a copilului și o folosește pentru a-l ajuta să se descopere și să își folosească creativitatea pentru a reuși. Reușita nu se măsoară în premii la olimpiadele școlare, ci se măsoară în exploatarea pasiunilor copilului astfel încât să ajungă să facă cu plăcere ceva pentru că știe că în viitor este nevoie de el în societate. De asemenea, profesorul este acel maestru care nu îl lasă să abandoneze în fața greutăților, ci îl susține și îl duce către dezvoltarea personală.

Cred că în lumea contemporană școala are un rol de care și părinții, și profesorii ar fi nevoie să fie conștienți: a făuri căi accesibile către cunoașterea de sine și, astfel, către cunoaștere în sens strict.

Managementul schimbării se poate defini prin analiza cauză-efect. Agentul schimbării este însuși cadrul didactic. Inovația la nivelul managementului clasei pornește de la: cunoașterea practicii educaționale într-un moment al activității; cunoașterea tendințelor și a tradițiilor activităților educaționale vizate; cunoașterea orizonturilor de așteptare ale elevilor.

Un management defectuos al clasei poate genera un climat negativ și poate influența randamentul elevilor. Atât monotonia, cât și supraîncărcarea în activitate sunt cauzele oboselii.

Un accent deosebit trebuie să punem pe dezvoltarea relațiilor școală-părinți-comunitate, având în vedere criza pe care o traversează familia în societatea românească și ale cărei simptome constau tocmai în restructurarea valorilor familiale tradiționale, dezorientarea în privința mijloacelor educaționale folosite în relația cu copiii, diminuarea simultană a rolului și autorității școlii.

Educația de calitate este centrată pe elev, oferită de instituții care știu să respecte autonomia individuală, asigură participarea tuturor actorilor

educaționali, care abordează procesul educațional unitar, urmărind ca obiectiv central îmbunătățirea continuă a performanțelor.

A fi un profesor bun înseamnă să fii un mentor bun, un antrenor al minții care să îi susțină și să îi încurajeze permanent pe elevi astfel încât aceștia să învețe să își descopere pasiunile și calitățile și să îi facă să aibă încredere că POT.

Cel de la catedră poate să uite că este maturul care „păstorește”, pentru că, dacă nu va face asta, va continua să deformeze și să distrugă creativitatea. El trebuie să simtă, să intuiască, să provoace și abia atunci va putea ajunge la esență.

În general, pentru a avea rezultate ai nevoie să simți la rândul tău că ești apreciat, respectat, iubit. De aceea, ia cu tine în clasă puterea de a conduce, dedicarea, capacitatea de a te privi pe tine însuși întâi cu o compasiune profundă și de a îți permite să fii liber. Cel mai greu este să renunțăm la etichetare, însă această renunțare ne va duce la realitate și ne va permite să fim regizorii propriei noastre povești. În calitate de dascăli, din poveste noastră face parte și povestea din clasă, care va deveni frumoasă și simplă. Dându-ne șansa la iubire, vom da o șansă și copiilor să învețe și să descopere, dincolo de multitudinea de cunoștințe din programa școlară, plăcerea de a fi prezent, de a fi implicat, puterea de a avea succes. De altfel, școala nu te învață un lucru extrem de simplu: *viața este o mardaae provocare, provocarea de a lucra cu noi înșine, pentru noi înșine.* Și pentru a face asta trebuie să acționăm din inimă.

În realitate, măreția nu vine întotdeauna când lucrurile merg bine, ci când suntem supuși unui test cu dezamăgiri și tristeți. Toate comportamentele omului sunt limbaje, iar noi suntem ființe ale „legăturilor”. Adică suntem nu numai legați de familie, de cunoștințe, de modele, ci suntem legați de ceva mult mai mare decât noi înșine, de acest univers incomensurabil pentru mintea umană. Ajungem la vârsta maturității cu o istorie personală uitată într-un sertar al minții. Această istorie ne influențează în mod inevitabil relațiile și comunicarea. Educația primită în lumea aparențelor ne acaparează și ne determină să ne cucerim locul nostru în lume. Astfel, fiecare dintre noi ținem să fim recunoscuți, ne dorim să luptăm pentru a ne menține o anumită poziție, care ne asigură, în viziunea noastră, iubirea.

Copilul trebuie să știe că este important, că orice s-ar întâmpla este iubit, că nu e nevoie să demonstreze ceva și atunci va învăța de plăcere. Frica de a nu fi buni, de a nu fi importanți, teama de

umilință, de rușine, toate duc la eșec școlar.

Natura umană ne face să ne dorim să ne simțim demni de a fi iubiți și acceptați, de aceea, la baza tuturor relațiilor, eu cred că trebuie să stea IUBIREA. Atunci când ne temem, când suntem rușinați sau când ne simțim deconectați și ne dorim cu disperare să fim prețuiți, suntem predispuși la un comportament agresiv, autodestructiv și îi atacăm pe ceilalți. De fapt, lipsa de iubire, de apreciere, poate duce la violență, agresivitate, depresie, dependență, tulburări de alimentație. Copiii, de multe ori, au probleme mari cu prețuirea de sine, mesajul care se derulează frecvent în monologul lor mental fiind acela că nu sunt demni de a fi iubiți.

Numai așa societatea va avea profesioniștii mult așteptați și numai așa oamenii se pot auzi unii pe ceilalți, având curajul de a fi ei înșiși.

Particularitățile competițiilor la nivelul echipelor școlare reprezentative

Prof. Diana Lazăr

Școala Gimnazială „I. Ghe. Duca” Râmnicu Vâlcea

Prof. David Nicolae

Liceul „G-ral Magheru” Râmnicu Vâlcea

Abstract: Stabilirea particularităților competiționale **în** jocul de fotbal **în** echipa reprezentativă.

Cuvinte cheie: activității, caracter tehnic, complexe.

Reprezintă momentul cel mai așteptat din partea elevilor . Luarea unor masuri de pregătire pentru joc și de prezentare sunt acțiuni la fel de importante care trebuie să stea în atenția profesorului.

Înainte de participarea la competiții , în timp util, componenți din lotul școlii vor cunoaște :

Denumirea competițiilor la care vor participa;

Caracterul lor (amical sau oficial) ;

Sistemul de desfășurare ;

Numărul și denumirea echipelor scrise în competiție ;

Probleme administrative (echipament , mingi etc.) .

Pentru fiecare joc se va anunța lotul de jucători , ca și locul întâlnirii , terenul pe care se va desfășura întâlnirea .

Respectând ordinea firească a măsurilor , profesorul urmează să pregătească jocul din punct de vedere teoretic , precizând unele aspecte esențiale , ca :

Anunță formația care intră în teren și jucătorii de rezervă ;

Modul cum va acționa echipa în timpul desfășurării jocului și cum se va organiza la fazele fixe (în atac și apărare) ;

Atribuțiile jucătorilor de rezervă înainte de joc și în timpul jocului (probleme administrative) .

Desfășurată într-un cadru organizat și condusa de profesorul de educație fizică , activitatea echipei de fotbal trebuie să fie sprijinită de consiliul asociației sportive a elevilor din rândul căruia un membru va răspunde de această ramură sportivă .

Aspectul propagandistic al activității și rezultatele obținute de echipe se realizează prin „Colțul sportiv al școlii ” , accesibil pentru tot corpul profesional sau pentru alte persoane din școală și din afara ei .

Exemplu de regulament pentru o competiție pe teren redus :

Ca unul din mijlocele excelente de atragere a elevilor pentru practicarea organizată și sistematică a activităților de educație fizică și sport , fotbalul reprezintă o acțiune sigură și reușită

Bineînțeles în condițiile în care se ține seama de o serie de aspecte :

- Popularitatea jocului de fotbal în școală și tradiția lui ;

- Condițiile materiale , de spațiu și timp ;

- Preferințele elevilor din școala respectiva și entuziasmul lor pentru fotbal ;

- Capacitatea organizatorică a școlii (profesori , elevi etc.) ;

- Rezultatele obținute în competiții etc.

- Având la bază o asemenea asigurare se poate trece la organizarea unor întreceri cu caracter tehnic și bineînțeles al jocului propriu-zis de fotbal .

Dintre acestea menționăm și recomandăm următoarele :

Competiții de minifotbal;

„miuțe ” la o poartă sau la două porți , pe echipe de câte 2,3 sau 4 elevi ; tenis cu piciorul ;

Concursuri cu caracter tehnic în urma cărora

urmează să se stabilească cel mai bun elev sau jucător:

Concurs „cine ține mai mingea în aer prin lovituri cu piciorul și capul ”; același concurs „pe perechi” , în „triumphiul” ;

Concursul cu transmiterea mingii la țintă(panouri , porticuri etc.);

Concurs la exmatricularea unor lovituri de pedeapsă, de la 11 metri (pe teren normal) și 7 metri (pe teren redus);

Diferite ștafete care pe baza unor procedee tehnice simple sau complexe urmează să stabilească un învingător etc.

Bibliografie

1. Cojocaru V., Curs de fotba-specializare-vol I Academia Nationala de Educatie Fizica si Sport Bucuresti 1994.
2. Stanculescu V., Ghidul antrenorului de fotbal. Bucuresti Edit.Turism,1982
3. Barsan M., Fotbal Tehnica jocului Metodica fotbalului in scoala, Bucuresti 1980
4. Trandafirescu G. Fotbalul in ciclul de invatamant scolar, Editura Universitatii din Pitesti 2015
5. Motroc I., Fotbal de la teorie la practica, Bucuresti Edit.Rodos,1994

*M*atematica și jocul

*Profesor învățământ primar Dinu Manuela
Liceul Tehnologic „Petrache Poenaru” Bălcești
Vâlcea*

Învățarea eficientă este activă, orientată către scop și duce la rezultate măsurabile. Instrumentele învățării eficiente sunt gândirea critică și strategiile metacognitive.

Învățarea activă presupune implicare și participare conștientă în procesul de construire a cunoștințelor. A da semnificație personală materialelor care sunt învățate înseamnă a le transpune în sisteme proprii de cunoștințe, a stabili permanent legături între experiențele anterioare și cele noi, între cunoștințe și

aplicabilitatea lor, între și în interiorul domeniilor de cunoaștere.

În învățământul primar, deși interesul elevilor pentru studiu se găsește într-o fază incipientă, aceștia iau cunoștință cu unele tehnici elementare ale învățării intelectuale. Prezentarea conținutului matematic cât mai clar, atrăgător, variat și la nivelul posibilităților de înțelegere al micilor școlari, sporește interesul pentru această disciplină, plăcerea de a căuta și satisfacția descoperirii lucrurilor noi.

În ierarhia metodelor activ- participative din învățământul primar, jocul didactic ocupă un loc de maximă eficiență. La vârsta școlară, jocul este de fapt un mijloc de învățare.

Datorită conținutului și modului de organizare, jocurile didactice sunt mijloace eficiente de activizare a întregii clase, contribuind la formarea și dezvoltarea deprinderilor practice elementare. Scopul jocului este acela de a-l înarma pe elev cu un aparat de gândire logică, suplă, polivalentă, care să-i permită să se orienteze în problemele realității înconjurătoare, să exprime judecăți și raționamente variate într-un limbaj simplu.

Această formă de activitate oferă un cadru prielnic pentru învățarea activă, participativă, stimulând inițiativa și creativitatea elevilor. Cu cât jocul este mai bine structurat, elevul acordă o implicare mai mare în desfășurarea lui.

Obişnuiesc să utilizez jocul didactic în oricare moment al lecțiilor de matematică și la fiecare capitol, fapt care determină elevii să îndrăgească și să înțeleagă mult mai ușor cunoștințele dobândite, antrenându-se într-o adevărată competiție.

Dintre jocurile utilizate la clasă, cele mai eficiente s-au dovedit:

☺ „**Rebusul matematic**”- utilizat de cele mai multe ori ca activitate individuală, mi-a dat posibilitatea să constat nivelul de cunoștințe referitoare la însușirea terminologiei matematice.

☺ „**Ștafeta întrebărilor**” s-a dovedit o gimnastică a minții. Fiecare elev primește câte un bilețel pe care este scrisă o cerință. Spre rezolvare elevul trebuie să emită o judecată logică și un răspuns simplu. Primul elev citește sarcina de pe bilețul primit și numește un coleg să răspundă. Acesta dă răspunsul la întrebare și adresează întrebarea scrisă pe bilețul lui către un alt coleg. Cel care nu știe să răspundă la o întrebare va fi penalizat sau eliminat din joc. Jocul s-a dovedit deosebit

de antrenant, reușind să se reactualizeze un volum mare de cunoștințe dobândite.

☺ „**Cine socotește mai repede**”- urmărește consolidarea deprinderilor de calcul rapid, folosind proprietățile operațiilor (asociativitatea adunării) se grupează termenii pentru efectuarea rapidă a calculelor :
a) $1+2+3+4+5+6+7+8+9=$;
b) $10+20+30+40+50+60+70+80+90=$;
c) $25+30+20+25=...$ etc.

☺ „**Campionul**”-se desfășoară sub formă de concurs având ca scop consolidarea deprinderilor de calcul corect și rapid. Clasa se împarte în trei grupe. Jocul se poate desfășura pe fișă de lucru care circulă de la un elev la altul sau se desenează pe tablă trei scări cu calcule având același nivel de dificultate. Fiecare echipă delegă un număr de elevi egal cu numărul de trepte, creta circulă de la un elev la altul(gen ștafetă), fiecare elev urcând o treaptă și rezolvând în ordine câte un exercițiu.

Dintre jocurile care vizează șirul numerelor naturale menționez:

☺ „**Caută și vei găsi**”- se dau două sau mai multe cifre, sarcina didactică fiind să găsească toate posibilitățile de formare a numerelor cu cifrele date.

☺ „**Care număr se ascunde**”- se dau numere formate din aceleași cifre printre care se ascunde un număr format din alte cifre. Ex:726, 276, 762, 247, 267, 672. Jocul verifică capacitatea de analiză și observația elevilor.

Pentru consolidarea cunoștințelor referitoare la înmulțirea și împărțirea numerelor naturale de la 0 la 100 am utilizat jocuri de forma:

☺ „**Șiragul de mărgel**”- se dă un șirag de biluțe, pe fiecare fiind scris un număr. Sarcina didactică este să coloreze mărgelile cu numere mai mari de 3 ori decât:2, 4, 6, 8, 10.

☺ „**Colierul**”- dintr-un șir de numere date să coloreze cu roșu mărgelile cu numere mai mici decât 48 care se împart exact la 7, iar cu galben cele mai mari decât 20 care se împart exact la 4, sarcinile putând fi modificate după cerință.

☺ „**Tratamentul**”- Un blonav ia medicamente. Prima pastilă o ia la ora 8 dimineața, apoi din 4 în 4 ore, până a doua zi la ora 16. Traseul este marcat pe fișă prin pătrate și cerculețe. Sarcina de lucru este să precizeze în pătrate

orele la care ia medicamentele și în cerculețe numărul de ore care trec, apoi să coloreze pătratele spre a scoate în evidență orele la care ia tratamentul.

☺ „**Petale colorate**”- Se dau spre rezolvare exerciții cu două operații (adunare și scădere, înmulțire și împărțire). Alături este desenată o floare cu tot atâtea petale câte rezultate trebuie obținute. Pe fiecare petală este precizată culoarea și un rezultat. Elevii efectuează calculele, apoi colorează petalele după cerință.

☺ „**Baloanele și înmulțirea/împărțirea**”- Clasa se împarte în trei grupe. Fiecare grupă primește o fișă cu baloanele desenate, pe fiecare balon fiind scrisă o operație de înmulțire/împărțire. Fiecare elev din grupă va efectua câte un calcul și fișa trece la celălalt elev. Câștigă grupa care termină prima toate calculele fără greșeli.

☺ „**Haideți la întrecere**”- Într-un șir de exerciții simple de înmulțire și împărțire rezolvate se strecoară rezultate greșite. Fiecărui rezultat îi corespunde o literă dată. Elevii încercuie numai literele corespunzătoare operațiilor efectuate corect și obțin o urare. Cine descoperă primul cuvântul ascuns va fi recompensat.

Pentru dezvoltarea flexibilității gândirii exemplific jocurile:

☺ „**Caută soluțiile**”- Jocul se poate desfășura începând cu clasa întâi la compunerea și descompunerea numerelor: $? + ? = 10$; $? - ? = 5$ etc.

☺ „**Semnul ascuns**”- Se dau șiruri de câte 4 numere și rezultatul. Sarcina didactică este să așeze la locul potrivit semnele operațiilor pentru a obține rezultatul dat.

☺ „**Să plantăm paranteze**”- Din exercițiile date lipsesc parantezele. Elevii pun parantezele la locul potrivit, astfel ca egalitățile să fie adevărate.

☺ „**Unde se ascunde răspunsul?**”- Jocul poate fi organizat individual sau pe grupe, în consolidarea sau evaluarea oricărei operații matematice. Sunt desenate două cercuri mari. În primul cerc sunt date perechi de numere, iar în al doilea sunt rezultatele perechilor. Se precizează operația și se cere să se pună în corespondență perechile de numere cu rezultatele lor.

☺ „**Vârstele**”- Bunicul are 60 ani. Bunica, cu 8

mai puțin. Mama, jumătate din vârsta bunicului. Unchiul, de 5 ori mai mult decât diferență dintre vârstele bunicilor. Tatăl, cu 3 ani mai mult decât mama. Sorin de 6 ori mai puțin decât mama. Andrei de 3 ori mai mult decât Sorin. Ana este soră geamănă cu Sorin. Câți ani are fiecare?

☺ „**Cel mai bun pilot**” - joc utilizat în evaluarea cunoștințelor, s-a dovedit deosebit de eficient, elevii antrenându-se în concurs pentru a câștiga titlul de pilot cosmonaut. Fiecare elev primește o fișă pe care este desenată o rachetă cu patru sau cinci trepte, în funcție de câte itemuri verificăm și de timpul alocat probei de evaluare. Pe fiecare treaptă este scrisă o sarcină de lucru, gradul de dificultate al sarcinilor crescând de la o treaptă la cealaltă. Cine rezolvă toate sarcinile corect va avea satisfacția de a deveni pilot cosmonaut și o recompensă suplimentară- imagini cu rachete și cosmonauți. După trei aplicații, numărul elevilor care au câștigat concursul și titlul de *Cel mai bun pilot* a crescut de la trei la doisprezece, elevii, așteptând cu nerăbdare proba de evaluare, timiditatea ori emoția unora fiind înlocuită cu entuziasmul sau bucuria jocului.

În concluzie, având în vedere coborârea vârstei de școlarizare, jocul matematic trebuie folosit oră de oră mai ales la clasele I și a II-a, deoarece acesta antrenează toți elevii clasei și acționează favorabil chiar și asupra celor care întâmpină dificultăți în învățare.

Bibliografie

1. Neacșu, I. și colectiv- *Metode și tehnici de învățare eficientă*, E.D.P, București, 1990
2. Pătrăuță, T.- *Jocuri didactice matematice pentru elevii din ciclul primar*, Ed. Arpress, Timișoara, 2005,
3. Herescu, Ghe. Dumitru, A. - *Matematica- îndrumar pentru învățători și institutori*, Ed. Corint, București. 2001.

privește însușirea materialului predat.

3. Formarea unei capacități de evaluare corectă, a randamentului propriu, dar și aprecierea obiectivă a randamentului celorlalți membri ai clasei, pe baza unor criterii precis stabilite, instalarea unei relații de tip feed-back.
4. Înțelegerea mecanismelor de bază a exercițiilor care trebuie însușite.

Aceste aspecte, prezentate sub formă de cerințe, le regăsim în cadrul unui Principiu de Instruire în Educație Fizică și Sport, fiind vorba de Principiul Participării Conștiente și Active.

La baza formării capacității de organizare și practicare independentă a exercițiilor fizice stă exersarea. Practicarea exercițiilor fizice în mod independent reprezintă o continuare a activităților organizate în cadrul școlii doar că, inițiativa aparține elevului. Aceasta presupune conștientizarea de către elev a importanței majore pentru organism, convingerea că exercițiile fizice au efecte pozitive în dezvoltarea personală. Întregul proces de pregătire, desfășurat la nivelul lecțiilor, condus de profesorul de educație fizică, este orientat spre înarmarea elevului cu un fond de cunoștințe, priceperi și deprinderi motrice, precum și spre dezvoltarea calităților motrice, pe care acesta să le poată acționa independent. Munca independentă a elevului în timpul liber se execută fără participarea directă a profesorului, dar pe baza indicațiilor, recomandărilor, date de acesta chiar în cadrul lecțiilor de educație fizică. Esențiale în munca independentă sunt efortul de gândire, voința și acțiunea.

Însușirea activă și conștientă a cunoștințelor, formarea priceperilor și deprinderilor motrice se realizează prin munca independentă în cadrul lecțiilor, muncă ce continuă și în afara acestora prin teme pentru acasă. Acestea nu vizează doar pregătirea fizică, dezvoltarea unor calități motrice sau contribuția la îndeplinirea conținutului programei, ci și la crearea obișnuinței de practicare independentă și în mod sistematic a exercițiilor fizice.

Raportându-ne la beneficiile pe care organismul și le atribuie în urma practicării exercițiilor fizice, numărul acestora nu e deloc de neglijat:

- Armonia dintre indicii somatici (înălțime, greutate, lungimi ale segmentelor corporale) și funcționali (frecvența cardiacă, frecvența respiratorie), cât și în interiorul acestora (raport dintre înălțime și greutate corporală);

- Menținerea unei condiții fizice optime, înlăturarea tensiunilor psihice, relaxare;
- Prevenirea proceselor degenerative la persoanele de vârstă a treia și menținerea unui tonus psihic ridicat la acestea;
- Favorizarea relațiilor de grup;
- Petrecerea utilă și agreabilă a timpului liber;
- Combaterea sedentarismului și prevenirea și combaterea obezitității.

Mai mult, practicarea exercițiilor fizice, facilitează dezvoltarea normală și armonioasă a copiilor, întârzie momentul primului accident vascular la adulți, previne instalarea diabetului de tip II și a osteoporozei.

Exercițiile fizice se adresează articulațiilor, mușchilor, oaselor, aparatului cardiovascular și respirator, aparatului digestiv și al celui genito-urinar.

Prin crearea unui stil de viață sănătos și a practicării exercițiilor fizice cu regularitate, aparatele și sistemele organismului își vor crește performanțele funcționale și își vor îmbunătăți activitatea.

Astfel spus, activitatea fizică efectuată cu regularitate, ne ajută să dormim bine, ne relaxează.

Pe lângă aportul semnificativ adus sănătății fizice și psihice prin practicarea exercițiilor fizice, trebuie punctat și aportul adus în dezvoltarea simțului estetic, a dragostei pentru gestul motric executat cu măiestrie, a gustului pentru mișcare.

Bibliografie

1. Cârstea, Ghe.(2000), “Teoria și metodică Educației Fizice și Sportului”, Editura AN-DA, București;
2. Dragnea, A.(2006), “Educație Fizică și Sport- Teorie și Didactică”, Editura FEST, București;
3. Ungureanu-Dobre,A.(2016), “Teoria și metodică predării, Editia a II-a, revăzută și adăugită”, Editura Universitaria, Craiova.

Contribuții privind dezvoltarea calității motrice rezistență la elevii din ciclul gimnazial

Prof. Andrei Mihail

Școala Gimnazială, comuna Stoenеști

Prof. Bâră Iuliana Elena

Școala Gimnazială Gura Văii-Bujoreni

Abstract: Caracteristica principală a dezvoltării organelor din sfera vieții somatice este ritmul de creștere mai accentuat față de cel al organelor vegetative.

Cuvinte cheie: dezvoltare fizică, mobilitate, motricitate

Pe baza datelor clinice și experimentale, o serie de cercetători au ajuns la concluzia că imediat după 6 ani se produce o modificare importantă morfo-funcțională în organismul copiilor denumită de ei „prima schimbare de înfățișare” aproape tot atât de însemnată cât și „cea de-a doua schimbare”, caracteristică perioadei pubertare.

După observațiile lui Denisiuk (1967) cea mai mare creștere a capacității motrice la copii antepubertari are loc la etapa de 5 ani. Excitantul motric la această vârstă are un rol deosebit de important în vederea perfecționării dezvoltării fizice a copiilor.

Intensificarea creșterii somatice și dezvoltarea capacității funcționale a organismului școlarilor în perioada antepubertară:

Caracteristica principală a dezvoltării organelor din sfera vieții somatice (de relație) este ritmul de creștere mai accentuat față de cel al organelor vegetative. La începutul perioadei (6-7 ani) ritmul general de creștere este mai rapid decât până la această vârstă, urmând ca ulterior (8-11 ani) să asistăm la încetinirea lui marcată, mai ales în sfera somatică (creșterea taliei). La nivelul diferitelor țesuturi și aparate, particularitățile anatomo-fiziologice se pot sintetiza astfel:

- Dezvoltarea rapidă a oaselor
- Procesul de osificare este rapid la începutul

perioadei, ca apoi să fim martorii unei încetiri a ritmului, mai întâi la fete și ceva mai târziu la băieți, fără a putea remarca diferențe semnificative în creșterea și dezvoltarea taliei între cele două sexe. Prin depunerea accentuată de săruri minerale crește mult rezistența oaselor la solicitări mecanice.

Având în vedere că definitivarea curburii tipice toracice (cifoza fiziologică) are loc la 6-7 ani, deci în momentul școlarizării, profesorul de educație fizică trebuie să vegheze activ asupra adaptării și menținerii unei poziții corecte a copilului la banca, la masa și în ortostatism.

Mobilitatea activă și pasivă a coloanei vertebrale la copii de vârstă antepubertară se dezvoltă uniform. Mobilitatea activei crește mult în această perioadă la nivelul segmentului toracic inferior și al celui lombar. S-a constatat o creștere neîntreruptă a mobilității pasive și active a segmentului lombar între 7-14 ani, creșterea fiind de 17°. Mobilitatea pasivă a segmentului toracic inferior o întrece pe cea activă cu 7-11° și crește 8

puțin (6°) după vârsta de 10 ani. La nivelul segmentului cervical creșterea anuală a mobilității active este de 5°.

Educația fizică și sportul stimulează creșterea în lungime a oaselor, determinând implicit sporirea înălțimii scheletului osos. În mai mică măsură sunt influențate oasele cutiei toracice și ale centurii scapulare și cel mai puțin sunt stimulate oasele bazinului.

Dezvoltarea musculaturii se face exclusiv pe seama îngroșării (hipertrofiei) fibrelor musculare existente la naștere. Musculatura membrilor superioare este relativ mai bine reprezentată decât cea a membrilor inferioare, la copii antepubertari. Fibrele musculare la copii de vârstă antepubertară sunt mai lungi decât la adult, iar porțiunile tendinoase sunt mai scurte. Mușchii școlarului antepubertar sunt relativ slab dezvoltați, flexorii mai bine în comparație cu extensorii, ceea ce obligă profesorul de educație fizică să acorde atenție sporită dezvoltării acestei musculaturi. Tonusul muscular mai scăzut permite efectuarea mai amplă a mișcărilor, dar este defavorabil celor fine, precise. Forța musculară este redusă, iar menținerea constantă a echilibrului cere un efort suplimentar.

- Dezvoltarea morfologică avansată, însă funcțional deficitară, a sistemului nervos central. La vârsta de 6-7 ani se încheie procesul de diferențiere a neuronilor corticali și periferici, precum și mielinizarea tuturor fibrelor aferente și eferente.

Sistemul nervos vegetativ macroscopic se prezintă ca la adult. În cursul zile de lucru, capacitatea de muncă intelectuală a elevilor atinge valori maxime între orele 9-11 și 16-18.

2. Dezvoltarea în ritm relativ lent a organelor interne

2.1. Slaba dezvoltare morfologică și economicitatea funcțională redusă a aparatului cardiovascular

- Rețeaua musculară la școlarii antepubertari este relativ bine dezvoltată, dezvoltarea mai rapidă a arterelor de tip elastic ușurează sarcina miocardului. Venele se dezvoltă și ele într-un ritm rapid, în special una cava inferioară. - Funcția relativ deficitară a aparatului cardiovascular.

- Aparatul cardiovascular la aceasta vârstă este relativ mult solicitat și în repaus, în vederea satisfacerii nevoilor de irigație cu sânge a diferitelor țesuturi, al căror metabolism este mai crescut cu al adulților.

2.2. Organele hematopoetice și sângele 10

- Sângele și organele hematopoetice la copiii de vârsta antepubertara satisfac în condiții relativ bine cerințele organismului. Potențialul ridicat d măduvei osoase galbene de a se transforma în măduva roșie (îndeplinind rolul de organ hematopoetic) constituie o supapa de siguranță în cazul unor solicitări mari (hemoragii, anemii, ședere îndelungată la altitudine, efort fizic susținut, etc.

2.3. Aparatul respirator

- Aparatul respirator la copii de vârstă antepubertara este anatomic slab dezvoltat, dar în repaus satisface cerințele oxigenării organismului în creștere, fără dificultăți. În condiții de solicitări suplimentare, de orice natură (efort fizic) capacitatea funcțională a aparatului respirator se epuizează repede, ceea ce constituie unul dintre principalii factori limitatori ai efortului la această vârstă..

2.4. Sistemul nervos vegetativ relativ bine dezvoltat

- În jurul vaselor sangvine se constata existența unei rețele bogate în fibre simpatice, ceea ce permite o dirijare relativ bună a vasoconstricției și vasodilatației, corespunzătoare cerințelor momentane ale diferitelor teritorii musculare.

2.5. Dezvoltarea inegală cu secreție internă

- Activitatea glandelor cu secreție internă este insuficientă în perioada antepubertară, Adenohipofiza produce însă în abundență hormonul somatotrop, necesar proceselor de creștere și dezvoltare, restul glandei fiind 11 mai puțin activ. Celelalte glande cu

secreție internă prezintă o activitate limitată, inclusiv glandele sexuale, a căror dezvoltare rapidă coincide cu perioada antepubertară.

Bibliografie

1. Dragnea, A. (1996) - Antrenamentul sportiv. București, Ed. Did. și Ped.
2. Dragnea, A. și Mate-Teodorescu, S. (2002) - Teoria sportului. București, Ed. Fest
3. Epuran, M. (1990) - Modelarea conduitei sportive. București, Ed. Sport-Turism
4. Epuran, M. (1993) - Psihologia sportivă. București, Ed. U.R. Științe și Arte
5. Rădulescu, M. (2006) - Optimizarea strategiilor metodologice de dezvoltare a calităților coordinative la fotbalistii juniori. Teză de doctorat. București
6. F.R.F. – S.F.A. – „Culegere de materiale tehnico – metodice” – 2002
7. F.R.F. – S.F.A. – „Culegere de materiale tehnico – metodice” – 2003

Mișcare, timp liber, sport-incredientele unei vieți sănătoase

*Prof. Gheorghe Ionuț Cătălin
Liceul „Preda-Buzescu” Berbești
Prof. Dumitrescu Daniela Elena
Școala Gimnazială Nr.10 Râmnicu Vâlcea*

Abstract: Divertismentul, satisfacția, tin de latura ludică a aventurii, de ruperea de monotonie; faptul că orice partidă nu este jucată dinainte și orice meci nu e transat de la început, permite individului să schimbe complet perspectiva din punct de vedere temporal și spațial, acesta recompunând de fiecare dată o altă realitate.

Cuvinte cheie: timp liber, mișcare, pasiune, relaxare.

Timpul liber folosit în mod recreativ, distractiv, este timpul în care se realizează o plăcere,

o pasiune, un hobby (miscare, lectură, vizionarea unui film, pictarea unui tablou, cusutul unui goblen, pescuitul etc.), în principal activitatea de relaxare, de destindere și distracție. Acest timp este mai mare sau mai mic, în funcție de modalitatea de gândire și de aspirație a fiecărui individ în parte, în funcție de gradul de cultură, în funcție de capacitatea de organizare și capacitatea voluntară de a se integra într-un anumit program.

Această modalitate de împărțire a bugetului de timp este sugestivă, întrucât scoate în evident obiectivele fiecărui segment temporal, posibilitatea organizării, desfășurării activității într-un anumit timp. Modalitatea de împărțire a bugetului de timp este diferită de la om la om, ea depinde de activitatea pe care o desfășoară, de vârstă, de sex, de înclinațiile pe care le are, de educație, de capacitățile mentale și fizice, de poziția socială, de gradul de cultură, de posibilitățile financiare, de gradul de maturitate, de instruire, de motivație, etc.

1. Zone ale recreerii, orientate pe resursele naturale

Acestea sunt proprii activităților care se caracterizează prin utilizarea cadrului natural și prin însinuarea în mediu ca obiectiv principal al acestora (de exemplu, drumetiile, pescuitul, activitățile nautice, camparea în natură etc.). Pentru că aceste zone sunt relativ departe de marile orașe, accesul indivizilor este oarecum restrictiv. Cu toate acestea, unele dintre ele, cum ar fi parcurile naturale sau rezervatiile, se bucură de un număr apreciabil de turiști. La nivelul acestor zone se pun totuși câteva probleme:

- perspectivele de a crește numărul acestor zone sunt foarte reduse, fapt ce are implicații asupra posibilității de a absorbi un trafic uman aglomerat;

- pe măsura creșterii afluxului de vizitatori se vor impune restricții suplimentare legate de lungimea sederii, alegerea traseelor, etc.;

- subiecții vor trebui să accepte și substitute pentru activitățile tradiționale, cum ar fi pescuitul sau vânătoarea, datorită scăderii resurselor. Suprautilizarea acestor zone conduce nu doar la modificări fizice ale mediului, ci și la diluarea experienței subiective a individului care nu este dispus să „împartă” această trăire cu alți necunoscuți.

2. Zone ale recreerii, orientate spre utilizator

Acestea sunt proprii activităților care se caracterizează prin desfășurare în medii non-naturale sau naturale modificate (prestatiile sportive, asistența la aceste evenimente, unele dintre jocurile dinamice,

reprezentatiile artistice etc.).

Terenurile de sport, baze sportive, săli multifuncționale, bazine de înot, sunt exemple de asemenea zone care au avantajul că se pot dezvolta aproape nelimitat, în funcție de cererea existentă. Accesibilitatea lor le impune ca destinație principală a sfârșitului de zi sau a loisirului de sfârșit de săptămână.

3. Zone intermediare

Aceste zone au caracteristici ale ambelor tipologii expuse anterior, caracterizându-se prin utilizarea unui cadru relativ natural și a unui echipament adecvat conținutului tehnic al activității desfășurate (schiul pe apă, schiul alpin, navigația de agrement, etc.).

În România, deși favorizată sub aspectul repartitei geografice, climatice, de relief etc., aceste resurse nu sunt structurate și utilizate în mod strategic, există o ofertă încă săracă pentru toate tipurile de zone recreative; zonele rurale sunt complet private de infrastructura orientată spre utilizator, în vreme ce marile orașe dețin aproape exclusiv baze de pregătire pentru sportivii de performanță, cu scurte intermezzo-uri orare destinate marelui public.

Funcțiile psiho-sociologice

Loisirul îndeplinește funcții psihologice evidente, în măsura în care realizează o serie de compensări esențiale echilibrului psihic al individului. Dumazedier evidențiază trei funcții: funcția de relaxare, funcția de recreere-divertisment și funcția de dezvoltare a personalității.

1. Funcția de relaxare

Relaxarea presupune refacerea rezervelor energetice, recreerea, destinderea, eliberarea de tensiunile acumulate, aspecte specifice unor activități ca pescuitul, vânătoarea, înotul, plimbările etc. Destinderea poate fi indusă și de activitățile sportive care angajează intens comportamentul subiectului, cum ar fi judo-ul, de exemplu. Aceasta se explică prin faptul că în structura motrică și a efortului, apare decontractarea ca fază complementară (compensatoare) a lucrului de intensitate.

Această funcție este poate cea mai importantă, în sensul că fără o refacere a potențialului fizic și psihic, nu se poate vorbi de loisir. Relaxarea înseamnă în același timp repaus și eliberare; repausul reparator după tensiunile și oboseala acumulate într-o zi de muncă și eliberarea de condiționările și constrângerile care apăsă individul.

Psihologia muncii a pus clar în evidență toate sursele de tensiune nervoasă ale lucrului modern.

Astfel, în industrie, lucrul la bandă induce tulburări de comportament cunoscute; munca monotonă și repetitivă, absența mobilității în spațiu, absența comunicării între lucrători, disconfortul creat de poluare sau zgomot, duritatea autorității ierarhice, reprezintă factori generatori de tensiune sau exasperare.

Diversele anchete întreprinse au arătat faptul că munca nu reprezintă unica sursă de tensiune nervoasă sau fizică; timpul pierdut cu transportul spre și de la locul de muncă, reprezintă un alt factor stresor. Studii statistice au indicat că 20% din rezidenții marilor orașe, petrec mai mult de 1,5 ore în mijloacele de transport, timp resimțit ca „timp pierdut”, o constrângere gratuită care grevează asupra timpului destinat loisirului.

2. Funcția de recreere-divertisment

Divertismentul reprezintă o paranteză absolut necesară în economia vieții, sinonimă cu spectacolul sau cu sărbătoarea. Acesta transformă spațiul, comprimă sau dilată timpul imaginar, metamorfozează locuri și oameni. Loisirul exprimat prin activități motrice sportive înseamnă un refugiu într-o lume diferită care exaltă corpul și spiritul, într-un ritual de fiecare dată unic.

Recreerea completează relaxarea, dându-i un continut mai dinamic. În condițiile în care monotonia, rutina, plictiseala, devin simbolice pentru societatea modernă, orice ocazie de divertisment capătă importanță și devine indispensabilă. Prin recreere operează de fapt, ruptura de ritmurile anesteziante ale cotidianului, iar divertismentul înseamnă diversitate, evadarea din disconfortul psihic și angrenarea într-o activitate de tip ludic.

3. Funcția de dezvoltare a personalității

Această funcție rezidă în posibilitatea eliberării subiectului de automatismele gândirii și ale acțiunii sale, într-o participare liberă a acestuia la viața socială care îi îmbogățește orizontul cunoașterii și la o cultură a corpului în care coexistă rațiunea și sensibilitatea. *Sportul, educația fizică, exercitiul fizic în general, ca exponenți ai loisirului, prin latura profund formativă pe care o promovează, modelează personalitatea și prin aspectul socializant de integrare în grupul în care subiecții își descoperă valorile proprii, ale celorlalți și ale mediului fizic.*

Funcția de dezvoltare este cea mai ambicioasă, deși ea este și cea mai puțin revendicată în cadrul loisirului. Premisa explicativă a acestei funcții constă în faptul că după orele destinate profesiei, subiectul păstrează suficiente resurse pentru a se dedica unor

activități care contribuie la dezvoltarea sa fizică, intelectuală sau artistică. Eforturile de dezvoltare personală supracompensează efectele „negative” ale muncii, prin lărgirea ariei de interes a individului pentru tot ce îl înconjoară.

Bibliografie

1. Tudor Sbenghe, „Kinetologie profilactică, terapeutică și de recuperare”, Editura Medicală, București 1987
2. Șerban Damian, „Stretching, secretul flexibilității”, Editura Corint, 2003
3. Georgeta Panisoara, Ion-Ovidiu Panisoara, „Motivarea eficientă”, Editura Polirom, 2005

Rostogolirea înaintea ghemuit în ghemuit- sport și sănătate pentru toți elevii

*Prof. Ene Ioana
Școala Gimnazială Brebeni, județul Olt
Prof. învăț. primar, Petrescu Gheorghe
Școala Gimnazială Bunești-Vâlcea*

Abstract: Pentru dezvoltarea calităților motrice și formarea deprinderilor motrice aplicative, exercițiile se pot îmbina sub forme foarte variate, pentru a face sport și sănătate în cadrul orelor de educație fizică.

Cuvinte cheie: calități motrice, joc, deprinderi motrice

Jocul reprezintă o capacitate extraordinară a caracterului uman. Jocul nu este numai un mod de recreere, ci și o acțiune psiho-educatională, de stimulare a optimismului, de autocunoaștere a preșcolarilor și școlărilor. Prin joc, copiii capătă o serie de deprinderi de mișcare și educative pe care se va întemeia mai târziu întregul comportament și activitatea din viața cotidiană. În urma practicării

diferitelor jocuri, copiii devin mai puternici, mai curajoși, mai încrezători în forțele lor, mai disciplinați, mai înarmați în lupta cu greutățile vieții, găsind cu mai multă ușurință și eficacitate soluții practice în fața multiplelor probleme din activitatea zilnică.

Jocul este cea mai iubită metodă a educației fizice, cea mai utilă și cea mai complexă formă de activitate, pentru ca elevul să fie captivat și să execute corect și cu multă plăcere cerințele profesorului la clasă.

Jocul de mișcare, ca formă organizată a activității de joc, este un mijloc și, în același timp, o metodă a educației fizice, rezolvând o serie de sarcini din cadrul orei de educație fizică și chiar din cadrul antrenamentului sportiv.

Cunoașterea particularităților de vârstă, morfo-funcționale și psihice, a influenței structurii și conținutului jocului sunt condiții esențiale și necesare ale folosirii raționale și științifice a acestor forme de activitate în procesul de educație fizică școlară.

Pentru dezvoltarea calităților motrice și formarea deprinderilor motrice aplicative, exercițiile se pot îmbina sub forme foarte variate.

În cadrul gimnasticii acrobatice, rulara și rostogolirea se pot învăța sub formă de joc încă de la vârstă mică.

Astfel, la clasa pregătitoare, la exercițiile pentru trunchi, școlarii sunt așezați în sprijin ghemuit și se rostogolesc înainte, în așezat, cu picioarele întinse.

Ca joc, întâlnim ”Hopa-n sus!”, copiii fiind împărțiți în două sau mai multe echipe, așezați pe șiruri, înapoia liniei de plecare. Înaintea fiecărui șir se desenează două cercuri, în continuare, la distanța de 2m unul de celălalt și la 1m de linia de plecare. La comanda profesorului, primii pornesc în alergare și, când ajung în cerc, se ghemuiesc, își cuprind genunchii cu ambele brațe și rulează înapoi cu spatele rotunjit, cu genunchii la piept, fără să dea drumul mâinilor, ridicând mult șezuta. Apoi, cu ajutorul mâinilor, sprijinindu-le pe sol, se ridică în picioare, aleargă până la al doilea cerc și execută același lucru. Se întorc tot în pas alergător, dând mâna cu următorul, care parcurge același traseu și se așază la coada șirului.

Un alt joc ar fi ”Rostogolirea buștenilor sau butoiului”. Este un exercițiu pentru trunchi, care se execută astfel: Culcat pe spate, brațele sus: rostogolire laterală.

Alt exercițiu: ”Parcursuri cu obstacole”. Clasa se împarte în două sau mai multe grupe,

așezate pe șiruri, înapoia liniei de plecare. Înaintea fiecărui șir, se așază câte un covor în lungime și o saltea. Primii copii încep, la indicația profesorului, să ruleze covorul, sar peste el, se rostogolesc înainte pe saltea, se întorc și derulează covorul, după care trec la coada șirului.

Exerciții cu mingea: Sprijin ghemuit, mingea pe sol între palme și tălpi: rostogolire înainte peste ea, fără să fie atinsă.

Exerciții cu scaunel: Pe genunchi, pe scaunel: îndoirea trunchiului înainte cu așezarea palmelor pe saltea, rostogolire înainte.

Alt exercițiu: Rostogolire înainte pe saltea, ridicare și alergare, târâre pe sub masă în sprijin pe genunchi, ridicare și revenire cu alergare.

Complex de exerciții:

Intrarea în clasă se face în mers de voie.

Copiii sunt așezați astfel:

Exercițiul 1:

T1-2 – Rostogolire înainte

T3-4 – Menținerea poziției culcat pe spate (dorsal), brațele lateral, palmele pe sol.

Exercițiul 2:

T1: Ridicarea piciorului drept la verticală

T2: Coborârea piciorului

T3: Ridicarea piciorului stâng la verticală

T4: Coborârea piciorului pe sol.

Exercițiul 3:

T1: Ridicarea simultană a picioarelor la 45 de grade

T2: Coborârea picioarelor pe sol

T3-4: Se repetă

Exercițiul 4:

T1-2: Rostogolire lateral spre stânga, cu revenire în culcat pe spate (dorsal)

T3-4: Rostogolire lateral dreapta, brațele sus, revenire în culcat înainte (facial).

Exerciții de respirație:

Suflăm puful de păpădie;

Stând cu brațele îndoite înainte: ușoară depărtare a brațelor, cu ridicarea umerilor, cu

inspirație profundă. Aproximarea brațelor cu aplecarea capului înainte și rotunjirea spatelui cu inspirație profundă.

Ieșirea din sală se face cu ocolire la stânga, cu mers în pas energic, vioi.

În concluzie, copilul trebuie să se joace, să facă multă mișcare, să-și descarce energia, pentru că nu putem numi copil pe acela care nu se joacă... Deci, jucați-vă și veți fi mai tineri, mai sănătoși, veți fi copii!

Bibliografie

1. EPURAN, V., (1983)- Jocuri de mișcare, Editura I.E.F.S., București;
2. CIOACĂ, L.,(2006), Jocuri pentru orele de educație fizică, Editura Ștefan, București;
3. Programa școlară pentru disciplina Joc și mișcare, clasele a III-a – a IV-a. Anexa nr.2 la ordinul ministrului educației naționale nr.5003/02.12.2014, (2014), București;
4. TOMA ,G .,Note de Curs, Gimnastică acrobatică, Editura Universitaria, Pitești,2015

Educația fizică - parte comomentă a educației generale

*Prof. Moldoveanu-Guven Roxana
Colegiul National „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea*

*Prof. Marin Vlădulescu Ionel
Colegiul National „Alexandru Lahovari” Râmnicu Vâlcea*

Caracteristicile și conținutul procesului de învățământ.

O caracteristică a procesului de învățământ, este aceea privitoare la interacțiunea între informație și influența pe care o are profesorul și o exercită în planul dezvoltării psihice a elevului.

Caracteristicile procesului de învățământ

sunt:

- proces bilateral;
- proces informativ/cognitiv- educație;
- proces ca act de cunoaștere;
- proces cibernetic.

Pentru activitatea de educație fizică și sport, acest proces are o dublă destinație: de instruire și de educare. Este un proces care se desfășoară sistematic, continuu, particularizat pentru fiecare nivel(subsistem-primar, gimnazial, liceal, etc.). Instruirea reprezintă dezvoltarea indicilor morfofuncționali; însușirea unor cunoștințe de specialitate, deprinderi și priceperi motrice în funcție de cerințele Subsistemului de Educație Fizică pentru ciclul liceal.

Educația în procesul de formare a deprinderilor, priceperilor și capacităților motrice se influențează pozitiv și dezvoltarea capacităților intelectuale, deoarece se solicită atenția, gândirea, imaginația și memoria; în activitatea practică, elevii rezolvă acțiuni complexe, contribuind astfel la formarea personalității acestora. Deoarece ne aflăm în perioada de dezvoltare cea mai semnificativă din etnogeneză, educația fizică la ciclul liceal se particularizează prin: educația fizică presupune activitate, ea desfășurându-se ca un proces bilateral, unde este necesară prezența celor doi factori profesor-elev; ea urmărește cultivarea, creșterea, formarea, învățarea, consolidarea, perfecționarea capacității motrice; este un proces instructiv-educativ.

Conținutul procesului de învățământ se exprimă prin fondul de valori preponderent informativ-formativ al învățământului. În literatură de specialitate se folosește tot mai mult termenul curriculum, la noi fiind în mod special asociat cu reforma învățământului. În sens restrâns curriculum desemnează chiar conținutul învățământului. În sens larg, curriculum se referă la interdependența dintre obiective/conținuturi/ strategii de predare, învățare/ evaluare. Această unitate conceptual-programatică a elementelor menționate exprimă noțiunea de curriculum școlar. Enciclopedia Internațională a Educației prezintă o tipologie nuanțată a curriculum-urilor, în condiția unui învățământ decentralizat:

- Curriculum general, se referă la conținuturile educației generale;
- Curriculum specializat, focalizat pe dezvoltarea componentelor în domenii particulare;
- Curriculum subminal, se referă la experiența de învățare din mediul psihosocial și cultural al clasei de elevi;

-Curriculum informal, care derivă în ocaziile de învățare oferite de mass-media, familie, instituții culturale, etc.;

-Curriculum mandatat, cel oficial prescris cu statut formal, obligatoriu de aplicat;

-Curriculum de suport, materiale curriculare adiționale;

-Curriculum de predat, constă în ceea ce se predă în clasă;

-Curriculum testat, alcătuit din teste de examene;

-Curriculum învățat, ceea ce elevul achiziționează

-Proiectarea conținuturilor procesului de învățământ se realizează prin intermediul a trei acțiuni complementare, dispuse ierarhic: planificarea(planuri cadru de învățământ) ; programarea(programe școlare); concretizarea conținuturilor învățământului

Plan cadru(curriculum național)

Planul cadru reprezintă un plan de învățământ generativ care permite școlilor și claselor să realizeze scheme orare proprii. Prin planul cadru, școlile se raportează la un curriculum comun având posibilitatea de a decide, conform descentralizării curriculare, asupra unei proporții de cca. 20-25% din programul școlar al elevilor.

Educația fizică- componența planului de învățământ

Actuală Reforma de învățământului acordă o atenție deosebită activității de educație fizică, ea formând în Curriculum Național, o arie curriculară de sine stătătoare, cu obiective și sarcini bine conturate în concordanță cu idealul societății noastre democratice.

Așa cum sunt stipulate în Curriculum-ul Național, obiectivele cadru ale ariei curriculare Educația Fizică și Sport pentru ciclul liceal sunt: dezvoltarea capacității motrice generale a elevilor, necesare desfășurării activității sportive; asimilarea procedurilor tehnice și a situațiilor tactice specifice practicării diferitelor ramuri sportive de către elevi, în școală și în afară acesteia; favorizarea întreținerii și îmbunătățirii stării de sănătate conform particularității de vârstă și sex ale elevilor; dezvoltarea trăsăturilor de personalitate favorabile integrării sociale. Modelul educației fizice liceale de la sfârșitul acestui ciclu de învățământ, trebuie să atingă obiectivele cadru cât și standardele de performanță, aceste fiind considerate criterii de evaluare a procesului instructiv-educativ. Standardele de performanță curriculare asigură conexiunea între curriculum și evaluare. Pe baza lor

vor fi elaborate nivelurile de performanță, precum și itemii necesari de evaluare.

În prezent, programele școlare sunt concepute în concordanță cu planurile cadru de învățământ, viziunea curriculară de alcătuire a acestora permite o mai bună orientare a procesului instructiv-educativ, cu obiective care vizează componente de un nivel superior. Conținutul programei este structurat pe patru capitole: Capacitatea de organizare; Calități motrice de bază; deprinderi motrice de bază, aplicativ-utilitare și sportive elementare. Pentru fiecare dintre aceste capitole sunt prevăzute elemente, procedee tehnice, etc., obligatorii și facultative, în funcție de particularitățile individuale ale elevilor.

Bibliografie

1. Ardelean Tiberiu-Învățarea motrică cu aplicații în atletism, I.E.F.S., 1987;
2. Bota Cornelia, Prodescu, B.- Fiziologia educației fizice și sportului. Ergofiziologie, Editură Antim Ivireanul, 1997, Rm. Vâlcea
3. Carstea Georghe, Educația fizică. Teoria și bazele metodicii., A.N.E.F.S., București, 1997;
4. Cordun, M. Kinetologie Medicală, Editură AXA, 1999, București;
5. Demeter, A. -Fiziologia și Biochimia dezvoltării calităților motrice, Editura Sport-Turism, 1983, București;
6. Dragnea Adrian, Bota Aurelia-Teoria activităților motrice, Editura E.D.P., 1999, București.

Egalitatea de șanse-o provocare în școala românească

*Prof. înv. primar Drumeși Adriana Elena
Liceul George Țârnea Băbeni Vâlcea*

Școala este leagănul copilăriei în care toate speranțele pot deveni realitate dacă cei care iau parte la activitățile de învățare, profesori și elevi, conștientizează diversitatea și complexitatea naturii umane și valorifică fiecare talent sau latură creativă dăruită de Dumnezeu. Școala românească se confruntă în ultimul timp cu diferite probleme, printre care se numără și școlarizarea copiilor defavorizați sau celor cu cerințe educative speciale.

În categoria copiilor defavorizați îi putem include pe cei proveniți din familii monoparentale sau orfani de ambii părinți, copiii ai căror părinți sunt șomeri, au grave probleme de sănătate sau un comportament imoral, copiii care locuiesc în zone izolate sau îndepărtate și a căror școlarizare depinde de existența unui mijloc de transport și copiii de etnie rromă care se integrează cu greutate în colectivul clasei de elevi.

Conceptul de cerințe educative speciale presupune necesitatea unei abordări diferențiate și specializate a educației copiilor în funcție de deficiențele pe care le prezintă. Tipurile de deficiențe întâlnite la elevii cu cerințe speciale sunt: deficiențe mintale, deficiențe de auz sau vedere, deficiențe fizice, psihomotorii, tulburări de limbaj, tulburări de comunicare și relaționare, tulburări de atenție și hiperactivitate – ADHD. Tot aici se înscriu și cazurile copiilor care eșuează la școală din diferite motive – copii instituționalizați, copii care provin din comunități etnice defavorizate etc.

Aceștia au dreptul fundamental la educație, posedând caracteristici, interese, aptitudini și necesități de învățare proprii. De aceea proiectarea sistemelor educaționale și implementarea programelor școlare trebuie să țină seama de marea diversitate a caracteristicilor și trebuințelor elevilor incluși în procesul instructiv-educativ, care trebuie să asigure șanse egale pentru copiii defavorizați prin implicarea tuturor cadrelor didactice, părinților și a instituțiilor locale abilitate.

Școala trebuie să fie într-o permanentă

colaborare cu familiile elevilor (pentru a discuta eventualele probleme de natură comportamentală, materială sau socială și pentru a se găsi soluții care să ducă la rezolvarea acestor probleme), cu centrele de plasament sau cu orfelinatele, în cazul copiilor orfani (pentru a aduce la cunoștința acestora abaterile școlare ale elevilor și pentru a afla despre modul lor de viață în aceste instituții, activitățile extrașcolare în care sunt implicați).

Școala incluzivă are la bază un curriculum adaptat în raport cu nevoile copiilor. Adaptarea curriculumului se poate realiza prin selectarea unor conținuturi din curriculumul general adresat copiilor normali, care pot fi însușite de copiii cu cerințe speciale; introducerea elevilor cu cerințe educative speciale într-o varietate de activități individuale, terapeutice, destinate recuperării acestora; folosirea unor metode și procedee didactice, a unor mijloace de învățământ intuitive, de natură să sprijine înțelegerea conținuturilor predate la clasă.

Rolul școlii este de a-i învăța pe tineri cum să conviețuiască într-o lume marcată de diferențe lingvistice, culturale sau sociale, prin acceptarea acestora, dar și prin identificarea și însușirea valorilor care îi unesc. Cel mai adesea prezența oamenilor diferiți conduce la dezinteres și indiferență, ceea ce în cele din urmă nu înseamnă altceva decât o formă de discriminare. Ea se manifestă și în educație. Educația pentru diversitate se poate realiza prin toate disciplinele de învățământ, pentru că toate pot să invite la toleranță, la respectarea drepturilor omului, la dezvoltare. Cadrele didactice trebuie să identifice obiective și conținuturi care pot promova interculturalitatea, și să valorifice diversitatea culturală din clasa de elevi, ca resursă în procesul instructiv-educativ.

La nivelul activităților extracurriculare, se pot organiza activități care să implice comunitatea, activități în cadrul cărora participanții să se cunoască mai bine, să coopereze și să trăiască împreună diferite evenimente (activități muzicale și sportive, evenimente culturale și sărbători locale, înfrățiri etc). Recunoașterea, respectul diferențelor etnice, culturale sau sociale și egalitatea de șanse sunt provocări pentru instituția școlară.

Bibliografie

1. Crețu D., Nicu A. – Pedagogie pentru definitivat și gradul didactic II, Editura Universității „Lucian Blaga” Sibiu, 2009.

2. Mara D. – Strategii didactice în educația incluzivă, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2004.

I *importanta mișcării atât în școală cât și în afara acesteia*

*Prof. Epure Adrian Cosmin
Liceul Teoretic Amărăștii de Jos-Dolj*

Abstract: Afirmarea deplină a culturii fizice și a sportului apare în societatea contemporană pe de o parte datorită progreselor din domeniul tehnologiei și automatizării, iar pe de altă parte creșterii alternante ale urmărilor nefaste ale sedentarismului și viciilor de alimentație.

Cuvinte cheie: mișcare, cultură fizică, joc, sport.

Încă din antichitate, mișcarea în aer liber, jocurile colective erau cunoscute ca importante activități de petrecere deosebită a timpului liber dar și de întărire a robusteții corpului. Conștienți de valoarea mișcării organizate, ritmice a organismului sub forma de cultură fizică, romanii, grecii, egiptenii, perșii și alte popoare din trecutul îndepărtat al istoriei, foloseau aceste deprinderi mai ales cu ocazia sărbătorilor.

Afirmarea deplină a culturii fizice și a sportului apare în societatea contemporană pe de o parte datorită progreselor din domeniul tehnologiei și automatizării, iar pe de altă parte creșterii alternante ale urmărilor nefaste ale sedentarismului și viciilor de alimentație. Astfel a apărut latura utilitară a acestor activități, latura profilactică de preîntâmpinare a neajunsurilor pe care ritmul stresant al vieții moderne le poate induce. În acest context se lărgeste sfera funcțiilor școlii, creșterea rolului ei ca principal factor de proces și civilizație.

Astfel învățământul trebuie să-și îmbogățească și să-și perfecționeze obiectivele, conținutul activităților organizate pe linia planurilor de învățământ, structura instituțională, tehnologie didactică, proces care la noi în țară se află în plină

reformă. Preocupările actuale ale învățământului la toate nivelurile, sarcinile fiecărui obiect ale planului de învățământ sunt:

- formarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor cu valoare aplicativă;
- dezvoltarea sentimentelor, calităților și trăsăturilor de comportament civilizate în conformitate cu etică socială.

Apreciind contribuția educației fizice la realizarea idealului educativ urmărit de societatea noastră putem spune că educația fizică și activitățile sportive să fie prezentate în planurile de învățământ ale tuturor timpurilor și gradelor de învățământ.

Ca obiect în planul de învățământ, educația fizică are obiective proprii, determinate de rolul și funcțiile specifice ce-i revin în pregătirea și formarea tineretului școlar și obiective asociate) ce rezultă din participarea ei la realizarea obiectivelor generale ale învățământului.

Principalele obiective urmărite prin organizarea și desfășurarea activității de educație fizică la clasele I – IV sunt:

- să contribuie la întărirea sănătății elevilor, la sporirea capacității de muncă fizică și intelectuală a acestora;
- să influențeze creșterea normală a organismului, dezvoltarea fizică armonioasă, perfecționarea calităților motrice de bază;
- să înarmeze tânăra generație cu deprinderi motrice variate, utile vieții și activității sociale;
- să asigure cunoașterea unor ramuri de sport și să formeze deprinderea de a fi practicat în mod independent;
- să cultive dragostea pentru mișcare, să formeze obișnuința practicării sistematice a diferitelor exerciții fizice a organizării și petrecerii în mod util și recreativ a timpului liber;
- să contribuie la formarea trăsăturilor pozitive de voință și caracter, să perfecționeze deprinderea de muncă fizică, să formeze priceperi și deprinderi de igienă, de autoorganizare și autoconducere – de ordine și disciplină;
- însușirea corectă a deprinderilor motrice de bază.

Specialistii atrag atenția asupra faptului că, în prezent, copiii sunt din ce în ce mai puțin activi, marea majoritate a timpului fiind petrecută în fața televizorului și a calculatorului. Copiii care își petrec mai mult de zece ore pe săptămână în fața televizorului sunt mai predispuși să devină supraponderali.

Una din principalele probleme de sanatate, în

Europa, America, tarile arabe si multe tari din Asia, este surplusul ponderal, obezitatea. Nu de mult timp, cu ocazia unui congres, echipa de cercetatori de la Facultatea de Medicina din Cluj a comunicat faptul ca si in Romania 50% din populatie este hiperponderala.

Savantii cerceteaza semnalele cu actiune imediata si de lunga durata care dirijeaza senzatiile de foame, de pofta de mancare si de satietate. In acest domeniu, actioneaza numerosi factori, incepand de la difestia gastrica, continuand cu hormonii secretati de aparatul digestiv, insulina si glucagonul, pana la mesagerii chimici – leptina, care este secretata de tesutul adipos, si franeaza ingestia de calorii. La obezi, acest semnal, nu e inteles in mod corect, creandu-se o rezistenta la leptina. Acolo unde, intr-adevar, e vorba de o rezistenta la leptina, ea s-ar putea sa fie, cel putin in parte, determinata genetic.

Activitate fizica are un rol foarte important si in socializare. Socializarea prin sport vizeaza, in egala masura, individul si grupul. O socializare individuala se realizeaza atunci cand individul asimileaza atitudini, valori, conceptii sau modele de comportament specifice grupului sau comunitatii sportive, in vederea adaptarii si integrarii lui.

Socializarea grupului, prin extinderea numarului de indivizi practicanti de sport, contribuie la dezvoltarea ramurilor de sport si, implicit, a sistemului. Socializarea prin sport semnifica masura in care atitudinile, valorile, deprinderile si regulile invatate in sport se transfera si se manifesta in alte sfere sociale. Copiii si tineretul sunt principalii beneficiari ai practicii educatiei fizice si sportului. Copilaria timpurie este perioada in care activitatea motrica are o importanta vitala pentru socializare. In etapa de inceput a vietii, copilul este sensibil la dezvoltarea cognitiva si morala, el isi asuma roluri diferite, invata ca este deosebit de ceilalti si, mai ales, invata sa construiasca relatii cu ceilalti.

Din nefericire tot mai mulți copii încep să înlocuiască treptat mersul pe bicicletă sau fotbalul din curtea școlii cu orele lungi petrecute în fața televizorului sau tabletei, de cele mai multe ori luând și masa în fața ecranelor, lucru foarte dăunător pentru organism. În România, unul din 4 copii cu vârsta de 8 ani au probleme cu greutatea, iar unul din 10 suferă de obezitate – arată datele statistice COSI, iar acest lucru se întâmplă dintr-un cumul de factori: alimentație greșită, lipsa celor trei mese pe zi, lipsa de activitate fizică, lipsa de somn și chiar faptul că putem fi predispuși genetic la obezitate.

De ce vă spunem toate astea? Pentru că în

zilele noastre, cei mai mulți dintre noi ne confruntăm cu o lipsă cronică de timp, iar acest lucru atrage după sine toate tipurile de comportamente dăunătoare organismului precum alegerea mâncării de tip fast food, lipsa somnului, mâncatul pe fugă sau în fața ecranelor și lipsa de mișcare. Când spun “noi” mă refer și la părinți, dar și la copii, pentru că, în general, comportamentul copilului este direct proporțional cu comportamentul părintelui. Rar se mai găsește timpul pentru a face mișcare, iar dacă avem timp, preferăm să îl folosim stând în fața televizoarelor în detrimentul ieșirilor în parc, plimbărilor cu bicicleta sau jocurilor copilăriei. De aceea, sportul în școli este vital în vremurile noastre și indicat, ba chiar obligatoriu dacă vrem să avem parte de sănătate și o bună funcționare a organismului în general.

Din păcate, câteodată, problema pornește chiar de la părinți, care nu conștientizează importanța sportului, preocupându-se mai multe de materiile “serioase” pe care le studiază copiii, precum matematica sau biologia, considerând sportul o pierdere de timp – un timp care putea fi folosit pentru rezolvarea temelor sau studiul pentru un examen. Apoi, o parte dintre copii refuză orele de educație fizică din comoditate sau lipsă de interes, iar medicii nu ajută nici ei, eliberând scutiri pe bandă rulantă, fără investigații amănunțite.

Până acum am enumerat probleme, însă pentru a găsi soluții, trebuie întâi să înțelegem de ce trebuie să le găsim. Iată câteva motive bine întemeiate pentru care copiii ar TREBUI să facă mișcare (în special la școală): Sportul îmbunătățește performanțele școlare – exercițiile fizice îmbunătățesc procesele cognitive și au un efect pozitiv asupra capacității de atenție și memorie, în special în cazul celor care se confruntă cu problema deficitului de atenție. Într-un articol CSID, am găsit și explicația experților:

Circulația sangvină încurajează procesele de oxigenare a tuturor țesuturilor din organism, implicit a creierului, iar puterea de concentrare este corelată cu mișcarea fizică. “Copiii care sunt activi fizic au un nivel mai mare de control cognitiv și „prescrierea” sportului poate fi o soluție în cazul celor care se confruntă cu problema deficitului de atenție”, afirmă psihomotricianul Claudia Drăgan. Educația fizică disciplinează copilul și îi oferă o anumită structură, un ghidaj, o rigoare care creează mai apoi o rutină, și care se transpune și în alte activități datorită mentalității formate în acest sens. Dezvoltă motivația, spiritul de echipă, fair play-ul, simțul de apartenență la grup, tăria de caracter și deci, o mai bună rezistență

psihică, mentală în fața eșecului și o orientare către progres. Este o formă de educație pentru sănătate, promovând respectul și grija pentru organismul propriu.

Prin educația fizică din școli se asigură formarea deprinderilor intelectuale și practice sau valorilor etice și morale care duc la o mai bună integrare socială a copilului.

Sportul crește rezistența organismului la viruși și bacterii, îmbunătățind sistemul imunitar.

Dacă încă mai aveți teama că, făcând mișcare copilul transpiră și poate răci, sau teama că ora de sport îi răpește timpul pentru materiile cu adevărat "importante", suntem aici să vă spunem că efectul sportului este exact cel opus.

Concluzia? Sportul în școli ar trebui practicat și promovat către toți copiii și părinții (sigur, nu vorbim despre cei care au probleme medicale) pentru că face parte din educația generală. Este o activitate vitală pentru sănătatea fizică și psihică a individului, dar și pentru dezvoltarea armonioasă și formarea caracterului.

Bibliografie

1. Albu, C – Educația fizică la clasele I-IV. Ed. Sport-Turism, București 1977
2. Bratu, I – Importanța mișcării în dezvoltarea copiilor. Ed. Sport-Turism, 1975
3. Tudos, S- Elemente de statistică Aplicată. Ed. I.E.F.S, București 1980

Exemplul interesant: În cadrul aplicațiilor, am gândit un demers didactic care să vizeze o metodologie centrată pe competențe cheie.

Prof. Rămureanu Elena Carmen
Școală Gimnazială „Tudor Vladimirescu”,
Drăgășani, Jud. Vâlcea

Aria curriculară: Matematică și științe;

Disciplină: Matematică;

Clasa a VII a

Unitatea de învățare: Patrulaterul

Subiectul: Recapitulare – Paralelogramul,
Pătrat, Dreptunghi, Romb;

Competențe cheie: sunt definite ca ansambluri de cunoștințe, deprinderi și atitudini care trebuie dobândite, respectiv formate elevilor în cadrul acestui proces și de care fiecare elev are nevoie pentru împlinirea și dezvoltarea personală, pentru cetățenia activă, pentru incluziunea socială și pentru angajarea pe piața muncii.

Structura acestor competențe cheie vizează atât unele domenii științifice precum și aspect interdisciplinar și transdisciplinar, realizabile prin efortul mai multor arii curriculare.

Competențele cheie răspund obiectivelor asumate pentru dezvoltarea sistemului educațional și de formare profesională în Uniunea Europeană și ca urmare, stau la baza stabilirii curriculumului pentru educația de bază.

1. Comunicarea în limba română (maternă);
Care este denumirea paralelogramului (pătrat, dreptunghi, romb), definițiile și proprietățile lor?

2. Comunicarea în limbi străine;

Precizarea cuvintelor: paralelogramul (pătrat, dreptunghi, romb) în alte limbi străine;

3. Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologie;

Elevii urmăresc imaginiile de pe fișa de lucru sau retroproiector, elevii vizualizează mai multe patrulatere și trebuie să le identifice tipul fiecăruia și

să le enumere proprietățile;

Completează un tabel care vizează clasificarea paralelogramului (pătrat, dreptunghi, romb) după anumite proprietăți.

4. Competență digitală;

Cu ajutorul unor aplicații specifice, construiesc un teren de joacă care este compus din diverse forme paralelogram (pătrat, dreptunghi, romb), pe fiecare formă se joacă un alt joc, este o altă activitate de distracție;

5. A învăța să înveți;

După ce și-a însușit (învățat) definiția și proprietățile paralelogramului, fiecare identifică și precizează definițiile și proprietățile pătratului, dreptunghiului, rombului

6. Competențe sociale și civice;

Elevii sunt împărțiți în 4 grupe: paralelogramul, pătrat, dreptunghi, romb și apoi sunt îndrumați să specifice elementele comune și deosebiriile dintre denumirea grupei lui și celelalte grupe;

7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat;

Grupa are un reprezentant care prezintă noțiunile (tema) și le afișează pe un poster sau tablă în crearea unui asteroid grafic alături de celelalte grupe;

8. Sensibilitate și exprimare culturală.

Aprecierea importanței exprimării unui teren de sport care are în interior diverse locuri de joacă sub diferite forme paralelogram (pătrat, dreptunghi, romb) pentru a obține o imagine plăcută.

Bibliografie

1. Curs CRED, 2019
2. Ardelean L., Secelean N.-*Didactica Matematicii- noțiuni generale; comunicarea didactică specifică matematicii*, Ed. Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2007.
3. Ardelean L., Secelean N.-*Didactică Matematicii-managementul, proiectarea și evaluarea activităților didactice*, Ed. Universității "Lucian Blaga", Sibiu, 2007.

Formarea personalității elevilor prin lecțiile de matematică

Prof. înv. primar, Bălana Dorina
Liceul "Preda Buzescu" Berbești

Apariția matematicii în cele mai diverse științe, de la astronomie, chimie, la medicină, face ca orientarea copiilor către matematică să fie un proces obiectiv. Astăzi se afirmă cu tot mai multă convingere că fundamentul culturii moderne îl constituie matematica. Indiferent de domeniul în care activează, omul modern trebuie să posede o bună pregătire matematică, pentru a putea soluționa multiplele și variatele probleme ale vieții socio-profesionale.

Această cerință necesită multiple exigențe cu privire la formarea personalității. Accentul cade în primul rând pe gândire, deoarece gândirea a stat întotdeauna la baza progresului, constituind impulsul dezvoltării sociale. Or, matematica formează o gândire critică și inovatoare, originală și modernă.

Conform fundamentelor teoretice, scopul esențial pe care îl urmărește învățământul matematic nu se reduce la latura informativă, ci prin predarea acestei discipline se realizează mai ales dezvoltarea raționamentului și a spiritului de receptivitate, a deprinderilor de gândire logică, de definire clară și precisă a noțiunilor de adaptare creatoare la cerințele actuale.

Pe de altă parte, gândirea matematică se manifestă printr-o mare varietate de activități intelectuale legate de memorie și imaginație și anume: judecare, raționare, înțelegere, explicare, invenție, deducție, inducție, analogie, abstractizare, generalizare, comparație, concretizare, clasificare, diviziune, rezolvare de situații-problemă, etc.

Matematica, ca știință, a cunoscut o evoluție mai rapidă decât celelalte științe, datorită specificului ei. Raționamentul matematic și gândirea riguroasă științifică creează elevului posibilitatea de înțelegere a celorlalte discipline cât și de pătrundere a problemelor privitoare la natură, viață, societate. De asemenea, se contribuie la formarea și dezvoltarea capacității de a munci organizat și ritmic, a perspicacității, a spiritului de investigație. Învățământul matematic

C

aracteristicile psihomotricității școlarului mic

Prof. Georgescu Claudia
Școala Gimnazială Valea Măcrișului, Ialomița

are ca rezultat formarea unor deprinderi și capacități necesare în activitatea matematică și care devin utile în activitatea practică a omului. Studiul matematicii în manieră modernă încă de la clasa I-a, reluat ulterior la clasa a V-a, urmărește să ofere elevilor, la nivelul lor de înțelegere, posibilitatea explicării științifice a conceptului de număr natural, generalizări, dar și a operațiilor cu numere naturale și proprietățile acestora.

Sistemul cunoștințelor matematice formează în mintea elevilor o construcție după modelul riguros logic al științei matematice. Acest model este caracterizat prin continuitate și legătura logică, prin utilizarea raționamentului deductiv și inductiv în formarea conceptelor matematice.

În vederea dezvoltării gândirii logice a elevilor din ciclul primar se va desfășura un învățământ modern formativ, ceea ce presupune: înțelegerea noțiunilor de matematică de către elevi pe cât posibil prin efort personal, căutând să-i deprindem pe elevi să gândească matematic; să antrenăm gândirea elevilor prin rezolvarea în mod permanent de probleme; dezvoltarea spiritului de independență și a încrederii în forțele proprii prin stimularea inițiativei de a încerca rezolvări cât mai variate și cât mai ingenioase prin a încerca rezolvări cât mai variate și cât mai ingenioase prin extinderea muncii independente. Totodată, pentru un interes cât mai sporit față de această materie, se cere și o abordare creativă a materiei de către învățător. Acest fapt ar contribui la însușirea matematicii de către elevi mai ușor pentru ca să le permită să-și organizeze experiențele în formele economice și sistematice și chiar să descopere legătura matematicii cu viața.

Astfel, putem cu certitudine afirma că matematica are un rol extrem de important în formarea personalității la elevi și determină dezvoltarea gândirii și formarea unor aptitudini utile în viață, iar o bună însușire a acestui obiect de studiu asigură un real succes persoanei și pe plan profesional, matematica fiind necesară practic tuturor ocupațiilor, de la inginer, medic și profesor până la programator, **arhitect**, diplomat sau avocat.

Abstract: Maturizarea nervoasă, învățarea, experiența și conduita motrică sunt factori favorizanți în dezvoltarea psihomotrică.

Cuvinte cheie: psihomotricitate, conduită și structuri perceptiv-motrice, învățare motrică

Evoluția psihomotricității este influențată de unii factori biologici și psihologici. Unii dintre factorii cu acțiune favorizantă precizați în literatura de specialitate sunt: maturizarea nervoasă, învățarea, experiența și conduita motrică.

a) Maturizarea nervoasă are o importanță deosebită deoarece la naștere copilul e într-un stadiu incipient de dezvoltare. El nu se poate apăra împotriva frigului, nu se deplasează singur, funcțiile nu sunt bine dezvoltate. Această subdezvoltare nervoasă este specifică omului. Se poate spune că la om apare o inferioritate inițială datorită mării complexități a sistemului nervos comparativ cu cel al animalelor. Mielinizarea nu este total terminată înaintea vârstei de 3 ani. Se ajunge la performanțele caracteristice adultului abia după vârsta de 18–20 ani. Unii autori consideră că există o legătură directă între mielinizare și maturizare.

b) Învățarea și experiența este un alt grup de factori ce permit explicarea condițiilor și a formelor de evoluție motrică ce pot fi reprezentați de ansamblul elementelor învățate.

Conform Dragnea A. și Bota A., (1999), definesc învățarea, ca „fenomen prin care un individ dobândește noi forme de comportament (conduite), ca urmare a exersării”. Astfel, învățarea poate fi privită ca rezultat (priceperi, deprinderi, obișnuințe), ca proces (mecanisme de asimilare, restructurare), ca acțiune operațională (instruire, exersare, examinare).⁶

6 Dragnea, A. și Bota, A., 1999, p. 149

Potrivit lui Dragnea A. și Bota A., psihomotricitatea conține:

1. Organizarea și conducerea motorie generală

Abilitatea motrică generală

a) Mișcări fundamentale: gestul rectiliniu, gestul rotativ, gestul scripturo-plastic, gestul polimorf, gesturi de asociație ale corpului;

b) Capacități fizice: forța, apăsarea, efortul, viteza mișcării, amplitudinea mișcării, agilitatea mișcării, precizia mișcării, precizia statică și dinamică, îndemânarea (ingeniozitatea manuală), flexibilitatea, fluiditatea mișcării, coordonarea mișcării, continuitatea și rezistența, automatizarea mișcării;

c) Mișcări fundamentale ale membrelor, ale diferitelor segmente ale corpului: mișcările membrelor superioare, mișcările membrelor inferioare, mișcări: deget-mână, braț-picior, mână-picior, ochi-ureche;

d) Activitatea motrică de manipulare. Comportament de comunicare verbal, manipulare pe bază de imitație spontană, manipulare pe bază de imitație observabilă, manipulare pe bază de comenzi verbale, manipulare pe bază de selecție și discriminare a mișcărilor, în vederea realizării unui comportament adecvat, manipulare în scop de asamblare, manipulare complex, mânăuarea instrumentelor și aparatelor (didactice), modificarea voluntară a mișcărilor, capacitatea de valorificare a mișcărilor automatizate prin crearea de noi scheme și de mișcări;

e) Activitatea motorie și limbajul. Comportamentul verbal: mișcările organelor fonatorii și producerea sunetelor, asocierea sunet-cuvânt, coordonarea sunetelor în cuvinte și în mesaje cu semnificație, coordonarea sunet-gest, coordonarea mișcărilor ochilor, coordonarea mișcărilor digitale solicitate de actul grafic;

f) Activitatea motorie și afectivitatea: comunicarea de atitudini prin gesturi, comunicarea de sentimente prin gesturi, comunicarea de emoții prin gesturi.

2. Organizarea conduitelor și structurilor perceptiv-motrice:

a) Organizarea schemei corporale și lateralitatea: priza de conștiință a schemei corporale proprii, reprezentarea statică și dinamică a schemei corporale, reprezentarea mintală a acțiunilor, coordonarea mintală a acțiunilor, cunoașterea digital, descentralizarea spațio-senzorio-motrică, relația dintre corp și mediu, relația dintre corp și obiecte,

reprezentate imagistic, dominanta cerebrală;

b) Conduita și structura perceptiv-motrică de culoare: identificarea culorilor, operare-clasificare;

c) Conduita și structura perceptiv-motrică de formă: identificare, discriminare, operare;

d) Orientarea-organizarea și structurarea spațială:

*Capacități perceptiv-motrice: perceperea spațială a: pozițiilor, direcțiilor, mărimilor, orientare în spațiu: bidimensional, tridimensional, discriminare vizuală: acuitate (percepție și discriminare), mișcare oculară (urmărire, cuprindere, coordonare), memorie vizuală, discriminare fond-formă, constanța percepției, discriminare auditivă: acuitate, orientare auditivă, memorie auditivă, discriminare tactilă;

*Conduita perceptiv-motrică de spațiu: conduita perceptiv-motrică de spațiu în domeniile: spațiul fizic al obiectelor, faptelor, evenimentelor, spațiul cognitiv al simbolurilor, conceptelor, ideilor, conduita perceptiv-motrică de spațiu în câmpul lexic, graphic, câmpul de configurație al mulțimilor, câmpul de muncă, conduita de direcție într-un câmp spațial: dreapta-stânga, înainte-înapoi, sus-jos, zonele de spațiu: apropiate, intermediare, îndepărtate, foarte îndepărtate, aptitudinea spațială specială: proiecția spațială, discriminarea distanțelor, mulțime - ansamblu – subansamblu, transpunerea grafică, proiectarea în spații structurate diferite;

e) Orientarea (organizarea), structurarea spațio-temporală: raportarea timpului la propria persoană, discriminarea succesiunii cronologice, discriminarea duratei faptelor, acțiunilor, proceselor, evenimentelor, discriminarea ritmului, a intervalului, transpunerea, în timp, a spațiului și invers;

3. Organizarea acțiunilor

Organizarea mișcărilor în acțiuni și eficiența acestora: descompunerea acțiunilor în actene, praxene, secvențe;

Deprinderile de lucru: deprinderi elementare de mânăuare, deprinderi operaționale și ale ciclurilor, integrarea subrutinelor în comportamente noi, adaptarea rutinelor la situații noi, transferări de deprinderi operaționale;⁷

Încercându-se o creionare a caracteristicilor dezvoltării motricității, aceasta s-a făcut pentru copii, în contextul maturității neuro-motrice și a modalității de stimulare a funcțiilor. Orientativ, aceste caracteristici pot fi folosite în procesul de educare-reeducare a psihomotricității, în cazul unor tulburări ale acesteia, atât la copii, cât și la adolescenți și adulți.

Bibliografie

1. ALBU C. și colab., (2008), Psihomotricitatea la vârsta de creștere și dezvoltare, Editura Spiru Haret, Iași, pp.13-15;
2. DRAGNEA A., BOTA A. (1999), Teoria activităților motrice, Editura Didactică și Pedagogică, București, p. 280;
3. HORGHIDAN V., (2000), Problematika psihomotricității, Editura Globus, București, , pp. 27-41;
4. PĂUNESCU C., MUȘU I., (1997), Psihopedagogie specială integrată, Editura Pro Humanitate, București, p.44;

Managementul activităților extracurriculare

*Prof.înv. preșcolar Glonț Ramona
Școala Gimnazială Sat. Măgura, com. Mihăești
Vâlcea*

Studiu de caz:

”Georgiana Mihai este profesoară la liceul tehnologic din oraș de peste 20 de ani. În ultimii 5 ani nu a mai fost desemnată ca dirigintă. Din toamna anului trecut este dirigintă la clasa a 10-a C. S-a gândit că, în sfârșit, are ocazia să organizeze cât mai multe activități extracurriculare cu elevii. Sâmbăta trecută a convocat elevii la ora 10 la Muzeul Țesătoriilor. Din cei 26 de elevi au lipsit doar Ioana și Remus, dar nici nu se aștepta ca ei să vină pentru că, de obicei, lipsesc de la activități, așa cum aflase de la fostul diriginte.

Când a intrat în muzeu a avut impresia că pășește în altă lume : războiul de țesut din colțul camerei, furca rezemată de laviță totul din jur îi amintea de casa bunicii. În timpul explicațiilor oferite de ghid, Liviu fredona mereu manele (tot timpul ține căștile de la telefon în urechi), Maria și Alex chicoteau, Mioara și Alina vorbeau permanent la telefon, iar Dan juca un joc pe PSP.

La ieșirea din muzeu Georgiana a încercat să afle impresiile cu care au rămas elevii ei în urma acestei vizite, dar întrebarea adresată de Liviu

„Doamna, cât mai stăm?” i-a frânt elanul.”

Cerinte:

1. Identificați erorile de management al activităților extracurriculare.

2. Proiectați această activitate astfel ca, la final, vizita la muzeu să fie o experiență de învățare plăcută și utilă pentru toți participanții.

1. Erori de management ale activității extracurriculare

Pentru a se fi realizat această activitate extracurriculară, nu s-a avut în vedere elaborarea și respectarea următoarelor competențe:

◆ Cunoașterea în prealabil a preferințelor elevilor în ceea ce privește activitățile extracurriculare pe care doresc să le realizeze împreună cu diriginta;

◆ Elaborarea, împreună cu elevii, a planului activității extracurriculare (vizită la Muzeul Țesătoriilor) și a rezultatelor așteptate;

◆ Întâlnirea preliminară cu părinții și comunicarea scopului, a obiectivelor propuse pentru această activitate extracurriculară;

◆ Conversație premergătoare cu elevii despre tradițiile și obiceiurile specifice poporului român;

◆ Vizionarea unor materiale audio-video despre folclorul românesc, albume cu țesături din alte muzee ale țării;

◆ Expunerea modului de comportare într-un muzeu;

◆ Discuții cu elevii despre influența formativă asupra lor a activităților extracurriculare;

◆ Conversație despre modul în care vor utiliza în timpul vizitei la muzeu cunoștințele dobândite anterior la alte discipline;

◆ Descoperirea motivului pentru care cei doi elevi absentează;

◆ Atenționarea elevilor care se comportă necuviincios în incinta muzeului;

◆ Prezentarea obiectivelor acestei vizite;

◆ Nespecificarea modalităților de evaluare ale acestei vizite.

În urma discuțiilor cu elevii, a fost ales Muzeul Țesăturilor ca obiectiv al unei activități extracurriculare. Doamna dirigintă stabilește un set de reguli pe care elevii trebuie să le respecte, obținând din partea acestora confirmarea neîncălării regulilor; regulile sunt comunicate și părinților. De asemenea, elevilor li se prezintă modalitatea de evaluare a activității- realizarea unui eseu.

În ziua vizitei, doamna dirigintă stabilește ca loc de întâlnire cu elevii parcul din apropierea muzeului, la ora 9.30. Cele 30 de minute sunt alocate

discuțiilor despre obiceiurile tradiționale românești, despre viața la țară, astfel încât elevii să fie introduși în atmosfera specifică muzeului.

În timpul vizitei, ghidul oferă informații atractive, antrenează elevii în discuții, astfel încât interesul lor pentru cele vizitate să fie cât mai mare.

La sfârșitul vizitei elevii sunt invitați să pună întrebări sau să-și exprime curiozitățile, obținând astfel și informații pentru realizarea eseului solicitat. Luni, la școală, toți elevii au prezentat referatele doamnei dirigintă.

În urma desfășurării activităților extracurriculare educative se pot desprinde unele concluzii: reușita acțiunilor implică pregătire riguroasă, pe baza unui proiect bine definit; jocul activ este o modalitate eficientă de educare; munca în comun, în echipă este importantă în crearea unei coeziuni; contactul cu obiectivul vizitat este important prin mesajul pe care îl transmite; finalitățile actului educativ sunt un câștig pe planul formativ în primul rând și apoi informativ; colaborarea cadre didactice – persoanele avizate din diverse obiective constituie o condiție prioritară în realizarea obiectivelor propuse; beneficiul este de partea tuturor celor implicați: elevi, cadre didactice și persoane din diverse instituții.

Reușita vizitei este dată de dorința elevilor de a reveni la muzeu după un timp sau de a participa la o activitate asemănătoare în viitorul cât mai apropiat.

I *importanta jocului didactic în grădiniță*

*Prof. înv. preșc. Nițescu Laura Maria
Școala Gimnazială com. Mihaești, Jud. Vâlcea*

Jocurile didactice contribuie la îmbogățirea lexicului sub aspectul achiziționării de cuvinte. O contribuție importantă la pregătirea copilului pentru școală și-o aduc jocurile didactice pentru dezvoltarea limbajului. Se știe că mediul familial exercită o influență cultural-educativă binefăcătoare asupra dezvoltării limbajului copilului și în mod deosebit, asupra dezvoltării limbajului acestuia. Dezvoltarea limbajului se realizează atât în activitățile specifice dezvoltării vorbirii, cât și în cadrul întregului

program din grădiniță. Dezvoltarea vorbirii copiilor se realizează în mod treptat, prin lărgirea relațiilor verbale cu cei din jur, în condițiile manifestării de către copii a curiozității de cunoaștere a obiectelor, a însușirilor acestora, pe de o parte și a atitudinii interogative referitoare la originea și cauza unor fenomene, pe de altă parte.

Îmbogățirea vocabularului cu cuvinte sinonime se poate realiza cu mare eficiență tot prin intermediul jocului didactic: „Cum este?” (expunerea unor scurte povești despre anumite animale cunoscute prin observarea directă, și din povești, fabule, în care să se folosească în fraze succesive diferite sinonime: vulpe hoată, șireată, vicleană, precizând sensul lipsit de sinceritate.

Știind că numărul sinonimelor ca și al cuvintelor polisemantice în limba română este foarte mare și sunt mai greu sesizabile la vârsta preșcolară, este necesar un bogat material concret, intuitiv în desfășurarea unor astfel de jocuri didactice.

În ceea ce privește folosirea corectă a pronumelui, la grupa mică sunt recomandate jocuri – exerciții destinate pronumelui personal și a celui de politețe: „Cine a primit mingea?” (înlocuirea numelui colegului din grupă și al educatoarei cu pronumele personale și de politețe).

Prin anumite jocuri didactice se urmărește îmbogățirea vocabularului cu numerele cardinale și ordinale; la grupa mică se însușesc numerele cardinale: unu, doi, trei și ordinale corespunzătoare: primul, al doilea, al treilea.

La grupele mare și pregătitoare copii se familiarizează și cu numerele distributive: câte doi, câte zece, în cadrul jocurilor didactice utilizându-se și versuri care au un accentuat caracter ludic, fiind atractive prin umorul lor, prin ritmicitate și muzicalitate.

Jocul didactic contribuie și la îmbogățirea vocabularului cu cuvinte ce denumesc acțiuni (verbe): la grupa mică accentul cade pe acțiunile copilului în familie, pe stradă, pe acțiunile adultului și ale animalelor cunoscute. Astfel jocul didactic „Cine este și ce face?” pune accent pe activizarea vocabularului cu cuvinte ce denumesc ființe cunoscute și acțiunile acestora („câinele latră, câinele roade un os, câinele mușcă, câinele fuge, stă la pândă”).

Se pot folosi exerciții-joc pentru precizarea înțelesului unor antonime, sinonime și folosirea lor corectă în propoziții și fraze.

Anumite jocuri didactice contribuie la îmbogățirea vocabularului copiilor cu cuvinte –

adverbe referitoare la locul unde se petrece acțiunea, la timpul când se desfășoară și la modul cum aceasta se realizează.

Exercițiile de vorbire rațional dozate judicios îmbinate cu elemente de joc, contribuie din plin la îmbogățirea vocabularului, dar și la realizarea corectă a acordului între diferite părți de vorbire, exprimarea corectă a gradelor de comparație, folosirea corectă a timpului verbelor.

Jocul didactic contribuie atât la îmbogățirea vocabularului, activizarea și exersarea lui; cât și la însușirea unei exprimări clare, coerente, corecte din punct de vedere gramatical, la cultivarea independenței în vorbire și stimularea creativității în exprimarea orală.

Deci, prin jocul didactic se asigură înțelegerea, fixarea sau repetarea anumitor cunoștințe în mod plăcut, fără ca interesul celor care comunică să scadă. Jocul se constituie ca activitate fundamentală la vârsta preșcolară. J. Piaget denumește jocul ca fiind un anumit tip de activitate, înțeleasă ca un exercițiu funcțional.

Bibliografie

1. Păiș Lăzărescu M., Psihologia educației preșcolarului și scolarului mic”, Editura Paralela 45, Pitești, 2005.
2. M.E.C.T (2008), Programa activităților instructiv-educative în grădinița de copii, București.
3. M.E.C.T (2008), Curriculum pentru învățământul preșcolar, București

Învățământul românesc - între modernism și tradiționalism

Prof. Lungu Elena Corina
Școala Gimnazială „Tudor Vladimirescu”
Drăgășani, Vâlcea

Pedagogia activă, caracteristica **învățământului** modern, face posibilă trecerea de la transmiterea de cunoștințe la formarea de deprinderi și de abilități, accentuând astfel latura formativă a educației. Modelul magistrocentric, al dascălului aflat în centrul procesului instructiv – educativ, este considerat depășit și este înlocuit de o viziune pedagogică nouă, în care elevul joacă rolul cel mai important, devenind parte activă a instruirii sale.

După 1989, **școala** românească s-a văzut în situația ingrată de a se confrunța cu o societate a cărei dezvoltarea era mult mai rapidă. Mentalitatea **încătușată și îndoctrinată** de sistemul comunist a fost influențată de schimbările economice și sociale. Paradoxal, **școala** a cunoscut o schimbare mai lentă, mai ales în planul actorilor educaționali, care au găsit un refugiu în paradigma tradiționalistă a educației. “Pragul psihologic cel mai greu de trecut este acceptarea autentică a elevilor ca factori reali în derularea evenimentelor proprii câmpului educativ școlar. ... Se pare că indiferența este caracteristica dominantă atât a elevilor, cât și a profesorului: lipsa de entuziasm a primilor, dar și neputința corpului profesoral de a declanșa o reacție controlată și eficientă în raport cu factorii care îi erodează statutul sunt semnul crizei profunde din sistemul nostru de învățământ.”⁸¹

Total diferită de pedagogia tradițională, pedagogia modernă modifică rolul jucat de polițiștii educaționali, mutând accentul pe elev. Abandonarea limbii de lemn, folosirea unui discurs nou, mobilizarea elevilor în procesul educativ sunt numai câteva dintre caracteristicile acestei pedagogii. **Întrebarea** dominantă a **învățământului** modern este ce rol alege **școala** să joace în societatea actuală și cât de pregătită este ea să facă față schimbărilor provocate

8 ¹ Emil Stan – “Managementul clasei”, Aramis, 2003, pag.7

de globalizare. Idealul educațional este legat de valorile culturale ce trebuie asimilate, de tipul de personalitate impus de societate, dar și de nevoile elevului. Nu mai este vorba de un model educațional standard, ci de unul dinamic, în concordanță cu noile realități și capabil să reziste la schimbări.

Dacă **învățământul** tradițional era privit ca un proces de transmitere de informații, în cadrul căruia profesorii reprezentau poziția dominantă, **învățământul** modern primește alte trăsături. Cadrul didactic nu mai este transmițător, ci facilitator de cunoștințe, folosind dialogul și cooperarea în relația cu elevii. Acest profesor va ști să coordoneze procesul educativ, astfel încât toți elevii să atingă obiectivele stabilite și va fi capabil, de asemenea, să-l ajute pe elev să-și formeze capacități de muncă individuală și să folosească ceea ce a dobândit.

Din perspectiva pedagogiei moderne, a preda devine un demers educativ în cadrul căruia sunt mobilizate resursele clasei de elevi, aceasta fiind motivată permanent să parcurgă procesul instructiv.

A altă componentă a **învățării** este evaluarea, modalitate prin care profesorul stabilește măsura în care obiectivele au fost atinse și prin care va pune la punct o strategie didactică mai eficientă pentru următorul proces instructiv. Activitatea independentă desfășurată de elevi devine, astfel, concludentă și necesară, ea dând dovada utilității metodelor abordate. Profesorul va organiza și va coordona acest demers instructiv, exercitând funcții diverse, de organizare a activității, de impunere a unor metode, de dezvoltare a unor capacități și de personalizare a activității didactice.

Învățământul modern nu caută să scoată în evidență rolul profesorului, ci vine în întâmpinarea cerințelor societății, propunând strategii didactice potrivite pentru formarea elevilor. Experiența tradiției și capacitatea de inovare și de creativitate sunt noile repere ale școlii, care propune educații noi, în acord cu societatea globală: educația pentru pace, educația ecologică ori educația pentru o societate multiculturală. De asemenea, metoda predominantă de desfășurare a instrucției este metoda euristică, deoarece **învățarea** prin descoperire asigură elevilor o dobândire conștientă a conținutului curricular, acesta fiind ușor de reactualizat, o dată trecut prin filtrul propriu. Școala trebuie să încurajeze formarea unui spirit critic, a unor atitudini pozitive și a studiului individual, antrenând elevii în activități diverse și diversificate, pentru a-i face să renunțe la rolul pasiv.

Bibliografie

1. Albu, Gabriel -- *“În căutarea educației autentice”*, Polirom, 2002
2. Cojocaru, Venera Mihaela -- *“Teoria și metodologia instruirii”*, E.P.P., 2002
3. Cristea, Gabriela -- *“Psihologia educației”*, editura C.N.I. Coresi
4. Cristea, Sorin -- *“Managementul organizației școlare”*, Editura Didactică și Pedagogică, 2003
5. Cucuș, Constantin-- *“Educația, dimensiuni culturale și interculturale”*, Polirom, 2000
6. Cucuș, Constantin -- *“Pedagogie”*, Polirom, 1996
7. Debesse, Maurice -- *“Etapetele educației”*, EDP, București, 1981
8. Oprea, Crenguța Lăcrămioara -- *“Pedagogie”*, Editura Universității din București, 2003
9. Păun, Emil – Potolea, Dan -- *“Pedagogie. Fundamentări teoretice și demersuri aplicative”*, Polirom, 2002
10. Stan, Emil - - *“Managementul clasei”*, Aramis, 2003
11. Stan, Emil -- *“Profesorul, între autoritate și putere”*, Teora, 1999
12. Ulrich, Cătălina -- *“Managementul clasei – Învățarea prin cooperare”*, Corint, 2003

Modern approaches in teaching english- Case study

*Prof. Împăratu Lăcrămioara
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab"
Râmnicu Vâlcea*

English Language Teaching has tremendously changed over the last one decade. Language teaching in the twenty first century has undergone numerous changes and innovations. In the past ten years the crucial factors have combined to affect current perspectives on the teaching of English: The decline of methods, A growing emphasis on both bottom- up and topdown skills, The creation of new knowledge about English and, Integrated and contextualized teaching of multiple language skills.

1. Teaching with Technology

Computers and language teaching have been walked hand to hand for a long time and contributed as teaching tools in the classroom. But at the same time computers and technology are still a source of uncertainties and anxiety for many teachers everywhere in the world despite the latest advances applicable to language teaching such as specialized websites, blogs, wikis, language teaching methodology, journals and so on.

Teaching with the technology deals with the ICT in the language curriculum. According to the authors ICT have basic features that make its use a valuable source for input but some teachers may not trust technology or just be reluctant to include computer in their classrooms. Learning with technology as distinct from learning about technology has the capacity to transform learning environments in ways that are difficult for most educators to imagine.

2. Learner centeredness and needs

Interest in learner centered approaches is high on many agendas. This includes attention to learner styles, self direction, self evaluation, multiple intelligences, affective factors in learning, etc. This agenda can be hijacked in a number of directions, for example by methodologies that espouse learner centeredness (LC) at one level, yet are highly directive

at another; or materials that take a limiting view of LC, or so-called learner training that has been

hierarchically determined. But the growing interest in learner centeredness indicates a new and emerging valuing of diversity and difference, which also links with the points which were made about networking. Two key concepts of the learner centered classroom are first, placing more responsibility in the hands of the students to manage their own learning, and second, teachers taking roles as facilitators of knowledge to help learners learn how to learn rather than being the source of knowledge.

3. Reflective practice

This is about teachers questioning and exploring their own practice of teaching. It is a sort of systematic curiosity about going beyond the edges of what we know and do, to find out how we could do things differently or better. Of particular interest are questions like 'Is there a discrepancy between what I say I do and what I actually do?' Action research might guide us to try to become more aware of our own beliefs and how they frame the way we teach and think about teaching. It brings an appreciation of the existence of this frame, and rigour about surfacing our unconscious slants, skews and biases if we want to make real changes to our practice.

English being the language of international communications is widely spoken all over the world. It is the urgent need of the day for advanced studies and for running first class business at international level, so is the key to international success. With a view to keep pace with the enhancement of its status in our educational institutions, today we are resolute to embark on a strategic plan of mass education in English language as is the dire need of the age. While advancing towards its adequate acquirement, not only quantity but quality should be taken into considerable account, rather both the element should go hand in hand. To seek solution to our countless problems, we require outstanding and talented leaders in the sphere of English language Teaching to cope with the increasing challenge of quality in the Teaching of English for quality is the essence of every success and achievement. Quality is vital to acquire remarkable status in every walk of life. There are different approaches to achieve it.

4. Scientific Approach.

Improved methods of Teaching English are urgently needed as it is the language of modern technology, science, art, politics, medicine, etc. A systematic and scientific approach is required for

its adequate teaching. It causes a lot of confusion if taught haphazardly; really a hard task to accomplish. Unless the teacher adopts befittingly structured and cautiously designed methods, ultimate success is unthinkable. Concerted efforts are needed to charter a well planned program for the purpose.

5. Learning by doing.

A lot of emphasis is laid on Teaching the action verbs by actually performing the

actions. The concepts thus formed sink deep into the mind and one tends to become what one does. Activity provides vividness to experience. For instance, when the students have just returned from the zoo, they would describe their experiences most enthusiastically. Likewise, they would write interestingly about a picnic party or a boating trip, immediately after having a trip. This is how learning process is accomplished by 'doing'. It improves vocabulary in general and action words in particular.

6. Functional Approach.

Before the Functional Approach was taken into fashion, reading and writing were initiated with the letters of alphabets which are abstract to the pupils and is devoid of interest at all. The modern trend opines to establish the functional approach in the Teaching of the both. It is necessitated to begin with the words of immediate interest to them and come from the range of their experience. They should also be provided with variety of exercises for the purpose to prepare them to read and write conveniently. The readiness tenure is considered to be a very significant one.

7. Audio- Visual Aids.

Modern trend of Teaching English emphasizes a lot on the use of Audio-Visual aids to attract the interest of the students. These are considered to be an integral part of the Teaching of foreign language in the advanced countries. The exercise of pictures, films and lingua phone records infuses a new life in their bones. A teacher who is considerably dedicated to this work taps up all possible sources to procure the required material. He harnesses the potentialities and capabilities of the students for the purpose.

8. Oral Work.

With a view to laying a concrete foundation in the Teaching of English, oral work is highly recognized as the vital skill. It is crystal clear that the language sense which is independent of all grammar can only be cultivated by forming good speech habits. No syntax knowledge can be of any avail in this regard. Reading and Writing are part and

parcel of a language but speaking is the natural mode of expression. The traditional methods of Teaching language are now considered to be vague ones rather modern trend is very much inclined towards oral practice.

9. Controlled Vocabulary.

A considerable inclination towards conversational approach does not mean a haphazard presentation of new vocabulary and structures. An arrangement of oral work should be made that benefits our conditions. The modern trend is in favour of Teaching scientifically selected and suitably graded structures and vocabulary. The words of high frequency should precede those words which occur less frequently in the course of speaking and reading. The teacher should not impart every thing whatsoever strikes his mind or comes his way. He should rather follow a carefully chartered program and well-trying methods and principles of selection and gradation.

10. Play-way-Method.

The interest of the student is the main concern of the modern way of education. While learning through 'Play-Way-Method', he is less conscious of a sense of work, hence no feeling of tiresome, the better he learns. Play-Way-Method captures the attention of the pupil yielding remarkable results and feedback. Plays, dialogues, declamation contests, debates and competition of vocabulary tests stimulate the interest of the students in language learning.

References

1. Krashen, S. D. and Terrell, T. D. Language Acquisition in the Classroom. New directions in language teaching.
2. Rivers, W. Teaching Foreign-Language Skills.
3. Willis J. Task- Based Language Learning. The Cambridge Guide to Teaching English to Speakers of other languages.

Sportul românesc- Jocul de oină

*Prof. Lakotos Ilie Ionut
Școala Gimnazială, sat Măgura
Olaru Petrică Robert
Prof. Școala Gimnazială Colonie-Râmnicu Vâlcea*

Abstract: Considerată sportul național al românilor, oina ar fi fost descoperită de strămoșii daci. Ea a fost însă reglementată abia în secolul XIX, datorită învățatului Spiru Haret. I.L. Caragiale sau Barbu Ștefănescu Delavrancea se numără printre cei mai importanți români care au practicat oina.

Cuvinte cheie: tradiție, joc războinic, istorie, jucător, reguli.

Datele istorice arată că oina, sportul tradițional al românilor, ar fi fost descoperită și practică și de strămoșii noștri daci, în timpul transhumanțelor. Chiar dacă pare doar o ipoteză, primele certitudini cu privire la existența și apariția oinei pe teritoriul principatelor române apare mult mai târziu, într-un hrisov pe care a fost pusă pecetea voievodului Vlaicu Vodă. Se întâmplă în anul 1369, când domnitorul, spun cărturarii vremii, a încercat să scoată din monotonie atmosfera de la curte și și-a pus cavalerii și domnițele să joace un joc folosind o bătă cu care să lovească o minge.

Mult mai târziu, aproape de sfârșitul secolului XIX, intelectualul român Spiru Haret face demersuri pentru instituționalizarea oinei. El conferă sportului tradițional caracterul de joc sportiv. După reforma din învățământ a lui Spiru Haret s-au făcut demersuri pentru ca oina să devină un sport obligatoriu în școli, mai ales în cele de băieți. Abia în anul 1898, la București, se organizează primul Campionat Național de Oină.

Din cele peste 20 de echipe care au participat la această competiție, câștigătoare a fost echipa Liceului „Nicolae Bălcescu” din Brăila. Regulamentul jocului se instituționalizează prin publicare în Monitorul Oficial în anul 1912 și tot atunci se înființează și „Federația Societății Sportive din România”, în cadrul căreia funcționa și „Comisia de oină”. Mult mai târziu, în anul 1932, se înființează și Federația Română de Oină, instituție care funcționează și în zilele noastre. În 1949, proaspătul regim comunist

instaurat la București, înființează „Comisia centrală de oină”, instituție al cărei scop era acela de a forma antrenori și arbitri pentru oină.

Considerată sportul național al românilor, oina ar fi fost descoperită de strămoșii daci. Ea a fost însă reglementată abia în secolul XIX, datorită învățatului Spiru Haret. I.L. Caragiale sau Barbu Ștefănescu Delavrancea se numără printre cei mai importanți români care au practicat oina.

Site-ul Federație Române de Oină oferă importante informații despre marile personalități românești din toate timpurile care au ajutat la practicarea și dezvoltarea oinei. Scriitorii români, pasionați erau de oină. Fie că au jucat sau că au evocat-o în operele literare care i-au făcut cunoscuți, intelectualii români s-au asigurat că dragostea pentru oină a conașionalilor lor va dăinui în timp. Printre numele de scriitori pasionați de oină apare și cel al lui I. L. Caragiale, care ar fi relatat în câteva dintre operele sale mai puțin cunoscute publicului amintiri despre modul în care juca oină. La fel de pasionat de oină ar fi fost și Barbu Ștefănescu Delavrancea juca oină în mahalalele din București. De asemenea, Petre Ispirescu a publicat în revista „Columna lui Traian” câteva dintre variantele de joc ale oinei.

Foarte populară în urmă cu aproape două secole, oina a cunoscut un regres după 1990. Ea era aproape în pragul dispariției, însă eforturile Federației Române de Oină de a o salva au fost eficiente în acest sens. Astăzi, la nivel național există peste cinci Asociații Județene de Oină, înființate în județele Maramureș, Brăila, Arad, Constanța, Dolj și Vaslui, și un calendar competițional destul de bogat.

Concururile dedicate oinei încep în luna mai la București, când se organizează Cupa Regelui la oină, și se încheie în decembrie, la Poiana Brașov, când se desfășoară Campionatul de oină în sală

Jocul de oină amintește de o foarte veche îndeletnicire a daco-romanilor, păstoritul. „A oina” oile înseamnă a coborî oile toamna de la munte la șesul verde, într-un loc din apropierea unui râu, fenomen numit și „transhumanță”. Există și ipoteza că ar fi un joc războinic, cu momente de atac și apărare, însă multe dintre expresiile folosite în joc amintesc de ocupația păstoritului: căpitanul echipei se numește baci (mai marele peste ciobani), și azi bastonul se numește bătă, intrarea în teren se numea intrare la strungă, jucătorul prins la mijloc – jucător la strungă, jucătorii de la prindere – păscari (de la „păscut”) sau echipa la păscare. În ceea ce privește zona de practicare a oinei, ea acoperea aproape toate

comunitățile românești. În schimb, oina lipsește cu desăvârșire din ansamblul jocurilor practicate în Imperiul bizantin, din manifestările tradiționale populare și din vocabularul slavilor, al bulgarilor și al maghiarilor.

Prima știre scrisă despre existența jocului de oină a fost identificată de istoricul Nicolae Iorga, care o menționează în cartea *Observații și probleme bănățene*. Știrea datează din anul 1763 și este furnizată de preotul Nicolae Stoica din Hațeg, care a consemnat, pe o carte bisericească, anii petrecuți la Timișoara: juca în curtea bisericii, cu copiii, o variantă a jocului de oină.

Medicul mureșan Istvan Natyus, în *Manualul de dietetică* tipărit în 1782, menționează că educația fizică este absolut necesară sănătății corpului și intelectului, și descrie în amănunt foloasele mersului pe jos, ale canotajului, ale exercițiilor atletice, ale trântei și oinei. Peste tot unde locuiesc sau au locuit români, din Grecia până în Polonia și din Câmpia Panonică până la Nipru, s-au jucat diverse variante de oină.

Indiferent sub ce nume, faptul că oina are o arie foarte largă de răspândire atestă vechimea jocului, apărut în vremurile când păstoritul era îndeletnicirea de bază a strămoșilor românilor. Pentru cei care ar argumenta că păstoritul nu a fost o îndeletnicire de bază numai pentru poporul român, se poate menționa similitudinea izbitoră dintre variantele arhaice ale oinei și jocul tradițional Cluiche Corr (pronunțat cli-ho-car) din Irlanda, împreună cu variantele sale din Țara Galilor, cunoscute sub numele englez de Rounders. Irlandezii și galezii locuiesc la o depărtare de mai bine de 2000 de kilometri de România și sunt urmașii de necontestat ai vechilor celți, cu care autohtonii din spațiul românesc s-au întâlnit ultima oară cu 2500 de ani în urmă! Asociația Cluiche Corr din Irlanda și Federația română de oină au decis ca disputarea paternității jocului de oină între urmașii celor două popoare să se realizeze periodic, pe terenul de joc.

Reguli de joc Similitudinile dintre variantele arhaice de oină și baseball-ul american sunt copleșitoare: mingea era servită pentru bătaie (halita) de către un adversar, numit halitor, echivalentul pitcher-ului; servirea eronată în mod repetat este, de asemenea, penalizată; exista apoi un echivalent direct al postului de catcher, denumit ajutor de halitor.

Deosebirea dintre refugiile oinei arhaice și bazele din baseball era doar de poziționare – la oină, în linie, iar la baseball în formă de pătrat.

Bibliografie

1. N. Postolache, *Fascinația oinei, jocul românilor de pretudini*, editura Profexim, București 2009;
2. A. Răfailescu, C. Iancu, *Oina trecut și prezent*, 1965
3. A. Răfailescu și C. Opreșescu, *Oina*, editura Stadion, 1970

Formele educației

*Prof. Apostolescu Larisa
Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea*

Educația este un fenomen care a apărut odată cu societatea umană și care a suferit pe parcursul dezvoltării societății o serie de modificări. De la acțiunea empirică de pregătire a tinerei generații pentru viața socială și până la acțiunea fundamentată din epoca modernă, educația a parcurs un drum lung devenind o știință autentică, cu legități și statut propriu.

Din perspectiva educației permanente, învățământul apare ca o etapă importantă în formarea individului, dar nu singura.

Pornind de la conceptul de învățare și prin echivalența cu acesta, în a doua jumătate a secolului al XX-lea, Coombs și Ahmed au diferențiat trei tipuri de educație: formală, nonformală și informală.

Educația formală

Educația formală reprezintă totalitatea acțiunilor sistematice și organizate, proiectate și desfășurate în instituții specializate și urmărește finalități explicite, având scopul formării și dezvoltării personalității. Acest tip de educație formală se realizează prin procesul de învățământ, ceea ce semnifică respectarea actelor oficiale. Educația oficială are următoarele atribute: organizată conștient, sistematică, instituționalizată, reglementată, coordonată, dirijată, planificată, evaluată, așadar este expresie a unei politici educaționale.

Educația formală ajută la o asimilare permanentă a cunoștințelor și ușurează dezvoltarea unor aptitudini și introducerea persoanei în societate. Un aspect esențial al educației formale o constituie

evaluarea, aceasta este de mare ajutor reușitei școlare.

Evaluarea formală are următoarele limite:

- lipsa de creativitatea;
- caracterul de rutină;
- nu apare explicarea, de aceea cunoștințele transmise sunt pur informative.

Educația nonformală se desfășoară în afara instituțiilor școlare, adică în spații aflate în relație de parteneriat cu școala. De fapt, acest tip de educație se referă la acele întruniri organizate în mod sistematic în afara sistemului formal pentru a răspunde unei mari varietăți de cerințe de învățare. Profesorului ce adoptă o variantă nonformală i se solicită mai multă flexibilitate și entuziasm, adaptabilitate în adoptarea stilurilor de conducere a activității, în funcție de nevoile și cerințele elevului.

Conținutul și obiectivele sunt prevăzute în documente special elaborate ce prezintă o mare flexibilitate și sunt diferite după vârstă, sex, categorii socio-profesionale, interesul elevilor, aptitudinile lor. Activitățile nonformale se desfășoară într-un cadru relaxat, calm și plăcut; de asemenea, profesorul ce practică sau alege o astfel de activitate trebuie să dispună de mijloace reprezentative care să atragă subiecții. Evaluarea unei activități nonformale este opțională.

Educația nonformală încurajează următoarele principii pedagogice:

- este centrată pe cel ce învață, pe procesul de învățare, nu pe cel de predare;
- subiecții sunt solicitați diferit;
- curriculum e la alegere, flexibil și variat;
- activitățile diferite sunt și atractive (după interese, după aptitudini, după aspirații).

Educația informală reprezintă acele procese educative nesistematice, neorganizate, nesubordonate unor obiective și finalități explicite, care au influență asupra individului. Aceasta poate reprezenta produsul experienței de viață a subiectului.

Influențele informale semnificative sunt cele din mass-media, din familie, influențele grupurilor de prieteni, colegi, dar, nu în ultimul rând, diferite instituții culturale, religioase.

Un exemplu de educație informală este atunci când copiii învață să vorbească. Ei reușesc acest lucru prin ascultare și imitare. Părinții corectează spontan greșelile de pronunție ale acestora, de multe ori silabisind fără intenție și încurajând vorbirea corectă. La fel se întâmplă când părintele sau educatorul analizează împreună cu copiii experiențele zilnice

petrecute în viața acestuia.

Cele trei forme ale educației contribuie la dezvoltarea personalității tinerilor și pot contribui la dezvoltarea durabilă a societății numai prin intercondiționare și interdependență. Acest lucru i-a condus pe unii teoreticieni contemporani ai educației să adopte o *concepție holistică* în abordarea problematicii educației.

Potrivit holisticii, între cele trei tipuri de educație există relații de interdependență și întrepătrundere. Astfel, educația formală are de câștigat dacă reușește să integreze creator multe din influențele specifice educației nonformale și informale.

Pe de altă parte, acumulările educației formale pot contribui la dezvoltarea și eficacitatea celorlalte două modalități- nonformală și informală.

Bibliografie

1. Antonesei, L. (coordonator) (2009), Ghid pentru cercetarea educației. Un „abecedar” pentru studenți, masteranzi și profesori, Ed. Polirom, Iași
2. Costea, O. (coordonator)(2009), Educația nonformală și informală: realități și perspective în școala românească, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Levitație în câmp electric

Prof. ing. Smeu Alexandru
Liceul Preda Buzescu-Berbești

Fenomenul levitației a fascinat lumea din cele mai vechi timpuri. Acesta presupune plutirea unui corp la o anumită înălțime (fără a fi suspedat de un fir). Din punct de vedere științific, acest lucru este posibil dacă asupra corpului

acționează o forță opusă forței de greutate și egală în modul cu aceasta. În cadrul acestui articol forța de greutate va fi echilibrată de o forță electrică.

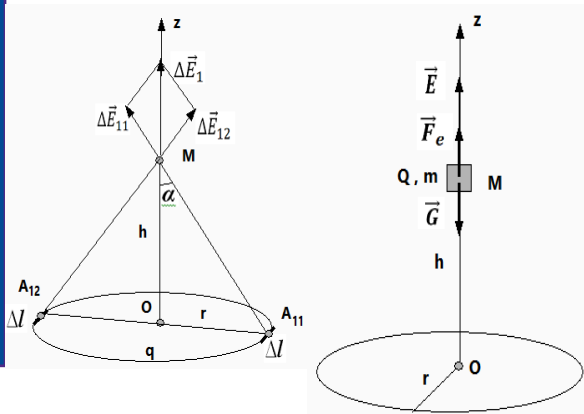

Figura 1

Figura 2

Să considerăm un cerc de centru O și rază r (fig.1) încărcat cu o sarcină electrică pozitivă q, uniform repartizată, aflat în vid. Ne propunem pentru început să determinăm intensitatea câmpului electric \vec{E} într-un punct M situat la înălțimea h pe perpendiculara Oz. Vom considera pe cerc 2N puncte dispuse simetric și în jurul fiecărui punct un arc de cerc cu lungimea Δl. Se formează perechile de puncte (A11,A12), (A21,A22), ...(AN1,AN2). Punctele din fiecare pereche sunt diametral opuse. Fiecărui arc îi corespunde sarcina q/2N. Câmpul electric produs de arcul corespunzător punctului A11 are intensitatea:

$$(1) \quad \vec{E}_{11} = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{q}{2N} \frac{\vec{r}_{11}}{r_{11}^3}$$

Arcul corespunzător punctului diametral opus A12, produce un câmp electric de aceeași intensitate \vec{E}_{12} dar orientat ca în figura 1. Datorită simetriei, intensitatea câmpului electric produs de arcele corespunzătoare celor două puncte va avea orientarea axei Oz și modulul egal cu dublul proiecției pe axa Oz a intensității câmpului electric produs de un arc:

$$\vec{E}_{11} + \vec{E}_{12} = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{q}{N} \frac{h}{r^3} \vec{e}_z \quad (2)$$

Intensitatea câmpului electric total se obține prin însumarea intensităților parțiale produse de cele N perechi de puncte și are orientarea axei Oz iar modul:

$$E = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{q}{N} \frac{h}{r^3} \quad (3)$$

Intensitatea câmpului electric se poate obține și altfel, prin următorul raționament. Considerând un arc elementar de lungime dl corespunzător unui unghi la centru dθ, acestuia îi corespunde o sarcină elementară dq. Rezultă:

$$d\vec{E} = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{dq}{r^2} \vec{e}_r$$

Intensitatea corespunzătoare sarcinii dq, în direcția axei Oz este:

$$dE_z = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{dq}{r^2} \cos\theta$$

(5)

Obținem:

$$E_z = \frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{q}{N} \frac{h}{r^3}$$

(6)

Aducând în punctul M (fig. 2) un corp un punctiform, de masă m, încărcat cu sarcina electrică pozitivă Q, asupra acestuia acționează forța de greutate G (în jos) și o forță electrică Fe (în sus), datorată câmpului electric. Dacă cele două forțe sunt egale, corpul este în echilibru (levitează). Putem determina sarcina corpului care levitează:

$$Q = \frac{m}{E}$$

(7)

$$Q = \frac{m}{\frac{1}{4\pi\epsilon_0} \frac{q}{N} \frac{h}{r^3}}$$

În locul cercului electrizat putem pune alte corpuri electrizate: disc, plan, corpuri punctiforme dispuse simetric etc.

Aplicație numerică

Un cerc are raza r=1m și este încărcat cu o sarcină electrică q=1μC. Pe perpendiculara în centrul cercului la înălțimea h=1m se află în echilibru un corp electrizat cu masa m= 70 Kg. Să se determine sarcina Q a acestui corp. Se va considera g=10m/s² iar ε₀=8,85·10⁻¹² F/m.

Rezolvare

$$\frac{u \sqrt{u}}{u}$$

$$\frac{u \sqrt{u}}{u}$$

u u

Bibliografie

1. Frățiloiu G. , Țugulea A. - Electrotehnică și Electronică Aplicată - Editura Didactică și Pedagogică - București, 1998

Managementul carierii didactice

Prof. Georgescu Maria
CJAP Vâlcea

Profunde schimbări sociale care s-au produs și se produc în continuare în lume și în societatea românească conduc spre situații și perspective noi în toate domeniile vieții. În angrenajul sistemului social, sistemul educațional pare a fi supus celor mai profunde schimbări; el este un sistem clasic, dar restructurabil și modernizabil în raport cu exigențele societății în care își desfășoară activitatea.

Un astfel de context reclamă colaborarea între toți factorii interesați din domeniul educației, fie ei decidenți, teoreticieni sau practicieni. Totuși, contradicția dintre cadrul normativ, documentele de politică educațională, teoriile pedagogice, rezultatele cercetărilor din domeniul educației și realitatea școlară este evidentă. În condițiile în care cadrele didactice încadrate în sistemul de educație nu reușesc să facă față în totalitate exigențelor actuale și se caută permanent soluții în această privință, este firesc ca instituțiile de formare a profesorilor să își propună pregătirea studenților în mod corespunzător pentru cerințele societății actuale și viitoare.

Fundamentele pentru pregătirea profesorilor sunt nu numai nevoile de pregătire ale studenților în

contextul confruntării cu diversitatea și cerințele în creștere ale celorlalți factori interesați din educație, ci și recrutarea unui grup de studenți care să reflecte componența diversificată a societății contemporane, susținerea lor în cea mai potrivită manieră și asigurarea rezervei în faza pregătirii inițiale și în dezvoltarea profesională ulterioară în decursul carierelor lor.

Prin definiție, profesorii lucrează într-un mediu social, economic și științific în care schimbările și dezbaterile despre natura și consecințele acestor schimbări sunt continue. Aceștia trebuie să își înzestreze cursanții cu instrumente analitice și critice necesare pentru a putea înțelege lumea și a-i putea ajuta să-și dezvolte întregul spectru de capacități, inclusiv capacitatea de a fi atât deschis către idei noi, cât și disponibil să le conteste. Trebuie accentuat faptul că profesorii, ca lucrători profesioniști, și sindicatele lor sunt actori importanți în societate și contribuie la formarea atitudinilor și politicilor sociale. Cu siguranță că nu sunt receptori pasivi ai schimbării sociale și este important ca ei să îndeplinească conștient acest rol social pro-activ în cadrul rolului profesional de zi cu zi, având o responsabilitate majoră pentru formarea societății viitoare.

Mediul social este în schimbare. Peste tot în lume, oamenii migrează către zone mai prospere din punct de vedere economic. Migrația este probabil la fel de veche ca și omenirea. De asemenea, diversitatea etnică nu reprezintă un fenomen recent. Nici integrarea etnică nu este o problemă nouă. Luând în considerare istoria omenirii, nu este nimic diferit referitor la aceste cauze, efecte și consecințe. În istoria recentă, Europa a fost pentru multă vreme un continent de emigrare, chiar și după Al Doilea Război Mondial. Încă din anii '60, milioane de emigranți au început o nouă viață în Europa de vest. Mulți dintre aceștia au venit din zona mediteraneană. La începutul anilor '80 au venit multe persoane din Asia, Africa și mai puține din America Latină. După căderea cortinei de fier, oameni din estul Europei și locuitorii fostelor republici sovietice s-au mutat, de asemenea, în vest. Europa este acum un continent al emigranților, dar nu pare încă dispusă să recunoască acest lucru.

În timp ce educația trebuie să pregătească toți copiii și tinerii să devină cetățeni ai societăților multiculturale, trebuie luate și decizii specifice pentru asigurarea unui număr suficient de profesori calificați în toate țările, care se pot asigura la rândul lor că educabilii emigranți pot fi sprijiniți în învățarea limbii în care se oferă educația. Astfel, autoritățile

publice trebuie să recunoască și să sprijine drepturile copiilor și tinerilor de a se dezvolta și de a-și folosi propria limbă maternă. Pe lângă a avea de a face cu educația din societăți din ce în ce mai multiculturale, școlile trebuie să se adreseze în moduri mai directe diversității și problemelor sociale cum ar fi relațiile, genul și orientarea sexuală. Pe măsură ce populațiile societăților europene contemporane și populația de studenți din școlile europene devin din ce în ce mai diverse, cadrele didactice care pregătesc profesorii trebuie să răspundă acestora cu eforturi care îndeplinesc nevoile tuturor cursanților. Acestea trebuie să elaboreze programe școlare sensibile din punct de vedere cultural, care integrează punctele de vedere și istoriile multiculturale, aplică strategii instructive, care îi încurajează pe toți cursanții să obțină rezultate și să revizuiască politicile școlare și guvernamentale aferente echității în educație.

Un sondaj al Eurydice a arată că marea majoritate a țărilor UE/EFTA pot întreprinde abordări interculturale în programa școlară (definite ca „ansamblul de procese prin care relațiile dintre diferite culturi sunt construite”). În particular, promovarea unei aprecieri a diversității culturale este omniprezentă în toate programele școlare. În majoritatea cazurilor, abordarea interculturală se află printre scopurile generale ale programei naționale și se reflectă în disciplinele predate, abilitățile sau valorile care trebuie dezvoltate pe o bază intercurriculară. Totuși, până acum, s-au făcut foarte puține evaluări asupra modului în care școlile implementează de fapt dimensiunea interculturală în programă. Numai patru țări au întreprins o astfel de evaluare, care poate fi rezultatul faptului că o abordare interculturală a fost introdusă abia recent în programă. Programele pentru pregătirea profesorilor sunt responsabile la rândul lor de pregătirea viitorilor profesori în a promova învățământul semnificativ, angajat pentru fiecare student sau elev, indiferent de rasă, gen, moștenire etnică sau fundal cultural.

Cei care solicită educație multiculturală devin din ce în ce mai vizibili în fluxul învățământului, deși în multe țări opoziția față de această cerere este fermă. Educația multiculturală își datorează impulsul unei varietăți de factori interrelaționați. Cel mai important dintre acești factori este creșterea diversității demografice a societăților europene care este (sau ar trebui să fie) reflectată în școlile națiunilor.

Eșecul academic al multor studenți aparținând minorităților este o amenințare pentru progresul social și, în consecință, sunt căutate soluții

la această problemă. Asemenea rezultate relativ slabe sunt atribuite unei configurații complexe de cauze, una dintre ele fiind lipsa echității în șansa de a învăța. Educația multiculturală devine și mai importantă dacă se iau în considerare evenimentele relativ recente din Europa Centrală sau izbucnirile rasiale violente din Anvers (împușcarea pe motive rasiale a lui Van Themsche în mai 2006) sau Londra, revoltele din suburbiile Parisului sau poziția rromilor și altor minorități în multe țări europene. Dar aceste tendințe negative sunt contrazise de o multitudine de exprimări spontane de solidaritate socială. Cu toate acestea, elevii sunt sensibili la existența rasismului și discriminării și sunt foarte vulnerabili la efectele pe care acestea le au asupra lor.

Profesorii individuali din clasele individuale și echipele din entitățile pedagogice joacă un rol important în asigurarea echității pentru oportunitățile de învățare și în diminuarea efectelor rasismului, dar rolul crucial al școlii este captat de concepțiile cuprinzătoare ale educației multiculturale. Educația multiculturală ar putea fi definită ca fiind un efort cuprinzător destinat creșterii echității educaționale pentru o gamă de grupuri culturale, etnice și socio-economice. Acest lucru sugerează că paradigmele existente despre educație nu sunt adecvate pentru promovarea echității multiculturale. Totuși, aceleași paradigme au dat consistență pregătirii profesorilor în trecut.

Educația pentru o societate multiculturală ar trebui să facă eforturi pentru asigurarea echității și a oportunității de a învăța, mai ales prin convergența a trei practici: diversitatea în grup, instruirea interactivă, care face apel la o largă varietate de stiluri de învățare și o programă cuprinzătoare. Dintr-o perspectivă multiculturală, toți studenții ar trebui să primească o educație care să confirme continuu diversitatea umană, un program care să cuprindă istoria și cultura grupurilor rasiale sau de minorități și care învață oamenii să își conducă propriile destine. În ceea ce privește predarea, o perspectivă multiculturală presupune că profesorii vor avea așteptări ridicate de la toți studenții și că îi vor provoca pe acei studenți care sunt prinși în ciclul sărăciei și disperării să își depășească situația. Totuși, nici experiențele educaționale, nici fondurile și atitudinile profesorilor aspiranți nu par să îi înzestreze îndeajuns pentru a participa în cultura pregătirii privită prin prisma unei societăți din ce în ce mai pluraliste. Fiind de rasă caucaziană și aparținând clasei de mijloc, profesorii aspiranți din Europa sunt în mod normal mono-lingvi

și aduc numai experiențe interculturale limitate din fondurile lor.

Conform unui studiu Eurydice, disciplinele de învățământ asociate cu o abordare interculturală sunt incluse în programa pentru formarea inițială a profesorilor sau pentru formarea la locul de muncă în toate țările UE/EFTA, mai puțin Estonia și Bulgaria. Totuși, variază presupunerea că aceasta implică dezvoltarea unei abordări interculturale prin anumite discipline de predare (de exemplu limbi străine, limba de predare, geografia, istoria) sau prin module specifice de pregătire a profesorilor pentru o abordare interculturală, de exemplu pregătirea pentru a obține abilitatea de a face față relațiilor dintre elevii de diferite origini culturale. Aceste abordări nu trebuie privite ca fiind unele ce se exclud reciproc. O politică eficientă de pregătire a profesorilor pentru secolul XXI trebuie să includă ca scop major pregătirea tuturor profesorilor, pregătire care să oglindească modelul complex al societății, în moduri care îi vor ajuta să dobândească competențe (cunoștințe, abilități și atitudini) necesare pentru a lucra eficient cu studenții din diverse fonduri.

În concluzie, pentru a fi profesori eficienți și echitabili, studenții trebuie să înțeleagă și să aprecieze diversitatea umană. Pregătirea profesorilor ar trebui deci să includă o educație mai largă, nu numai la nivel inițial în pregătirea multiculturală, ci prin programa pentru pregătirea profesorilor în sine. Acest lucru ar trebui sprijinit de experiențe pe teren într-un mediu multicultural, care să fie provocatoare pentru competența culturală a fiecărui student.

Bibliografie

1. Șerbănescu, L., *Formarea profesională a cadrelor didactice – repere pentru managementul carierei*, Editura Printech, București, 2011, ISBN 978-606-521-79

Particularități morfo-funcționale specifice elevilor de clasa a VII-a și indicații metodice privind instruirea lor

Prof. Nicola Vasile-Alexandru
Școala Gimnazială, Comuna Alunu

Cuvinte cheie: caracteristici; fizice; pubertate; dezvoltare; calități motrice

Creșterea și dezvoltarea elevilor reprezintă o problemă biologică de mare importanță teoretică și practică. Literatura de specialitate ne prezintă numeroase date, printre cele mai importante fiind cele legate de fenomenul de accelerare a creșterii, de fondul ereditar, de rolul condițiilor de mediu, sociale, în dezvoltarea elevilor⁹.

Studierea sau cunoașterea particularităților pe grupe de vârstă este o îndatorire obligatorie a profesorilor de educație fizică, deoarece numai în acest fel instruirea își poate atinge scopul final propus.

Necunoașterea sau ignorarea acestor particularități conduce la instruirea elevilor după schemele de pregătire folosite la sportivii adulți, ceea ce aduce un mare prejudiciu în privința sănătății elevilor¹⁰.

Vârsta elevilor de clasa a VII-a, cuprinsă între 12-14 ani, este specifică perioadei în care se termină copilăria și apare începutul maturității – perioada pubertară, așa cum am menționat deja. Perioada pubertară este perioada transformărilor endocrine, metabolice – fenomene organice și neuro-psihice. Între 12-14 ani, dezvoltarea fizică și psihică a elevilor prezintă unele particularități destul de marcante și de respectarea lor va depinde randamentul momentan, dar și cel de viitor. Elevii caută să-și impună cu orice preț sentimentele, voința, își manifestă deschis curiozitatea, toate acestea constituind un fond pozitiv al dezvoltării personalității. Această perioadă de vârstă este denumită de Rousseau, perioada de

9 Balint Gh. (2007), *Metodica predării fotbalului în gimnaziu*, Editura PIM, Iași, p. 193

10 *Ibidem*, pp. 193-194

„furtună și pasiune”.

Particularitățile morfo-funcționale principale:

În această perioadă se constată o intensificare a ritmului de creștere remarcată mai ales la nivelul membrelor inferioare, apoi la cele superioare, ceea ce conduce la instalarea unor „dizarmonii” ale organismului. Se observă forma alungită a oaselor cu musculatura insuficient dezvoltată, trunchiul lung, toracele îngust, abdomenul supt. Ca urmare, organele interne din cutia toracică sunt puțin dezvoltate, fapt care generează dificultăți în procesul de adaptare la efort. Sistemul articular este slab, în proces de consolidare. Fetele prezintă indici superiori ai înălțimii și greutateii, având trunchiul mai lung decât membrele inferioare, spre deosebire de băieți.

Dezvoltarea musculară se manifestă îndeosebi prin alungirea fibrelor musculare, forța fiind scăzută, este inegală dezvoltarea segmentelor corpului. Se dezvoltă rapid caracterele sexuale secundare și se poate observa maturizarea organelor sexuale.

Sistemul respirator prezintă o capacitate scăzută de adaptare la efort și o rezistență redusă la infecții. Crește capacitatea vitală (de la 2000cmc la 12 ani la 3000cmc la 15 ani).

În ceea ce privește sistemul cardio-vascular se poate menționa capacitatea de adaptare scăzută la eforturi intense. Lumenul vaselor este îngust și inima depune un efort mare pentru a iriga organele și sistemele cât mai bine. Pot să apară fenomene de oboseală, amețeli, tulburări ale ritmului cardiac¹¹.

Particularitățile activității sistemului nervos central la elevii de vârstă pubertară influențează direct viteza de formare și stabilizare a deprinderilor motrice. Marea plasticitate a scoarței cerebrale, facilitează formarea unor reflexe condiționate motrice și stereotipuri dinamice complexe, pentru a căror stabilizare și fixare este nevoie de un număr sporit de exersări și repetări. Întrucât această vârstă se caracterizează printr-o capacitate de refacere rapidă, plasticitatea scoarței cerebrale favorizează mobilitatea proceselor nervoase fundamentale¹².

În ceea ce privește particularitățile motrice, se observă că se sporesc posibilitățile de dezvoltare a calităților motrice, în mod deosebit viteza. „În etapa

11 Prof. univ. dr. Niculescu I. Ioana, (2009), *Metodica educației fizice în învățământul primar și gimnazial*, Editura Universitaria, Craiova, pp. 77-78

12 Rață G., Rață Gh., (2008), *Educația fizică și metoda predării ei (Curriculum suport pentru profesorii de educație fizică)*, ediția a II-a revăzută și modificată, Editura PIM, Iași, p. 91

pubertară, aparatul morfofuncțional al organismului favorizează în continuare dezvoltarea vitezei, mobilitatea funcțională a scoarței cerebrale fiind foarte mare la această vârstă. Astfel, la elevii de vârstă pubertară, viteza se poate dezvolta sub toate aspectele: de reacție, de repetare, de execuție, de deplasare, în așa fel încât la 14 ani viteza mișcărilor în timpul reacției motrice să se apropie de valorile constante ale unui adult”¹³.

Concomitent cu viteza progresează și îndemânarea, pubertatea fiind denumită „*vârsta îndemânării*”.

Disproporția dintre diferitele segmente ale corpului face ca în executarea diferitelor mișcări să se remarce o oarecare stângăcie, dar sunt posibilități pentru mărirea îndemânării atunci când această calitate se dezvoltă simultan cu orientarea în spațiu.

Îmbunătățirea calităților mușchilor și mai ales a laturii funcționale care condiționează viteza, sporește capacitatea de forță în regim de viteză sub forma detentei, a vitezei în regim de rezistență și capacitatea de efort static moderat.

Capacitatea de rezistență este mai redusă, în special cea cardio-vasculară, fapt ce impune acționarea sistematică cu mijloace bine alese și dozate pentru dezvoltarea ei. În acest sens se impun măsuri metodice atente care să vizeze antrenarea unor grupe musculare mari pentru a se putea obține indici superiori în dezvoltarea ei.

La această vârstă elevii au înclinații pentru exercițiile de forță, de învingere, cu orientare precisă, dar executate de multe ori cu repezeală. Alergarea se desfășoară în mod neorganizat. Se observă greșeli transmise de la vârsta primară (alergarea pe călcâie, pe toată talpa, insuficiența fazei de zbor etc.), care trebuie corectate, folosindu-se exerciții speciale coordonate de profesor.

Acum se manifestă disponibilități pentru însușirea unor procedee și elemente tehnice cu și fără minge¹⁴. Se recomandă pentru această vârstă alergări pe distanțe scurte, sărituri, jocuri sportive, exerciții de gimnastică corespunzătoare, exerciții de însușire și perfecționare a procedeelelor tehnice, alergări de rezistență individualizate.

13 F.S. Farfel apud. Demeter A., (1981), *Bazele fiziologice și biochimice ale calităților fizice*, Editura Sport – Turism, București, p. 136

14 Balint Gh. (2007), *op. cit.*, pp. 198-199

Bibliografie

1. BALINT Gh. (2007), *Metodica predării fotbalului în gimnaziu*, Editura PIM, Iași;
2. DEMETER A., (1981), *Bazele fiziologice și biochimice ale calităților fizice*, Editura Sport – Turism, București;
3. NICULESCU Ionela Ioana, (2009), *Metodica educației fizice în învățământul primar și gimnazial*, Editura Universitaria, Craiova;
4. RAȚĂ G., RAȚĂ Gh., (2008), *Educația fizică și metodica predării ei (Curriculum suport pentru profesorii de educație fizică)*, ediția a II-a revăzută și modificată, Editura PIM, Iași.

Resursele Web în procesul educațional

Prof. Inv.primar Marin –Mureanu Maria Georgiana
Scoala Gimnaziala Dumitru Badescu

În contextul actual când lumea contemporană tinde să se transforme într-o societate informațională apare nevoia de cunoaștere și la nivel informațional prin utilizarea calculatorului în educație, prin crearea de competențe digitale care vor oferi tinerilor o pregătire diversificată în viitor.

Apariția calculatorului ca sursă de învățare, diversificarea mijloacelor digitale moderne în scop evolutiv, pătrunderea hardware-ului și software-ului în România reprezintă o permanentă provocare pentru educație.

Dacă facem o scurtă trecere în revistă a meseriilor de bază, vom constata că nu există domeniu de activitate unde să nu se prelucreze sau să nu se transmită informații, unde să nu existe nevoia de cunoaștere a modului de utilizare a conținutului informatic. În prezent, avem accesul deschis la resurse educaționale, facilitate desigur de tehnologiile informației și ale comunicațiilor cu scopul de a dobândi competențe și cunoștințe care să ne permită să evoluăm, să ne formăm și perfecționăm, să participăm activ în societatea românească bazată pe

cunoaștere. Este unul din avantajele de care ar trebui să beneficieze atât elevii/studentii, cât și profesorii/adulții în vederea accesului la educație, la schimbul de resurse on-line, pentru consultare personală sau profesională.

Informatica este studiul lucrului individual, al creării de competențe și priceperi proprii, al dezvoltării deprinderilor de a lucra singur și de a crea un mod de gândire aparte. Astfel, se va pune accentul pe disponibilitatea de a rezista unui efort intelectual, pe puterea de concentrare, de rezolvare de probleme, de manipulare a informației.

Datorită acestui „cumul de informație” la care suntem supuși inevitabil, trebuie să deținem competențe digitale pentru a face față trend-ului, pentru a deține controlul și a fi stăpâni pe situație.

În ceea ce privește mediul școlar, elevul trebuie să se adapteze cerințelor școlii, să aibă capacități de lucru cu calculatorul, să știe să manipuleze informațiile pe care le deține, să colaboreze cu profesorul astfel încât să achiziționeze cunoștințe pe care, treptat, le va pune în practică. Introducerea în școală a tehnologiilor informației și ale comunicării duce la schimbări importante în procesul de învățământ. Actul de învățare nu mai reprezintă în totalitate munca profesorului, ci rodul interacțiunii elevilor cu calculatorul și al colaborării profesorului cu clasa de elevi. Se constată faptul că gradul de atractivitate al cursului sau al activităților școlare și extrașcolare crește datorită utilizării calculatorului în proiecte educaționale (ex. prezentarea regiunilor Franței), prezentări multimedia (ex. Ziua Francofoniei, Ziua Educatorului, Ziua Europei), conținut predat (ex. folosirea documentelor audio-video în predarea timpului viitor simplu la ora de limbă franceză, dezvoltarea competențelor orale cu ajutorul lecțiilor de audiție).

În rândul profesorilor, conceptul de *e-learning* câștigă teren. Deoarece performanța în învățare este determinată în mare parte de strategiile de instruire și demersuri didactice bine conturate, cadrele didactice caută să se adapteze mediului școlar modern. Din dorința de a evolua, de a transmite elevilor conținut informațional nou, profesorii aleg să participe la programe de formare profesională, să se documenteze, să se înscrie în forumuri de discuții pe teme de interes școlar, să acceseze materiale existente pe diverse medii de stocare (dischete, cd-uri interactive, să descarce materiale didactice găsite pe diferite site-uri educaționale), să parcurgă etapele necesare dezvoltării personale, să creeze

teste on-line, bareme de corectare, matrici, planuri remediale, scheme de progres cu diagrame care le vor ușura munca didactică. În activitatea desfășurată, profesorii folosesc calculatorul ca suport pentru obținerea abilităților de lucru. Sunt deschiși la tot ce presupunere inovație în educație pentru a livra cunoștințe moderne de actualitate astfel încât elevii să facă față, pe viitor, testelor de evaluare (evaluări anuale, examene de capacitate, de bacalaureat, olimpiade și concursuri școlare), dar și mediului lucrativ când vor urma o carieră.

Se pot remarca, astfel, valențele benefice pe care le are internetul în actul de predare-învățare-evaluare, necesitatea accesului la informație, adaptarea rapidă la nou. Chiar dacă se configurează ideea că elevii asociază, din ce în ce mai des, internetul cu un veritabil profesor, calculatorul nu va înlocui niciodată total acțiunea profesorului, rolul acestuia neputând fi ignorat, fiind mai mult decât constructiv.

Rolul învățătorului în educarea vorbirii corecte la școlarii mici

Vlasceanu Lorena Erika

*Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2
Râmnicu Vâlcea/GPN „LIZUCA„*

Dragostea pentru copii, capacitatea de empatiza, tactul pedagogic, stăpânirea de sine, corectitudinea, pasiunea pentru meseria de dascăl, sunt condiții necesare pentru a fi un dascăl bun. Copiii au așteptări de la cel din față lor, doresc să fie tratați în mod egal, să le fie prieten, să fie apropiat de ei. Cadrul didactic are în primul rând o răspundere morală față de cei pe care îi intruiește, îi educa, îi pregătește pentru societate, de aceea, trebuie să aibă pe lângă cele de mai sus și prestanța și autoritate. Acest tip de relație, stabilă și esențială, învățător-elev este deosebită de aorice alt tip de relație, prin poziția specifică a membrilor ei.

Învățătorul este pentru elev modelul pe care acesta îl imită, iar angajarea copilului în activitatea de învățare ține foarte mult de atitudinea și actinile

desfășurate de către învățător. Meseria în sine nu este grea din punct de vedere științific, ci din cauza celei metodice. Nu este greu să cunoști operații matematice, sau să stăpânești arta vorbirii, important este să-i faci pe tinerii școlari să opereze cu concepte, să știe să exprime trăiri, sentimente. Se pune foarte serios problema alegerii celor mai eficiente metode, pentru a obține performanță.

Cadrul didactic trebuie să aibă competențe de relaționare, cognitive și comportamental-atitudinale, el trebuie să cunoască domeniul și dactica disciplinelor predate, să cunoască elevii, să promoveze un sistem de valori care să fie în concordanță cu idealul educațional.

Când elevul vine în clasa pregătitoare, el ia contact cu lucruri noi, vede că activitățile decurg altfel, că doamna educatoare este incuita de către doamna învățătoare. Copilul intră în contact cu multe necunoscute și este foarte important că acestea să fie elucidate de către învățător în perioada de acomodare a copiilor la școală.

În ceea ce privește dezvoltarea vorbirii la școlarii mici, demersul învățătorului trebuie să se bazeze pe cunoștințele acumulate de elevi în grădiniță, privind exprimarea orală, lectură, dezvoltarea inteligenței, a sensibilității sau a aptitudinilor artistice. La clasa pregătitoare predomină lecțiile orale, deoarece elevii acestei clase nu dețin deprinderi temeinice de scriere, urmând că în clasele următoare lecțiile orale să se îmbine cu cele scrise.

La lecțiile de dezvoltare a vorbirii se valorifică și achizițiile cognitive de la alte obiecte – citire, scriere, matematică, educație plastică, compoziții aplicative, educație muzicală. Un alt gen de lecții de dezvoltare a vorbirii la școlarii mici îl constituie citirea unor texte scurte, amuzante. Aceste lecții se desfășoară pe o anumită temă: leneșul, mincinosul cu valoare educativă prin combaterea unor trăsături negative de caracter și evidențierea celor pozitive. Jocul de rol, are implicații artistice, deoarece îi antrenează pe copiii talentați, dar îi și stimulează pe ceilalți să le urmeze exemplul. Memorizările au rol deosebit în dezvoltarea vorbirii, deoarece pun accent pe vocabular, pe însușirea de noi expresii și cuvinte.

Pentru o dezvoltare corectă a vorbirii pot fi utilizate exerciții de gimnastică articulară sau diverse exerciții pentru exprimarea verbală corectă.

Învățătorului îi revine sarcina de a observa acțiunile și comportamentele copiilor, să descopere care sunt abilitățile pe care copiii nu le au formate și să proiecteze conținutul didactic astfel încât acesta să

vină în sprijinul copilului pentru formarea, corectarea sau dezvoltarea abilităților identificate.

Rezultatul unui raport pozitiv învățator-elev se va regăsi mai târși în adulții care se vor integra în societate, care vor răspunde într-un fel sau altor nevoilor unei societăți într-o continuă mișcare.

Simbolurile pascale

Prof. învăț. preșcolar Ban Daniela
Grădinița Lunca-Bujoreni

Învierea lui Hristos (Sfintele Paști) reprezintă pentru noi, creștinii, dobândirea harului iertării de la Dumnezeu Tatăl, prin jertfa plină de dragoste prin care Hristos s-a adus pe sine Tatălui, în numele nostru, ca să ne răscumpere din robia păcatului și a morții.

Sărbătoarea Învierii Domnului aduce bucurie, lumină sufletească, apropiere de familie și de toți cei dragi. Farmecul deosebit al acestor zile de sărbătoare care coincide cu renașterea primăverii și a anotimpului alb se deosebește, prin intensitate, de farmecul tuturor celorlalte sărbători, este semnul harului deosebit care se revarsă peste lume în ziua Învierii Domnului.

Începutul acestei sărbători e văzut chiar în Cina cea de Taină, pâinea și vinul simbolizând sacrificiul trupului și al sângelui, ca preț al răscumpărării. Începutul acestei sărbători e marcat o dată cu postul de șapte săptămâni. Se știe că Paștele la români este o sărbătoare care unește familia și este un prilej de bucurie și veselie, pe de-o parte că Isus Hristos a înviat, pe de altă parte că păcatele noastre au fost iertate.

În Duminica Învierii, obiceiul este ca oamenii să se îmbrace cu haine noi, semnificație a primenirii trupului și a sufletului, pentru a merge la slujba de Paște, iar dimineața se pune într-un ibric apă rece, un ou și un ban de argint și se spală cu această apă pe față pentru a fi roșu în obraji ca oul, pentru a fi tari ca banul și pentru a avea belșug în timpul anului. În această sfântă zi sărbătorim biruința vieții asupra morții și ne încercăm de speranța unei vieți mai bune, mai drepte și mai pline de bucurii sufletești, alături de Isus Hristos, care ne îndeamnă la această mare sărbătoare. Natura ne bucură simțurile cu parfumul și haina ei nouă, reactivând în noi pofta de viață, de

speranță. Totul se pregătește pentru un nou pas la viață.

Pentru creștinii, semnificația Paștelui a căpătat o conotație aparte, căci, prin cuvântul Paști înțelegem trecerea omului de la moartea datorată păcatelor, la viața cea veșnică a iubirii jertfelnice, după exemplul Mântuitorului Iisus Hristos. De la mic până la mare, de la bogat la sărac, noi simțim în aceste zile de Paște o bucurie firească, o bucurie duhovnicească, acel simțământ pe care îl deșteaptă în noi Învierea Domnului, prin care ni se întemeiază credința și nădejdea noastră într-o viață viitoare mai bună și nesfârșită.

În familie, fiecare dintre noi împlinim dătinile primite din bătrâni. De la toleranță și iertare la spovedanie, împărtășanie și până la pregătirea coșului pascal din noaptea Învierii - Paștele este o punte de legătură între trecut și prezent. Cu siguranță că tradițiile legate de această sărbătoare și în general legate de toate sărbătorile sunt mult mai numeroase și diferite în funcție de zona geografică, dar toate au un punct comun în ceea ce privește raportarea lor la religie și legătura specială a acestora cu credința.

În școli și grădinițe, au loc diverse activități cu copiii pentru a le trezi interesul și a le dezvolta dragostea pentru Sărbătorile de Paști. Astfel, copiii învață cu ce și cum se vopsesc ouăle, când și de ce trebuie să meargă la biserică, ce pregătiri se fac cu această ocazie, ce colinde se cântă de Paști, fac felicitări pe care le trimit celor dragi, învață poezii.

Simboluri pascale

Lumânarea de Învierie-În noaptea Învierii, fiecare gospodar sau gospodină, fiecare ins, mic sau mare, tânăr sau bătrân, care ia parte la Învierie trebuie să aducă cu sine și o lumină pe care o aprinde și o ține aprinsă în tot timpul săvârșirii Sfintei Învierii.

După Învierie, fiecare se întoarce cu lumina aceasta, numită în cele mai multe părți lumina Învierii, aprinsă acasă. După ce pășesc peste prag, se închină, iar apoi sting lumânarea în grindă, afumând-o pe aceasta în semnul crucii. După numărul acestor cruci se socotește numărul anilor de când e casa sau cați ani s-a trăit în ea. Lumânarea e păstrată cu cea mai mare sfintenție tot anul pentru a o avea la îndemână și a o putea aprinde la întâmplări primejdioase. În unele zone, cu lumina Învierii se afumă vitele. În Banat, există datina să se folosească lumina aceasta și de către fetele cele mari pentru a fi bine văzute când se duc la jocuri.

Crucea-Este simbolul iubirii lui Dumnezeu pentru oameni, simbolul jertfei lui Iisus Hristos pentru salvarea omenirii. Crucea a fost declarată ca

simbol al creștinătății de către împăratul Constantin, în cadrul Consiliului de la Niceea, în anul 325 după Hristos.

Ouale vopsite – un simbol important al Sărbătorilor Pascale. Încă din sec. XIII există tradiția ouălor vopsite.

Încercând să pătrundem mai adânc semnificația ouălor colorate, aflăm însă că oul vopsit a fost prezent în ritualul fertilității din Orientul antic, încă înaintea creștinismului.

Oul a fost considerat dintotdeauna simbol arhetipal al genezei, al începutului, al vieții, regenerării și nemuririi, iar colorarea lui în roșu – simbolul vieții, îi conferea proprietăți magice. Inițial, ouăle au fost vopsite cu roșu – culoarea vieții și a soarelui la asfințit, și cu galben – culoarea soarelui când răsare. Ulterior, culoarea roșie a fost atribuită sângelui Mântuitorului.

Tradiția românească consideră oul roșu simbol al nemuririi și prosperității.

La sate există obiceiul de a te spăla pe față în prima zi de Paști cu apă în care s-a pus busuioc, câțiva bănuți și un ou roșu – „ca să fii rumen și frumos”, (E.N. Voronca – Datinile). Această tradiție a vopsirii ouălor este un ritual ce trebuie păstrat cu sfințenie, deoarece – așa cum relatează folcloristul și etnologul S. Fl. Marian, credința populară este: „când oamenii n-ar mai înroși ouă de Paști, lumea se va potopi”.

Ouăle simbolizează mormântul lui Iisus Hristos, care s-a deschis la Învierea sa din morți. De aceea, când sparg ouăle prin ciocnire, dar și când se salută, creștinii își spun: „Hristos a înviat! Adevărat a înviat!”. Culoarea roșie a ouălelor simbolizează sângele lui Iisus care s-a scurs pe cruce pentru mântuirea lumii. Există credința că cei care ciocnesc se întâlnesc pe lumea cealaltă. Ouăle simbolizează și reîntinerirea, primăvara.

În tradiția populară de la noi, ouăle de Paști sunt purtătoare de puteri miraculoase: vindecă boli, protejează animalele din gospodărie, te apără de rele.

Folclorul conservă mai multe legende creștine care explică de ce se înroșesc ouăle de Paști și de ce ele au devenit simbolul sărbătorii Învierii Domnului.

Cea mai răspândită relatează că Maica Domnului, care venise să-și plângă fiul răstignit, a pus coșul cu ouă lângă cruce și acestea s-au înroșit de la sângele care picura din rănilor lui Isus. Domnul, văzând că ouăle s-au înroșit, a spus celor de față: «De acum înainte să faceți și voi ouă roșii și împetrișate întru aducere aminte de răstignirea mea, după cum am făcut și eu astăzi».

Ciocnitul ouălor semnifică sacrificiul

divinității primordiale și se face după reguli precise: persoana mai în vârstă (de obicei bărbatul) ciocnește capul oului de capul oului ținut în mână de partener, în timp ce rostește cunoscuta formulă <<Hristos a înviat>>, la care se răspunde <<Adevărat a înviat>>.

De-a lungul secolelor, procedul vopsirii ouălor pascale s-a dezvoltat deosebit. În tradiția noastră populară există numeroase procedee ce necesită multă răbdare și îndemânare artistică: ouă pictate, ouă săpate – tehnică în care se folosesc ornamente din ceară în relief, ouă scrise, ouă împietrite, ouă împistrite sau încondeiate cu frunze de plante, ouă cu mărgelile, ouă picurate.

În unele regiuni ale țării ele mai sunt denumite „ouă muncite” sau „ouă necăjite” aceasta referindu-se la faptul că sunt atât de laborios făcute, ca apoi să sfârșească violent. Tematica ornamentării ouălor este luată din simbolurile ancestrale ale fertilității și perpetuării vieții – simboluri vegetale, animale și astrale. Ouăle reprezintă simbolistic mormântul purtător de viață al lui Iisus Hristos, care s-a deschis la Învierea Sa.

Culoarea roșie cu care sunt vopsite ouăle simbolizează sângele lui Iisus vărsat pe cruce pentru iertarea păcatelor și mântuirea oamenilor. Există numeroase legende legate de vopsirea ouălelor de Paști, dar cea mai cunoscută dintre ele este cea conform căreia Fecioara Maria a adus un coș cu ouă la picioarele lui Iisus, sub cruce, pentru a-i îmbuna pe soldați, iar pe acestea se scurge sângele Domnului răstignit pe cruce.

Pasca -Gospodinele coc, o singură dată pe an, de Sfintele Paști, pasca. Aceasta are o formă rotundă, pentru că se crede că scutecele lui Hristos au fost rotunde. Având la mijloc o cruce, pasca este împodobită pe margini cu aluat împletit.

Mielul -Mielul îl simbolizează chiar pe Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru păcatele lumii și a murit pe cruce ca un miel nevinovat. Mielul este simbolul lui Iisus în întreaga tradiție creștină. Rugăciunile pentru binecuvântarea mieilor datează din secolul al VII-lea. Ulterior, mielul fript a devenit un fel principal pe masa de Paște a tuturor creștinilor.

În Europa sunt foarte populari și mieii din unt, paste sau zahar. Mielul este simbolul Domnului Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru iertarea păcatelor noastre.

Iepurașul -Se presupune că Iepurașul de Paști își are originea în credințele pre-cristiane ale fertilității. Iepurele, cel mai fertil animal, era vazut ca un simbol al renașterii întregii naturi în această

perioadă a primăverii. Prima apariție a iepurașului ca simbol al Paștelui a avut loc în Germania, apărând menționat în cărți în jurul anului 1500. Primii iepurași comestibili au fost făcuți tot în Germania, la începutul secolului 17, din aluat și zahăr. În America, tradiția iepurașului de Paști care aduce cadouri ouă vopsite copiilor cuminți a fost adusă de emigranții germani. Astfel, iepurașul de Paști a fost alăturat lui Moș Crăciun în inimile copiilor din lumea întreagă.

Tradițiile de Paști nu diferă prea mult de la o țară la alta, diferența este determinată de specificul gastronomic. Pretutindeni se prepară mâncăruri tradiționale, cum ar fi pasca la ruși și români, Baba Wielancona la polonezi, osterstollen în Germania. Aceste mâncăruri sunt la biserică, alături de ouă și carne și binecuvântate.

Bibliografie

1. Irina Nicolau, „Credințe și superstiții românești” Ed. Humanitas, Buc., 2000.
2. D.A. Vasiliu, „Obiceiuri, credințe și datini de Paști” Buc., 1940

Metoda cadranelor -Clasa pregătitoare

Prof.înv.primar, Teodorescu Felicia
Școala Gimnazială Alunu

Dintre strategiile de învățare prin cooperare pe care le-am folosit în cadrul orelor de comunicare în limba română, la clasa pregătitoare, m-am oprit, în cazul lucrării de față, asupra Metodei CADRANELOR. Așa cum a definit-o literatura de specialitate, metoda este o modalitate de rezumare și sistematizare a unui conținut informațional, solicitând participarea și implicarea elevilor în înțelegerea lui adecvată.

În cadrul acestei activități integrate, am insisat pe consolidarea cunoștințelor în ceea ce privește literele de tipar de la “A” la “V”.

De-a lungul orelor de predare și consolidare am folosit multe resurse educaționale deschise, filmulețe cu literele învățate, iar în timpul acestei

activități, la cererea copiilor, am pus din nou poveștile literelor solicitate de ei.

https://www.youtube.com/watch?v=OGTy_rQufLM (povestea literei “R”)

<https://www.youtube.com/watch?v=8DH6N9eF4XA>(povestea literei “V”)

<https://www.youtube.com/watch?v=CreCsEOuyQ> (povestea literei “L”) etc

Le-am explicat copiilor cum se va desfășura ora, le-am prezentat o fișă împărțită în 4 cadrane și ce vor avea de făcut în fiecare.

Elevii au fost împărțiți în 3 grupe: Rubble, Skye, Rocky (cățelei din Patrula Cățelușilor)

Am distribuit câte o fișă împărțită în 4 cadrane la fiecare grupă, am lipit în colț imaginea cu cățelușul reprezentativ ca denumire a echipei și le-am dat următoarele sarcini:

-să scrie literele respective cu diverse culori în primul cadran

-să scrie două cuvinte sau silabe care se pot alcătui cu aceste litere

-să deseneze obiecte care încep, se termină sau conțin literele respective

-să se deseneze pe ei, așa cum sunt în momentul activității (fericiți, triști, furioși)

După ce au terminat sarcina, fiecare grupa și-a prezentat fișa, au foarte încântați de lucrările lor, iar la sfârșitul orelor le-au prezentat părinților cu mare entuziasm.

Tot atunci am hotărât că îi vom cumpăra pe cei trei cățeluși să rămână mascotele noastre;

Echipe Rubble –literele A,M,I,N

Echipa Rocky –literele O,L,T,V

Echipa Skye –literele E,U,R,C

Educația interculturală, cheie a desăvârșirii personalității

Prof. Mărăcine Mihaela
Școala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea

Educația înseamnă **iluminarea ființei**, scoaterea la suprafață a adevărului, înțelegere și revelare. Prin educație, omul se eliberează de **întunericul din el și din jurul său, intrând în sfera luminii**, a adevărului, a binelui, a dreptății, a valorilor morale. În acest context, **metafora** blagiană a **luminii** este elocventă nu doar pentru **cunoaștere**, ci și pentru **educație** în sens larg.

Evoluția societății impune și modificarea educației. Adaptabilitatea și autoreglarea educației la problematica societății condiționează eficiența acesteia.

Ca principal factor de formare a resurselor umane necesare tuturor sectoarelor vieții sociale, **educația** reprezintă o condiție *sine qua non* a dezvoltării umanității. Ea contribuie decisiv la conturarea **idealului educațional**, a prototipului de personalitate de care societatea are nevoie la un moment dat.

Conform Declarației de la Salamanca din 1994, fiecare copil trebuie să aibă dreptul la o educație de calitate, indiferent de mediul din care provine, de etnie, de religie sau de alte criterii subiective. Oricum, dreptul la educație al fiecărei persoane fusese stabilit încă din 1948, în Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Prin prisma acestui deziderat, **schimbarea societății** impune o **reabdatare a finalităților**, conținuturilor și a metodologiei **sistemului educativ**, astfel încât să ofere un cadru adecvat de dezvoltare a personalității cât mai armonioase a ființei umane, pentru a putea răspunde exigențelor societății. Este posibil să apară rezistența la schimbare manifestată sub forma unui comportament de incertitudine, eschivare sau chiar respingere a acesteia, fiind determinată de teama individului de a nu fi capabil să asimileze noile informații, proceduri sau atitudini pe care trebuie să și le însușească pentru a se adapta schimbării preconizate.

Din perspectiva acestei relații de intercondiționare, **educația** poate fi percepută drept „o construcție a unui model interior de cunoaștere, apreciere și acțiune în raport cu lumea în care trăim și ca o reconstrucție continuă a acestui model, devenind o formă de adaptare a omului la lume și a lumii la om.”¹⁵

Primul colocviu internațional de perspectivă a conținuturilor educației, organizat de UNESCO¹⁶ evidențiază importanța formării omului pentru schimbare, trecându-se de la verbul „savoir” la „être” și în prezent la „devenir”. Accentul se pune, așadar, pe **capacitatea ființei umane de a se adapta exigențelor vieții**, astfel încât să reușească să se integreze corespunzător în mediul social. Se consideră necesar nu doar ca tinerii să se adapteze la schimbare, ci și „să prevadă schimbările în scopul de a le orienta și a le stăpâni.”¹⁷

Educația nu mai este percepută doar în sincronie, urmărindu-se aspectul său în diacronie. Atât dezvoltarea cognitivă, cât și maturizarea afectivă a omului epocii contemporane, cer o **raportare constantă la realitățile contemporane**. Elementele principale ale acestei realități vizează evoluția tehnologiei și a informaticii, impactul acestora asupra diverselor domenii sau profesii, în raport cu multitudinea rolurilor pe care omul societății contemporane este chemat să le îndeplinească, precum și necesitatea unei **formări anticipative care îi oferă individului capacitatea de adaptare la posibile schimbări viitoare**.

Dintre „noile educații” care răspund dezideratului de mai sus, pot fi menționate următoarele:

- Educația ecologică
- Educația pentru mass-media și pentru comunicare
- Educația pentru tehnologie și progres
- Educația interculturală
- Educația pentru timpul liber
- Educația specială a copiilor cu CES

„Noile educații” presupun reconsiderarea conținuturilor și a obiectivelor educației în

15 Vințanu, Nicolae - *Educația adulților*, București, EDP, 1998

16 *Les reformes de l'education; experiences et perspectives*, UNESCO, 1980

17 Idem 2

contemporaneitate. G. Văideanu¹⁸ apreciază că „noile educații” pot fi promovate în cadrul curriculumului școlar prin **integrarea conținuturilor moderne în cadrul celor tradiționale**, prin **organizarea unor module specifice integrate în cadrul disciplinelor existente** sau prin realizarea unor **sinteze interdisciplinare**.

Dintre aceste „noi educații”, un rol primordial îl are **educația interculturală**, pe fondul **migrației populației**. Astfel, **diversitatea culturilor și a interacțiunilor culturale** în cadrul spațiului de existență al unei populații devine un fenomen obișnuit și una dintre principalele caracteristici ale existenței comunităților și indivizilor în contemporaneitate.

„În fața acestui pluralism cultural, rezultat al evoluției societății, devine necesar ca educația să încorporeze în conținuturile și obiectivele ei elemente care să vizeze **formarea conștiinței și a capacității individului de a comunica și de a se raporta la alte culturi, de toleranță și de evitare a conflictelor interculturale**”¹⁹.

Educația interculturală vizează paliere precum „acceptarea altuia, toleranță, cooperare, dar și afirmarea propriei poziții”²⁰ Evitarea segregării devine deziderat primordial al acestui tip nou de educație. Este posibil ca multe conflicte interetnice să fie cauzate chiar de lipsa cunoștințelor legate de cultura fiecăreia dintre părțile implicate în altercația respectivă sau în disensiunea apărută.

Tocmai din acest punct de vedere, **educația interculturală** constituie una din condițiile esențiale menite a conduce la ameliorarea relațiilor dintre locuitorii aparținând unor culturi diferite, precum și a raporturilor interumane în general.

UNESCO evidențiază într-un document faptul că „o bună educație culturală trebuie să-i permită persoanei de a transcende aspectele culturii sale, percepute ca fiind limitative și a pune în libertate aspirațiile sale care sunt paralizate ca într-o cămașă de forță.”²¹ **Interculturalismul** este perceput ca o

18 Văideanu, G. - *Educația la frontiera dintre milenii*, Ed. Politică, București, 1988

19 Radu, Ion. T; Ezechil, Liliana, *Pedagogie. Fundamente teoretice*, Ed. Integral, București, 2002, pp 142 - 143

20 Cucuș, Constantin - *Pedagogie și axiologie*, București, EDP, 1995.

21 *Les reformes de l'education; experiences et perspectives*, UNESCO, 1980

modalitate de afirmare a propriei identități, dar și ca o promovare a **egalității dintre indivizi**, în speranța eliminării oricărei urme de discriminare.

O variantă a **educației interculturale** o reprezintă **parteneriatele**, menite a facilita **socializarea, întâlnirea, schimbul de idei dintre copiii de diverse naționalități**. Scopul ar putea fi și acela de-a lucra împreună la realizarea unui anumit proiect, perioadă în care să se împrietenească sau măcar să se creeze o anumită **punte lingvistică sau culturală** care să ilustreze ideea că, deși suntem diferiți, suntem totuși la fel: ființe capabile a aprecia valoarea, indiferent de unde vine aceasta.

Astfel de **parteneriate educaționale** sau **schimburi de experiență** s-ar putea derula pe tot parcursul anului școlar, dar, mai ales, în Săptămâna Altfel, denumită sugestiv Săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun”. S-ar învinge astfel și pragul psihologic al timidității care constituie de multe ori o barieră în comunicarea didactică.

Copiii ar putea prezenta un scurt program artistic: cântece, dansuri, dramatizări ale unor pasaje sau opere reprezentative pentru literatura respectivă, pentru a împărtăși în felul acesta specificul cultural al zonei sau țării din care provin.

De asemenea, ar fi interesant ca fiecare participant să aducă anumite imagini sau informații legate de tradițiile sau obiceiurile zonei, prezentate în manieră Power Point. Valorizarea momentelor s-ar putea realiza prin aplauze, aprecieri verbale sau oferirea unor suveniruri simbolice specifice locului de unde provin.

Conform unui plan stabilit de organizatori, copiii ar avea apoi șansa de-a lucra în echipe mixte, urmând a fructifica informațiile aflate anterior. Ar putea folosi cunoștințele legate de țara respectivă, referitoare la tradiții, artă culinară, steaguri, obiective turistice, etc., pentru a realiza panouri sau postere elocvente pentru zona pe care au tras-o la sorți.

În felul acesta, copiii din diferite zone ar avea posibilitatea de-a coopera, astfel încât produsul muncii lor să fie unul demn de laudă. S-ar elimina egoismul și s-ar încuraja solidaritatea, spiritul de echipă și dorința de-a vedea că, deși sunt diferiți, pot avea același țel pentru care să lupte și să dea tot ce-i mai bun în ei. Până la urmă, grupul s-ar suda și ar putea deveni o echipă care să vizeze același obiectiv. „Îndeplinirea unor sarcini sau activități omune determină între membrii grupului respectiv relații funcționale de interdependență, în vederea atingerii

*scopului comun propus. Pe de altă parte, pe lângă relațiile legate strict de natura obligațiilor, viața în grup comportă întotdeauna și aspecte emoțional-afective, precum și moment de tensiune și conflict.”*²²

Interesele individuale ar dispărea, fiind înlocuite cu finalitatea comună, aceea de-a obține sau realiza o lucrare cât mai bună care să răspundă cerințelor vizate. În timpul derulării proiectelor, participanții ar avea oportunitatea de-a comunica și de-a se comunica, de-a se cunoaște mai bine unii pe alții. Iată astfel un alt palier vizat, cel al **comunicării interpersonale. Relațiile de intercunoaștere** derivă din nevoia psihologică de-a dispune de unele informații cu privire la celălalt, la felul lui de-a fi, la personalitatea acestuia. Prin comunicare, s-ar putea elimina astfel eventualele prejudecăți care ar fi putut să conducă la posibile animozități care să nu fi avut un motiv întemeiat. **Cheia armoniei devine comunicarea prin care se realizează cunoașterea** celui de lângă noi, dar și a sinelui. Depășirea anumitor preconcepții înseamnă libertate în gândire, fără constrângeri artificiale. Este calea prin care omul devine „*un candidat*” la *creștinul în adevăratul sens al cuvântului*, cel care reușește, nu neapărat să-și iubească aproapele, ci măcar să-l accepte, să-l ajute la nevoie și să nu-i facă niciun rău.

Așadar, se poate afirma cu certitudine că **educația interculturală**, deschisă multiplelor valori culturale, constituie unul dintre răspunsurile nevoilor existențiale ale individului și ale oricărei comunități în condițiile societății contemporane.

Fiecare societate va culege ce-a semănat, mai devreme sau mai târziu. Pentru a fi mândri de rezultatele muncii depuse, este indicat un grad ridicat de implicare, de dăruire și de empatizare cu problemele educabililor, mai ales a celor de natură emoțională, de integrare sau de adaptabilitate a acestora.

Se recomandă găsirea unor soluții optime, ținându-se seama de **particularitățile individuale și de vârstă ale elevilor**. Se știe că fiecare copil este unic, fiind înzestrat de divinitate cu un „talant” care ar trebui fructificat, scos la lumină în tumultul întunecat al vieții și făcut să strălucească, pentru a-i pune în evidență aptitudinile native.

Să pledăm, astfel, prin intermediul **educației interculturale**, pentru **promovarea toleranței și a egalității de șanse**, indiferent de naționalitate, dar ,

22 Valeriu, Dumitru - *Managementul clasei de elevi*, Editura Proșcoala, Râmnicu- Vâlcea, 2017, pp.126-127

mai ales, pentru **afirmarea plenară a personalității** oricărei ființe.

Bibliografie

1. Cucuș, Constantin - *Pedagogie și axiologie*, București, EDP, 1995
2. *Les réformes de l' éducation; expériences et perspectives*, UNESCO, 1980
3. Radu, Ion. T; Ezechil, Liliana, *Pedagogie. Fundamente teoretice*, Ed. Integral, București, 2002
4. Valeriu, Dumitru - *Managementul clasei de elevi*, Editura Proșcoala, Râmnicu- Vâlcea, 2017
5. Văideanu, G. - *Educația la frontiera dintre milenii*, Ed. Politică, București, 1988
6. Vințanu, Nicolae - *Educația adulților*, București, EDP, 1998

Factori stimulativi sau inhibitori ai creativității

Prof. Maier Mirela

Scoala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea

Prof. Cîrstea Roxana

Scoala Gimnazială Nr. 5, Râmnicu Vâlcea

Importanța crescândă a creativității în plan individual, de grup sau social i-a determinat pe mulți autori să investigheze modalitățile de stimulare a creativității. Una dintre căile principale de antrenare a creativității o constituie identificarea factorilor inhibitori și stimulativi ai acesteia.

La mijlocul secolului XX cercetările privind creativitatea erau axate pe individ și, la nivelul acestuia, pe factorii intelectuali ai creativității (gândirea divergentă, imaginația creatoare, rezolvarea creatoare a problemelor). Studiul factorilor inhibitor ai creativității se ocupă la rândul său de blocajele apărute în formarea sau dezvoltarea factorilor intelectuali ai creativității. Au existat autori care au analizat factorii favorabili dezvoltării motivelor și atitudinilor creative. Se remarcă însă faptul că în

perioada respectivă diferitele variabile ale creativității erau studiate izolat la nivelul personalității, deși se pare că tocmai tensiunea dintre componentele creației, precum și dinamica lor erau stimulative pentru creativitate.

C. Rogers considera că principalul motiv al creativității este tendința omului de a se actualiza pe sine, de a deveni ceea ce este potențial. Creativitatea există în fiecare individ așteptând condiții optime pentru a fi eliberată și a se exprima.

Noua abordare integrativ-sintetică, dinamică și unitară a creativității necesită și o nouă viziune asupra factorilor favorizanți și frenatori ai acesteia. Factorii care influențează formarea creativității trebuie să fie abordați în mod global, unitar, interactiv și dinamic. Trebuie să renunțăm la viziunile înguste, atomiste, care mai dănuie încă în privința blocajelor sau barierelor creativității.

Acestea se referă la condițiile în care un individ trăiește într-un tip de societate sau mediu nesatisfăcător pentru el. Insatisfacțiile se pot situa la niveluri diferite, care uneori se întrepătrund.

Contextul sociocultural constituie un mediu constrângător pentru o persoană atunci când ea nu poate admite și nici nu poate adera la scările de valori, la ideologiile societății în care trăiește, pentru că ea nu se poate regăsi pe sine. Aceasta aduce la un conflict al valorilor și la absența cadrelor de referință. În fiecare societate schimbările, transformările, mutațiile în gândire se realizează, în general, după anumite procese sistematice care, deși sunt mai mult inconștiente, ciclice, repetitive pot fi divizate pe elemente, faze și analizate ca atare. Astfel, un model politic ideologic, cultural etc. parcurge mai multe faze sau etape.

Etapa *ascendentă*, când apare un curent inedit sau o concepție trecută revine formulată într-un mod nou, original. Gânditorii sau teoreticienii curentului definesc și clarifică conceptele, formulează explicit principii, norme și elaborează sistemul de credințe aferent teoriei sau curentului respectiv.

Etapa *culminantă* – moment în care adepții, militanții curentului respectiv difuzează ideile într-un mod cât mai convingător pentru a converti cât mai multă lume la aceste idei. În mod firesc, pe lângă adepții curentului, apar simultan reacțiile de apărare față de grupurile care militează pentru alte valori sau altă ideologie și care se simt amenințate. Cu toate acestea, noua ideologie își croiește drum înainte, înscriindu-se printre cele dominante.

Etapa *descendentă* - de uzură a mișcării,

ideologiei sau curentului respectiv, care începe să regreseze, fiind însoțită de rezistențe disperate ale adeptilor, care pot să ajungă la forme de violență, lipsă de respect, agresivitate față de cei ce nu le împărtășesc ideile.

Etapă de *inserție terminală* – faza în care mișcarea sau ideologia respectivă își ocupă locul în contextul celorlalte mișcări existente și își pierde treptat caracterul progresist, novator sau alternativ.

În mod practic, aprecierea cât mai corectă, directă și mai apropiată de realitate a scărilor de valori și a cadrelor de referință este diminuată datorită interpunerii mai multor elemente între care se află:

Instabilitatea societăților, care s-a accentuat, s-a accelerat în ultimele decenii ale secolului XX, fiind mai greu de depistat ceea ce este prioritar, primordial de ceea ce este întâmplător, secundar. Devine din ce în ce mai dificil să apreciezi cu certitudine lucrurile, ideile care trebuie conservate sau dizolvate.

Îmbătrânirea populațiilor și a societăților. Numărul și ponderea populației în vârstă este din ce în ce mai mare comparativ cu ritmul nașterilor, fapt care duce la conservatorism accentuat, la creșterea rezistențelor la schimbare.

Descoperirile științifice sau filozofice pun la îndoială anumite date socotite ca fiind fundamentale, decisive, perene. Ființa umană preferă obișnuința schimbării, ceea ce constituie o frână în acceptarea noutăților.

Saturația informațiilor oferite de mass-media, care îngreunează operarea unei alegeri obiective. Liderii politici, prin intermediul televiziunii, orientează oamenii spre anumite opinii și valori folosind mijloace dintre cele mai sofisticate. Alături de cele trei medii tradiționale ale omului (familia sau comunitatea, profesiunea sau studiile, timpul liber sau distracțiile) au apărut mass-media sau mediul informațional. Prin mass-media are loc o influență difuză asupra populației pe care o condiționează, asupra căreia acționează prin persuasiune, adresându-se de fapt memoriei mulțimii. Înregistrarea informațiilor se face cu o viteză mai mare decât cea a luminii, reacția omului la acestea fiind aproape inconștientă și reflexă. Unul din fenomenele implicite ale condiționării prin mass-media este manipularea, care este permanentă. Dacă nu dăm dovadă de spirit critic și de luciditate față de informațiile primite prin mass-media, fiecare dintre noi riscăm să fim victime ale manipulării. Una din formele cele mai subtile și insidioase ale manipulării o constituie dezinformarea opiniei publice, al cărei

scop este răspândirea de informații tendențioase, parțial obiective, în vederea deformării realității și evenimentelor.

Prejudecățile, ideile gata confecționate, constituie piedici importante ale creativității. Contextul sociocultural în care trăim este impregnat și uneori pietrificat de prejudecăți. Prejudecățile sunt raportate la tradiții și își au rădăcinile într-un trecut mai mult sau mai puțin îndepărtat.

Ființele individuale, ca și grupurile din care fac parte sunt educate conform unei anumite culturi specifice, care le structurează valorile și ideologiile. O cultură diferită de cea în care a fost crescută o anumită persoană constituie o privire diferită asupra lumii.

Frustrarea, în general, îți găsește originea în senzația și în convingerea de a fi victima nedreptăților, suferințelor, jignirilor etc. cauzate de alții. În viața cotidiană, la fiecare pas, întâlnim ocazii de frustrare dar impactul lor asupra diferitelor persoane este diferit.

Frustrările declanșează reacții și comportamente mai mult sau mai puțin nuanțate sau intense, toate fiind nefavorabile creativității. Ne vom referi la șase dintre ele:

Fuga (retragerea). Persoana nefiind în stare să facă față frustrării încearcă să o evite, să scape de ea, temporar sau definitiv prin dispariția din calea ei. Forme mai blânde ale fugii sunt: demisia, părăsirea localității, visul, neparticiparea, glume care să ducă la devierea de la subiect, alcoolul somniferele, drogurile etc. Forma cea mai gravă a fugii este sinuciderea.

Agresivitatea. De obicei, este atacată persoana sau instituția care în viziunea celui frustrat se află la originea situației lui. Ca forme mai ușoare sunt cunoscute: calomnia, ironia, bătaia de joc, pamfletele anonime prin care se încearcă reducerea la tăcere a celui alt. Există și forme extreme, accentuate ale agresivității prin care se urmărește eliminarea fizică a persoanei sau grupului vinovat: distrugerii fizice, provocarea morții celui alt.

Transferul. Dacă nu se poate acționa direct asupra persoanei sau a grupului considerate a fi vinovate de frustrare, agresivitatea celui frustrat trece asupra altor persoane, grupuri sau obiecte. Forme de defulare a persoanei frustrate sunt; terorismul, luarea de prizonieri sau ostateci, atentatele etc. care sunt îndreptate spre persoane ce seamănă cu cele vinovate la frustrarea individului în cauză.

Compensarea. Este un fel de consolare prin substitute care pot fi oameni sau lucruri. Dintre

formele de manifestare consemnăm: tandrețea față de animalele domestice sau colecțiile de obiecte. Compensarea este un fel de supapă care ajută la depășirea constrângerilor sociale, profesionale, familiale.

Resemnarea. Se referă la comportamentul de: supunere, renunțare, apatie, pasivitate, chiar fatalism.

Integrarea frustrărilor. Se referă la aptitudinea de a-ți asuma frustrările considerate majore și imposibil de depășit. De exemplu, în fața unor situații imposibile de modificat cum ar fi: boala, îmbătrânirea, pierderea locului de muncă etc., persoana în loc să se descurajeze în fața evenimentelor, le acceptă, le asimilează și încearcă în mod pozitiv, constructiv să le facă față. Capacitatea de integrare a frustrărilor constituie un factor de manifestare pleneră a personalității, favorabil creativității.

Barierile datorate fricii endemice se referă la teama pe care o încearcă anumiți membri ai societății, cei mai vulnerabili, cei care au unele sensibilități personale.

Înfruntarea cu persoane necunoscute, dar și cu cele cunoscute le provoacă unora reacții de teamă, adesea imprevizibile. Teamă lor se datorează mai ales faptului ca nu pot anticipa sau prevedea reacțiile persoanelor cu care vin în contact. Au tendința de a-l socoti pe celălalt ca fiind un judecător, un om cu atitudine critică, ceea ce le conduce la timiditate. Această situație determină persoana să fie retrasă, închisă și aproape mereu gata să se apere.

Agresivitatea, starea de încordare conflictuală marchează anumite persoane. Ele au tendința de a se manifesta agresiv, atât verbal, cât și în scris, prin mimică și gesticulări. Acest mod de a reacționa este total nefavorabil creativității și nu trebuie ignorat ca agresivitatea manifestată în public (în colectivități) este mai dăunătoare creației prin faptul că este contagioasă, putând conduce la un climat tensionat.

Societatea care promovează principiul competiției este dură și crudă pentru cei care nu sunt „blindați” și nu au puterea să se apere eficient. De aceea, unii oameni încearcă un sentiment de teamă de a nu fi minimalizați, „striviți”.

Dorința de a se ridica este uneori prea mult legată de dominare, învingere și mai puțin de progres, ca atare. De aceea, se întâmplă ca în general competiția să-i opună mai degrabă pe oameni, decât să-i apropie. Dacă o competiție este corectă, bazată pe valori autentice, atunci ea este stimulativă, determinând pe fiecare să dea ce are mai bun și ducând

în final la afirmarea celui mai bun. Un asemenea tip de competiție, care implică valorizarea persoanei, este stimulativ pentru creație.

Rezistența la schimbare este una dintre barierele cele mai puternice ale creativității, fiind în același timp și cel mai frecvent întâlnită. Prin educație, majoritatea oamenilor manifestă o puternică rezistență la schimbare, deoarece modificările provoacă teama, implicând necunoscutul și asumarea de riscuri.

Lipsa încrederii în sine este nefavorabilă creativității. Fiecare om realizează mult mai puțin decât posibilitățile pe care le are. Progresul individual și colectiv se bazează pe încredere în forțele proprii, pe motivația de a elabora lucruri bune și pe convingerea că le poți realiza.

Barierile datorate atitudinilor individualiste sunt specifice celor care pun accentul pe

propria persoana. Individul care este centrat pe sine însuși nu mai poate fi receptiv la ceea ce se petrece în afara lui, dialogul cu ceilalți devine groi, uneori imposibil.

Necunoașterea propriei persoane favorizează o viziune deformată, chiar eronată cu privire la propria persoană. Individul se interpretează pe sine mai mult sau mai puțin conștient, este ambiguu în orientările și deciziile sale și nu-și dă seama de consecințele acestei situații. În fiecare dintre noi locuiesc mai multe personaje, dintre care le consemnăm:

- ceea ce suntem în principal, esența personalității **Personajul fundamental**
- ceea ce ne imaginăm că suntem **Personajul admis**
- ceea ce vrem să fim **Personajul visat**
- ceea ce ne-ar plăcea să fim, ca model **Personajul scop sau model**
- cum ar vrea ceilalți sau societatea să fim **Personajul exemplar**
- cum ne văd ceilalți **Personajul reflectat**
- cum am vrea noi să ne perceapă ceilalți **Personajul aparent**
- ceea ce ascundem celorlalți **Personajul secret**
- ceea ce am dori să părem într-o situație dată **Personajul actor**
- personajul în care ne refugiem în caz de amenințări **Personajul apărare**

Sentimentele de incompetență sau ineficiență duc la apariția unei stări depresive, care este nefavorabilă creației. În general, sentimentul de inferioritate împiedică pe oricine să fie el însuși, să

se realizeze pe sine. Atitudinea creativă prin definiție presupune o percepere veridică, autentică a realității. Perceperea realității prin prisma sentimentelor duce la denaturarea realității. Tendința de a reacționa subiectiv naște o serie de comportamente interumane nefavorabile creativității:

- dramatizarea – tendința de a exagera sau a minimaliza importanța evenimentelor;
- simplificarea – minimalizarea excesivă a problemelor, a dificultăților;
- banalizarea – unui lucru meritoriu, deosebit sau chiar excepțional, considerându-l ca ceva obișnuit, personal.
- interpretarea personală – prin intermediul propriilor mentalități, păreri, trăiri subiective;
- indiferența - lipsa de sensibilitate, chiar desconsiderarea, prin neacordarea atenției cuvenite unor persoane, lucruri, activități;
- generalizarea – unui fapt izolat, singular în mod eronat sau subiectiv.

Pasivitatea excesivă duce la inerție, indolență și dezinteres, precum și la neimplicarea în diferite situații. Creativitatea presupune angajarea totală, până la uitare de sine în activități pe care le desfășurăm. Între cauzele acestui tip de pasivitate (temporară sau cronică) se pot afla următoarele:

- discordanța între proiectul elaborat cu ceilalți și cel personal;
- obligația de a desfășura activități care nu-ți plac, nu le aprobi, dar le faci din constrângere, sub presiune;
- lipsa interesului pentru sarcina propusă sau impusă sau neînțelegerea scopului acesteia;
- comoditate – așteptarea instrucțiunilor, obiectivelor de la alții;
- frica de a nu face ceva greșit și de a răspunde pentru aceasta;
- oboseala, sănătate precară.

Lipsa de comunicare se poate prezenta în trei ipostaze:

- comunicarea imposibilă datorată limbajului, vocabularului (de strictă specialitate), total diferite sau altor condiții obiective și subiective;
- comunicare incompletă (ca în cazul manipulării);
- comunicare deformată, falsificată sau denaturată în mod voit (un exemplu îl pot reprezenta discursurile politice).

În general, oamenii care nu-și respectă cuvântul

dat, care nu respectă legile, care au comportamente deviate sunt marginalizați de societate. Este de remarcat faptul că și comportamentul creativ este un gen de comportament deviat de la normă, de la medie, dar în sens constructiv, valoric.

Lipsa de autenticitate este nefavorabilă creației. Puțini oameni trăiesc și se exprimă în conformitate cu ceea ce simt și își doresc în mod real. Din rațiuni și constrângeri sociale sau culturale ei acționează altfel decât ar dori, astfel încât între scala lor de valori și atitudini, pe de o parte, și cele pe care le afișează, pe de altă parte, există discordanță. Asemenea oameni sunt mereu niste actori, asumându-și valori cu care nu sunt de acord.

Cu toate acestea, numărul oamenilor care trăiesc singuri este în creștere. Între cauze se află: considerarea lor ca fiind incompetenți sau neînsemnați; respingerea lor de către grup pentru că s-au distanțat de el; afișarea unui comportament individualist, teama față de alții care îi determină să treacă neobservați în relațiile cu ei.

Persoana creatoare este independentă. Colectivitățile și sistemul de educație cultivă dependența individului față de grup, pe care în mod voit o interpretează eronat ca dovadă de fidelitate față de acesta. Factorii prin care oamenii pot fi mai controlați și dominați, făcuți mai dependenți de grup se referă la bani, informații, puterea de a comanda, recompensa, pedepse, forța de seducție fizică și psihică și statutul persoanei în grup.

Bibliografie

1. Roco Mihaela, Creativitate și inteligență emoțională, Iași: Polirom 2004.

Întoarcerea elevilor din stagiul de practică din Portugalia în cadrul programului Erasmus +

Prof. dr. Sevastia Lizuca Dicu
Școala Profesională Specială Bistrița, Costești,
Vâlcea

Un grup de 9 elevi însoțiți de 3 însoțitori ai Școlii Profesionale Speciale Bistrița, Vâlcea, s-a deplasat în Portugalia unde a participat în cadrul unui proiect Erasmus+ cu titlul „Stagii de practică pentru incluziunea socială a elevilor cu cerințe educaționale speciale” 2019-1-RO01-KA102-061910.

Profesorul însoțitor Sevastia Lizuca DICU, coordonatorul și inițiatorul proiectului crede că elevii s-au întors acasă mai pregătiți pentru a face față cererilor de pe piața muncii și ne-a declarant următoarele:

Participanții au fost împărțiți în grupuri de maxim 3 elevi, aceștia au lucrat în echipe, fiecare elev a fost condus la operatorul economic portughez unde și-au desfășurat activitatea timp de 26 de zile și au realizat 90 de ore de practică utilizând unelte și materiale de calitate superioară.

Suntem mândri de ei, deoarece patronii și tutorii de practică au avut doar cuvinte de laudă la

adresa elevilor noștri. Pe lângă stagiul de practică, elevii au beneficiat de excursii, putând admira astfel obiectivele turistice din Portugalia, îmbogățindu-și astfel universul cunoașterii. Alături de noi a fost și doamna profesoară Paula NITA și doamna profesoara Maria Magdalena NISTOR.

„Proiectul de mobilitate „Stagii de practică pentru incluziunea socială a elevilor cu cerințe educaționale speciale” 2019-1-RO01-KA102-061910”, a însemnat pentru mine o mare provocare, muncă multă, cunoaștere dezvoltare personală, dezvoltare interculturală, responsabilitate și de ce nu REUȘITĂ. Pornind de la îmbunătățirea competențelor în domeniul construcțiilor, unde, dacă la început nu știam ce reprezintă acest lucru, împreună cu elevii am reușit să învățăm realizăm multe produse și să învățăm tainele domeniului de construcții.

Totodată, am reușit să îmi îmbunătățesc, competențele transculturale prin cunoașterea tradițiilor, obiceiurilor, cultura și gastronomia Portugaliei.” Erasmus+, este un ”deschizător de drumuri” pentru munca într-o echipă internațională, întâlnirea cu oameni deosebiți, care ulterior ne-au rămas prieteni și cu care sunt convinsă că, vom colabora pe viitor.”

Am coordonat un astfel de proiect pentru prima dată. Apreciez că am performat cu succes și datorită sprijinului acordat de partenerii cu experiență mare în coordonarea de astfel de proiecte europene. Prima dată este foarte greu! Poate că pe viitor voi fi printre cei care să îi îndrume pe alții!? Orice este posibil ”Never say never”.”

Implementarea proiectului a decurs în conformitate cu obiectivele și strategiile planificate în proiect și în proiectul de dezvoltare instituțională.

Mulțumesc, pentru oportunitatea oferită de Agenția Națională pentru Programe Comunitare în Domeniul Educației și Formării Profesionale, pentru că mi-a oferit posibilitatea să cunosc atâția oameni frumoși, și capabili de-a colabora formând o echipă unită, în scopul atingerii obiectivelor propuse și le adresez multe alte reușite în cariera profesională.

Îndemn profesorii și elevii să facă parte dintr-un proiect Erasmus+, deoarece vor constata pe propria piele că merită.

Proiectul nu se oprește aici, astfel încât, în acest an școlar, un alt grup de 11 elevi vor participa la cel de-al doilea stagiul de mobilitate, de data aceasta în Spania. „**Îmi doresc să avem parte de aceleași reușite și pentru cei care vor participa anul acesta la**

stagiul de formare din Portugalia pentru ca și elevii de la profilul de bucatari să beneficieze de pregătire la nivel european, în plus față de ceea ce se realizează în școală”.

Pot să spun că orice elev care a fost într-un astfel de program, proiect se întoarce cu o mentalitate total diferită, cu experiență și o viziune diferite în ceea ce privește învățarea și, în general, abordarea diferitelor probleme.

„Consider că ceea ce contează cel mai mult este experiența unică, la aceasta vârstă, oferită acestor elevi, vorbim despre disciplină, profesionalism, plăcerea de a lucra în domeniul acesta de pregătire, seriozitate, capacitate de adaptare și comunicare. Cred că este obligația profesorilor de a arăta elevilor că se poate și altfel, că în Europa în care trăim, oamenii, elevii învață și se comportă altfel, reușind în ceea ce și-au propus. După o astfel de experiență, elevii sunt mult mai încrezători, dar în același timp mai maturi, întregul stagiul fiind și o lecție de viață!”

„Experiența din Portugalia ca profesor însoțitor al grupului de minori a reprezentat o oportunitate uriașă de a vedea un colț de lume total diferit de locul unde muncesc și trăiesc, o metropolă situată în locul unde pământul se termină și oceanul începe.

Pe lângă responsabilitatea pe care o implică sarcina de profesor însoțitor frumusețea locurilor vizitate și posibilitatea de a mă îmbogăți cultural și lingvistic s-au împletit de minune cu o experiență de neuitat ce a constat în descoperirea unor oameni calzi, primitori, cu rădăcini latine și o istorie încărcată de spiritul aventurii și al marilor descoperiri. Clima mediteraneană, oamenii calzi, primitori, șansă de a “crește “atât profesional cât și cultural s-au împletit perfect în 4 săptămâni de neuitat”, - ne-a declarat coordonatorul proiectului, prof. dr. Sevastia Lizuca DICU.

Tulburările de vorbire și corectarea lor la preșcolari

Prof. Lazăr-Șchiopu Ionela Mădălina

*Școala Gimnazială sat Valea Mare, oraș Băbeni –
structura GPP Tătărani*

Dacă analizăm frecvența tulburărilor de vorbire la diferite vârste, ajungem la concluzia că vârsta preșcolară deține recordul. Cauzele care stau la baza acestor tulburări pot fi grupate în două mari categorii: prima, la nivelul condițiilor, evoluției sau condițiilor și evoluției normale; cea de-a doua, la nivelul condițiilor, evoluției sau condiției și evoluției anormale. Cele mai frecvente tulburări de vorbire care se încadrează în prima categorie constau în substituirea unor sunete mai greu de pronunțat cu altele ușoare și recurgera la pronunțarea aproximativă. E mai ales cazul dislaliilor ușoare: sigmatisme, rotacisme, lambdacisme ș.a., multe din aceste tulburări se corectează spontan, întrucât pronunțarea corectă evoluează în strânsă legătură cu dezvoltarea aparatului fono-articular, a auzului fonematic și cu lărgirea posibilităților de imitație verbală. Dintre elementele tipice pronunțării infantile, înlocuirea sunetului „r” cu „l” sau cu „i”, manifestă o mai mare tendință de stabilitate, menținându-se la unii copii până către vârsta de 5-6 ani.

Gama tulburărilor de vorbire care fac parte din cea de-a doua categorie dispune de numeroase diversificări. Cauzele lor sunt multe și de gravitate diferită. Din rândul celor mai importante fac parte: malformațiile anatomo-fiziologice ale aparatului fonoarticular (fisura labiodentară, absența omușorului, prezența vegetațiilor adenoide etc.), hipoacuzia, alalia, oligofrenia, insuficiența mediului de vorbire, ambianța de vorbire deficitară ori artificializată (de exemplu, vorbirea pseudoinfantilă sau alintată a persoanelor din jur) ș.a. Cele mai multe malformații anatomo-fiziologice pot fi corectate prin intervenții chirurgicale, urmând a se efectua, după vindecare, exerciții logopedice pentru corectarea vorbirii, prin solicitarea structurilor normalizate.

Pentru hipoacuzici sau surzii parțiali, sunt necesare aparate amplificatoare (proteze auditive)

capabile să asigure corectarea audibilității. La alalici nu se pune atât problema corectării, cât mai ales a formării și dezvoltării comunicării verbale. Este necesară intervenția logopedică perseverentă și sistematică pentru a realiza, concomitent cu vorbirea, dezvoltarea psihică pe baze specifice verbale.

Pe fondul oligofreniei, pot apărea deficiențe și tulburări de vorbire de la cele mai ușoare (dislalia) până la cele mai grave (dizartria și anartria). Cu cât oligofrenia este într-un stadiu mai avansat, cu atât posibilitățile de corectare sunt mai reduse.

Insuficiențele mediului de vorbire pot fi evitate prin înscrierea copilului în grădiniță și frecventarea constantă a acesteia de către copil, prin evitarea vorbirii artificializate de către adulții ce-l înconjoară pe copil. Tulburările ușoare de vorbire se pot corecta chiar în absența unui sprijin organizat din exterior, adică o corectare spontană ori prin efortul copilului. În situația în care tulburările de vorbire nu cedează la vârsta preșcolară, preocupările trebuie să continue și în etapa următoare acesteia, adică în școală.

Copiii cu tulburări de vorbire trebuie educați în așa fel, încât să devină activi, sociabili, îndrăzneți, vorbăreți.

Aceste trăsături comportamentale au pentru ei o adevărată valoare terapeutică, dacă sunt amplasate într-un context adecvat, adică nici o exigență excesivă, nici o lipsă totală de exigență.

Corectarea tulburărilor de vorbire necesită la această vârstă atât măsuri diferențiate, cât și măsuri comune. Cele diferențiate sunt solicitate de specificul deficienței, iar cele comune de înrudirile dintre deficiențe. Stimularea verbală primește sprijin de seamă din partea utilizării jocurilor și jucăriilor, tocmai pentru că ele îl dinamizează cel mai mult pe copilul de această vârstă. Un rol însemnat îl au poeziile, cântecele, răspunsurile la întrebări, diferite istorioare. Stadiul dezvoltării limbajului la copiii preșcolari permite obținerea de rezultate satisfăcătoare într-un timp relativ scurt.

Activitatea specifică a preșcolarului, jocul, trebuie folosită cât mai mult pentru normalizarea vorbirii acestuia.

Prevenirea și înlăturarea tulburărilor de vorbire, activitatea corectiv-recuperativă trebuie să înceapă cu copiii preșcolari mici, deoarece la această vârstă tulburările sunt mai frecvente, iar transformarea lor în deprinderi greșite ar avea urmări grave asupra dezvoltării ulterioare a personalității copiilor: frânează dezvoltarea limbajului și comunicării, împiedică însușirea cunoștințelor prevăzute de curriculum, îi fac timizi.

În etapa de corectare a tulburărilor de vorbire, se disting trei etape

- a. etapa de depistare și cunoaștere a tulburărilor de vorbire
- b. etapa de formare și consolidare a unor deprinderi articulatorii corecte și de formare a auzului fonematic, de dezvoltare a motricității generale și a mișcărilor fonoarticulatorii
- c. etapa de muncă individuală sau colectivă pentru corectarea, fixarea și consolidarea emiterii suntelor.
- d. Etapa de depistare și cunoaștere a tulburărilor de vorbire presupune ca educatoarea grupei să întocmească o evidență clară a copiilor cu dificultăți de vorbire, să realizeze la începutul anului școlar o fișă pentru fiecare copil, în care să consemneze datele obținute în urma evaluărilor inițiale, în ceea ce privește dezvoltarea limbajului și comunicării.

Această fișă va fi completată pe parcursul anului școlar și va consemna progresele obținute de fiecare copil.

La începutul anului, educatoarea va urmări modul de pronunție a sunetelor din punct de vedere al emiterii și se va acționa pe linia formării și consolidării unor deprinderi articulatorii, pe educarea respirației și a echilibrului dintre inspirație și expirație, pe dezvoltarea auzului fonematic, a mișcărilor fonoarticulatorii.

Pentru prevenirea și înlăturarea tulburărilor de vorbire constatate se pot folosi exerciții cum sunt:

- jocurile în aer liber;
- expirarea și inspirarea alternativă pe gură și nas;
- jocuri de ghicire a vocilor care îi strigă;
- imitarea onomatopeelor specifice unor animale;
- recitarea de poezii ritmice;
- identificarea și diferențierea cuvintelor sinonime și paronime;
- folosirea unor exerciții pentru dezvoltarea organelor fonoarticulatorii.

Constatările din etapa depistării se înregistrează în fișa de observație, cu precizarea sunetelor incorecte, poziția limbii în timpul pronunției, conformația maxilarelor, a dentiției, cursivitatea vorbirii.

b) Etapa de formare, fixare și consolidare a unor deprinderi articulatorii corecte contribuie la formarea unor deprinderi de respirație corectă, dezvoltarea capacității toracice și pulmonare, realizarea unei mobilități sporite a organelor articulatorii, dezvoltarea auzului fonematic.

c) Etapa de muncă individuală sau colectivă pentru corectarea, fixarea și consolidarea deprinderii de emisie a sunetelor presupune multă răbdare și înțelegere. Timpul de corectare poate dura mai mult sau mai puțin pentru fiecare copil, în funcție de gradul de dificultate și de receptivitatea copilului.

Munca de corectare propriu-zisă trebuie desfășurată individual, în absența celorlalți copii. Aceasta presupune exerciții respiratorii, exprimarea unor propoziții scurte în care să fie prezent un cuvânt ce conține sunetul ce trebuie corectat, demonstrarea în oglindă a modului de formare a sunetului, exersarea pronunției și apoi introducerea sunetului în alte silabe. După obținerea pronunțării corecte a sunetului, se trece la consolidarea lui prin reproducerea unor texte, poezii, povestiri, descrieri etc.

Dereglările de limbaj influențează negativ personalitatea copiilor, de aceea educatoarea trebuie să dovedească tact și perseverență în activitatea pe care o desfășoară cu copiii cu astfel de probleme, în vederea integrării lor în colectiv și eliminării stărilor negativiste comportamentale.

Calitățile motrice în sport „forța”

*Prof. învăț. primar Năstasie Raluca Elena
Școala Gimnazială, comuna Pietrari
Prof. învăț. primar Ceprăzaru Irina
Școala Gimnazială, comuna Pietrari*

Abstract: Caracteristica principală a dezvoltării calităților și priceperilor motrice din sfera vieții umane.

Cuvinte cheie: dezvoltarea aparatului locomotor, act motric, factori de conditionare.

Ca și calitate motrică, forța reprezintă acea capacitate a organismului uman prin care o rezistență externă sau internă este învinsă cu ajutorul contracției unei sau a mai multor grupe musculare. Ceea ce este bine de consemnat este faptul că toți specialiștii și teoreticienii domeniului au fost de acord cu această definire a forței.

Pentru prestarea activităților ocupaționale, efectuarea activităților motrice este nevoie și de putere musculară care este la fel de importantă ca și forța. Dacă prin forța mușchiul este capabil să se contracte într-un anumit mod, și într-o anumită cantitate, puterea reprezintă modul exploziv de declanșare a acestor contracții într-o unitate de timp.

Organismul, în viața de zi cu zi, în procesul realizării activităților motrice este supus diferitelor solicitări, sarcini și greutăți pe care este nevoit să le depășească. În caz contrar rezultatele acțiunilor sale ar fi sortite eșecului.

Pentru realizarea obiectivelor sale, organismul uman este sub influența anumitor factori interni și externi a căror acțiune este continuă și nemijlocită.

Dintre factorii interni putem menționa vârsta, sexul, tipul constituțional, nivelul dezvoltării aparatului locomotor, nivelul de activitate a sistemului nervos, a proceselor nervoase fundamentale (excitația și inhibiția), numărul, compoziția și tipul de fibre musculare ce intra în contracție, modul de desfășurare a proceselor biologice și, nu în ultimul rând, experiența motrică personală. În ceea ce privește factorii externi, cei mai mulți aparțin mediului ambiant: temperatură, umiditatea aerului, altitudinea, radiațiile solare, relieful, sezonabilitatea anotimpului, etc. Aceștia favorizează sau nu dezvoltarea forței.

Nu sunt de neglijat nici acele aspecte care au în vedere creșterea artificială a forței; administrarea de substanțe chimice, gen “susținătoare de efort” de tipul steroizilor anabolizanți ce măresc artificial capacitatea organismului la efort etc.

Alți factori care condiționează forța într-o măsură mai mare sau mai mică, fără însă a le diminua importanța, sunt:

- factorii psihici (motivația, atenția, emoțiile etc.);
- durata de contracție a fibrelor musculare;
- valoarea unghiulară a segmentelor implicate în acțiune;
- nivelul de dezvoltare a celorlalte calități motrice.

Fiecare act, acțiune sau activitate motrică implică manifestarea forței într-un anumit fel, în mod distinct, particular; astfel, în funcție de numărul mușchilor ce participă în contracție, forța poate fi:

- generală - “rezistentă” - va fi învinsă de acțiunea principalelor grupe musculare;
- specifică (specială) - doar un număr restrâns de grupe musculare participă în contracție.

Forța nu se manifesta niciodată în stare pură,

ci numai în combinație cu celelalte calități motrice; în acest caz putem vorbi de:

- forța în regim de viteză (detenta);
- forța în regim de rezistență;
- forța în regim de îndemânare.

În funcție de caracterul contracției, forța se poate clasifica în:

- forța izometrică (statică) - prin contracție nu se modifică lungimea fibrelor musculare ce iau parte la efort;

- forța izotonică (dinamică) - prin contracție se modifică lungimea fibrelor aflate în efort; dacă fibrele se scurtează prin intrarea în acțiune a fibrelor mușchilor agoniști, vorbim despre o forță de tip “învingere”; dacă fibrele se alungesc prin acțiunea mușchilor antagoniști avem de-a face cu o forță de tip “cedare”;

- forța mixtă - în acest caz cele două tipuri de forțe (statică și dinamică) se combină în diferite alternanțe, în funcție de natura efortului.

În relație cu puterea individuală și în funcție de capacitatea de efort, forța se clasifică în:

- absolută (maximă) - ea crește odată cu creșterea greutatei corporale;
- relativă - reprezintă raportul dintre forța absolută și greutatea corpului.

Hettinger (1970) a făcut cercetări despre dezvoltarea forței maxime (statică) în anumite perioade de vârstă; el a ajuns la concluzia că forța crește în paralel cu creșterea organismului, ajungând la maturitate în perioada cuprinsă între 20 și 30 de ani; după această perioadă forța nu se pierde decât în mică măsură; astfel, un individ în vârstă de 65 ani are o forță ce reprezintă 80 % din forța indivizilor cuprinși în grupa de vârstă 20-30 ani. În cazul femeilor, forța cea mai mare se manifestă în perioada cuprinsă între 16-30 ani.

Beunen și Malina (1988) au ajuns la concluzia că forța și chiar performanța motrică înregistrează o creștere bruscă în adolescență. Ar trebui spus că, deși a recunoscut că antrenamentul de forță ameliorează pregătirea sportivă și performanța în unele sporturi, Academia Americană de Pediatrie se opune practicării halterelor (atât a probelor olimpice, cât și a antrenamentului de putere) în adolescență, din cauza posibilei vătămări a epifizelor.

Bibliografie

1. Dragnea, A. (1996) - Antrenamentul sportiv. București, Ed. Did. și Ped.

2. Epuran, M. (1990) - Modelarea conduitei sportive. București, Ed. Sport-Turism

3. Epuran, M. (1993) - Psihologia sportivă. București,

4. Cârstea Gh. (2000) Teoria și metodică educației fizice și sportului, București, Editura AN-DA

5. Dragnea A. (coord.) (2002) Teoria educației fizice și sportului, București, Editura FEST

6. Dragnea A., Bota A. (1999) Teoria activităților motrice, București, Editura Didactică și Pedagogică.

7. Dragnea A., Teodorescu S. (2002) Teoria sportului, București, Editura FEST.

8. Firea E. (2003) Metodica educației fizice școlare, București, Universitatea Ecologică.

Modalități și soluții de integrare școlară a diferitelor categorii de copii cu C.E.S.

*Prof. înv. preșc. Băluță Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit Nord 1, Râmnicu
Vâlcea*

Educația specială este concept fundamental utilizat în cadrul procesului instructiv-educativ al copiilor cu deficiențe și care se desprinde tot mai mult de conținutul învățământului special.

Principiile care stau la baza educației speciale:

-Toți copiii trebuie să învețe împreună indiferent de dificultățile pe care le întâmpină aceștia sau diferențele dintre ele;

-Societatea și școala trebuie să le acorde tot sprijinul suplimentar de care au nevoie pentru a-și realiza educația în școala publică;

-Formarea și dezvoltarea școlilor incluzive atât în mediul urban cât și în cel rural prin asigurarea resurselor umane cât și a celor materiale;

-Educația egală se realizează prin acordarea sprijinului necesar pentru fiecare copil cu deficiențe

în funcție de cerința individuală.

Activitatea de incluziune și de integrare a copiilor cu deficiențe în școala publică trebuie făcută cu mult simț de răspundere de către specialiștii care acționează la diferite nivele structurale.

Integrarea școlară a copiilor cu handicap mintal

Se poate realiza, prin integrare individuală în clasele obișnuite, integrarea unui grup de 2-3 copii cu deficiențe în clase obișnuite. Pentru a favoriza integrarea copiilor cu deficiență mintală în structurile învățământului de masă și ulterior în comunitățile din care fac parte, are nevoie de aplicarea unor măsuri cu caracter profilactic, ameliorativ sau de sprijinire.

O problema cu totul specială apare în cazul integrării copiilor cu deficiențe mintale în clasele mai mari sau în finalul procesului de școlarizare, atunci când solicitările depășesc cu mult capacitatea lor de utilizare a gândirii formale, iar dezideratul unei calificări și al integrării sociale, prin participare la activitățile productive, depășește limitele ergoterapiei, prioritară în etapele anterioare. O posibilă soluție ar fi integrarea acestor copii în școlile obișnuite de ucenici, unde pot învăța o meserie cu cerere pe piața muncii, urmată de angajarea și integrarea în unități productive. În aceste situații, absolvenții respectivi, fără experiență și fără abilitate în planul relațiilor sociale, pot beneficia de supraveghere și îndrumare din partea părinților, tutorilor sau altor persoane calificate.

Integrarea copiilor cu deficiențe de vedere

Un elev cu deficiențe de vedere trebuie privit la fel ca oricare dintre elevii clasei, fără a exagera cu gesturi de atenție și fără a fi favorizat mai mult decât ar cere gradul și specificul deficienței sale. Elevii cu handicap de vedere trebuie încurajați să se deplaseze prin clasă, școala, pentru a învăța să evite obstacolele și să identifice cu mai multă ușurință locurile unde trebuie să acorde o atenție deosebită, să fie apreciați mai ales cu ajutorul expresiilor verbale sau cu atingeri tactile.

În cazul elevilor nevăzători, intervin o serie de particularități care afectează procesul didactic, deoarece aceștia folosesc citirea și scrierea în alfabetul Braille, este necesară intervenția unui interpret și alocarea unui timp suplimentar de lucru.

Integrarea copiilor cu deficiențe de auz

Reprezintă o problemă controversată în mai multe țări din lume, deoarece pierderea auzului la vârste mici determină imposibilitatea dezvoltării normale a limbajului și, implicit a gândirii copilului, cu

consecințe serioase în planul dezvoltării sale psihice. Din acest motiv, diagnosticul precoce al pierderii de auz, urmat de protejarea auditivă timpurie, este cea mai eficientă cale de compensare a auzului și garanția reușitei integrării școlare a copilului cu tulburări de auz.

Integrarea copiilor cu handicap fizic

Manifestările din sfera motricității trebuie privite în relație stransă cu dezvoltarea intelectuală, expresia verbală și grafică, maturizarea afectiv-motivațională și calitatea relațiilor interindividuale ca expresie a interindividuale ca expresie a maturizării sociale.

Bibliografie

1. Casantra Abrudan, Psihopedagogie specială, Ed Imprimeriei de Vest, Oradea, 2003

Vulnerabilitatea copiilor cu părinți plecați în străinătate

*Prof. Înv. Preșcolar Mușat Ioana
Grădinița cu Program Normal Rotărăști, com.
Nicolae Bălcescu, jud Vâlcea*

Copiii lăsați acasă de către părinții plecați în străinătate sunt puși la grele încercări. Situația lor iese cel mai bine în evidență atunci când aceștia se consolează bunicilor, învățătorilor, prietenilor și tot ceea ce își doresc sunt părinții, mai ales de sărbători, în cele mai importante momente.

O mare parte din părinții care sunt plecați la muncă în străinătate se gândesc că banul va rezolva totul pentru copiii lor. Din păcate, aceasta este doar o idee cu care ei se împacă, se îmbărbătează pentru a nu exista regrete, păreri de rău față de copiii lor.

Bunurile materiale nu vor compensa lipsa de afecțiune și dragostea părintească. Copiii și-ar dori, mai degrabă, ca părinții să le fie alături în cele mai importante momente din viața lor. E mai plăcut să-ți rămână amintire o poză cu familia de la o serbare,

absolvire, majorat, decât să-ți aduci aminte de un teanc de bani pus pe masă înconjurat de singurătate.

Copiii mai mici nu prea înțeleg situația și nu duc dorul părinților atât de mult sau își exteriorizează trăirile, emoțiile mult mai ușor față de un tânăr.

Adolescenții, în general, preferă să tacă, să sufere în tăcere, să nu-și arate emoțiile. Această lipsă a părinților, lipsa de afecțiune pentru cei mici, este compensată doar de unii copii prin afișarea unei imagini de bunăstare materială.

Copiii rămași acasă în urma plecării părinților la muncă în străinătate, lipsiți de afecțiunea și supravegherea acestora, sunt expuși mai multor riscuri: abandon școlar, autoizolare, apariția unor tulburări emoționale și comportamentale. Mai mult decât atât, lipsa ambilor părinți sau a reprezentanților legali determină limitarea accesului copiilor la servicii de sănătate și educaționale, la protecție juridică sau la beneficii sociale.

În același timp, restul adolescenților, din cauza faptului că se maturizează singuri, nesupravegheați, se expun unor riscuri precum abandonul școlar, relații sexuale precoce, consumul de substanțe și creșterea vulnerabilității în comportamente deviate.

De cele mai multe ori, oamenii aleg să-și părăsească familia temporar pentru a munci ca să obțină niște bani mai mulți în afara țării. Un alt motiv pentru care aceștia aleg plecarea este insuficiența locurilor de muncă din țară și salariul mic.

Nevoile proprii, casnice, cele ale copiilor îi împing pe mulți să facă un efort imens pentru un trai mai bun. În tot acest timp, copiii rămân fără grija părintească. Aceștia sunt lăsați cel mai adesea la bunici sau la alte rude apropiate. În cazul adolescenților, ei pot fi lăsați și singuri, fără supravegherea nimănui, astfel părinții dorind să le ofere copiilor o viață mai bună și condiții de trai modeste.

Copiii, ai căror părinți sunt plecați din țară, se confruntă cu stări emoționale negative: devin triști, se simt izolați, plâng, au momente de nesiguranță și uneori ajung să cadă în depresie, care conduce adesea la suicid. Sentimentele lor acute de disperare, legate cu cele de vinovăție sunt atât de puternice încât nici nu au puterea să le spună să rămână.

Mereu au existat două situații diferite, și anume: când pleacă ambii părinți, copilul fiind în grija rudelor sau rămânând acasă unul dintre ei. Deciziile acestea sunt luate de către părinți, copiii fiind nevoiți să le accepte. Despărțirea de mamă este considerată de unii copii drept un abandon, dar chiar și când tatăl este plecat, copilul resimte în mod negativ lipsa lui.

Copiii se simt mai afectați în prima perioadă după plecarea părinților sau la o prima experiență de acest fel.

Deși cei mici par că se adaptează odată cu trecerea timpului, aceștia ajung uneori să aibă note mici la școală sau să fie ținta „răutăților” altor copii care le cunosc starea.

Un profesor din orașul Botoșani afirma că: „În majoritatea cazurilor, randamentul școlar scade din cauza absenței suportului și încurajării din partea părinților, iar în unele cazuri, copiii devin mai responsabili în pregătirea temelor, din dorința de a recompensa efortul părinților de a munci peste hotare. Un adolescent îmi povestea că e conștient de simplitatea tatălui său și că nu e vreun luptător, dar acum, fără el, primește amenințări din partea altor tineri care îi cunoșteau situația de acasă și îi este teamă să nu fie rănit fizic.”

Conform Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului și Adopție (ANPDCA), 91.345 de copii aveau părinții plecați la muncă în străinătate, în iunie 2019, din care 16.453 de copii cu ambii părinți plecați și 11.723 copii cu părintele unic susținător plecat.

Pentru anul 2017, când datele ANPDCA indicau un număr de 94.896 de copii cu părinții plecați la muncă în străinătate, datele furnizate de Ministerul Educației Naționale, având ca sursă Inspectoratele Școlare Județene evidențiau însă un număr mult mai mare, de 159.038 de copii cu părinții plecați în străinătate.

Nici datele provenite din sistemul educațional nu sunt complete, surprinzând doar numărul copiilor integrați în sistemul de învățământ (preșcolari și școlari cu vârsta între 3-17 ani) și neincluzând copiii de vârstă antepreșcolară și pe cei neînscriși la școală/în abandon școlar.

Totodată, o serie de studii anterioare au estimat numărul copiilor în această situație ca fiind între 170.000 (elevi de gimnaziu - 2007) și 350.000 (2008).

Salvați Copiii România derulează, începând din anul 2010, un program complex destinat protecției și educației copiilor rămași singuri acasă ca urmare a plecării părinților la muncă în străinătate.

Programul a fost dezvoltat pe baza recomandărilor formulate în cercetarea „Impactul migrației părinților asupra copiilor rămași acasă”, realizată de Salvați Copiii, care a evidențiat impactul plecării părinților asupra bunei dezvoltări a copiilor și nevoile pe care aceștia le au în perioada lipsei de

îngrijire parentală.

Scopul programului este acela de a-i ajuta pe copiii rămași singuri acasă, dar și pe părinții sau persoanele în grija cărora au rămas copiii să depășească această perioadă de criză, prin dezvoltarea de servicii destinate acestora (de intervenție directă și de consiliere telefonică și online) și prin demersuri de îmbunătățire a aplicării legislației. Intervențiile programului sunt structurate în cadrul a două componente principale: **servicii de intervenție directă** pentru copii și familii și **servicii de informare și consiliere**.

Bibliografie

1. <https://www.salvaticopiii.ro>
2. Protecția Drepturilor Copilului, Editura Trei, București, 2006.
3. Stanciu Mariana, Adina Mihăilescu, Starea sărăciei din România în context European, Raportul social al ICCV Nr. 4/octombrie 2011-Situația sărăciei în România în context European Academia Română, Institutul Național de Cercetări Economice, Institutul de Cercetare a Calității Vieții București, București, 2011.

Integrarea ***si*** incluziunea ***copiilor cu C.E.S.***

*Prof. Inv.Primar Stroe Maria-Magdalena
Scoala Gimnaziala Nr.13 Râmnicu Vâlcea*

În sens larg, integrarea presupune acomodarea individului într-un mediu diferit de cel de proveniență, prin înlăturarea segregării și utilizarea unor metode și procedee specifice, facilitatoare.

Integrarea poate fi tratată atât ca obiectiv, cât și ca proces și rezultat. Din punct de vedere școlar, integrarea este considerată un proces, dar, apare adesea și sub forma unor obiective ale unor acțiuni educative mai ample, sau ca rezultate ale acestora. Abordarea pragmatică, cu adresabilitate la practicienii în educație presupune că individul este educat în aceleași condiții de mediu educațional ca

toți ceilalți educabili. Pentru aceasta, însă, școlile incluzive trebuie să dezvolte strategii specifice, pornind de la pregătirea și informarea tuturor membrilor comunității școlare, până la organizarea actului didactic specific. Integrarea autentică a unui copil cu CES nu presupune doar că el este prezent în școala incluzivă, ci și că el este acceptat de ceilalți copii, cu care are raporturi corecte de socializare, iar procesul de învățământ presupune că el învață și se dezvoltă în condițiile potențialului său simultan cu colegii sai

Școlile integratoare funcționale și eficiente prezintă anumite trăsături caracteristice.

- Sunt deschise permanent spre schimbare și adaptare, în funcție de nevoile copiilor
- Reprezintă un mediu deschis, în care nu există discriminare .
- Valorizează egal toți actorii care își desfășoară activitatea între porțile sale: elevi, părinți, personal.
- Promovează interculturalitate

Nu putem considera că un copil este integrat atâta timp cât el este marginalizat, ignorat sau neacceptat de colectivul de elevi, nu beneficiază de curriculum adaptat și de metode de învățământ și evaluare specifice, ori rezultatele sale sunt apreciate în funcție de programa școlară generală și indicatorii generali de performanță. Desigur, pentru a realiza o integrare autentică, este nevoie de crearea unei echipe pluridisciplinare, din care să facă parte profesori de sprijin, specialiști (psiholog/consilier, logoped), medicul școlar, părintele. Echipa se constituie din personalul și specialiștii necesari, de la caz la caz.

Dacă integrarea presupune atingerea unor obiective legate de școlarizare și progres în condiții comune tuturor elevilor, incluziunea este un proces mai amplu, care trebuie să producă schimbare inclusiv la nivel societal. Sistemul de educație în ansamblul său trebuie să se adapteze la toți indivizii, pornind de la premisa diversității acestora în comunitățile de proveniență.

Incluziunea școlară este o treaptă spre incluziunea la nivelul societății. Indiferent de mediul de proveniență, toți copiii au dreptul la educație, iar școala este datoare să le-o ofere.

Diferențele dintre elevi trebuie valorizate în moduri pozitive, care să cultive toleranța, iar gradul de participare al elevilor la activitățile școlare și extrașcolare trebuie să reflecte un procent apropiat de maxim, bineînțeles, în funcție de potențialul, posibilitățile și preferințele elevilor

Educația copiilor cu CES este centrată pe dezvoltarea și compensarea capacităților individuale necesar unui stil de viață independent, care să permită integrarea individului în societate și să ducă o viață utilă.

„DACA SI EU FAC PARTE DIN LUMEA TA, PRIVESTE-MA CU INIMA!,,

Activități fizice și sportul

*Profesor învăț. primar Petrescu Elena
Liceul Tehnologic Băile Govora
Profesor învăț. primar Ungureanu Silvia
Liceul Tehnologic Băile Govora*

Abstract: Exercițiile fizice efectuate regulat supun în mod obligatoriu organismul la mișcare. Mișcarea la rândul ei intensifică toate activitățile din organism: circulația sângelui în plămâni și în celelalte organe, respirația, schimburile de substanțe nutritive la nivelul țesuturilor, procesele de excreție, de curățire a sângelui de substanțele vătămătoare rezultate din arderile celulare etc.

Cuvinte cheie: exerciții fizice, respirație, organism, viață, mișcare

Rolul exercițiilor fizice și al sportului pentru păstrarea și întărirea organismului

Exercițiile fizice și sportul sunt mijloace permanente de păstrare a sănătății, de creștere a capacității de muncă și de prelungire a duratei vieții.

Ce influențe au exercițiile fizice asupra organismului?

Exercițiile fizice efectuate regulat supun în mod obligatoriu organismul la mișcare. Mișcarea la rândul ei intensifică toate activitățile din organism: circulația sângelui în plămâni și în celelalte organe, respirația, schimburile de substanțe nutritive la nivelul țesuturilor, procesele de excreție, de curățire a sângelui de substanțele vătămătoare rezultate din arderile celulare etc.

Lipsa de mișcare îngreunează desfășurarea normală a proceselor biologice, fapt care se răsfrânge negativ asupra stării de sănătate și de rezistență a organismului față de agenții patogeni.

Prin mișcare se îmbunătățește nutriția țesuturilor și celulelor, ceea ce duce la creșterea și dezvoltarea organelor, la mărirea capacității lor funcționale.

În primul rând, se îmbunătățește activitatea inimii. Mușchiul cardiac antrenat prin exerciții fizice regulate și de o intensitate crescândă, expulzează la fiecare sistolă mai mult sânge decât inima neantrenată. El nu obosește în timpul eforturilor fizice mai mari atât de repede ca mușchiul neantrenat și își revine mai repede la situația normală, după ce efortul a încetat.

În al doilea rând, se ameliorează activitatea plămânilor. În timpul efortului fizic, plămânii respiră mai frecvent și mai amplu, pentru a acoperi necesitățile crescute de oxigen în mușchi.

Este cunoscut faptul că în repaus plămânii se dilată de aproximativ 16 ori pe minut, timp în care trec prin ei circa 8 l de aer. În cazul eforturilor fizice intense (muncă grea, alergări rapide, înot etc.), cantitatea de aer ce trece prin plămâni într-un minut este mult mai mare.

Așa cum inima trebuie antrenată pentru a face față eforturilor excesive, prin creșterea puterii de contracție a mușchiului cardiac și plămânii trebuie antrenați să respire mai puternic, să permită o ventilație mai mare pe unitatea respectivă de timp.

Fără acest antrenament nu se pot efectua activități fizice grele, deoarece plămânii nu pot asigura cantitatea de oxigen crescută. Exercițiile fizice în aer liber, ca și ședințele speciale de antrenament, în cazul sportivilor, constituie mijloace eficiente de pregătire a aparatului respirator pentru noile sarcini la care trebuie supus organismul.

Concomitent, prin mișcarea în aer liber se îmbunătățește compoziția sângelui, crește numărul globulelor roșii, care ajută la transportul oxigenului; crește și numărul unor globule albe care apără

organismul de infecții. Așa se explică de ce persoanele care fac mai multă mișcare în aer liber, practicând sistematic exercițiile fizice și sportul, se îmbolnăvesc rar sau fac forme ușoare de boală.

Sub aspectul ținutei corporale și al dezvoltării aparatului locomotor, exercițiile fizice contribuie din plin la menținerea unei ținute corecte a corpului, care favorizează o bună funcționare a tuturor organelor, precum și o înfățișare zveltă și frumoasă.

Mișcările corpului devin precise, agere și coordonate, iar forța de contracție a mușchilor crește.

Lipsa de mișcare în aer liber, statul pe scaun la birou sau acasă, sau altfel spus - sedentarismul - predispune la îngrășare, ceea ce are un efect dăunător asupra sănătății și duratei vieții active.

Nu trebuie să uităm influența benefică a exercițiilor fizice și a sportului practicat în aer liber asupra sistemului nervos. În creier, schimbul de substanțe nutritive este mai intens decât în celelalte organe. În activitatea sa de coordonare a tuturor proceselor biologice și psihice, creierul consumă o cantitate mult mai mare de oxigen decât inima sau plămâni, organe care sunt mari consumatoare de oxigen. În felul acesta putem înțelege sensibilitatea extraordinară a țesutului nervos la lipsa de oxigen, manifestată prin scăderea capacității de lucru a creierului și apariția oboselii premature.

Asigurarea aerului curat și a unui flux sporit de oxigen la creier este o condiție fundamentală pentru menținerea sănătății, în mod special la persoanele cu ocupații intelectuale (profesori, ingineri, psihologi, medici, economiști, contabili etc.), acestea realizându-se prin exerciții fizice și sport practicate în aer liber.

Prevenirea oboselii și a surmenajului

În general, după o activitate de 8 ore desfășurată de către persoanele adulte și de 4-6 ore de către copii și adolescenți, energia fizică și psihică se epuizează și apare fenomenul de oboseală. Aceasta se manifestă prin slăbirea capacității de muncă și de concentrare a atenției.

Oboseala este un fenomen fiziologic normal și dispare după ce ne-am odihnit. Când însă senzația de oboseală persistă și după trecerea timpului destinat odihnei ne indică faptul că ori munca este prea epuizantă, ori că odihna nu este bine organizată. Dacă oboseala persistă, poate apărea starea de epuizare sau de oboseală cronică, cunoscută sub denumirea de surmenaj.

Surmenajul este o oboseală de durată, manifestată printr-o senzație neplăcută de slăbire generală, lipsă de interes pentru muncă, dureri de

cap, tulburări de somn, scăderea poftei de mâncare și a capacității intelectuale (gândire, memorie, atenție, imaginație etc.).

Surmenajul apare la oamenii care muncesc intens, fără un program chibzuit, la studenții care nu învață în mod planificat și trag tare abia către sfârșitul semestrului sau anului școlar.

În zilele noastre, o cauză importantă a oboselii nervoase o constituie viața din ce în ce mai zgomotoasă și mai agitată a orașelor. Zgomotul marilor orașe, cauzat de circulația intensă a mașinilor, tramvaielor, troleibuzelor, trenurilor, avioanelor etc., tulbură munca intelectuală, împiedică somnul necesar refacerii forțelor și duce la apariția tulburărilor de natură psihică, printre care și surmenajul.

Măsurile de combatere a surmenajului, prin organizarea și respectarea timpului necesar de odihnă, relaxarea în zone mai izolate și mai puțin populate, sunt un remediu sigur de prevenire a oboselii fizice și intelectuale.

Formele cele mai accesibile de exerciții fizice și sport

Gimnastica practică acasă sau de preferat în aer liber, stă la baza educației fizice. Ea constă în mișcări ale corpului, efectuate astfel pentru a antrena toate grupurile musculare și toate organele corpului. Gimnastica nu trebuie practică numai de către sportivii de performanță și nici numai în școli, în cadrul orelor de educație fizică, ci trebuie să devină un mijloc zilnic de întărire a sănătății și de mărire a capacității de muncă.

Gimnastica de dimineață ajută organismul să treacă de la perioada de somn, de inactivitate, la una de activitate, asigurând condițiile cerute pentru ca schimburile de substanțe la nivelul celulelor și organelor să se facă în cel mai bun mod. În exercițiile de gimnastică de dimineață se acordă un rol deosebit mișcărilor respiratorii (respirație cu expirație prelungită) pentru a crește capacitatea de ventilație pulmonară. De asemenea, trebuie să aveți grijă ca mișcările să fie ritmice, de aceea este și mai indicat să le facem ascultând muzică. La sfârșitul exercițiilor, făcute în fața geamului deschis și îmbrăcați ușor, trebuie să facem un duș sau să ne frecăm pe corp cu un șervețel umed.

Jogging-ul sau alergarea de dimineață poate substitui gimnastica, fiind chiar mai indicat datorită beneficiilor pe care le poate avea pentru activarea funcțiilor practicarea sportului în aer liber.

Sportul este un mijloc prin care se poate ajunge la perfecționare executării unor anumite

exerciții fizice și la obținerea unor rezultate maxime în acest sens. Sportul este legat de competiția între diferiți participanți, care luptă pentru a fi pe primul loc în obținerea rezultatelor la înot, canotaj, ciclism, patinaj, schi, volei, baschet, fotbal, tenis de masă sau tenis de câmp, scrimă etc.

Unele sporturi întăresc musculatura (halterele), altele vizează mărirea vitezei de mișcare (alergare, canotaj, ciclism, patinaj, schi etc.) sau combinarea vitezei cu precizia mișcărilor (tirul, scrima, baschetul, fotbalul etc.). Toate sporturile însă dezvoltă organele și măresc agerimea mișcărilor întregului corp, perfecționează activitatea sistemului nervos și a funcțiilor lui psihice: atenția, memoria, inteligența, voința, curajul etc.

Fiecare persoană trebuie ca, pe lângă exercițiile fizice efectuate zilnic, să practice și un sport, chiar dacă nu urmărește neapărat obținerea unor rezultate de mare performanță. Jogging-ul, înotul, voleiul, tenisul etc. sunt sporturi la îndemâna oricui și cu un rol important în reîmprospătarea forțelor organismului, a recreării lui plăcute, după orele de muncă.

Drumețiile în aer liber constituie modul cel mai sănătos de petrecere a timpului liber în weekend, concedii sau vacanțe, contribuind în mod special la alimentarea sistemului nervos cu oxigen și la refacerea energiei lui, prin buna dispoziție pe care drumeția în grup o crează și o menține.

Recomandările doctorului:

Practicați frecvent sportul în aer liber (mai ales în zonele montane): jogging, mersul pe bicicletă, mersul pe jos, drumeții, badmington, tenis, handbal, fotbal, baschet etc. Atât sporturile individuale, cât și cele de echipă ne mențin într-o formă fizică și psihică propice desfășurării cu succes a oricărei activități.

Bibliografie

1. Badiu, T. – Teoria și metodică educației fizice și sportului (culegere de texte), Ed.Evrica, 1998.
2. Cârstea, G. – Teoria și metodică educației fizice și sportului, Ed. Universal, București, 1993.
3. Dragnea, A. – Antrenamentul sportiv, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1996.
4. Dragnea, A. - Bota, A. – Teoria activităților motrice, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1999.
5. Dragan, I. – Selecția și orientarea medico-

Recuperarea **deficiențelor** **fizice și psihomotorii**

Prof. învăț. Primar Daniela Constantin

Liceul Tehnologic Băile Govora

Prof. Olaru Perică Robert

Școala Gimnazială Colonie Râmnicu Vâlcea

Abstract: Deficiențele fizice și psihomotorii sunt dezechilibre datorate unor întârzieri în dezvoltarea organismului.

Cuvinte cheie: Exercițiul fizic, calitati motrice, potențial morfofuncțional

În abordarea oricărei deficiențe fizice sau psihomotorii este important să fie respectate anumite principii de bază, care pot asigura succesul intervenției recuperatorii, și anume: principiul prevenirii deficienței fizice intervenție de tip educațional precoce ; principiul intervenției globale și individualizate a persoanei cu deficiență fizică ; principiul cooperării și al parteneriatului în intervenție structurilor de sprijin. Așadar, înainte de a corecta/trata o deficiență fizică este bine să prevenim apariția ei prin măsură de îngrijire primară și secundară (ex. vaccinări împotriva bolilor transmisibile, examene medicale periodice ale gravidei și ale copilului, supravegherea regimului nutrițional, combaterea consumului de alcool și de droguri , asigurarea de medicamente adecvate pentru tratarea unor boli etc .)

Demersul corectiv al unei deficiente fizice/motorii, debutează prin evaluarea potențialului psihomotor al copilului. În evoluția oricărui copil, esențiali sunt primii trei ani ai existenței sale, perioada în care se le achiziționează întregul său bagaj psihometric . Orice întârziere în evoluția normală în planul creșterii și dezvoltării va determina disfuncționalități greu de recuperat ulterior. Intervenția educațională precoce asigură copilului deficient fizic/motor condiții optime de achiziție a structurilor

senzitivo-motonii , context în care educația poate duce la recuperarea sau compensarea deficienței fizice/motorii. Abordarea copilului deficient fizic trebuie să se facă și în cunoștința de cauză privind capacitățile lui cognitive, afectiv-reționale, care pot fi dezvoltate și valorificate compensator.

În recuperarea copiilor cu deficiente fizice/motorii se apelează cu precădere la corectarea deficienței prin exerciții de gimnastică, kinetoterapie, reflexoterapie, acupunctură etc.

Exercițiul fizic, folosit în scop profilactic, dar mai ales corectiv influențează nu numai forma și structura țesuturilor corpului omenesc, ci echilibrează concomitent funcțiile fiecărui organ, realizând o stare de sinergie și de solidaritate funcțională a aparatului locomotor. În gimnastica corectivă, exercițiile fizice urmăresc nu numai exersarea, dezvoltarea și perfecționarea funcțiilor motorii normale, dar mai ales reeducarea și recuperarea celor slăbite sau tulburate.

În tulburările și deficiențele aparatului locomotor, exercițiul fizic, dozat și gradat în concordanță cu posibilitățile funcționale ale deficientului, reduce și perfecționează calități motrice de bază, în special forța, rezistența, suplețea și îndemânarea. Fiecare copil, indiferent de forma sau de nivelul deficienței, dispune de un potențial morfofuncțional care îi conferă capacitatea de a se angaja în recuperare.

Totuși, această capacitate este influențată de găsirea, în plan psihologic, a resurselor necesare unei automobilizări. Aici intervine terapeutul - psihologul al cărui rol este de a lucra cu deficientul fizic pe linia acceptării deficienței fizice, a recăștigării încrederii în sine, a diminuării anxietății, frustrării lui, a valorizării pozitive a personalității sale: o importanță deosebită în recuperarea copilului cu deficiente fizice/motorii o are și consilierea familiei sale. O familie armonioasă, un cadru familial cald, contribuie substanțial la recuperarea unui copil deficient fizic/motor, în plus, după perioada inițială de recuperare în instituții specializate, se trece la continuarea terapiei în familie care constă în activitățile zilnice pe care copilul trebuie să le repete sub controlul atent și susținut al părinților.

Bibliografie

1. Danescu E. Elemente de psihopedagogie specială. Edit. Larisa 2016.
2. Albu A. Asistentă psihopedagogică și

medicală a copilului cu deficient fizic. Ed. Polirom Iasi

3. Cretu V. Psihologia succesului Ed. Polirom Iasi
4. Paunescu C. Psihologie specială integrată, Ed. Pro Humanitas București
5. Popescu Neveanu P, Dicționar de psihologie, Ed. Albatros București.

Mediul înconjurător, între necesitate și poluare

*Prof. Oteșanu Ioana
Școala Gimnazială Nr.13, Râmnicu Vâlcea*

Ce poate fi mai frumos decât să ai în jurul tău un mediu sănătos? Ce poate fi mai important decât să trăiești într-o societate care protejează natura și resursele ei?

Prin *mediu înconjurător* sau *mediu ambiant* se înțelege ansamblul de elemente și fenomene naturale și artificiale de la exteriorul Terrei, care condiționează viața în general și pe cea a omului în special. Sensul dat acestei noțiuni în cadrul Uniunii Europene este cel al unui ansamblu de elemente care, în complexitatea relațiilor lor, constituie cadrul, mijlocul și condițiile de viață ale omului, cele care sunt ori cele care nu sunt resimțite. O altă definiție o găsim în Legea protecției mediului, în care mediul înconjurător este ansamblul de condiții și elemente naturale ale Terrei: aerul, apa, solul și subsolul, toate straturile atmosferei, toate materiile organice și anorganice, precum și ființele vii, sistemele naturale în interacțiune, cuprinzând elementele enumerate anterior, inclusiv, valorile materiale și spirituale.

Mediul înconjurător ne asigură condițiile necesare vieții, însă depinde de noi dacă dorim să folosim aceste elemente esențiale cât mai util sau dacă vrem să ocolim acest aspect al vieții noastre. Poluarea planetei se agravează pe zi ce trece și se pare că populația nu acordă interes acestui proces nociv. Convingerea că această problemă este doar a specialiștilor și a forurilor internaționale, este tot atât

de eronată, pe cât este și de gravă. Ocrotirea planetei este o problemă mondială, și, tocmai de aceea, fiecare om trebuie să-și asume această responsabilitate.

Realitățile zilelor noastre arată că trăim în perioada celor mai mari descoperiri și transformări ale civilizației omenești, dar și a celor mai complexe și, uneori, cu nebănuite efecte asupra vieții.

Protecția mediului înconjurător a apărut ca problemă a menirii numai în zilele noastre, respectiv atunci când omul a cucerit întreg spațiul Terrei, prielnic vieții. Acum, bogățiile naturale și resursele de energie au fost afectate în așa mare măsură, încât se întrevedea epuizarea rapidă a unora dintre ele, iar unele condiții esențiale existenței umane, ca apa și aerul, dau semne de otrăvire. Se deduce astfel posibilitatea ca viitorul planetei și a omenirii să fie pusă sub semnul întrebării, dacă, bineînțeles, nu se iau măsuri energice de protecție a planetei.

Privită istoric, poluarea mediului a apărut odată cu omul, dar s-a dezvoltat și s-a diversificat pe măsura evoluției societății umane, ajungând astăzi una dintre importantele preocupări ale specialiștilor din diferite domenii ale științei și tehnicii, ale statelor și guvernelor, ale întregii populații a Pământului. Aceasta, pentru că primejdia reprezentată de poluare a crescut și crește neîncetat, impunând măsuri urgente pe plan național și internațional, în spiritul ideilor pentru combaterea poluării.

Poluarea mediului privită îndeosebi prin prisma efectelor nocive asupra sănătății a îmbrăcat de-a lungul timpului mai multe aspecte concretizate în diferite tipuri de poluare și anume:

a) *Poluarea biologică*, cea mai veche și mai bine cunoscută dintre formele de poluare, este produsă prin eliminarea și răspândirea în mediul înconjurător a germenilor microbieni producători de boli. Astfel, poluarea bacteriană însoțește deopotrivă omul, oriunde s-ar găsi și indiferent pe ce treaptă de civilizație s-ar afla, fie la triburile nomade, fie la societățile cele mai evolute. Pericolul principal reprezentat de poluarea biologică constă în declanșarea de epidemii, care fac numeroase victime. Totuși, putem afirma că, datorită măsurilor luate în prezent, poluarea biologică – bacteriologică, virusologică și parazitologică, are o frecvență foarte redusă.

b) *Poluarea chimică* constă în eliminarea și răspândirea în mediul înconjurător a diverselor substanțe chimice. Poluarea chimică devine din ce în ce mai evidentă, atât prin creșterea nivelului de poluare, cât mai ales prin diversificarea ei. Pericolul

principal al poluării chimice îl reprezintă potențialul toxic ridicat al acestor substanțe.

c) *Poluarea fizică* este cea mai recentă și cuprinde, în primul rând, poluarea radioactivă ca urmare a extinderii folosirii izotopilor radioactivi în știință, industrie, agricultură, zootehnie, medicină etc.. Pericolul deosebit al substanțelor radioactive în mediu și în potențialul lor nociv chiar la concentrații foarte reduse. Poluării radioactive i se adaugă poluarea sonoră, tot ca o componentă a poluării fizice. Zgomotul, ca și vibrațiile și ultrasunetele sunt frecvent prezente în mediul de muncă și de viață al omului modern, iar intensitățile poluării sonore sunt în continuă creștere. Supraaglomerarea și traficul, doi mari poluanți fonici, au consecințe serioase asupra echilibrului psihosomatic al individului. Un număr tot mai mare de persoane din orașele aglomerate recurge la specialiștii psihiatri pentru a găsi un remediu pentru starea lor proastă (anxietate, palpitații, amnezii neașteptate, lipsa puterii de concentrare, dureri de cap). În sfârșit nu putem trece cu vederea poluarea termică, poate cea mai recentă formă de poluare fizică cu influențe puternice asupra mediului înconjurător, în special asupra apei și aerului, și, indirect, asupra sănătății populației. Marea varietate a poluării fizice, ca și timpul relativ scurt de la punerea ei în evidență, o face mai puțin bine cunoscută decât pe cea biologică și chimică, necesitând eforturi deosebite de investigare și cercetare pentru a putea fi stăpânită în viitorul nu prea îndepărtat.

Însă cele mai des întâlnite forme de poluare sunt: poluarea apei, poluarea solului, poluarea aerului (atmosferică). Aceste elemente de bază ale vieții omenești se pare că sunt și cele mai afectate de acțiunile iresponsabile ale ființei omenești.

Solul, ca și aerul și apa este un factor de mediu cu influență deosebită asupra sănătății. De calitate solului depinde formarea și protecția surselor de apă, atât a celei de suprafață cât mai ales a celei subterane. Poluarea solului este considerată ca o consecință a unor obiceiuri neigienice sau practici necorespunzătoare, datorată îndepărtării și depozitării la întâmplare a reziduurilor rezultate din activitatea omului, a deșeurilor industriale sau utilizării necorespunzătoare a unor substanțe chimice în practica agricolă.

Apa este un factor de mediu indispensabil vieții. Ea îndeplinește în organism multiple funcții, fără apă toate reacțiile biologice devenind imposibile. Lipsa de apă sau consumul de apă poluată are multiple consecințe negative asupra omului și sănătății sale.

Aerul formează învelișul gazos al Pământului, reprezentând și el un element indispensabil vieții. Poluarea aerului constă din modificarea compoziției sale normale (78% N, 21% O₂, 0.03 CO₂, 0.01% ozonul și alte gaze, vapori de apă, pulberi) în mod deosebit prin pătrunderea în atmosfera a unor elemente străine și cu efecte nocive.

Mediul înconjurător determina evoluția și starea de sănătate a omului. În contextul schimbărilor majore induse mediului de către factori entropici traiul și chiar evoluția speciei umane va suferi urmări majore ale neglijenței și incapacității de a-și planifica acțiunile în funcție de necesitățile spațiului în care trăiește.

Populația țărilor în curs de dezvoltare se confruntă cu o poluare crescândă a spațiilor de locuit ca și a spațiilor publice, cu agenți precum oxid de sulf, oxid azotic ori compuși ai arsenicului, datorită expunerii și vecinătății cu spațiile destinate arderii biomasei, a cărbunelui sau lemnului drept combustibil. Poluarea locuințelor este dăunătoare în special femeilor și copiilor, care petrec mai mult timp în casă, generând boli grave ale aparatului cardiac și respirator.

Trebuie, deci să dăm importanța cuvenită acțiunilor noastre, și să punem siguranța planetei deasupra intereselor noastre viagere, pentru a încerca să reparăm măcar în ceasul al XII-lea răul deja făcut...

Bibliografie

1. Bran F., 1996 – *Poluarea, protecția și legislația de mediu*, Ed. A.S.E., București
2. Brown L., 1996 – *Probleme globale ale omenirii. Starea lumii*, Ed. Tehnică, București
3. Dan F., Dan Carmen-Eva, 2002 – *Combustibili, poluare, mediu*, Ed. Dacia, Cluj- Napoca
4. Preti, L., 1991 – *Planeta Terra în pericol*, Ed. Tehnică, București
5. Roberts N., 2002 – *Schimbările majore ale mediului*, Ed. Educațional, București
6. Rojanschi V., Bran F., Diaconu Gh., 1997 – *Urgențe și riscuri de mediu*, Ed. Economică, București
7. Vișan Sanda, Angelescu Anca, Alpopi Cristina, 2000 – *Mediul înconjurător poluare și protecție*, Ed. Economică, București
8. ****Creează-ți mediul!*, Ghid metodologic pentru personalul didactic, Fundația Concept, București, 2004

*P*articularitățile dezvoltării calităților motrice la copii

Prof. Orza Elena Luminița

Liceul Tehnologic Brătianu-Drăgășani

Prof. Orza Olimpiu Cristian

Liceul Tehnologic Brătianu-Drăgășani

Abstract: Într-o lecție de educație fizică ori de câte ori nu avem temă de educare și dezvoltare a calităților motrice, prin modul în care dozăm efortul ca volum, intensitate, complexitate putem acționa asupra educării calităților motrice și prin utilizarea anumitor deprinderi motrice insistând pe dominanta specifică calității motrice respectivă.

Cuvinte cheie : exerciții, lecție, calități motrice

Atletismul ca sport de bază pentru practicarea tuturor celorlalte ramuri de sport creează celui care îl practică deprinderi și calități motrice, calități morale și de voință necesare atât în viața de zi cu zi ,cât și în practicarea sportului de performanță ;de aceea se impune a fi răspândit la întreaga masă de tineri de vârstă școlară mică și mijlocie.

Exercițiile și probele atletice recomandate copiilor sunt atât de naturale și ușor de executat, încât ele pot fi practicate de la o vârstă cât mai mică, motiv pentru care nu lipsesc din programa școlară.

După cum este cunoscut, procesul de învățare este un proces complex la realizarea căruia concură mai mulți factori prin multiple și diferite forme.

În cadrul acestora un loc important îl ocupă lecția .De modul în care aceasta este concepută ,pregătită și realizată vor depinde ,în bună măsură ,rezultatele muncii profesorului .Paralel și în mod continuu cadrele didactice vor acorda o deosebită atenție împlinirii metodelor și mijloacelor de instruire cu cele de educație realizând , în final un model de absolvent al unui ciclu de învățământ conform cerințelor dinainte stabilite.

Într-o lecție de educație fizică ori de câte ori nu avem temă de educare și dezvoltare a calităților motrice, prin modul în care dozăm efortul ca volum, intensitate, complexitate putem acționa asupra educării calităților motrice și prin utilizarea anumitor

deprinderi motrice insistând pe dominantă specifică calității motrice respectivă.

Calitățile motrice sunt însușiri ale organismului care oferă individului posibilitatea executării diferitelor acte motrice, legate atât de activitatea sa zilnică, cât și de cea sportivă. În procesul de învățământ un loc important în cadrul preocupărilor profesorului de specialitate îl ocupă găsirea și utilizarea în pregătire a celor mai eficiente metode și mijloace care să asigure dezvoltarea acestor calități.

În activitatea de dezvoltare permanentă a acestora profesorul de educație fizică trebuie să stabilească anumite priorități în educarea calităților.

Se recomandă ca programarea dezvoltării lor să se facă cu pondere diferită în funcție de conținutul lecțiilor, materialele sportive existente, condițiile de anotimp, fondul motric al elevilor într-o anumită etapă.

Perfecționarea calităților motrice reprezintă unul din principalele obiective ale procesului de pregătire a tineretului școlar realizată concomitent cu formarea priceperilor și deprinderilor motrice.

Calitățile motrice sunt însușiri ale organismului concretizate în capacitatea de efectuare a acțiunilor de mișcare cu anumiți indici de viteză, forță, rezistență și îndemănare.

Calitățile motrice au un caracter nativ al cărui nivel de manifestare inițială depinde de fondul genetic ereditar. Dezvoltarea lor ulterioară ca de altfel și formarea deprinderilor motrice, se realizează odată cu evoluția procesului de creștere și dezvoltare, ele fiind influențate de specificul activităților desfășurate, condițiile de viață, ereditatea, mediul geografic și climateric și activitățile desfășurate în mediul școlar.

În literatura de specialitate precum și în limbajul specialiștilor se folosesc mai mulți termeni precum: calități fizice, calități motrice, calități biomotrice, calități ale activității motrice, funcții motrice de bază, etc

În cadrul procesului instructiv educativ, dezvoltarea calităților motrice trebuie să ocupe un loc prioritar deoarece:

- calitățile motrice condiționează și determină în mare măsură formarea și în special consolidarea deprinderilor motrice;
- dezvoltarea calităților motrice favorizează creșterea capacității de efort a organismului;
- dezvoltarea calităților motrice se poate

realiza și în condiții materiale simple;

- dezvoltarea calităților motrice se poate face și în cadrul activității independente a elevilor.

I. Clasificarea calităților motrice:

I. a . Calități motrice de bază:

- Viteza
- Îndemănarea
- Rezistența
- Forța

I. b . Calități motrice: - condiționale: Viteza, Forța, Rezistența

- coordinative: Îndemănarea
- intermediare: Mobilitatea și Suplețea

I. c. Calități motrice utilitar aplicative: a) (nespecifice)

- Mersul
- Alergările
- Săriturile
- Aruncările

I. d. Calități motrice utilitar aplicative:

b) (specifice)

- Echilibrul
- Târârea
- Cățărarea și escaladarea
- Ridicarea și transportarea de greutate
- Tracțiuni și împingeri

II. Locul calităților motrice în lecția de educație fizică:

Alături de deprinderile motrice, calitățile motrice sunt obiective primordiale ale conținutului lecției de educație fizică. Indiferent de condiții materiale (sală, aparaturi, materiale) sau atmosferice (ploaie, zăpadă, ceață, frig), educarea calităților motrice este primordială, esențială.

Este indicat ca în lecția de educație fizică, calitățile motrice să nu fie așezate la întâmplare. Locul acțiunilor pentru dezvoltarea calităților motrice în lecția de educație fizică trebuie stabilit în funcție de natura efortului respectiv pentru a putea asigura un volum sau o intensitate optimă și asigurarea revenirii organismului.

Dezvoltarea vitezei și îndemănării se va plasa după veriga a III-a a lecției (influențarea selectivă a aparatului locomotor), iar forța și rezistența se vor situa înaintea verigii de revenire a organismului după efort.

Privind vârsta optimă de influențare

favorabilă a dezvoltării calităților motrice menționăm că viteza poate fi dezvoltată cu rezultate foarte bune la vârsta 10-12 ani dar activitatea de educare a vitezei sub diferitele ei forme poate începe la 5-6 ani. Îndemânarea se dezvoltă bine între aceeași limită de vârstă ca și viteza. Forța și rezistența, calități motrice mai ușor perfectibile se pot educa sistematic de la 9-10 ani având o evoluție ascendentă și posibilitate maximă de perfecționare.

III. În planificarea dezvoltării calității motrice trebuie să ținem cont de:

- necesitatea acționării continue asupra dezvoltării calităților motrice pe durata întregului an școlar și în mod prioritar în anumite perioade
- îndemânarea este calitatea motrică asupra căreia se poate acționa în amândouă semestrele
- forța, viteza și rezistența vor fi dezvoltate prioritar în anumite etape ale anului fără a fi neglijate nici celelalte calități.

Iar pentru dezvoltarea mobilității este indicat să se lucreze pe tot parcursul lecției chiar și în veriga a-III-a sub forma exercițiilor de stretching sau exerciții articulare cu și fără rezistență, efectuată individual și cu partener.

Bibliografie

1. ARDELEANU TIBERIU
-Particularitățile dezvoltării calităților motrice în atletism, editat de I.E.F.S. , București, 1982.
2. ALEXE NICU-Rezistența în sport, editura Sport-Turism, București, 1983.
3. Sportul de performanță, buletin informativ editat de C.N.E.F.S. , București, 1986.

Valente instructiv-educative ale jocului didactic în dezvoltarea vorbirii la ciclul preșcolar

Popescu Claudia

Grădinița cu Program Prelungit Nord 2, Râmnicu Vâlcea

În învățământul preșcolar, prin activitățile de educare a limbajului urmărim formarea la copii a deprinderilor de exprimare corectă, stimularea vorbirii corecte și expresive, prevenirea și corectarea deficiențelor de vorbire, îmbogățirea și activizarea vocabularului copiilor, trecerea de la limbajul concret, intuitiv, spre limbajul contextual pe măsură ce copilul depășește limitele experienței senzoriale, dezvoltarea creativității verbale la copii, a fluenței și originalității în gândire și vorbire, stimularea imaginației preșcolarului.

Activitățile de educare a limbajului fac posibilă cultivarea limbajului oral, accentul punându-se pe comunicare, pe dialogul liber, pe formarea deprinderii de exprimare ordonată a gândirii și de însușire a structurii gramaticale. Asigurarea capacității copiilor de a folosi corect limbajul le dă posibilitatea de a se adapta cu ușurință la sarcinile complexe ale învățării în clasa întâi.

Știm că, față de școală unde învățarea este forma dominantă, în grădinița aceasta este înlocuită cu jocul. Acesta este baza conceperii întregii activități instructiv-educative. Jocul este conceput ca mijloc de instruire și educație a copiilor, ca procedeu metodic de realizare a sarcinilor concrete pe care și le propune procesul de învățământ și ca formă de organizare a activității de cunoaștere și de dezvoltare a capacităților psiho-fizice pe toate planurile. Particularitățile de dezvoltare ale preșcolarilor fac ca prin joc ei să învețe fără a se simți constrânși, obligați, nefiind conștienți că fac acest lucru.

Jocul didactic oferă posibilitatea copiilor de a-și forma noțiuni noi, de a-și însuși treptat formele structurii gramaticale, contribuind la ridicarea nivelului calitativ al comunicării verbale. Ei pot fi influențați mai ușor în tehnica analizei și sintezei fonetice, fiind nevoiți să găsească metode și procedee

adecvate vârstei lor care îi determină să opereze conștient cu materialul verbal însușit. Metoda de bază rămâne exercițiul-joc, care oferă posibilitatea copiilor de a-și afirma priceperile. Copiii desfășoară o activitate serioasă dar în același timp distractivă, activă, deconectată, participând activ.

În procesul instructiv-educativ, prin intermediul limbajului se realizează transmiterea cunoștințelor; deci, limbajul poate fi privit din două puncte de vedere : pe de o parte, ca mijloc de comunicare și, pe de altă parte, ca mijloc de cunoaștere.

Programa activităților instructiv-educative în grădiniță stabilește principalele obiective privind dezvoltarea vorbirii preșcolărilor, corelate cu mijloacele de realizare a acestora. Pe primul loc se află dezvoltarea auzului fonetic, vizând perceperea și promovarea corectă a vocalelor și consoanelor, a silabelor, a diftongilor și a grupurilor de sunete, precum și deprinderea de a le intona corect și de a face pauzele necesare în timpul vorbirii. ²³Paralel cu însușirea limbii române se pune accent pe corectarea defectelor de vorbire, specifice vârstei precum și ale unor copii ce prezintă dificultăți de pronunție mai accentuată.

Îmbogățirea, precizarea, fixarea și activizarea vocabularului se face concomitent cu însușirea noilor cunoștințe și cu fixarea acestora la nivelul fiecărei grupe. Accentul se pune pe folosirea unui material intuitiv adecvat și accesibil preșcolărilor.

Preșcolăritatea este etapa descoperirii realității umane, dar și a autodescoperirii. Jocul, principala sa activitate evoluează de la jocul singur la jocul colectiv. Copilul se identifică cu grupul din care face parte, își însușește regulile necesare conviețuirii în colectivitate, vrea să știe relațiile dintre fenomene, raporturile de cauzalitate, dependență, de condiționare dintre ele.

Jocul este un minunat mijloc de cunoaștere și autocunoaștere, de exersare a unor capacități, de socializare primară, de antrenare a capacităților cognitive și de exteriorizare a emoțiilor și sentimentelor. Deși este și un mijloc de relaxare și distracție, jocul are importante funcții instructiv-educative.

Jocul didactic în educarea limbajului definește această activitate ca fiind unul dintre cele mai eficiente mijloace pentru dezvoltarea vorbirii

²³ Gherghina, D-tru (coord.), 2007, *Metodica activităților instructive-educative în învățământul preprimar*, Craiova, Ed. Didactica Nova, pag.76

și a gândirii logice a preșcolărilor. Eficiența jocului didactic față de celelalte activități obligatorii constă în faptul că la desfășurarea lui participă toți copiii, ei depunând eforturi de gândire și exprimare dar fără a conștientiza aceasta, considerând că se joacă.

Printr-o alegere judicioasă, procesul asimilării și al adâncirii cunoștințelor este adaptat la cerințele și specificul vârstei preșcolare. Jocul didactic ca mijloc de bază în dezvoltarea vorbirii, realizează una dintre cele mai importante cerințe ale educației preșcolare. Jocul este o activitate de tip fundamental, cu rol hotărâtor în evoluția copilului, constând în reflectarea și reproducerea vieții reale într-o modalitate proprie copilului, rezultat al interferenței dintre factorii bio-psiho-sociali.

Bibliografie

1. Gherghina, D-tru (coord.), *Metodica activităților instructive-educative în învățământul preprimar*, Craiova, 2007, Ed. Didactica Nova
2. Golu, Pantelimon, Zlate, Mielu, Verza, Emil, *Psihologia copilului, Manual pentru clasa a XI-a, școli normale*, E.D.P., București, 1993

Interdisciplinaritatea -bază a procesului de predare - învățare

Prof. Giuran Adriana Mirela
Liceul Tehnologic „Căpitan Nicolae Pleșoianu”
Râmnicu Vâlcea

Despre dăruirea, implicarea și dragostea pentru arta învățării, E. Longinescu spunea atât de frumos „Toată taina unei lecții bune stă în căldura sufletului. Trebuie să zâmbie sufletul dascălului ca să răsună strunele din sufletul școlarului “

Mă întreb frecvent cum aș putea să încep fiecare zi de școală altfel decât pe cea precedentă? Desigur nu pot găsi soluții pentru fiecare zi și pentru fiecare elev, dar pot încerca.

Abordarea interdisciplinară a conținuturilor educaționale este astăzi o provocare și în același timp o

cerință pentru cadrele didactice și pentru toate etapele de școlarizare. Mult discutată, interdisciplinaritatea are în contextul educațional actual, mari șanse de abordare, odată cu asimilarea în practica școlară a noilor principii educaționale propuse prin reforma învățământului. Atât reforma de structură și conținut, cât și cea de orientare, susțin interdisciplinaritatea ca principiu de bază în organizarea și desfășurarea procesului educațional.

Curriculumul Național pentru învățământul obligatoriu, se bazează pe următoarele principia, privind predarea și învățarea:

- respectarea particularităților de vârstă și individuale — reper fundamental în construirea situațiilor de predare-învățare;
- diversificarea și flexibilizarea situațiilor de predare — învățare prin utilizarea de metode și procedee diverse, interactive care să motiveze, să stimuleze elevul, să antreneze inițiativa, imaginația, creativitatea, dorința de a învăța;
- centrarea pe obiective care urmăresc formarea de capacități, competențe, atitudini;
- centrarea pe elev în proiectarea activităților de învățare.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o metodă, o strategie modernă, iar conceptul de activitate integrată se referă la o activitate în care se abordează metoda în predarea – învățarea cunoștințelor. Această manieră de organizare a conținuturilor învățământului este oarecum similară cu interdisciplinaritatea, în sensul că obiectul de învățământ are ca referință nu numai o disciplină științifică, ci o tematică unitară, comună mai multor discipline.

Predarea integrată a cunoștințelor nu poate fi definită ușor și nici suficient de riguros în același timp. Aceasta datorită faptului că este o noțiune dinamică care suferă mereu modificări.

Predarea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a științei cu societatea, cultura, tehnologia.

În învățământul modern este tot mai evidentă necesitatea instruirii integrate. Particularități ale învățării integrate:

- interacțiunea obiectelor de studiu;
- centrarea pe activități integrate de tipul proiectelor;
- relații între concepte din domenii diferite;

- corelarea rezultatelor învățării cu situațiile din viața cotidiană;
- rezolvarea de „probleme” – cea mai importantă forță motrice a integrării, relevanță practică;

Cei 4 piloni ai învățării integrate sunt: *a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să muncești împreună cu ceilalți, a învăța să fii.*

Dintre strategiile didactice utilizate în abordarea interdisciplinară care favorizează învățarea integrată, amintim: învățarea bazată pe proiect, predarea în echipă formată din mai multe cadre didactice, învățarea prin cooperare, învățarea activă, implicarea comunității, aplicații ale inteligențelor multiple, etc.

Integrarea conținuturilor disciplinelor de studiu, precum și a ariilor curriculare este considerată astăzi principala provocare în domeniul proiectării programelor școlare.

Predarea interdisciplinară pune accentul simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării elevului: emoțională, intelectuală, socială, fizică și estetică. Interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică și progresivă a unei culturi comunicative necesare elevului în învățare, pentru interrelaționarea cu semenii, în vederea parcurgerii etapelor specifice învățării permanente.

Bibliografie

1. Manolescu, Marin, Potolea Dan, Teoria curriculumului, MEN, 2006
2. Ionescu, Miron; Radu, Ion, Didactică modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1995
3. Cucos, Constantin, Pedagogie, Polirom, Iași, 2002
4. Crișan, Al. (coord.), Curriculum școlar. Ghid metodologic, București, M.E.I.-I.S.E., 1996,
5. Ciolan, Lucian, Învățarea integrată, Editura Polirom, Iași, 2008

Aspecte ale aplicării interdisciplinarității în predarea - învățarea fizicii

Prof. Văduva Daniela
Liceul „Preda Buzescu” Berbești, județul Vâlcea

Interdisciplinaritatea apare ca necesitate a depășirii limitelor creatoare de cunoștere, care a pus granițe artificiale între diferite domenii ale ei.

Argumentul care pledează pentru interdisciplinaritate constă în aceea că oferă o imagine integrată a lucrurilor care sunt analizate separat. Educația intelectuală, care vizează formarea și dezvoltarea capacităților cognitive, dobândirea unor deprinderi de studiu eficiente, formarea unor interese de cunoaștere și a unei imagini despre sine și despre realitatea înconjurătoare. Interdisciplinaritatea contribuie la reducerea diferențelor dintre discipline prin construirea unor punți de legătură, a unor conexiuni, realizează acțiunea deschisă dintre competențe sau conținuturi interdependente din doua sau mai multe discipline, ce implică depășirea granițelor dintre discipline și cooperarea dintre acestea. Acestea pun în evidență corelații și interacțiuni imposibil de evidențiat disciplinar.

O modalitate de a crește motivația elevilor pentru studiul Fizicii, este predarea interdisciplinară, care se bazează pe experiența de viață a elevilor, pe realitatea înconjurătoare, atunci când prezintă fenomene, legi sau introduce concepte noi. Acest mod de abordare contribuie la formarea și dezvoltarea unor competențe generale de natură interdisciplinară. Interdisciplinaritatea între fizică, matematică, biologie, chimie și geografie se realizează și în planul strategiilor didactice, atât ca forme de organizare a lecției, ca metode folosite în transmiterea cunoștințelor, cât și ca metode de verificare și evaluare.

Un alt plus adus de interdisciplinaritate este centrarea procesului de învățare pe elev. Se oferă câmp liber de acțiune metodelor activ-participative, care contribuie la formarea competențelor relevante pentru dezvoltarea individuală, diferențiată, asigurând

învățarea temeinică, de durată, ancorată în realitatea înconjurătoare. Astfel, aceasta justifică abordarea învățării prin investigație și pe unități tematice comune mai multor discipline. Chiar dacă acest mod de lucru prezintă oarecare incoerență disciplinară, el poate conduce în schimb la îndeplinirea unor obiective de învățare de nivel înalt: rezolvarea de probleme, luarea de decizii, a învăța să înveți. Acestea asigură transferul competențelor dintr-o disciplină în alta și, mai important, pregătesc elevul pentru viață și muncă. Abordarea interdisciplinară a fizicii prezintă următoarele avantaje:

- Permite elevului să acumuleze informații despre obiecte, procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- Clarifică mai bine o temă, făcând apel la mai multe discipline;
- Creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- Permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;
- Constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare.

Fizica, știință a naturii, folosește aparatul matematic atât în enunțuri cât și în elaborarea și rezolvarea problemelor. Relația fizicii cu matematica este complexă. Matematica este prezentă cu suport algebric în orice enunț al unei legi sau al unui postulat, oferă geometrie plană sau în spațiu pentru mecanică, optică și, între toate acestea, matematicile superioare reprezintă fundamentul fizicii teoretice, a fizicii plasmei și al altor ramuri ale fizicii care sunt tratate la nivel de învățământ superior. Legătura foarte strânsă dintre matematică și fizică este redată prin evoluția mecanicii relativiste și a electrodinamicii cuantice, care a culminat cu elaborarea teoriei relativității restrânse de către Albert Einstein. Electrizarea corpurilor se explică electronic apelându-se la structura atomilor.

Conductoarele sau izolatoarele au sau nu aceste proprietăți datorită structurii lor chimice. Noțiunile de câmp aduc în discuție proprietăți speciale ale materiei. Studiul producerii curentului electric începe cu elementele galvanice, a căror funcționare are explicații chimice. Efectele curentului electric se explică tot pe baza proprietăților chimice și au aplicații în domeniul chimiei și industriei chimice. Aproape că nu există lecție de fizică unde să nu utilizăm cunoștințele dobândite la lecțiile de chimie

și invers.

La disciplina geografie, fizica aduce explicații pentru mișcări ale aerului, marea și diverse tipuri de energii. Optica, electromagnetismul, mecanica newtoniană sau termodinamica explică și guvernează procesele fiziologice din biologie. Biologia oferă baze ale evoluției, modele de populație și principii de determinare (cauză-efect).

De exemplu, pentru a explica percepția sunetelor este necesar să apelăm la cunoștințe de biologie și fizică. Alcătuirea urechii (sunt necesare cunoștințe de biologie). Urechea este formată din urechea externă (pavilionul urechii, canalul auditiv și timpanul), urechea medie (trei oscioare - ciocănelul, nicovala și scărița), urechea internă (canale semicirculare care conțin peri senzitivi, melcul care are peste 30 000 celule nervoase) și nervul auditiv. Sursele sonore exterioare emit unde sonore care fac să vibreze timpanul cu o frecvență egală cu a sursei sonore. Pavilionul urechii va avea rolul de cornet acustic, reflectând sunetele spre timpan. Timpanul este o membrană elastică. Acesta vibrează datorită semnalelor sonore care ajung la el și transmite vibrațiile celor trei oscioare prin intermediul ciocănelului. Scărița se comportă ca un piston care împinge lichidul din melc înainte și înapoi. Celulele nervoase care se găsesc în melc, transformă vibrațiile în semnale nervoase care prin intermediul nervului auditiv ajung la creier și astfel apare senzația de sunet.

Având în vedere cele arătate mai sus, consider că interdisciplinaritatea constituie un principiu ce trebuie aplicat, o modalitate de gândire și acțiune, ce decurge din evoluția științei și a vieții economico-sociale. În concluzie, interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică și progresivă a unei culturi comunicative necesare elevului pentru învățarea permanentă, esențiale în formarea viitorului adult.

Bibliografie

1. Ionescu Miron, Radu Ioan, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;
2. Constantin Cucos, Pedagogie, Editura polirom, Iași, 1998;
3. Nicola Ioan, Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994;
4. Văideanu George, Interdisciplinaritate, U.N.E.S.C.O., 1975.

Mama, ființa cea mai dragă!

Prof. inv. primar. Fulga Elena

Liceul Tehnologic Justinian Marina, Băile Olănești

Elevii clasei I

**Un coș cu flori să facem
Bogat ca-n primăveri,
Să-l umplem cu iubire,
Cu drăgălașe flori.
Să-l ducem scumpei mame,
În dar de ziua ei
Și să-i cântăm un cântec,
Compus în cinstea ei!**

„Nu cărțile cresc oameni, ci mamele.”

August Strindberg

Este primăvara!

Soarele încălzește mai puternic pământul .
Intreaga natura s-a înveșmântat în haine de sărbătoare.
Primăvara, anotimp al vieții, atunci când natura revine la viață , când totul se îmbracă în culoare și păsările își cântă trilurile aducătoare de pace. Acest anotimp aduce cu sine multe sărbători mult așteptate de noi toți: 1 Martie, 8 Martie, Floriile, Paștele.

Elevii clasei pregătitoare, în cadrul Proiectul tematic “Mama , ființa cea mai dragă” care s-a desfășurat pe parcursul unei săptămâni, au confecționat daruri pentru mame, cu ocazia zilei de 8 Martie.

Copiii și-au propus să sărbătorească cum se cuvine această zi minunată..Scolarii au șansa, prin intermediul acestui proiect tematic, să afle

mai multe lucruri despre mame. Pentru a simți intensitatea sentimentelor generate de aceste sărbători de primăvară , copiii trebuie să cunoască câteva modalități de exprimare a acestora, iar dacă le cunosc, trebuie să le și folosească .

In cadrul acestui proiect, ei au confecționat buchețele cu flori, borcanul cu dulceața de suflet, felicitări si diplome de merit pentru mămici..

**CONFECTIONAREA FELICITARILOR
DIN DIVERSE MATERIALE DE LUCRU:
CARTON, HÂRTIE,**

Profesorul de religie - de la „asimilare” (acomodare) la „propagare” (propovăduire)

Prof. Rada Claudiu-Ion
Școala Gimnazială sat Gura Văii

„Iată Eu vă trimit pe voi ca pe niște oi în mijlocul lupilor; fiți dar înțelepți ca șerpii și nevinovați ca porumbii.” (Evanghelia după Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan cap10, versetul 16)

Lumea contemporană și cu atât mai mult universul educațional cunoaște o schimbare a modului în care se raportează la valorile care stau la baza societăților moderne. Aria tehnologiilor informaționale, rapiditatea prin care informațiile sunt transmise, dar și conținutul acestora, imprimă în conștiința omului modern și implicit a tinerilor un mod simplist de a se raporta la unele valori substanțiale precum relația omului cu „divinitatea”, plăcându-i acest termen evaziv mai mult decât numele lui Dumnezeu.

Școala nu scapă nici ea de această sită inegală, însă vocația, viziunea și folosirea inteligentă și înțeleaptă a mijloacelor lumii moderne poate face diferența între o lume informată și o lume educată potrivit unor valori perene, bineînțeles și spirituale.

Un loc aparte în câmpul educațional îl reprezintă educația religioasă și oamenii care predau această disciplină.

Meseria de profesor în societatea contemporană este una solicitantă, cu un statut mediu, fără a conferi putere sau influență. În această accepțiune profesorul devine un emițător de informații, cunoștințe ori deprinderi, distanțându-se rece de grupurile de elevi prin care interacționează.

Aici ar putea fi circumscris profesional și cadrul didactic de religie, însă.....el, potrivit vocației pentru care a fost chemat, trece dincolo de accepțiunea curentă a meseriei de profesor. Nu anulează nicidecum competența profesională de care trebuie să dea dovadă, capacitatea de a întreține raporturi satisfăcătoare cu eșaloanele superioare, ori competența de a dezvolta bune relații cu beneficiarii educației, dar transbordează aceste roluri în plan

spiritual, încearcă să deschidă ochii minții elevilor spre a pătrunde realitatea ce nu este ușor de observat cu mintea omenească, deoarece trebuie o să se producă o deschidere a sufletului copilului sau a tânărului spre Dumnezeu.

Nu încercăm aici o istoricizare a parcursului religiei în școala postdecembristă după 1989, parcursul greoi, acceptarea ori excluderea, pașii ezitanți sau acuza îndochinării, vrem doar să remarcăm pericolul „asimilării” disciplinei și implicit a profesorului de religie la curentul de disipare sau aplatizare al fondului spiritual al religiei în școală.

Biserica ca instituție divino-umană, prin școlile ei, simte și impulsionează un candidat cu vocație să iasă în lume, în arena educației pentru a vesti o altfel de învățătură (a iubirii, adevărului, binelui, frumosului, a sufletului curat), însă nu poate sta alături de profesor în cancelarie ori în fața elevilor.

Societatea modernă, de asemenea, oferă o oglindă distorsionată asupra religiozității oamenilor, se poziționează mai mult contra decât pro, cere dovezi de religiozitate pentru a admite ora de religie (vezi Cererile pentru ora de religie), iar profesorul de religie trebuie cu înțelepciune și blândețe, după exemplul Învățătorului său Suprem- Iisus Hristos – să aplice moduri inteligente, strategice și iubitoare pentru a nu sminti actorii educaționali.

O întrebare care se pune- prinde religia la elevi? Bineînțeles rolul familiei, al școlii, al Bisericii și în general al societății pot da un răspuns, însă profesorul de religie prin vocația, iubirea, blândețea, delicatețea și multe alte însușiri esențiale ori împrapuate de-a lungul experienței sale poate face diferența.

Acomodarea profesorului de religie sau asimilarea se poate referi la tot ceea ce ține de pregătirea sa în instituțiile școlare, specializarea, acomodarea cu universul procesului instructiv-educativ, inerția sistemului de învățământ, predarea scolastică, confortul catedrei, discursul amorf, disiparea în universul cancelariei, relaționarea pur somatică cu ceilalți colegi, iată câteva direcții care pot deturna sensul în școală a profesorului de religie, ucenic al lui Hristos. Pericolul din această cauzalitate este plictisul, progresul liniar, blazarea, spiritul de turmă, recunoașterea elevilor ca simple „numere matricole”.

Pentru a ocoli aceste pericole de asimilare (acomodare), care în sine nu sunt profund negative, profesorul de religie trebuie să aibă energia de propagare a mesajului hristic, de propovăduire

Profesorul - manager al clasei de elevi

înțeleaptă a credinței, îi trebuie vocație, talent, implicare, ucenicie veridică în fața lui Iisus, empatie, proacțiune, voluntariat, folosirea inteligentă a univenerului tehnologiei informaționale, fapte concrete, filantropie, relaționare spirituală cu ceilalți colegi și cu elevii, totul pentru a deveni o făclă de lumină, cu sens educațional-spiritual.

Efectele nu vor aștepta să apară, iar ele nu vor fi de ordin cantitativ, ci calitativ, vor produce bucurie, impuls sufletesc, autodepășire, creând astfel din elevi „ucenici ai lui Hristos”, oameni cu o cultură generală în domeniul religiei, și nu numai, oameni implicați, iubitori, înțelepți, persoane responsabile în societatea modernă, un petec de echilibru în lumea aceasta prea grăbită, prin conexiuni unii cu ceilalți, spre a deveni rețele prin care curge iubirea pentru Dumnezeu și oameni.

Prin urmare, pentru buna reușită a demersului educației religioase în universul educațional este nevoie ca profesorul de religie, factor important al acesteia, să treacă de la transmitere la influențare decisivă a personalității elevilor, păstrând libertatea acestora, conlucrând cu ea, stimulându-o, coordonându-o prin iubire, înțelepciune și minte luminată spre a desăvârși elevii ca oameni responsabili, plini de iubire din iubirea Domnului Iisus Hristos.

Bibliografie

1. Constantin Cucoș, Educația Religioasă, Editura Polirom, Iasi, 1999.
2. Andrei Cosmovici, Luminița Iacob, Psihologie școlară, Editura Polirom, Iași, 1999
3. Sebastian Șebu, Dorin Opreș, Metodica predării religiei, Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2000.

*Prof. învă. primar Nițoi Elisabeta
Școala Gimnazială, comuna Frâncești*

O societate supusă permanent la schimbări, adaptări, modernizare, ne determină pe fiecare dintre noi să devenim manageri. Diversitatea de probleme la care trebuie să găsim rezolvare zi de zi, ne obligă să ne punem în valoare abilitățile manageriale, în viața de familie, în colectivul profesional în care activăm, în clasa în care predăm. Și pentru că nu doar societatea s-a schimbat, ci și educația capătă noi dimensiuni în societatea actuală, nu mai este suficient să fii un dascăl bun, preocupat a-i învăța cartea pe elevi.

Generațiile actuale de elevi, valorile societății moderne, tehnologia care a cucerit tot mai mult teren în toate sferele vieții noastre, provoacă profesorul modern la o nouă abordare a menirii sale în clasa de elevi. Rolul lui nu se mai limitează doar la „a preda”. E necesar a dubla competențele de predare-învățare-evaluare cu abilități manageriale ale clasei de elevi. El trebuie să creeze un climat atractiv pentru elevii săi, un mediu educațional care să favorizeze învățarea eficientă, un mediu relațional care să conducă la dezvoltarea armonioasă a personalității elevilor.

După cum se știe, profesorul și elevii nu se aleg unii pe alții. Profesorului îi revine sarcina și răspunderea integrării sale în clasă și în colectivul de elevi pe care urmează să-l închege, iar într-un colectiv deja format, profesorul devine unul din membrii acestuia cu statut special. Profesorul conduce și decide, organizează, influențează, consiliază și controlează, apreciază și îndrumă, este model de conduită civică și morală, este un adevărat profesionist. El își exercită atribuțiile și calitățile asupra grupului și asupra fiecărui membru al acestuia în parte pentru obținerea succesului școlar și formarea comportamentelor dezirabile, dirijează relațiile interpersonale din grup în scopul asigurării unui climat psihosocial favorabil dezvoltării personalității elevilor și pentru a îmbunătăți relațiile interpersonale.

Un rol extrem de important al profesorului ca manager al clasei, îl reprezintă comunicarea. Ea trebuie înțeleasă ca proces ce se desfășoară de la profesor la elev, de la elev la profesor și între

elevi. Aceste relații ar trebui să fie deschise, sincere, nestresante, pentru ca mesajul să fie bine perceput și liber acceptat. Calitatea comunicării influențează climatul din interiorul grupului, care, la rândul lui, influențează procesul învățării. Climatul afectiv al clasei este rodul nu numai al comportamentului profesorului, ci și al conlucrării lui cu elevii și se realizează cu contribuția ambelor părți. Profesorul trebuie să sesizeze și să încurajeze orice încercare, oricât de timidă, a elevilor de a se apropia de el.

Elevului îi este frică să nu greșească și mai ales să nu fie înțeles greșit, dar el dorește din toate puterile să-și deschidă sufletul în fața profesorului.

Tonul afectiv pe care profesorul îl imprimă relațiilor sale cu elevii și pe care îl induce în relațiile dintre elevi generează climatul afectiv, favorabil sau nefavorabil bunei desfășurări a activității. Profesorul poate interveni conștient în crearea unei stări afective pozitive la nivelul clasei ajutându-i pe elevi să-și dozeze rațional efortul de învățare prin modul de predare, prin cerințe și prin îndrumarea studiului individual. Solicitarea prea mare, nerațională sau neînțeleasă de elevi are efecte negative în comportamentul acestora, manifestate prin chin, minciună, fraudă, anxietate, pasivitate, plictiseală, sustragere de la îndatoririle școlare. Prin tonusul pe care îl imprimă grupului, profesorul favorizează efortul elevilor și rezultatele lor sau dimpotrivă, le face munca mai grea, chiar apăsătoare.

În ceea ce privește motivarea, un alt rol al profesorului ca manager al clasei, aș vrea să punctez faptul că acesta este un rol esențial al profesorului în societatea de astăzi. Motivarea elevilor pentru învățare ar trebui să fie o dorință care vine din interiorul fiecăruia și să nu fie doar o obligație. Profesorul trebuie să știe să-și motiveze elevii prin forme de întărire pozitive sau negative.

În sistemul de învățământ, rolurile profesorului se exercită direct asupra elevilor. Între cei doi actori nu se interpune altceva.

De asemenea, profesorul trebuie să fie conștient că în educație rezultatele nu se pot recondiționa și că influența lui asupra elevilor este hotărâtoare. "Rolul de educator" nu se limitează doar la catedră și în clasă, ci prin fiecare contact relațional cu elevii și părinții acestora. Activitatea cadrelor didactice se desfășoară în fața unor individualități în formare, munca având rolul de creștere și dezvoltare, conducere și direcționare. Efortul este considerabil și de multe ori este nevoie de multă organizare, dăruire, răbdare și sacrificii. Numai satisfacția ce apare la

sfârșitul celor patru ani de lucru cu elevii, când se realizează acel liant între profesor și elevi este singura sursă de energie necesară managerului clasei pentru continuarea acestei nobile activități.

Bibliografie

1. Cucuș C., „*Pedagogie*” Editura Polirom, București, 2002
2. Niculescu R. M., „*A învăța să fii un bun manager*”, Inedit, Tulcea, 1994
3. Stan E., „*Managementul clasei*”, Aramis, București, 2003

Împreună pentru o copilărie mai bună

Prof. Văduva Anca-Elena
Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2
Râmnicu Vâlcea

Acțiunile și programele comunitare, ca activități voluntare, reprezintă o oportunitate de învățare valoroasă, prin implicarea activă și personală în procesul de învățare.

SNAC (Strategia Națională de Activități Comunitare) implică o varietate largă de activități creative și pline de imaginație, a căror menire, pe lângă mesajul educativ, este aceea de a crește gradul de integrare socială.

Obiectivele programului sunt:

- Realizarea incluziunii și implicării persoanelor aflate în dificultate, prin angajarea tuturor celor interesați într-un program educațional de activități ce promovează intens incluziunea socială;
- Încurajarea implicării elevilor ca

voluntari, în activități desfășurate cu persoanele aflate în dificultate, în scopul susținerii procesului de incluziune socială și de dezvoltare educațională a acestora;

- Includerea persoanelor izolate din punct de vedere social în viața comunităților lor locale, prin activități desfășurate în comun;

Beneficiari direcți sunt copiii cu dizabilități, copiii cu dificultăți de învățare și adaptare școlară și socială, copiii/tineri/adulți din categorii vulnerabile.

Ce fac voluntarii în cadrul SNAC?

- Organizează vizite;
- Socializează, participă la diferite jocuri;
- Confectionează obiecte decorative;
- Participă la activități de terapie prin artă;
- Pregătesc și ajută copiii pentru concursuri naționale;
- Organizează concursuri sportive;
- Participă la prepararea de prăjituri și salate;
- Organizează excursii;
- Participă la acțiuni de ecologizare (plantare de flori, puieți)
- Bine de știut:
- Planul managerial al fiecărei școli cuprinde și un capitol destinat implementării SNAC;
- Acțiunea comunitară este o activitate de voluntariat, dar poate fi și CDS;
- Coordonatorii și voluntarii primesc certificate care atestă voluntariatul;
- Certificatele voluntarilor și coordonatorilor sunt recunoscute la nivel național;

Exemplu de bună practică:

În cadrul SNAC, timp de trei ani, Grădinița cu P.P.Ostrovani 2 din Rm. Vâlcea, a ales ca partener pentru desfășurarea activităților, Centrul Școlar Pentru Educație Incluzivă Băbeni.

Dintre ele amintim:

- „Săptămâna fructelor și legumelor donate”(copiii de la gradiniță, împreună cu părinții lor s-au deplasat la CSEI Băbeni și au donat cantități impresionante de fructe și legume;
- „Împodobim bradul” (în luna decembrie, în fiecare an, în Centru se împodobeste bradul cu ornamente ECO făcute în cadrul unui atelier comun și se cântă colinde);
- „Mărțișor pentru cei dragi”(mărțișoarele

realizate de copii la grădiniță sunt oferite copiilor cu CES și cadrelor didactice care lucrează cu aceștia);

- „Învățăm să dăruim” (activitatea are loc în preajma Sărbătorilor Pascale; copiii dăruiesc dulciuri, jucării, hăinuțe, cărți, jocuri educative)
- „Parad ECO” (de 1 Iunie, copiii defilează în costume din materiale refolosibile)
- Activitățile variază de la an la an, în funcție de sugestii și disponibilități.

Realizarea evaluării prin metode moderne, alternative și complementare

*Profesor Învățământ Primar Manu Corina
Școala Gimnazială Stoenestijudețul Vâlcea*

Odată cu modernizarea învățământului, este necesar să utilizăm metode noi, alternative și complementare de evaluare. Ele sunt bazate pe deprinderi, priceperi și abilități. Aceasta duc la individualizarea actului educațional, la o tratare diferențiată a elevului, în funcție de nivelul de cunoștințe și de interesele acestuia.

Observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor

„Prin observare sistematică, educatorul urmărește diferite comportamente; comportamente ce privesc cunoștințele și capacitățile: vorbire, ascultare, realizarea unor experimente, desene, dans, gimnastică, abilități muzicale; comportamente referitoare la atitudinea față de desfășurarea unei activități: eficiența planificării, utilizarea timpului, utilizarea echipamentelor și a altor surse, demonstrarea unor caracteristici, ca: perseverența, încrederea în sine, inițiativa, creativitatea; comportamente referitoare la atitudinile sociale: preocupare pentru bunăstarea celorlalți, respectul față de lege, respectul față de bunurile celorlalți, sensibilitate la problemele sociale; comportamente privind atitudinile științifice: deschidere la nou.

sensibilitate la relații tip cauză – efect, curiozitate; interese pentru diferite activități educaționale, estetice, științifice, vocaționale, de timp liber; exprimarea unor sentimente de apreciere și satisfacție pentru de natură, artă, literatură; relația cu colegii, reacția la laudă și critici, reacția față de autoritatea profesorului, emotivitatea, adaptarea socială”²⁴. Ea poate fi folosită atât în evaluarea procesului cât și a produselor obținute, urmărind obiective cognitive, afective și psihomotorii.

Însemnările pot fi făcute de către învățător în:

- Fișe de observații curente;
- Fișe de evaluare;
- Scară de clasificare
- Lista de control/verificare;
- Fișă de caracterizare psiho-

pedagogică;

Caracteristicile ce pot fi evaluate sunt:

- concepte și capacități intelectuale;
- atitudinea elevilor față de sarcina dată (concentrarea asupra sarcinii date, implicarea activă în rezolvarea sarcinii, punerea unor întrebări cadrului didactic, îndeplinirea sarcinii, etc.);

- comunicarea (discuțiile lămuritoare cu învățătorul, cu colegii);

Pentru a fi realizată ritmic, sistematic, a fost introdus „caietul de evaluare a elevului”. El ajută cadrul didactic să facă însemnări despre progresele elevului, despre interesul și atitudinea lui față de învățare, despre participarea activă la rezolvarea eventualelor dificultăți pe care le întâmpină elevul în învățare.

Investigația oferă elevului posibilitatea de a aplica în mod creativ cunoștințele însușite, în situații noi și variate, în cadrul unuia sau mai multor ore de curs.

În cadrul orelor de limbă și comunicare poate fi utilă în orele de receptare, de înțelegere a textului literar. Textul poate fi liric sau epic. Cu ajutorul ei putem evalua cunoștințele, abilitățile și priceperile dobândite de elevi de-a lungul unei perioade mai mari de învățare.

Exemplu:

- Citește textul cu intonația potrivită.
- Povestește pe scurt, întâmplările la care participă personajele.
- Prezintă personajele textului.

Proiectul este considerat o abordare centrată pe elev. Începe în clasă prin definirea și înțelegerea

24 Stoica, A., 2003, p.126

sarcinii de lucru și se continuă acasă pe parcursul a mai multor săptămâni. Evaluarea proiectului se face tot în sala de clasă. Fiecare elev își prezintă în fața colegilor lucrările efectuate.

Portofoliul este un mod de evaluare în care elevul este antrenat în mod curent. El trebuie să culegă informațiile necesare., să le organizeze și să le prezinte în fața colegilor. Poate fi realizat individual sau în grup.

Portofoliul cuprinde o parte din temele pentru acasă ale elevului: notițe, referate, evaluări, desene reprezentative. El oferă informații atât elevului, cât și cadrului didactic și părinților.

- Elevii își grupează rezultatele muncii lor și se evaluează singuri;
- Profesorului îi oferă informații privind evoluția elevului;
- Părinții își pot forma o imagine despre realizările propriilor copii.

Autoevaluarea are rol de feedback asupra activității desfășurate.

Exemplu:

Chestionar

1. Din lecția aceasta, mi-a plăcut.....
2. Odată cu rezolvarea sarcinii, am învățat.....
3. Cel mai bine știu despre.....
4. Am întâmpinat următoarele dificultăți.....
5. Eu îmi acord calificativulși sunt
✓ fericit
✓ dezamăgit

Studiul de caz

Exemplu:

Elevii sunt împărțiți în echipe. Fiecare echipă va primi o fișă cu un text și va trebui să răspundă cererii profesorului.

Marian merge în pădure cu tatăl său. Tatăl adună lemne. Marian scoate cuțitul și scrie pe coaja unui copac numele lui și a prietenilor săi. Este foarte fericit.

1. Descoperă greșeala făcută de Marian.
2. Poate avea fapta lui Marian un efect negativ asupra pădurii?

Cum putem proteja mediul?

Școala și familia- stâlpi de rezistență ai procesului instructiv- educativ

Prof. Înv. Primar Dogaru Nicuța Aura
Colegiul Național de Informatică "Matei Basarab"
Râmnicu Vâlcea

Un cunoscut autor francez care a studiat în profunzime fenomenul învățării, Michel Gilly, a afirmat că în condițiile unei civilizații complet transformată de progresul tehnic, nevoia de instruire și educare „devine tot atât de esențială ca și nevoia de hrană”.

Realitatea cotidiană și statisticile din ultima vreme conturează tabloul sumbru al unei societăți bolnave. Sănătatea fizică și psihică a copiilor și tinerilor se află în pericol. Familia, școala, anturajul și audiovizualul- cele patru medii de viață curentă ale copilului- înregistrează un declin în planul valorilor pedagogice.

În familie: șomajul, sărăcia și numărul mare de familii dezorganizate, liberalismul prost înțeles al educației se răsfrâng asupra copilului, determinând „armonia” morală a acestuia, slăbirea afecțiunii părintești, afectarea echilibrului psihic al protagoniștilor, abandonul școlar, vagabondajul.

În școală- deși există un consens explicit în ceea ce privește prioritatea formativului asupra informativului, preocupările educative sunt uneori neglijate sau plasate în derizoriu.

În comunitate, **anturajul** este puternic marcat de climatul social: delicvența juvenilă este în creștere, fumatul, consumul de alcool și vagabondajul au câștigat teren și printre tinerii de vârste fragede.

Audiovizualul- își pune amprenta asupra a ceea ce gândește, simte și face copilul.

Analizând această stare de lucruri, ne punem întrebarea firească: cine și cum face educație în această societate?

Complexitatea și intensitatea factorilor de influențare și de presiune asupra copilului au crescut atât de mult, încât personalitatea acestuia nu mai este doar un rezultat al eredității, mediului și educației. Copilul însuși este „constrâns” să devină un „actor al

propriei educații”.

Nimeni nu contestă existența unor numeroase familii, a unor școli și instituții care veghează atent asupra creșterii și educării copiilor.

Problema nu constă însă în a enumera agenții educative și nici măcar în a stabili capacitatea acestora de a oferi modele și de a stabili priorități.

Adevărata problemă o reprezintă necesitatea de a asigura coerența acestor influențe educative, de a le integra într-un parteneriat viabil în perspectiva idealului educațional, un parteneriat solid între școală, familie și comunitate.

În ansamblul agenților educativi, **școala**, se știe, joacă un rol esențial. Dar o școală de calitate și de succes nu poate fi înțeleasă astăzi în afara unei redimensionări a relației școală-familie-comunitate.

Această relație poate fi din ce în ce mai periclitată în condițiile actuale, din următoarele **motive:**

- climatul familial s-a deteriorat sub presiunea șomajului, grijilor materiale, pierderii încrederii în valori, a stresului cauzat de toate acestea;
- unii părinți așteaptă încă „totul” de la școală;
- neînțelegându-și corect rolurile- mai exact noile roluri, cadrele didactice și părinții se învinovătesc reciproc;
- literatura pedagogică pentru părinți este puțin reprezentată pe piața cărții sau nu este valorificată de factorii responsabili.

Poziția celor două instanțe educaționale- școala și familia- trebuie să fie însă una de parteneriat, chiar și membri ai comunității locale, deoarece crescând miza școlarizării, există și părinți care doresc să se implice din ce în ce mai mult în viața școlii.

Un exemplu concludent în acest sens este implicarea unui mare număr de oameni din localitate la activitățile școlii din timpul implementării proiectului „Prin ritm și melodie spre visul nostru”, proiect câștigat la nivel național, care a avut ca și obiectiv general întărirea legăturii dintre școală-familie-comunitate.

Bibliografie

- Cercel, Renata, (2004), *Pași în profesia*

- didactică, Ed. Universității din Oradea
2. Sas, Cecilia, (2006), *Activitatea și personalitatea cadrului didactic pentru ciclul primar*, Ed. Universității din Oradea
 3. xxx (2005), *Îmbunătățirea parteneriatului dintre școală și comunitate- Ghid pentru Consiliile de Administrație*, București Centrul Educația 2000+

Psihomotricitatea în educația timpurie

Prof. Gavrișiu Iuliana Claudia
Colegiul Național de Informatică „Matei Basarab”
Râmnicu Vâlcea

În domeniul educațional, activitatea fizică este parte importantă a programelor de educație și sănătate, precum și în educația motorie, cele două domenii constituind zone de intervenție care se completează armonios și în care acțiunile motorii sunt mijloace de acțiune în domeniul psihomotoric.

Citind diverse lucrări, referate, articole de specialitate ale căror titluri includ termenii „psihomotricitate”, „psihomotoric” sau „psihomotor”, constatăm că se realizează rapid disparitatea conținuturilor prezentate și a elementelor teoretice folosite pentru a justifica o acțiune educativă preventivă sau pentru a explica originea sau care sunt cauzele tulburărilor psihomotorii, propunerile care să atenueze sau să dezvolte optim psihomotricitatea timpurie prin diferite exerciții sau activități motrice în educația timpurie.

Chiar și astăzi, definiția și identificarea acestui concept complex numit „psihomotricitate” prezintă numeroase probleme și rămâne imprecis în definirea lui de către specialiști.

În contextul actual al educației timpurii, reforma propusă și implementată în anul 2019 este construită pe o axă principală, de la teorie la practică, iar „cadrul conceptual și procedural face ca schimbările curriculare să fie întemeiate, relevante și cu valoare constructivă”.²⁵ Noul curriculum pentru

educația timpurie „stabilește sprijinirea copiilor într-un mod holistic, prin practici educaționale și de îngrijire care permit copiilor să-și atingă întregul potențial, permițând educatorilor să-și personalizeze abordarea în funcție de interesele, necesitățile și potențialul fiecărui copil”.²⁶

Din păcate, constatăm că nimeni nu a luat inițiativa de a oferi un loc important psihomotricității în contextul educației timpurii și în formarea educatorilor privind practicile psihomotrice specifice vârstei 3-6/7 ani.

În viziunea multor educatoare, pentru majoritatea copiilor, dezvoltarea psihomotorie are ca rezultat o evoluție normală a coordonării lor motorii, iar performanța lor, atât calitativă cât și cantitativă, se îmbunătățește treptat odată cu vârsta. Oare este aceasta realitatea bio- psiho- motorică actuală? Argumentele practicii pedagogice ne conduc la următoarele observații și afirmații ipotetice:

- dacă tratatele științifice, care demonstrează importanța educației psihomotorii în dezvoltarea copilului abundă, suntem obligați să observăm absența unor programe, materiale didactice adaptate în mod specific nevoilor de formare a educatorilor.
- utilizarea predominantă în educația timpurie a strategiilor didactice tradiționale și lipsa de stimulare a copiilor la activitățile de educație fizică prin participarea directă și activă în învățare datorită folosirii metodelor expositive în defavoarea celor activ-participative.
- dezvoltarea domeniului psihomotoric (coordonarea și controlul mișcărilor corporale, mobilitatea generală și rezistența fizică, abilitățile motorii și de manipulare de finețe, ca și elementele de cunoaștere, legate mai ales de anatomia și fiziologia omului) prin jocuri de mișcare ca forme fundamentale de activitate și de învățare în copilăria timpurie și, în același timp, de exprimare a conținutului psihic

25 https://www.edu.ro/sites/default/files/DPC_31.10.19_consultare.pdf

26 Ministerul Educației Naționale, (2019), „Curriculum pentru educația timpurie”, pag.4.

Copilul în familia de imigranți

Prof. Din Maria Andreea

Școala Gimnazială „Anton Pann” Râmnicu Vâlcea

Migrația externă, este un fenomen care implică consecințe demografice, sociale, economice și politice, fiind important de studiat, întrucât a crescut semnificativ începând cu 1989, iar interesul pentru analiza acestui proces s-a intensificat și a cuprins toate regiunile lumii. Familia este instituția cea mai grav afectată, întrucât, de regulă, migrează unul dintre soți, fapt ce deteriorează grav ansamblul relațiilor intrafamiliale și deci, funcționalitatea grupului de bază al societății. Societatea românească nu a fost pregătită să suporte fără riscuri, șocul unor asemenea migrații, cu care nu a fost obișnuită în deceniile anterioare.

Una dintre consecințele cu cele mai profunde implicații negative ale migrației românilor este că o mare parte a generației actuale de copii din România crește fără sprijinul de neînlocuit al părinților.

Plecarea unuia dintre părinți sau a ambilor, provoacă urme adânci, de neînlocuit în evoluția copiilor care rămân acasă. Acestea sunt asemenea unor cicatrici interioare, pe care nu le putem vedea și prin urmare, va fi foarte greu să le vindecăm. De foarte multe ori nici nu știm că ele sunt acolo. Aceasta este diferența între rănille fizice, cele vizibile dar care se șterg cu timpul, și cele interioare, lăuntrice împotriva cărora este foarte greu de luptat.

Copiii reprezintă încă dinainte de nașterea fizică, un motiv de bucurie, o veste care ne aduce speranță, nădejde, care ne umple sufletul de entuziasm. Poate și din această cauză uităm cât este de mare responsabilitatea noastră ca părinți față de nașterea, creșterea și educarea acestora. Uităm, de multe ori, că o dată ce ne-am decis să aducem pe lume un copil, prioritățile noastre se schimbă, modul de viață și de gândire capătă alte conotații. Mă refer aici, la faptul că, această situație ne responsabilizează ca ființe umane și sociale, ne diminuează condiția noastră egoistă de a ne raporta la cei din jurul nostru.

De noi depinde, cum îi formăm și cum le pregătim terenul pentru viață. Migrația la muncă în străinătate, se produce, pe fondul marilor lipsuri financiare. Realitatea socială românească actuală nu mai reprezintă pentru mulți dintre noi, locul unde să

al copilului preșcolar.²⁷

Pornind de la aceste argumente, în perioada 2016-2018 am realizat un studiu de cercetare științifică privind educația timpurie a psihomotricității cu titlul „Abordări creative în predarea jocului de mișcare cu personaje din povești pentru educația timpurie a psihomotricității”.

Am experimentat un proces de maturizare psihologică care permite copilului să experimenteze o călătorie ludică mergând de la plăcerea de a acționa până la plăcerea de a gândi să acționeze, observând că a acționa prin intermediul rolurilor din jocurile de mișcare cu personaje din povești înseamnă a gândi deja în acțiune, a transforma lumea înseamnă, de asemenea, a se transforma pe sine, a se juca, a se identifica pe sine, înseamnă, de asemenea, a stimula imaginația, emoțiile, a dezvolta comunicarea, creația individuală și colectivă.

Procesând integrativ o multitudine de informații teoretice și practice privind rolul jocului de mișcare cu personaje din povești pentru educația timpurie a psihomotricității, am fundamentat creativ conținuturile mijloacelor de predare a educației fizice pentru nivelul de studiu I (4-5ani) prin intermediul jocurilor de mișcare cu personaje din povești și am desfășurat activitățile de educație fizică după scenariul ludic în concordanță cu poveștile învățate de copii la domeniul limbă și comunicare. Prin această abordare creativă, am dezvoltat holistic și integrat psihomotricitatea copiilor de 4-5 ani, realizând progrese majore în dezvoltarea motricității fine, a scrisului implicit, în dezvoltarea lateralității, a definitivării părții dominante, a coordonării dinamice generale și a echilibrului, componente esențiale în dezvoltarea psihomotrică timpurie a copilului de 4-5 ani.

27 Gavrișiu, I., C., (2019), Teza de doctorat „Abordări creative în predarea jocului de mișcare cu personaje din povești pentru educația timpurie a psihomotricității”, pag. 5

ne putem realiza profesional sau unde putem duce un trai, cel puțin liniștit, cu familia. Datorită acestui fapt, foarte mulți români au ales calea străinătății, calea despărțirii de cei dragi, o cale care poate părea salvatoare la început dar care în timp va avea consecințe dure.

Importanța studierii fenomenului social

Fenomenul migrației în afara granițelor țării este, într-o mare măsură, nou pentru țara noastră. Nu are o existență seculară și nici nu a cunoscut o amploare mai mare până în prezent. Pentru a ajunge la efecte însă este necesar ca mai întâi să descoperim cauzele care au determinat deciziile oamenilor să plece din țară, iar pentru a ajunge la cauze trebuie să ne oprim asupra contextului actual de viață al românilor, care era semnificația familiei în trecut și cum a ajuns să fie privită ea astăzi.

Totodată se impune tratarea în sine a fenomenului migrației externe din România, prin consultarea rapoartelor, studiilor și a literaturii de specialitate.

Personal, consider că acest fenomen de migrație este unul complex, de amploare, care are efecte și implicații asupra întregii vieți sociale.

Munca în străinătate apare ca o variantă salvatoare în fața problemelor și a responsabilităților care îi sunt atribuite unui individ care îndeplinește rolul de părinte. Suferința, etichetarea, lipsa resurselor și a unei clase de mijloc care să vină ca un sprijin pentru cei care sunt acapăriți, atrage după sine soluția salvatoare- migrația. Am ales să studiez acest fenomen al migrației

Fenomenul se extinde cu repeziciune iar instituțiile statului nu sunt la curent nici măcar cu realitatea statistică cu atât mai puțin cu resurse și politici sociale care să vină în sprijinul familiilor și copiilor afectați de migrație.

Printre cele mai importante cauze care îi determină pe români să plece la muncă în străinătate se numără: lipsa unui loc de muncă, veniturile mici, nevoia de stimă profesională sau personală, inflația excesivă din România, în special în plan legislativ, existența statului de drept doar pe hârtie, insecuritatea în spațiul social, corupția, in justiția, birocrăția, o viață mai civilizată, o poziție socială mai bună, și mai ales sărăcia, determinată de lipsa unor măsuri de guvernare, a unor politici care să creeze oportunități de dezvoltare profesională și umană.

În ceea ce privește situația **sărăciei în țara noastră**, potrivit datelor furnizate de Institutul de Cercetare a Calității Vieții, care realizează cercetări

concrete din 1990, privind variația calității vieții, în România s-au înregistrat trei vârfuri ale sărăciei- în 1992- 1993, în 1997-2000, 2010-2011, România confruntându-se cu al treilea **șoc**, determinat de criza economică socială, standardul de viață și confuzia mediului social-politic reprezintă sursa principală a insatisfacției

colective.

În Eurobarometrul din septembrie 2009, România se situa pe locul trei în clasamentul ponderii percepției cetățenilor cu privire la răspândirea sărăciei în **țara noastră**, 90% dintre români afirmând că sărăcia este larg răspândită în **țara noastră**.

Potrivit studiilor recente (UNICEF, Fundația Soros România, Salvați copiii), în România trăiesc 350.000 de copii rămași acasă, dintre care 126.000 au ambii părinți plecați, jumătate dintre aceștia având sub 10 ani. 4% dintre copiii cu ambii părinți plecați au sub un an. În urma analizei elaborată de UNICEF este relevant faptul că 16% dintre acești copii au petrecut mai mult de un an fără părinți, iar 3% – mai mult de patru ani.

Bibliografie

1. Chelcea Septimiu, Metodologia cercetării sociologice. Metode cantitative și calitative, Editura Economică, București, 2007;
2. Delcea Alexandra, International migration and remittance, Editura Paralela 45, București, 2007;
3. Gorun Horațiu Tiberiu, Gorun Adrian, O istorie recentă a capitalului social. Marea ruptură și noua matrice existențială, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012;
4. Otovescu Adrian, Conservarea identității cultural în mediile de imigranți români din Europa, Editura Muzeului Național al Literaturii Române, Colecția Aula Magna, 2013.
5. Otovescu Adrian, Românii din Italia, Editura Academiei Române, București, 2016.
6. Otovescu Dumitru (coordonator), Tratat de sociologie generală, Editura Beladi, Craiova, 2010;
7. Otovescu Dumitru, Sociologie generală, Ediția a II-a, Editura Beladi, Craiova, 2005;

Parteneriatul grădiniță-familie, mijloc de formare și dezvoltare a personalității copilului

Prof. înv. preșc. Oteșanu Ioana
Școala Gimnazială Nr.13 Râmnicu Vâlcea

Parteneriatul dintre grădiniță și familie, organizat corect, duce la o educație solidă, fără pericolul de eșec școlar mai târziu. Preșcolăritatea reprezintă piatra de temelie a personalității în formare a copilului, iar prezența familiei în cadrul grădiniței va fi liantul între copil și mediul necunoscut inițial.

Parteneriatul școală – familie - comunitate poate fi privit nu doar pe un caz individual – ca cel mai sus prezentat – ci pe cazul unei grupe de preșcolari, a unei clase de elevi sau chiar pe o grădiniță/școală întreagă, exemplificat pe modelul ce urmează: o grupă de preșcolari foarte bună la nivelul grădiniței.

Parteneriatul grădiniță – familie - comunitate se referă la construirea unor relații pozitive între familie, grădiniță și comunitate, la o unificare a sistemului de valori care poate avea un efect benefic asupra copiilor atunci când aceștia văd educatoarea sfătuindu-se cu părinții și membrii comunității.

Activitatea cu părinții ca parteneri, pentru a asigura dezvoltarea copiilor în programul educativ din grădiniță, poate deveni un start bun pentru a crea părinților respectul de sine, încredere în competențele lor, făcându-i mai buni. Copiii caută modele în părinții lor și în membrii societății (actori, sportivi, etc), iar aceștia, la rândul lor, vor să crească mici genii. Părintele îl vede pe copilul său ca și un bulgăre de aur: frumos, deștept, bun, pentru că l-a urmărit cum a crescut, cunoaște detalii din perioadele copilăriei mici și știe prin câte momente dificile a trecut împreună cu acesta. Cei trei termeni: școala, familia și comunitatea.

I. Școala se conduce după reguli scrise, unanim acceptate de societate și avizate de specialiști în educație: programe, curriculum, manuale școlare, auxiliare didactice, materiale didactice, etc. Prin instituționalizarea copilului nu se neglijează rolul părinților, de aceea în condițiile actuale, rolul familiei în activitatea grădiniței este major. Părinții sunt cei

care vor sta alături de educatoare în formarea și dezvoltarea copiilor lor, rolul lor nu va fi înlocuit de educatoare, ci aceasta va completa științific ceea ce părintele nu poate sau nu are abilitatea respectivă de a putea asigura copiilor ceea ce au nevoie.

Educatoarele, ca persoane pregătite și specializate în educarea copiilor, trebuie să colaboreze cu părinții și să găsească modalitățile prin care să-l facă să înțeleagă cât de importantă este această colaborare.

II. **Familia**, primul mediu poate fi simultan: social; cultural; afectiv.

Mediul familial ocupă un loc central în multitudinea factorilor determinanți ai evoluției individului. Copilul nu este un adult în miniatură, ci el este un "candidat la maturizare"(H. Pierot), deosebit de receptiv la influențele pozitive sau negative care se exercită asupra lui.

Părintele pentru copil constituie primul lui contact cu lumea înconjurătoare, reprezentând modelul de viață și conduită, el influențându-i dezvoltarea psihică în mod decisiv în primii ani de viață ai copilului. S-a crezut multă vreme că instituțiile de învățământ poartă întreaga responsabilitate a educării copilului, familia fiind doar beneficiarul acestei acțiuni. Familia nu poate fi parte separată în acest context, rolul părinților nu încetează odată cu intrarea copilului în instituția de învățământ, se schimbă doar modalitatea de abordare a copilului, în raport cu noul său statul și în deplină concordanță cu ceea ce se întâmplă în mediul educațional.

Relațiile dintre părinți se răsfrâng asupra copilului și, involuntar, el este cel care are de câștigat sau de pierdut în formarea sa. Conduita părinților, modul lor de adresare, afectivitatea, relațiile dintre ei conduc nemijlocit la formarea copilului din toate punctele de vedere: cognitiv, socio-afectiv, psihomotor, estetic.

În acest sens putem implica părinții în diverse parteneriate, acțiuni concrete, activități de consiliere și îndrumare, informări zilnice, serbări organizate în zile festive și diverse concursuri pe teme diferite.

III. **Comunitatea** reprezintă o potențialitate virtuală pentru dezvoltarea personalității individului. Mediul social oferă posibilități nelimitate în vederea valorificării predispozițiilor native ale individului; putem spune că unei diversități genetice îi corespunde o infinitate de posibilități oferite de mediu. Este important de subliniat că accentul nu se pune aici pe simpla prezență sau absență a factorilor de mediu, ci pe măsura, maniera și rezonanța interacțiunii dintre

factorii respectivi de mediu și individul uman

Parteneriatul, asigurarea coerenței influențelor educative și ale tuturor factorilor care acționează asupra copiilor este un deziderat major și trebuie să se realizeze. Problemele pe care le implică acest domeniu sunt multiple. Copiii care vin în grădiniță pot avea dificultăți de adaptare, atât în sensul socializării, cât și din punct de vedere intelectual, estetic, fizic.

Bibliografie

1. Dima Silvia -Copilăria –*Fundament al personalității, cunoaștere -explorare – educare*, Revista Învățământul Preșcolar, București, 1997.
2. Golu Pantelimon, Verza Emil, Zlate Mielu, *Psihologia copilului*, manual pentru clasa a XI-a –școli normale, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1995..
3. *Revista învățământului preșcolar*, nr 3/2007.

I *importanta* **crșterii potențialului** **creativ la preșcolari**

Studiu de specialitate

Prof. Pureca Emanuela
Grădinița cu Program Prelungit Nr1 Căsuța
Piticilor, Horezu

Vârsta preșcolară este considerată drept perioada imaginației, fanteziei, a visării și a jocului, fapt ce m-a determinat să urmăresc permanent ca în procesul educațional din grădiniță, jocul să ocupe un rol important.

Valorificând imaginația caracteristică vârstei, i-am îndemnat pe copii să îndeplinească observațiile reale cu cele imaginate de ei, totdeauna creațiile lor fiind rezultatul propriei lor observații. Toate percepțiile vizuale, tactile, chinestezice acumulate prin joc, treptat le-am înmănușat în coordonarea senzorio-motrică în procesul de utilizare a diferitelor modele, materiale și accesorii.

În cadrul activităților desfășurate cu copiii

grupeii, am aplicat un test inițial. În cadrul testului inițial am organizat un sistem de activități de modelaj, având ca material utilizat lutul.

Datorită faptului că în orașul Horezu există tradiția confecționării obiectelor din ceramică, am urmărit, prin activitățile desfășurate, să familiarizez copiii cu tehnicile folosite de meșterii olari, dar și cu materialele utilizate de aceștia. Din punct de vedere cultural, caracterul acestei zone este unul istoric, monahal, orientat către activitatea de artizanat specific românesc cum ar fi: olăritul, țesături realizate manual. Decorul realizat de către olarii din Horezu este bogat, realizat cu mare finețe și cu tehnici deosebite. Formele și culorile tind spre perfecțiune. Este un amalgam de simboluri și bună dispoziție transpuse pe niște obiecte aparent uzuale.

Tradiția s-a păstrat din tată în fiu, iar marca acestei localități este cocoșul. Cocoșul este pasărea care vestește sosirea dimineții, o nouă zi și de ce nu... un nou început. Este un simbol al biruinței, al victoriei luminii asupra întunericului.

Lutul este un material care se utilizează pe scară largă în modelaj. Se poate procura sub formă de bulgări, plăci sau praf. Bulgării sau plăcile se pisează mărunt și se toarnă peste praful obținut atâta apă câtă poate să absoarbă. Se lasă un timp după care se frământă bine pe o planșetă din lemn până se obține o pastă care nu se lipește de mână. Pasta trebuie să fie elastică și foarte omogenă. Obiectele modelate din lut pot fi arse sau smălțuite, în cuptoare ceramice, pentru a deveni mai rezistente. La obiectele din lut simplu trebuie să se aibă în vedere că în compoziție să nu ramana bazi de aer, deoarece în timpul arderii, din cauza caldurii, prin dilatarea aerului, modelajul se poate sparge. Pentru înlăturarea acestui eveniment se amestecă de la început lutul cu praf de șamota. După ce lutul fost pregătit, se păstrează până la întrebuințare, în cârpe ude sau în folie de plastic, iar întreaga compoziție trebuie pusă în vase acoperite cu capac. Copiii iau parte la prepararea lutului, turnând apa și frământându-l. Li se formează astfel anumite deprinderi tehnice elementare de modelare cum ar fi modelarea prin mișcări translatorii, mișcări circulare, aplatizare, apăsare, etc.

Prin tehnica modelajului, copiii construiesc ceea ce au perceput, au gândit și și-au imaginat, într-o nouă dimensiune spațială. Ei observă forme din natură, extrag ceea ce este caracteristic și expresiv, simțind frumosul și producându-l în lucrările lor. Este foarte important să îndrumăm copiii individual prin sugestii și sfaturi fără a interveni direct în creația

lor .

Am organizat împreună cu preșcolarii grupei o vizită la un atelier de ceramică din orașul nostru cu scopul de a observa materialele și instrumentele de lucru, caracteristicile și transformările materialelor în timpul lucrului, dar și aflarea și familiarizarea cu tradițiile locale.

Obiectivele urmărite în această vizită au fost :

- Să modeleze la roată alături de meșterul olar
- Să picteze pe vase deja arse
- Să observe și să diferențieze detaliile de pe un obiect de ceramică
- Să discute despre obiectele de patrimoniu și despre rolul lor în perpetuarea tradițiilor.

Metodele folosite au fost : observația, convorbirea, explicația, demonstrația, exercițiul.

Am fost primiți cu multă căldură în atelierul de ceramică de către meșterul olar. Acesta a explicat copiilor modul în care lutul ia formă prin dibăcia sa. Copiii au fost încântați și au ascultat cu interes explicațiile primite. Meșterul olar i-a invitat pe rând la roata olarului și fiecare, ajutați de meșter, a încercat să modeleze lutul primit. O altă activitate desfășurată în cadrul acestei vizite a fost pictura pe vasele de lut deja arse. Copiii au îmbinat culorile în funcție de creativitatea fiecăruia și au realizat produse originale.

În paralel cu vizitele la atelierele de olărit, am folosit în mod constant în grădiniță, pe lângă metodele tradiționale, metode interactive, pe parcursul unui semestru. Am aplicat apoi un test final pentru a putea observa dacă potențialul creativ al copiilor a crescut.

Copiii au realizat produse originale – copac, ciupercă, girafă, pitic, covor, masă, scaun,

pat, farfurie, măr, frunze, flori, etc- calitatea și abundența, diversitatea materialelor folosite influențând rezultatele lor. Toate activitățile organizate au presupus efort fizic, mișcări precise, o bună coordonare a mișcărilor, sincronizarea gândirii cu mișcările în vederea finalizării lucrărilor.

Avantajele metodelor interactive sunt: dezvoltarea capacității de a opta și a lua decizii, educarea inițiativei și spiritului de independență a copilului, dorința copilului de a cerceta și găsi soluțiile de către acesta, stimularea comunicării copil-adult, copil-copii și nu în ultimul rând creșterea semnificativă a potențialului creativ al copiilor.

Bibliografie

1. Roșca, Al., *Creativitate generală și specifică*, București, Editura Academiei R.S.R., 1981
2. Sima, I., *Creativitatea la vârsta preșcolară și școlară mică*, București, Editura Didactică și Pedagogică R.A., 1997

A specte ale pregătirii tehnice în Karate

Prof. Ioniță Mihai
Clubul Sportiv Școlar, Municipiul Râmnicu Vâlcea

Secțiunea – Sport de performanță

Cuvinte cheie: tehnic-tactic, karate, luptător, karateka, cadență.

Abstract: În pregătirea tinerilor karateka, instruirea tehnică ocupă un loc de maximă importanță, deoarece numărul elementelor și procedeele este foarte mare, iar condițiile de folosire a lor în timpul angajărilor sunt foarte variate și mereu schimbătoare.

Pentru grupele de avansați obiectivele instruirii tehnice urmăresc perfecționarea tehnicilor însușite în cadrul etapei precedente de pregătire, învățarea unor variante noi de procedee combinații tehnico-tactice competitive precum și perfecționarea fiecărui karateka într-un număr 4-5 procedee

tehnice de braț (zuki-waza) și 3-4 procedee tehnice de picior (geri-waza) care să constituie baza tehnicii individuale în stadiile superioare de pregătire.

Pentru grupele de performanță obiectivul principal al instruirii tehnice îl constituie perfecționarea tehnico-tactică urmărind execuția la un grad superior de măiestrie (automatizare) a procedeelelor și combinațiilor tehnico-tactice preferate, acestea putând fi executate în orice condiții și cu orice adversar. Desigur, tehnicile preferate se vor perfecționa într-o gamă cât mai variată de combinații, aceste tehnici putând fi declanșatoare sau finalizatoare ale combinațiilor.

Realizarea acestui obiectiv tehnico-tactic pe suportul unei pregătiri fizice corespunzătoare, beneficiind și de o pregătire moral-volitivă la același nivel, va asigura realizarea obiectivului de bază al acestor grupe de karateka: obținerea performanței sportive cât mai bune în competițiile internaționale și promovarea sportivilor în loturile naționale.

Tehnica artelor marțiale care în timp și-au căpătat și statutul de sporturi este într-o continuă evoluție, antrenorii și sportivii frunțași din diferite țări creând noi procedee sau variante ale acestora, prin adaptarea tehnicii de bază la particularitățile atât de variate ale sportivilor. Au apărut o serie de școli naționale de karate care se deosebesc prin maniera de execuție a diferitelor procedee, precum și prin maniera de abordare a luptei în atac sau apărare pe tot parcursul desfășurării ei. Se remarcă prin trăsături distincte școlile de karate: japoneză, franceză, engleză, italiană, spaniolă, turcă, germană etc.

Pentru ca sportivii practicanți de karate să se poată prezenta cu succes în competițiile internaționale, antrenorii trebuie să cunoască toate noutățile ce apar pe plan mondial în tehnica sportului, să le adapteze la particularitățile sportivilor proprii și chiar să creeze noi variante de procedee adecvate karate-ului și regulamentului de concurs al acestuia.

În mii de ore de antrenament fiecare karateka trebuie să depună un efort fizic și intelectual intens în scopul perfecționării continue a tehnicii și tacticii, a modelării calităților fizice în raport cerințele execuției procedeelelor tehnice, a perfecționării până la nivel de înaltă măiestrie a unui număr mare de procedee, care, prin structura lor tehnică, se adaptează perfectă particularitățile individuale ale fiecărui sportiv, acestea constituind *TOKUI-WAZA* (tehnica individuală preferată).

TOKUI-WAZA reprezintă deci tehnica individuală competitivă a fiecărui karateka. *KOKORO*

– oportunitatea - prin care execută rațional și cu eficiență procedeele tehnice indiferent de adversarul întâlnit, de acțiunile și calitățile sale, de condițiile în care se desfășoară întrecerea.

KOKORO reprezintă modalitatea prin care un karateka își alege sau provoacă în timpul luptei momentul favorabil declanșării atacului prin tehnica sa preferată. Pentru a sesiza orice intenție a adversarului gândirea unui karateka trebuie să fie ca o apă liniștită care reflectă imaginea lucrurilor fără să le deformeze – *MIZU-NO-KOKORO* – și să cuprindă adversarul în totalitatea lui, așa cum lumina difuză a lunii luminează în mod egal tot ceea ce se află în bătaia razelor ei – *TSURI-NO-KOKORO*. Frica de adversar, enervarea, încrederea exagerată în victorie, concentrarea asupra unui singur aspect al luptei, încordarea exagerată etc., umbresc gândirea luptătorului așa cum norii umbresc obiectele din bătaia lunii. Cu alte cuvinte adversarul trebuie simțit în totalitate, atenția și gândirea luptătorului putând sesiza în orice clipă, orice intenție sau greșală a adversarului și, ca urmare, declanșa în momentul cel mai favorabil atacul.

KI – eficacitatea penetrantă - asigură execuția tehnicii cu cea mai mare viteză și prezență de spirit, constituind o sumă a tuturor acțiunilor mentale și fizice declanșate de karateka pentru executarea acțiunii de luptă propriu-zisă.

Foarte frecvent „momentul *KP*” este însoțit de un strigăt – *KIAI* – care adeseori îi surprinde nu numai pe începători dar chiar și pe karateka experimentați. Acest strigăt este o concretizare a unei stări interioare de tensiune care precede efectuarea unui efort cu o intensitate maximă într-un timp minim, impus de execuția, cu maxim de eficiență a atacului.

WAZA – complexitatea acțiunilor unui luptător pentru finalizarea unei acțiuni motrice de luptă, cuprinzând acțiunile brațelor, ale picioarelor, ale trunchiului etc., toate bine coordonate și sincronizate într-o execuție globală cu forța și viteză corespunzătoare.

Antrenamentul rațional reprezintă legătura dintre *KOKORO*, *KI* și *WAZA*, ca trei componente fără de care nu se poate desfășura o activitate de instruire de mare eficiență.

Kumite reprezintă un test de abilitate, curaj și spirit, într-o situație de luptă. Acest termen traduce perfect și relațiile care trebuie să se creeze între practicanții de Karate Do, relații bazate pe un profund respect mutual. *Kumite* își pierde sensul dacă nu se evidențiază două aspecte fundamentale

pentru arta Karate Do. Primul ne readuce în atenție Karate Do ca Artă Marțială. Scopul în karate, ca aplicație în luptă, este de a înlătura adversarul cu o singură lovitură. Este posibil ca acest scop să nu se atingă niciodată, dar el nu trebuie uitat. Ideea de „o singură lovitură” este caracteristică Artelor Marțiale japoneze, iar meritul de a introduce acest concept în karate, aparține maestrului *Gichin Funakoshi*.

Al doilea aspect care se manifestă începând cu studiul katas-urilor, îl constituie înțelegerea cadențelor de luptă și a ritmurilor. Kata reprezintă codificarea unei lupte, poate să exprime experiența cadențelor care punctează această luptă de la începutul și până la sfârșitul ei. Însușire cadențelor și ritmurilor de luptă se aplică în studiul de *Kumite*.

Din aceste motive este foarte important pentru un practicant de Karate Do să înțeleagă că lupta nu se practică la întâmplare. Fizionomia unei lupte de karate este determinată de următorii factori:

- naturalețea mișcărilor;
- fluiditatea deplasărilor;
- forța atacului și defensive;
- concentrarea și spiritul de luptă;
- zanshin;
- respectarea distanței de luptă;
- utilizarea contrelor și contraatacurilor;
- varietatea tehnicilor folosite.

Astfel, într-o secvență de *Kumite* sportiv, cei doi combatanți se observă, caută distanța de la care va fi lansat atacul, iar după această perioadă de observație activă, instantaneu, unul dintre ei „explodează” într-un atac unic care unește potențialul său fizic și mental pentru a fi cât mai eficace posibil; în același timp celălalt luptător se apără și contraatacă.

După un schimb scurt de lovituri rapide și puternice, adversarii se separă, refăcând distanța inițială și continuând lupta.

Din aceste motive în *Kumite* trebuie să se lucreze mobilizarea tensiunii și capacitatea de detentă mentală.

Practicarea ritmului (*hyoshi*) se face în această situație de tensiune. Astfel, se exagerează ajustarea sau ruperea cadențelor de luptă proprii sau ale adversarului, în situații diferite. Eforturile vor fi dirijate stăpânirea ritmului discordant, pentru un atac decisiv.

Lupta sportivă permite antrenarea unui karateka în dimensiunea distanței de luptă (*maai*) și a ritmului (*hyoshi*), în raport cu adversarul și în același timp cu perfecționarea tehnică. Este deosebit

de important să se obțină astfel precizia mișcărilor, percepția schimbării distanței și a ritmului de luptă.

Lupta competițională corespunde unui stadiu superior, de realizare internă, în care se atinge dimensiunea mentală, interioară. Acest stadiu exprimă maturitatea unui karateka și maniera în care el pune în practică, în mod real ceea ce a învățat.

Trebuie precizați însă termenii de luptă liberă și luptă competițională. Lupta liberă reprezintă o angajare finală pentru a supraviețui într-o situație limită, iar competiția este un joc guvernat de reguli și supravegheat de arbitri. Astfel în lupta competițională este foarte important ca cei doi combatanți să-și cultive controlul execuției tehnicii care finalizează, dând astfel proba măiestriei sale în raport cu cerințele de mai sus, dar și respectând regulamentul competițional.

Controlul în sens restrâns reprezintă stoparea atacurilor efectuate cu *kime*, la o distanță de 1-2 centimetri de fața adversarului sau de punctele vitale. La nivelul trunchiului loviturile se opresc la contactul cu karate-gi (uniforma tradițională). Precizia tehnicilor, percepția atacului advers, ajută la validarea loviturilor controlate, atât în ceea ce privește atacurile proprii cât și recunoașterea eficacității potențiale a tehnicilor adversarului, integrând totodată studiul distanței (*maai*) și simțul ritmului (*hyoshi*), într-o gamă variată de tehnici.

Din aceste motive, aprecierea corectă și riguroasă a distanței atât spațiale cât și temporale, precum și stăpânirea diferitelor cadențe și ritmuri de luptă sunt deosebit de importante pentru practicarea karate-ului competițional.

Bibliografie

1. AMĂLINEI, N., 1998, Karate Story – Curs practic de karate do – Editura A92.

Educația prin toleranță și respect

Prof. înv. Primar Manu Corina
Școala Gimnazială Stoenеști, județul Vâlcea

Dreptul la educație, alături de cel de a exista, de a trăi sănătos etc., este fundamental. Societatea este obligată să asigure copilului exercitarea acestui drept. Copilul învață de când se naște. Prima lui școală este familia, prietenii și orice alt grup social din care copilul face parte într-un moment anume.

Este „acea școală a vieții”, care debutează din copilăria timpurie și se menține de-a lungul întregii existențe.

Mediul școlar îl ajută apoi după cei „șapte ani de acasă” să se adapteze mai bine lumii prin știință și cunoștințe.

Copilul trebuie educat să respecte propriile valori culturale, dar și ale altor națiuni, precum și că nimic nu justifică ideea superiorității unuia sau altuia dintre popoare.

Școlile trebuie să primească toți copiii, fără nici o deosebire, privind condiția lor fizică, intelectuală, socială, emoțională, lingvistică sau de orice altă natură.

Perfecționarea mijloacelor, a metodelor de formare a personalității contribuie la ridicarea nivelului de dezvoltare mintală afectivă și morală a copilului.

Toleranța este o valoare morală, iar educarea în spiritul acesteia se înscrie așadar, în sfera educației morale.

Activitățile curriculare și extracurriculare desfășurate în școală au ca obiectiv formarea continuă „învățarea pe tot parcursul vieții”, comunicarea, toleranța și accesul la cunoaștere, la valorile culturale, științifice care să pună în valoare calitățile speciale ale dascălilor și disponibilitatea acestora de a participa la formarea profesională și socială a tinerei generații.

În prezent, mai mult decât oricând, copii interacționează cu oamenii de etnie, religii și culturi diferite. Clasele din școală sunt tot mai diverse, ele reflectă structura comunităților în care familiile trăiesc și muncesc. Unii părinți îmbrățișează faptul că trăim într-o societate tot mai diversă, iar alții mai au unele ezitări, mai ales dacă nu sunt destul de expuși

la oameni diferiți de ei.

Toleranța presupune valoarea individului, autonomia lui, libertatea alegerii.

Toleranța înseamnă să acceptăm oamenii așa cum sunt-nu să acceptăm comportamentele negative ale celor din jur. Toleranța înseamnă și să-i tratăm pe ceilalți așa cum ne place să fim tratați. Trăim într-o lume în care este important să redescoperim ideea de toleranță și respect mai mult ca oricând!

Orice copil are nevoie de iubire, respect și apreciere- necondiționate de performanțele școlare sau de altă natură.

În calitate de cadru didactic, contribui la educarea elevilor în spiritul toleranței prin:

- Afișarea într-un loc vizibil din clasă a principiilor care stau la baza toleranței;
- Sărbătorirea Zilei Internaționale a Toleranței;
- Întâlniri ale elevilor cu anumiți invitați: specialiști și activiști în domeniul drepturilor omului, reprezentanți ai ONG-urilor, persoane aparținând unor minorități naționale, persoane cu dizabilități, reprezentanți ai asociațiilor persoanelor cu deficiențe, reprezentanți ai diferitelor culte religioase;
- Concurs „Să fim toleranți!”;
- Inițierea de activități care au în vedere sprijinirea persoanelor aflate în dificultate;

Toleranța se poate exprima la orice nivel. La nivel individual- există o

zicală românească „ Tratează-i întotdeauna pe alții așa cum ți-ar conveni să fii tratat tu însuși!”. Egalitatea între oameni ar trebui să reprezinte un mod real de viață și nu o concepție uneori imposibil de atins. Din păcate (dau doar un exemplu), o realitate cruntă o reprezintă diversele handicapuri(fizice, mentale), orientări religioase diferite, stări materiale, origini etnice diferite ale unor persoane de lângă noi.

Acestora noi trebuie să le oferim posibilitatea de a se integra în colectivitate, de a-și exprima părerile, de a simți bucuria fiecărei zile.

Ne este mai ușor să folosim o etichetă pentru a caracteriza aceste persoane:

„ țigan, handicapat, bozgor, țăran, pocăit, boșorog”!. Deja știm despre el tot!!!!.

Toleranță înseamnă înțelegere, îngăduință, indulgență, răbdare, ajutor/sprijin, dragoste, prietenie, bunătate, susținere, iertare, omenie, cooperare, acceptare, milă/compasiune etc. Ca atare, persoana tolerantă este: înțelegătoare, bună/blândă, indulgentă,

JOC didactic. Cine te-a trezit ?

Prof. înv. presc. Văleanu Maria Adriana
Grădinița cu Program Normal Bătășani, Valea Mare, Jud. Vâlcea

iubitoare, permisivă, omenoasă, răbdătoare, generoasă/darnică, cumsecade, milostivă etc. Persoana intolerantă este: exigentă, dezaprobatore, intransigentă, neîngăduitoare, neiertătoare, severă, necruțătoare, neînduplecată, egoistă, inflexibilă, neînțelegătoare etc.

Se discută cu elevii despre situațiile în care se poate manifesta toleranța/intoleranța: în familie (părinți toleranți/intoleranți); la școală în relațiile dintre colegi, cu profesorii, cu personalul nedidactic; față de cei bolnavi; față de persoane de altă religie sau altă etnie; față de toți cei care sunt sau acționează altfel decât noi. Astfel, putem avea: înțelegere- față de colegul care aleargă mai încet la ora de educație fizică; îngăduință- față de cei care au altă vârstă decât noi; răbdare- în sala de așteptare a cabinetului medical; bunătate- față de animalele fără stăpân; omenie- față de bătrânul lipsit de putere; compasiune- față de invalidul în scaun cu rotile; iertare- acordată colegului care te-a jignit; susținere- a celui care a pierdut pe cineva drag; cooperare- cu profesorii și părinții; dragoste- sinceră față de părinți; ajutor- oferit celor nevoiași; dărnicie- față de persoanele sinistrate; cceptare- a persoanelor de altă religie sau etnie.

Se discută cu elevii situații în care ei s-au comportat tolerant sau intolerant, indulgent sau indiferent, și la situații care pot fi tolerate sau nu.

În concluzie, toleranța este un cuvânt pe care ar trebui să-l cunoască și înțeleagă toți elevii care, la rândul lor, să transmită acest comportament în mediul din care fac parte.

Bibliografie

1. Cosma, Teodor, 2001, O nouă provocare pentru educație: interculturalitatea, Iași, Editura Polirom;
2. Robu Maria-2008, Empatia în educație. Necesități pedagogice moderne, București, Editura Didactica Publishing House;
3. Cucuș, C.: Educația. Dimensiuni culturale și interculturale, Ed. Polirom, Iași;
4. Marcus, S.: Componenta didactică, Ed. All, București;

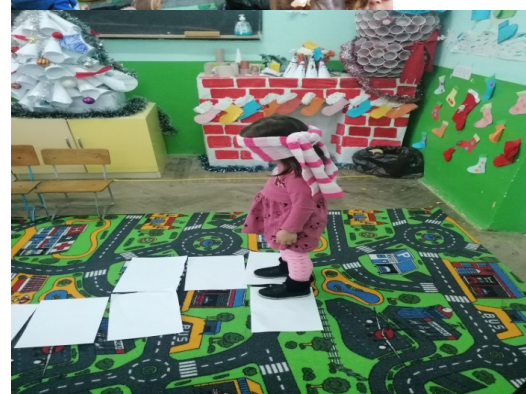
Scopul: Formarea posibilității de a distinge prezența altor copiii din grupă, utilizând mânuțele, dezvoltând simțul pipăitului.

Sarcina didactică: Recunoașterea copiilor din grupă după mânuțe.

Regulile jocului: Copilul indicat de către educatoare printr-un gest va da semnalul de trezire a copilului care simulează că doarme. Cel atins cu ajutorul mânuțelor și fiind legat la ochi va trebui să numească copilul care l-a atins pipăindu-l la rândul său.

Indicații pentru organizarea și desfășurarea jocului

Preșcolarii stau în semicerc pe pernuțe. În centrul semicercului se va așeza un scaunel pe care va sta copilul numit de doamna educatoare legat la ochi cu o eșarfă. El va simula că doarme. În acest timp se va face liniște în sala de grupă. Educatoarea va trece în spatele copiilor și printr-un gest (atingere) va trimite un preșcolar să-l trezescă pe copilul de pe scaunel pipăindu-l cu ajutorul mânuțelor. Dacă copilul de pe scaunel nu ghicește rămâne pe scaunel legat la ochi, iar dacă ghicește trece în locul celui numit.

Rolul basmelor în formarea preșcolarilor

Prof. Înv. Preșc. Stan Oana -Elena
Școala Gimnazială Nr.13 Râmnicu Vâlcea

„A fost odată ca niciodată...” așa încep toate poveștile și tot așa începe și povestea mea. Numai că, de această dată, protagoniștii sunt ființe mici și gingașe, cu suflet bun și minte ascuțită. Cu toții pornesc într-o lungă călătorie de inițiere în viață, având ca îndrumători Feți-Frumoși dârji și neînfricați și Ilene Cosânzene cu chip frumos și suflet bun. Asemenea discipolilor, tinerele vlăstare vor să devină oameni buni și harnici, curajoși și de încredere. Vârsta preșcolară le oferă cadrul adecvat pentru inițierea în societate, căci acum este perioada în care copiii descoperă cele mai multe personaje din basme și povești pe care doresc să le copieze.

În grădiniță, basmele și poveștile reprezintă suportul principal al formării caracterelor. Nu este lipsită de importanță nici informația despre lumea de altădată pe care o transmit basmele și poveștile.

Prin intermediul hiperbolei, a imaginilor fantastice specifice basmelor, copiii cunosc multe aspecte ale vieții și trăiesc bucuria triumfului binelui asupra răului. Odată cu conținutul de idei, prin basm, copiii își îmbogățesc vocabularul cu expresii din limba vie a poporului, își însușesc mai bine limba maternă, cunosc expresii pitorești, frământările de limbă, figurile poetice, cu zicătorile pline de înțelepciune care aduc o însemnată contribuție la dezvoltarea personalității copiilor.

Basmul, datorită aspectului preponderent imaginar, stimulează cu precădere afectivitatea, care este fundamentală în formarea caracterului moral al conștiinței și al comportamentului la vârsta preșcolară.

În timp ce se derulează conținutul basmului, copiii participă afectiv-imaginativ la acțiune, încât se identifică adesea cu personajul preferat. Copilul își construiește astfel un univers imaginar pe baza unui posibil real, tărâmul basmelor dezvoltându-i capacitatea de a-și construi și verbaliza trăirile și proiecțiile fără să-i primejduiască viața, nici existențial și nici etic.

Ficțiunea, pentru copil, are valoarea de trăire aieva. Ceea ce este imposibil, pentru el se transformă în real, cu valori stimulative pe planul imaginarului. Copilul se transpune în locul unui personaj, se închipuie un alt „eu”, realizându-se perspectiva dualistă de care are nevoie comunicarea interumană. Prin „asimilarea” eroilor din basme se produce pe plan mintal o lume a rolurilor, o lume a reprezentărilor sensibile despre o altă lume decât cea cunoscută prin experiența senzorială proprie. Basmul îi dă copilului posibilitatea să călătorească imaginar, iar el este fericit, participând afectiv și însoțind eroii pe tărâmurile fictive sau în țări reale, deși fantastice, pentru el.

Preșcolarul nu i se „alătură” lui Făt - Frumos, ci „se confundă” cu acesta într-un fel de „condensare” ca în vis, care îi permite, imaginar, să fie în același timp el și altul, după cum celălalt este, în același timp, distinct de sine și confundat cu sine.

Tot prin stereotipia basmului copilul își construiește, imaginar, canoane și își creează astfel obligații la care noi, adulții, nici nu ne gândim, de pildă, să păstreze o taină sau să-și înfrâneze curiozitatea.

Basmul îl face pe copil să se simtă puternic, să trăiască satisfacția învingătorului pentru că el se identifică pe plan imaginar cu eroul basmului. Ascultând basmul cu atenție, preșcolarul reface mintal drumul străbătut de eroul pozitiv, intrând dintr-o dată în rândul oamenilor mari.

Din desfășurarea peripețiilor basmelor pe care le descoperă în grădiniță, copilul „înțelege” și astfel „învață” că și el va trebui să treacă peste încercări care-i vor verifica înțelepciunea, curajul, îndrăzneala, puterea de a păstra o taină, de a-și impune legi de conduită, de a asculta sfaturile celor mari, de a nu se lua după aparențe și a nu se lăsa amăgit de ele etc.

Prin ecourile sale afective, basmul îl ancorează pe copil în real, pentru că el nu rămâne în Țara Zânelor, decât pentru a privi lumea din jurul său dintr-o perspectivă mai largă, mai accesibilă.

Lumea copilăriei este o lume de poveste lungă și frumoasă. Ioan Slavici, subliniind importanța poveștilor, preciza: „povestea a fost fondul plăcerilor mele din copilărie-poveștile erau darurile ce mi se prezentau pentru purtarea cea bună”. Să nu încetăm și noi, educatoarele, să le oferim copiilor astfel de plăceri spre a fi sigure că vom modela caractere nobile, asemenea eroilor buni și curajoși din basme.

Bibliografie

1. Andrei Mariana 2010: „ *Introducere în literatura pentru copii* ”, Editura Tiparg, Argeș;
2. Bratu Bianca 1977:„, *Preșcolarul și literatura* ”(studiu și antologie), Editura Didactică și Pedagogică , București;
3. Călinescu George 1941:„, *Istorie a literaturii române de la origini până în prezent*” ,Editura Fundația pentru Literatură ,București.

R o l u l parteneriatelor în educația timpurie. Parteneriat cu Poliția

Prof. Mărăcine Ana – Maria
Grădinița cu Program Prelungit Ostroveni 2,
Râmnicu Vâlcea

Zi de zi peste tot în lume oamenii sunt expuși unui risc extrem din cauza unor situații care le amenință supraviețuirea sau capacitatea de a trăi la un nivel acceptabil de securitate socială și economică.

Educația copiilor în ceea ce privește siguranța rutieră, este foarte importantă, iar această educație trebuie făcută cât mai devreme posibil. Asupra părinților copiilor din grădiniță s-a constatat că frica de accidente de circulație este cea mai de temut amenințare la adresa copiilor lor.

După cum se știe copiii constituie unul din cele mai vulnerabile grupuri de utilizatori rutieri, datorită faptului că sunt mici de statură și lipsiți de experiență în traficul rutier. Dacă un adult s-ar așeza în genunchi și ar vedea strada așa cum o vede un copil, ar înțelege cât de diferită este perspectiva când ai o înălțime de sub un metru. Copiii nu posedă o viziune clară a traficului și le este greu se evalueze atât viteze cât și distanțe. De exemplu, un copil poate să vadă o mașină apropiindu –se cu mare viteză și totuși să creadă că mai are suficient timp să culeagă o minge care s-a rostogolit în drum.

Când copiii coboară din autobuz sau când în apropierea unei treceri de pietoni se află parcate mașini – nu pot să vadă mașinile care se apropie. Copiii pe bicicletă sunt și ei în pericol fiindcă de obicei nu pot face deosebire între zonele de joacă fără trafic și drumuri unde circulația se desfășoară liber.

Copiii nu trebuie considerați numai victime. Ei posedă de asemenea potențialul de a se autoproteja de primejdiile traficului și de regulă sunt dornici să învețe.

Am realizat acest parteneriat și din dorința de a-i informa corect pe copii cu privire la rolul poliției în societate, din dorința de a le schimba atitudinea de teamă și reticență față de polițist, pe care-l considerau „lupul cel rău” și nu persoana care veghează la liniștea și siguranța noastră, a tuturor.

Activitățile din cadrul parteneriatului se realizează în colaborare cu Poliția din localitate, în incinta grădiniței, în cea a poliției și prin crearea unor situații reale pe stradă. Prin derularea acestui parteneriat dorim să stimulăm apariția unor atitudini din partea copiilor care să-i ferească de pericolele la care se supun atunci când sunt în situația de pieton.

Printr-o instruire adecvată, copii pot fi

încurajați să învețe măsurile de siguranță rutieră și de salvare a vieții și să înțeleagă importanța acestor abilități. Ne dorim ca această formare să facă pe viitor, din ei, pietoni sau șoferi cu mai multă înțelegere pentru siguranța rutieră. Totuși, pentru ca formarea să fie cu adevărat utilă, toți participanții (părinții, educatoarele, autoritățile locale) trebuie să conlucreze pentru a crea o ambianță propice învățării pentru copii.

Calitățile motrice în sport „viteza”

*Prof. Săndulescu Anamaria
Școala Gimnazială, comuna Pietrari
Prof. Voican Mihaela
Școala Gimnazială, comuna Pietrari*

Abstract: Caracteristica principală a dezvoltării calităților și priceperilor motrice din sfera vieții umane.

Cuvinte cheie: calităților motrice, frecvența mișcărilor, complexitate.

Calitățile motrice sunt însușiri ale organismului care oferă individului posibilitatea executării diferitelor acte motrice, legate atât de activitatea sa zilnică, cât și de cea sportivă. În procesul de învățământ un loc important în cadrul preocupărilor profesorului de specialitate îl ocupă găsirea și utilizarea în pregătire celor mai eficiente metode și mijloace care să asigure dezvoltarea acestor calități.

În literatura de specialitate precum și în limbajul specialiștilor se folosesc mai mulți termeni precum: calități fizice, calități motrice, calități biomotrice, calități ale activității motrice, funcții motrice de baza, etc.

Perfecționarea calităților motrice reprezintă unul din principalele obiective ale procesului de pregătire a tineretului școlar realizată concomitent cu formarea priceperilor și deprinderilor motrice.

În cadrul procesului instructiv educativ, dezvoltarea calităților motrice trebuie să ocupe un loc prioritar deoarece:

- calitățile motrice condiționează și determină în mare măsură formarea și în special consolidarea deprinderilor motrice;

- dezvoltarea calităților motrice favorizează creșterea capacității de efort a organismului;

- dezvoltarea calităților motrice se poate realiza și în condiții materiale simple;

- dezvoltarea calităților motrice se poate face și în cadrul activității independente a elevilor.

Viteza este una din calitățile motrice a cărei valoare de manifestare se evidențiază în principal pe baza fondului genetic de care beneficiază fiecare individ, având în prim-plan calitățile sistemului nervos care facilitează frecvența mișcărilor.

Această calitate motrică are mai multe forme de manifestare atât în mod singular : (viteza de repetiție, de execuție și de deplasare, cum ar fi de exemplu viteza de reacție și de execuție evidențiate în jocurile sportive, viteza de reacție și de deplasare, alergarea de viteza cu start de jos etc.)

Alte forme de manifestare a vitezei sunt acelea care se realizează prin combinarea vitezei cu alte calități motrice cum ar fi : viteza în regim de forță (detenta), în regim de rezistență, (probele de alergări din atletism 60-80-100-120 m) și în regim de îndemânare (la jocurile sportive).

Deși în mai mică măsură, comparativ cu celelalte calități motrice de baza, creșterea indicilor de dezvoltare, mai ales pentru creșterea vitezei de reacție și de deplasare se poate realiza chiar și în cadrul lecțiilor de educație fizică dacă se respectă anumite cerințe cum ar fi :

- selecționarea și aplicarea unor exerciții specifice în condiții de concentrare a atenției, realizate pe un fond de odihnă programate din prima parte a lecției ;

- după fiecare repetare se va asigura un timp minimal de odihnă (revenire) ;

- perfecționarea mecanismului de baza al structurilor motrice utilizate, de exemplu perfecționarea fazelor alergării de viteza

- creșterea progresivă a distanțelor și a numărului de repetări ;

- conceperea și utilizarea unor exerciții care solicită în mod asociat 2 sau mai multe forme de manifestare a vitezei ;

- dezvoltarea asociată a vitezei cu alte calități motrice, cum ar fi de exemplu rezistența și forța trenului inferior

Metode și Mijloace pentru dezvoltarea vitezei

- metoda solicitării maxime, care constă

Importanța Educației fizice în educația timpurie

Prof. învăț. preșcolar Șerban Nicoleta
Grădinița cu Program Normal Păușești-Măglași

în efectuarea unor exerciții din mers și din alergare, alternate cu parcurgerea rapidă a unor distanțe variabile;

- metoda alternativă, constând din alternarea intensității, de exemplu creșterea vitezei la nivel maxim, menținerea ei pe distanțe dinainte marcate, scăderea treptată a intensității ;

- metoda handicapului exercitată pe perechi, distanța între executanții fiind de 3-4 m, perechile fiind formate din elevi cu posibilități apropiate

- metoda ștafetelor și întrecerilor care solicită diferite forme de manifestare a vitezei ;

- metoda concursului pe distanțe crescute progresiv cu intensitate maximală.

Pentru dezvoltarea vitezei de reacție și execuție se acționează și asupra celorlalte segmente corporale folosind materiale sportive ușoare și exerciții de complexitate solicitându-se alternativ analizatori tactili, vizuali sau auditivi.

Exemple de exerciții pentru dezvoltarea vitezei de reacție și execuție :

- gruparea și regruparea lașă diferite semnale ;
- luarea și schimbarea unor poziții ale segmentelor sau a întregului corp la semnale auditive, vizuale și compatibile ;

Bibliografie

1. **Colibaba Dumitru, Bota Evulet, Ioan**, "Jocuri Sportive Teorie și Metodica", Editura Aldin (1998).
2. **Epuran Mihai, Holdevici Irina, Tonita Florentina**, *Psihologia sportului de performanță: Teorie și practica*, Editura FEST - București (2001).
3. **Firea Elena** "Calități motrice Metodica Educației Fizice și Scolare" vol.II, București.(1984)

ABSTRACT: Sănătatea, dezvoltarea fizică armonioasă constituie premise importante ale calităților, capacităților și trăsăturilor de caracter ale copiilor. Influențarea favorabilă a stării de sănătate, sporirea capacității de efort a organismului prin exersarea funcțiilor vitale și de adaptare la mediul înconjurător, precum și formarea deprinderii lor de igienă individuală și colectivă, constituie motivele fundamentale ale societății și valorii educației fizice.

CUVINTE CHEIE: educație fizică, sănătate, prescolari.

Educația fizică a tinerei generații constituie unul din elementele de bază a sistemului educațional al copiilor. Ea contribuie la pregătirea unui tineret capabil, sănătos și puternic pentru a se integra în societatea modernă.

Sănătatea, dezvoltarea fizică armonioasă constituie premise importante ale calităților, capacităților și trăsăturilor de caracter ale copiilor. Influențarea favorabilă a stării de sănătate, sporirea capacității de efort a organismului prin exersarea funcțiilor vitale și de adaptare la mediul înconjurător, precum și formarea deprinderii lor de igienă individuală și colectivă, constituie motivele fundamentale ale societății și valorii educației fizice. Educația fizică are și sarcina de a contribui la dezvoltarea și formarea aceluiași trăsături și componente ale personalității pe care le vizează și procesul de pregătire intelectuală și sistemul general de instrucție și educație.

Dezvoltarea acuității și preciziei simțurilor, a capacității de percepere a spațiului și timpului, favorizarea dezvoltării spiritului de observație, a inițiativei și imaginației alături de stimularea dezvoltării noilor relații sociale ale copilului în condițiile create de învățământul preșcolar și influențarea trăsăturilor de caracter, sunt sarcini educative de mare însemnătate prin intermediul cărora se realizează integrarea educației fizice în procesul

complex al educației și instrucției școlare, interferența și cu celelalte obiecte de învățământ. Concepțiile și practicile în virtutea cărora educația fizică și sportul erau trimise la periferia preocupărilor societății, fiind considerate activități minore, dexterități ale planului de învățământ au fost abandonate, recunoscându-se în prezent că ele oferă cadrul propice prin intermediul căruia se poate acționa eficient în direcția realizării obiectivelor urmărite de educația generală. În acest sens se impune perfecționarea modalităților de integrare eficientă a obiectivelor educației fizice și sportului în obiectivele generale ale educației, în ideea valorificării lor eficiente pe planul educației intelectuale, afective, morale, a pregătirii pentru viață.

Perioada preșcolară(3-7 ani) reprezintă importante modificări în dezvoltarea fizică și psihică a copiilor; sub aspectul general preșcolarul este dinamic, se mișcă ușor și rapid, vorbește cursiv, este capabil de activități variate, este curios, trăiește intens afectiv diferitele momente prezente, posedă capacitatea de cooperare și inițiativă. Preșcolarii de 3-4 ani se caracterizează printr-un dinamism accentuat, manifestat în întreaga conduită de adaptare la situații, de investi gație a mediului ca și în relațiile cu părinții și oamenii. Ei sunt înclinați spre expansiuni motorii și afective, acțiuni independente și de autoevidențiere, fiind în același timp instabil și stângaci în unele situații.

Copiii de 4-5 ani au traversat puseul de creștere și au dobândit un echilibru psiho-comportamental mai mare ei sunt vioi și atenți la cele din jur, manifesta o curiozitate crescută exprimată prin mulțimea întrebărilor adresate adulților, participă cu dăruire la jocurile cu subiect, se pasionează pentru povestiri, activități cât mai complexe.

Copiii de 5-7 ani trec prin momente de fragilitate fizică, dublată de o ușoară dezadaptare la situațiile ambianței, exprimată prin încăpățănare sau obrăznicie. Cu toate acestea intelectual sunt capabili de activitate perceptivă mai intensă, fiind interesați de dese, scriere, învățând literele în mod spontan și făcând încercări de citire, preocupați și interesați de excursii, vizite, concursuri sportive, e.t.c. Cunoașterea particularităților anatomo- fiziologice ale copiilor constituie o condiție absolut necesară pentru buna desfășurare a educației fizice în grădiniță, deoarece o ajută pe educatoare să înțeleagă importanța educației fizice la vârsta preșcolară. Pentru a înțelege locul și rolul educației fizice în cadrul educării multilaterale a copiilor de vârsta preșcolară, trebuie să ținem

seama că aceasta se realizează într-un proces unitar complex, în care se îmbină armonios toate aspectele fenomenului educativ.

Pe lângă activitățile obligatorii de educație fizică, plimbările, jocurile de mișcare, drumețiile contribuie la întărirea sănătății copiilor și sunt indispensabile în dezvoltarea lor fizică, armonioasă.

Numai simpla deplasare în mijlocul naturii este un mare câștig pentru sănătate și pentru dezvoltarea fizică a copilului preșcolar, al cărui organism se află într-o importantă perioadă de creștere și dezvoltare.

Folosirea jocurilor de mișcare ca mijloc de prevenire a unor boli sau de tratare a lor, de corectarea unor deficiențe fizice, cât și pentru călirea organismului și formarea unei ținute frumoase datează de mii de ani. Practicarea jocului se împletește armonios cu factorii naturali de mediu în preocupările educaționale ale omului din totdeauna.

Societatea modernă pune la dispoziția părinților posibilitatea de ași înscrie copiii de mici la diferite sporturi: înot, schi, dansuri populare, modeme, unde sub îndrumarea unor specialiști își educă și-și dezvoltă calitățile fizice și de caracter.

Educatoarele sunt chemate să asigure condiții cât mai bune desfășurării activităților de educație fizică cu preșcolarii, să valorifice pe deplin influențele pozitive pe care natura și mișcarea le oferă cu prisosință.

Bibliografie

1. Bonchiș, E., COPILUL ȘI COPILĂRIA, București, 2000;
2. R.Î.P., nr. 2,3, București, 2005.
3. M.Ed.C.T., METODICA PREDĂRII EDUCATIEI FIZICE IN GRADINITA

Managementul clasei de elevi

Înv. Preda Simona
Școala Gimnazială Galicea

În opinia mea, SMC, adică **Sistemul de management al calității**, reprezintă cheia eficientizării educației, deoarece el presupune atât funcționarea eficientă, cât și eficace a organizației, precum și obținerea unor produse performante dezvoltării organizației.

Un bun **manager al clasei** trebuie să fie capabil să realizeze schimbări profunde în cultura, climatul și instrucția tuturor copiilor, în direcția fundamentării tuturor demersurilor didactice pe principii democratice, să introducă noi strategii instructionale care să încurajeze colaborarea, toleranța, sporirea încrederii în forțele proprii și îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor.

Managementul clasei cuprinde trei componente esențiale: managementul conținutului, managementul problemelor disciplinare și managementul relațiilor interpersonale.

Managementul conținuturilor nu se referă la deprinderile de a preda o disciplină specifică, ci mai degrabă la acele deprinderi aplicabile tuturor disciplinelor și activităților. În centrul deprinderilor de management al clasei se află managementul activităților suplimentare și rezolvarea problemelor specifice disciplinei. A disciplina înseamnă a sprijini elevii să învețe comportamente noi, dezirabile, a-i ajuta să-și dezvolte competențe și simțul responsabilității propriilor acțiuni.

Elemente de management al clasei se constituie cu suficientă claritate și din perspectiva strategiilor didactice. Astfel, în plan curricular se pot deosebi cinci strategii bine delimitate: explicativ-reproductivă, explicativ-intuitivă, algoritmic- euristică, euristico-algoritmă și a metodelor participative. Alegerea strategiei optime ține de măiestria profesorului, susținută de diagnoza psihologică, fiind necesară colaborarea permanentă, directă între profesor și elev.

Managementul clasei trebuie să includă și alte elemente definitorii și poate fi abordat din perspectivă ergonomică, psihologică, socială, normativă, operațională și inovatoare.

Dimensiunea ergonomică – personalizarea

sălii de clasă, pavoazarea, dispunerea mobilierului și vizibilitatea, în sensul poziționării în bănci, constituie pentru noi, cadrele didactice, preocupări în vederea reconsiderării structurilor dimensionale ale managementului clasei de elevi.

Dimensiunea psihologică a managementului școlar conferă cadrului didactic rolul de a cunoaște, respecta și dezvolta capacitățile individuale ale elevilor.

Dimensiunea socială vizează clasa ca grup social: structura, sintonicitatea și problematica liderilor. Arta cadrului didactic constă în fixarea, pe lângă obiectivele școlare formale, și a unei serii de obiective social-afective pentru grupul de elevi, care vor determina consolidarea coeziunii acestuia.

Comunicarea, raportul dintre informație, circulația acesteia și dinamica grupului, reprezintă cheia succesului în relația cu clasa. Dialogul permanent, adaptarea limbajului la nivelul de înțelegere al elevilor, selectarea celor mai bune căi de transmitere a mesajelor, folosirea limbajului verbal, cât și nonverbal.

Îndrumarea, orientarea elevilor pe drumul cunoașterii prin intervenții punctuale, adaptate situațiilor concrete, prin sfaturi și recomandări care să susțină comportamentele și reacțiile elevilor, reprezintă o sarcină foarte importantă a dascălului.

Dimensiunea normativă vizează ansamblul de reguli care reglează desfășurarea unei activități educaționale. Tipologia normativă cu relevanță pentru clasa de elevi este următoarea: norme explicite (prescriptive, cunoscute, clar exprimate) și norme implicite (ascunse, care se construiesc în cadrul grupului).

Idealul urmărit de fiecare dintre noi prin intervențiile realizate este coeziunea grupului. Rolul de manager al cadrului didactic în situații care solicită un asemenea tip de intervenție poate fi elementul de care depinde echilibrul și sănătatea grupului-clasă.

Dimensiunea operațională vizează strategiile de intervenție a cadrului didactic. La nivelul elevilor cultura implicită dezvoltă o serie de strategii de supraviețuire, care cuprind o multitudine de elemente de identificare, de descoperire și angajare cu ajutorul unor competențe sociale, în adaptarea la exigențele normativității explicite. Cadrul didactic nu trebuie să excludă cultura elevilor, ci să integreze elementele culturii lor normative implicite în procesul de favorizare și consolidare a culturii normative explicite. În instituțiile școlare contemporane și în sălile de clasă, cultura implicită antișcoală este un

fenomen des întâlnit. Competențele manageriale ale cadrului didactic sunt primordiale, întrucât fenomenele și manifestările antișcoală, neidentificate și nediagnosticsate la timp, pot degenera frecvent în situații de criză educațională.

Dimensiunea inovatoare presupune cunoștințe de management al schimbării, este însăși esența dezvoltării unei organizații. Schimbarea în educație este o necesitate. Pentru noi reducerea rezistenței la schimbare se poate face prin implicarea copiilor în planificarea schimbării, găsirea surselor de disconfort pentru cei care au temeri, pregătirea momentului schimbării prin discuții cu cei implicați în acest proces, sprijinirea și încurajarea celor implicați în procesul schimbării prin participarea efectivă la acesta.

Așadar, **cheia eficientizării procesului instructiv-educativ** stă în modalitatea optimă de realizare a relației dintre cele două verigi ale acestuia: pe de o parte, elevul, cu zestrea lui ereditară, cu capacitățile, aptitudinile și disponibilitățile lui, pe de altă parte, cadrul didactic, forța care provoacă, determină și dirijează schimbarea și dezvoltarea elevului.

Sisteme "FMS" - flexibility manufacturing systems (sisteme flexibile de fabricație)

*Ing. Măluroiu-Vlăduț Maria,
Liceul George Țarnea, Băbeni*

Pe piața de producție actuală, aflată într-o continuă mișcare, companiile din domeniu trebuie să reacționeze rapid la modificările apărute prin sporirea productivității și prin îmbunătățirea interacțiunii cu utilizatorii (clienții).

Sistemele flexibile de fabricație:

Ø sunt configurații automatizate care prezintă la un nivel avansat, două direcții generale ale evoluției tehnologice: existența unei majore flexibilități (o utilizare elastică a unităților și stațiilor

operatorii care le compun, și permit amplificarea mix-ului de bunuri produse) și o majoră integrare/colaborare a mașinilor (legătura dintre mașinile producătoare cu sistemele de manipulare, sistemele de transport și liniile de comunicare, controlul complex al unui calculator din proces)

Ø folosește calculatoarele pentru a produce o gamă largă de componente și produse, capabil să treacă într-un interval scurt de timp la fabricarea altor produse, implicând capacitatea de a realiza orice produs pe mai multe mașini diferite, astfel încât cererea să poată fi satisfăcută rapid, în ciuda unor fluctuații mari

Ø este nevoie de o integrare totală a subsistemelor sale componente: prelucrare, logistică, control și comandă, ceea ce impune utilizarea mașinilor cu comandă numerică, transportoare automate, roboți industriali și o rețea de comunicații care să concentreze toate fluxurile informaționale dintr-un sistem.

Trăsături de bază:

- integrabilitate, determinată de capacitatea sistemului de integrare într-un sistem de producție și de cuplare funcțională cu alte sisteme;
- adaptabilitate, determinată de viteza de adaptare la schimbarea volumului și a gamei sortimentale a producției;
- dinamism structural, determinat de posibilitatea modificării structurii sistemului flexibil de fabricație în funcție de cerințele concrete ale producției.

Principii:

- elemente modulare standardizate monofuncțional, autodiagnosticarea automată;
- reparații simple prin rapida substituire cu piesele necesare nivel redus al zgomotului,;
- posibilitatea de corelare și integrare a diverselor unități de producție;
- utilizarea unui limbaj simplu și a unor tehnici de depistare a erorilor;
- crearea unităților operatorii în funcție de necesități;
- cercetarea și crearea unei "culturi" de automatizare;

Avantaje:

- datorită faptului că se utilizează un sistem computerizat de mașini, poate fi executată orice piesă, în orice moment și în orice cantitate;
- încorporarea în interiorul utilajelor ale componentelor microelectronice le face să devină "terminale inteligente";

- informarea continuă și controlul permanent al activităților muncitorilor se face automat cu ajutorul aceluiași mașini;

- posibilitatea sistemelor flexibile de fabricație de a gestiona în mod optim situațiile imprevizibile;

- dezvoltarea unor noi programe soft aplicate permite rezolvarea numeroaselor probleme legate de coordonarea diverselor componente ale sistemului și funcționarea optimă a utilajului;

- capacitate mare de adaptare la modificarea sortimentului de fabricație, lucru care se realizează doar prin schimbarea programului la calculator, fără a acționa asupra echipamentelor din dotarea mașinilor; nivelul înalt de tehnicitate permite corelarea cu cerințele tot mai diversificate ale consumatorilor;

Dezavantaje:

- un sistem flexibil de fabricație poate să îndeplinească rolul pentru care a fost creat numai dacă cuprinde toate cele patru subsisteme componente: prelucrare, logistică, control și comandă;

- integrarea incompletă a uneia din componente ar duce la nereușita aplicării respectivului sistem.

Evaluarea- componentă a procesului de învățământ

*Prof. înv. primar Mateescu Corina-Elena
Școala Gimnazială „AntonPann”, Râmnicu. Vâlcea*

-studiu de specialitate-

*Fiecare om pe care îl întâlnesc în drumul meu
îmi e superior prin ceva. De aceea încerc să învăț
câte ceva pe lângă fiecare.*

Sigmund Freud

Noile schimbări care au avut loc în societate au determinat schimbări importante și în procesul de învățământ. “Reforma curriculară așteptată atât de societatea civilă, cât și de agenții educaționali -

elevi, învățători și profesori, este o condiție sine qua non a consolidării caracterului performant al învățământului românesc”²⁸.

Cerința obiectivă privind creșterea eficienței activității de instrucție și educație, sub impulsul exigențelor societății contemporane, a generat preocupări ample, promovate insistent în teoria pedagogică și de practică școlară, pentru a conferi procesului de învățământ un caracter cât mai rațional și riguros. Ele privesc multiple planuri ale actului didactic: determinarea precisă a obiectivelor instruirii, organizarea conținuturilor în concordanță cu principalele caracteristici și tendințe ale științei și tehnicii și cu logica didactică, stabilirea strategiilor de instruire-învățare în raport cu obiectivele vizate și conținuturile definite, perfecționarea acțiunilor de evaluare a rezultatelor și a proceselor desfășurate.

Progresele înregistrate sunt în legătură, mai ales, cu perfecționarea formelor, mijloacelor și tehnicilor de măsurare a rezultatelor școlare, promovarea unor modalități care permit emiterea unor judecăți de valoare cu un grad mai mare de obiectivitate asupra randamentului școlar, creșterea efectelor stimulative ale evaluării asupra învățării, ameliorarea activității. În același timp, ele au condus la ideea că înnoirea didacticii presupune “reconsiderarea nu numai a tehnicilor de predare, a modurilor de organizare și dirijare a învățării, ci și a formelor și tehnicilor de evaluare a randamentului școlar”²⁹.

Importanța acțiunilor evaluative devine din ce în ce mai accentuată și recunoscută în lumina reformei educaționale din învățământ. O evaluare eficientă ajută învățătorii și elevii să aprecieze gradul în care au fost atinse obiectivele instruirii, progresul la învățatură, dificultățile de învățare, să identifice posibilitățile alegerii celor mai bune căi pentru eficientizarea actului de predare și să ofere feedback-ul necesar factorilor de decizie și părinților.

Evaluarea trebuie concepută nu numai ca un control al cunoștințelor sau ca mijloc de măsurare obiectivă, ci ca o cale de perfecționare, ce presupune o strategie globală a formării. Operația de evaluare nu este o etapă supraadăugată ori suprapusă procesului de învățare, ci constituie un act integrat activității pedagogice. Evaluarea constituie o ocazie de validare

28 Crișan Alexandru, Noul Curriculum Național: statut, componente și caracteristici, în: „Învățământul primar”, nr. 23/1998, pag.3.

29 Radu, I., T., “Evaluarea randamentului școlar”, în: “Învățământul primar”, nr.1-2, pag. 2

a justeții secvențelor educative, a componentelor procesului didactic și un mijloc de delimitare, fixare și intervenție asupra conținuturilor și obiectivelor educaționale.

Esența acțiunii de evaluare este de a cunoaște efectele activității desfășurate în vederea perfecționării procesului în etapele următoare. Rezultatele constatate pot fi apreciate și aplicate corespunzător, în măsura în care sunt puse în legătură componentele procesului didactic și cu întreaga activitate. Restrângerea ariei acțiunii de evaluare a activității de învățământ la rezultatele obținute de elevi, fără a fi integrate în evaluarea învățământului întreg, nu ne poate oferi datele care fac posibilă ameliorarea acestei activități. “Cunoașterea cât mai exactă a rezultatelor școlare constituie premiza oricăror măsuri destinate să îmbunătățească desfășurarea activității în sine. De aceea orice strategie care își propune o ameliorare a unui sistem școlar are ca punct de plecare și se întemeiază pe aprecierea rezultatelor obținute și vizează cercetarea randamentului acestuia, pe baza unor evaluări continue³⁰. În vederea realizării sarcinilor învățământului, este necesară o riguroasă proiectare și evaluare a procesului instructiv-educativ.

Trebuie ca, în fiecare moment, să știm ce avem de realizat, prin ce conținuturi informaționale realizăm obiectivele propuse, prin ce metode și procedee, cum verificăm dacă elevii au realizat obiectivele propuse, ce măsuri trebuie luate în cazul

în care anumite obiective n-au fost realizate integral. Proiectarea activității didactice și evaluarea rezultatelor școlare constituie condiții esențiale ale creșterii procesului de învățământ. Această creștere se poate realiza prin:

- sistematizarea cunoștințelor;
- urmărirea realizării obiectivelor operaționale propuse;
- respectarea particularităților individuale ale elevilor prin tratarea diferențiată a acestora;
- comunicarea imediată a rezultatelor obținute la testele de evaluare formativă având posibilitatea de a verifica cunoștințele elevilor și de a putea stabili noi modalități în vederea înlăturării lacunelor constatate în urma evaluării;
- argumentarea calificativului acordat, astfel încât fiecare elev să conștientizeze nivelul performanței la care a ajuns și să se poată evalua.

30 Radu, I., T., - “Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului”, E.D.P., București, 1981, pag.12

Este nevoie de o implicare a învățătorilor în ceea ce privește noua metodologie de evaluare a anului școlar, astfel încât formele și procedeele de evaluare să susțină evaluarea formativă, una dintre condițiile absolut necesare pentru succesul aplicării Curriculum-ului Național.

Bibliografie

1. Crișan, Alexandru, Noul Curriculum Național: statut, componente și caracteristici, în: „Învățământul primar”, nr. 23/1998;
2. Radu, I., T., *Evaluarea randamentului școlar*, în: “Învățământul primar”, nr.1-2;
3. Radu, I.T., *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., Ediția a III-a, București, 2007;
4. Radu, I., T., - *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, E.D.P., București, 1981.

Sport pentru sanatate, sanatate pentru toti

Surlin Dumitru-Bogdan

În societatea contemporană în care, datorită unor procese și fenomene ce țin de civilizația modernă (creșterea ponderii tehnicii, mecanizării și cibernetizării, în procesul de producție și în viața cotidiană; accentuarea și intensificarea ritmului vieții cotidiene etc) și care duc la suprasolicitarea sistematică a sistemului nervos, a psihicului și a sferei efectiv-emoțională, rolul educației fizice crește în mod considerabil.

În zilele noastre, educația fizică nu reprezintă doar un mijloc de recreere după o

activitate intelectuală mai intensă; ea are menirea de a contribui la dezvoltarea armonioasă a persoanei, prin asigurarea unui echilibru funcțional între componentele acesteia în primul rând între cea fizică și cea psihică.

De aceea, cercetătorii din domeniul psihologiei sportului are un rol esențial nu doar în

conturarea unor concepte și metodologii specifice, ciși în readucerea în atenția societății a celebrului dicton al lui Juvenal, „Mens sana in corpore sano”.

Este bine știut că, educația fizică desfășurată atât la nivel de învățământ primar cât și la nivel de învățământ gimnazial, liceal sau chiar universitar îndeplinește un rol deosebit în procesul de formare și dezvoltare a personalității copilului. Specialiștii din domeniul psiho- pedagogic recunosc valențele formative în plan biologic, motric, psihic și social ale acestei discipline.

Promovând respectul pentru organismul propriu și al altora, educația fizică și sportul se constituie în forme de educație pentru sănătate. Omul este, în primul rând, o ființă biologică ale cărei componente structural-funcționale sunt, în mod general și specific, influențate prin educație fizică și sport. Funcția de optimizare a potențialului biologic reprezintă, de fapt, punctul de plecare al tuturor influențelor exercitate asupra organismului uman. O solicitare adecvată, din punct de vedere cantitativ și calitativ, în educație fizică și în antrenament sportiv, conduce la modificări morfologice și funcționale relevante, care permit o mai bună adaptare a individului la cerințele vieții cotidiene. Nu întâmplător, există concepția potrivit căreia „sportul dă zilei vieții și viață zilelor”. În aceste condiții, domeniul educației fizice și sportului trebuie să își asume, cu mai multă vigoare, rolul de promotor al stării de sănătate, pe de o parte, prin competențele complementare ale specialiștilor (profesori, antrenori, kinetoterapeuți), și, pe de altă parte, prin impunerea unor programe-cadru profilactice, pe categorii de vârstă, în direcția realizării obiectivelor specifice ariei de competență a specialiștilor.

Beneficiile aduse de practicarea sportului, corpului uman, sunt nenumarate.

Educația fizică și sportul ca fenomen social, distinct de însoțirea omului de-a lungul întregii sale existențe, reprezentând o componentă necesară și permanentă a vieții sociale. În mișcarea sa istorică, fenomenul nu a cunoscut însă o asemenea amploare ca cea din zilele noastre. ”Pentru interpretarea corectă a originii și dezvoltării educației fizice și sportului, trebuie să se pornească de la structura lor deosebit de complexă care include exerciții fizice, aspecte, tactice și organizatorice, discipline teoretice, instituții, mijloace materiale, etc.” (I. Siclovan- “Teoria educației fizice și sportului” -1979, pag 29). O altă particularitate se referă la faptul că “exercițiul fizic se manifestă ca expresie a unei colectivități

fiind o modalitate specifică prin care o comunitate umană încearcă să se afirme prin reprezentanții săi. Se observă că educația fizică și sportul devin mai complexe cu trecerea de la o etapă istorică inferioară la alta superioară.

Evoluția ascendentă a educației fizice și sportului este marcată pe de-o parte de apariția unor elemente de conținut precum exercițiile fizice, jocurile și activitățile sportive, iar pe de altă parte, prin trecerea de la un nivel de organizare și sistematizare inferior la altul superior. Educația fizică și sportul, este diferită de celelalte fenomene sociale ale vieții prin esența sa ce urmărește perfecționarea dezvoltării fizice și a capacităților de mișcare a oamenilor. Această funcție socială s-a păstrat de-a lungul tuturor formațiunilor social-economice, spre deosebire de scopurile și obiectivele educației fizice și sportului care diferă de la o formațiune social-economică la alta și chiar de la un stat la altul.

O dată cu generalizarea educației fizice se asistă la o muncă de sistematizare, orientare și dirijare întemeiată pe cunoașterea particularităților și efectelor exercițiilor fizice. Mari personalități J. GutsMuths, Amoros, Clias, Jahn, Ling, Arnold și alți, depășesc modul abstract de abordare teoretică a exercițiilor fizice, inițiind studii care să ducă la fundamentarea științifică a abordării lor. În etapa actuală, fundamentarea științifică a procesului de practicare a exercițiilor fizice și apariția Teoriei și Metodicii Educației Fizice și Sportului a dus la teoretizarea idealului funcțiilor și obiectivelor educației fizice și sportului. Idealul educației fizice și sportului este în concordanță cu idealul general educațional al societății, fiind modificat în funcție de evoluția social-istorică a fiecărei societăți, de succesiunea etapelor de dezvoltare specifice. Funcțiile educației fizice derivă din ideal, subordonându-se acestuia. Funcțiile educației fizice sunt de două feluri: specifice – ce vizează dezvoltarea fizică și capacitatea motrică; funcții asociate – ce însumează efectele practicării exercițiilor fizice asupra organismului uman. Din această categorie fac parte funcțiile: igienică, recreativă, educative și de emulație. Obiectivele educației fizice și sportului derivă din funcțiile sale specifice și asociate, subordonându-se la rândul lor acestora. În funcție de laturile procesului de practicare a exercițiilor fizice ele se pot clasifica în obiective de instruire și obiective de educație.

Asadar, în timp ce numărul persoanelor ce suferă de obezitate, de diabet grad 2 (non-insulino dependent) și care se datorează mai mult unui regim

alimentar haotic), sau al persoanelor sedentare este într-o continua creștere trebuie găsită o soluție pentru a combate toate aceste flăcări și se pare că sportul folosit ca un exercițiu fizic medical poate ajuta în toate acestea.

ABSTRACT

În zilele noastre, educația fizică nu reprezintă doar un mijloc de recreere după o activitate intelectuală mai intensă; ea are menirea de a contribui la dezvoltarea armonioasă a persoanei, prin asigurarea unui echilibru funcțional între componentele acesteia în primul rând între cea fizică, psihică și sănătate.

CUVINTE CHEIE : sport, educație, sănătate, persoane, societate.

Bibliografie:

1. <http://obezitate.org/Articole-obezitate/Kinetoterapia-in-obezitate/tratamentul-kinetoterapeutic-in-obezitate.htm>
2. <http://www.info-portal.ro/articol/obezitatea/1834/2/referat/>
3. <http://www.sportmedcenter.ro/articole/1322-kinetoterapia-in-combaterea-obezitatii.html>
4. Florian Georgescu, Cultura fizica-fenomen social, ed. a II a, editura sport-turism, 1976.
5. Teoria educației fizice (sub redactarea lui A.Novikov),Ed. U.C.F.P.,p.32
6. Fr.Engels, Dialectica naturii, ESPLP, 1954, p.168.

Șah la rege - declinul monarhiei române

Prof. Ciucă Carmen Elena

Liceul Tehnologic Căpitan N. Pleșoianu, Râmnicu Vâlcea

“ Trăiască regele/ În pace și în onor/ De țară iubitor/ Și-apărător de țară/ Fie domn glorios peste noi/ Fie-n veci norocos în război/ O, Doamne sfinte, cerească părinte/ Susține cu a ta mână, coroana,/ coroana română!”

Pentru noi românii, monarhia a fost o instituție cu rădăcini adânc înfipte în ființa neamului, pe care Corneliu Codreanu o caracteriza astfel:”În fruntea neamurilor, deasupra elitei, se afla monarhia. Resping republica.”

Istoria Casei Regale românești începe la 10 mai 1881, când domnitorul Carol I devine rege al României, moment precedat de apariția în anul 1866 a primei Constituții a României. De Casa Regală este strâns legată atât evoluția politică, cât și cea economică și socială a țării noastre în secolul XIX, cât și în prima jumătate a secolului XX. Nu se poate afirma România Mare fără a atașa numele regelui Ferdinand sau al reginei Maria, nu se poate spune dictatură personală, fără numele lui Carol II și este un ‘eretism’ să uiți de Mihai I, cel pe umeri căruia va cădea povara transformării României din monarhie în republică. După recunoașterea guvernului Petru Groza de către Statele Unite și Anglia în februarie 1946, în România procesul de comunizare a devenit “starea de normalitate”.

Din păcate pentru prestigiul și viitorul monarhiei române, în acest context dezonorant, pe primul loc se afla regele Mihai I. Un “merit” pe care sovieticii n-au întârziat să i-l recunoască. La 20 iulie 1945, Stalin i-a conferit suveranului României cea mai înaltă distincție militară a Uniunii Sovietice, Ordinul Victoria, “ pentru că a permis o schimbare decisivă a politicii române, rupând (alianța) cu Germania hitleristă și trecând alături de Națiunile Unite într-un moment când înfrângerea germană nu era evidentă”. Pentru luptătorii români, acei care s-au jertfit pentru salvarea țării pe teatrul de operații ‘din sudul Rusiei și apoi în Moldova, Basarabia și Bucovina, această decorare a însemnat o usturătoare

insultă, dar pentru Regele Mihai era răsplata actului de la 23 august 1944.

La 29 iulie 1946 dându-se curs hotărârilor luate la Conferința de la Postdam se deschid lucrările Conferinței de Pace de la Paris, la care urma să se stingă starea de război între cele 22 de națiuni, în frunte cu Statele Unite, Anglia, Uniunea Sovietică și Franța, învingătoarele din cel de-al doilea război mondial și statele foste satelite ale Germaniei.

Cea mai sugestivă caracterizare a celor cinci tratate de pace semnate la Paris o face Andre Fontaine prin chiar titlul capitolului din cartea sa “ Istoria războiului rece” în care analizează acest eveniment : “ Cinci tratate și nici o pace...”

În urma alegerilor falsificate și a semnării Tratatului de Pace de la Paris, popularitatea regelui a scăzut, iar rușii îl tolerau atâta vreme cât el reprezenta o forță în țară, iar atunci când prestigiul său se diminuea rușii se debarasau de el. Parlamentul se deschidea la 1 decembrie și regele trebuia să citească mesajul tronului, prin acest act regele accepta rezultatul fraudulos al alegerilor și actele “parlamentului” ales prin mijloace frauduloase. Secretarul particular al regelui a susținut că regele are obligația față de poporul român de a refuza să accepte rezultatele acestor alegeri falsificate, indiferent de acțiunea sau pasivitatea americanilor și britanicilor. Dar în același timp înseamna că regele s-a conformat voinței poporului său. Dar dacă el accepta rezultatul alegerilor era tolerat de ruși încă un timp oarecare, însă până la urmă era obligat oricum să plece fiindcă devenea un rege fără suport popular.

Regele Mihai împreună cu mama sa Elena au plecat la Londra pentru a asista la căsătoria principesei Elisabetei cu prințul Phillip. Guvernul nu s-a opus în speranța că regele se va folosi de acest prilej pentru a nu se mai întoarce în țară , rezolvând astfel fără complicații problema monarhiei.

În ziua de 21 decembrie 1947 regele Mihai se întoarce în țară cu mama sa Elena, 9 zile mai tarziu Dej și Groza se vor prezenta la rege și îi vor cere să abdice. Inițial regele a refuzat să semneze actul de abdicare deja întocmit și Groza a amenințat cu arestări și război civil, în cele din urmă regele a semnat, iar în aceeași zi guvernul a declarat Republica Populară România și a trecut la pregătirea unei noi constituții.

Într-un volum de reflecții intitulat sugestiv “ Isprava” N. Iorga formulează următoarea învățătură-avertisment de care ultimii doi Hohenzollerni aflați pe tronul României din păcate nu au ținut seama: “

Coroana are cum se apara singură. Numai

contra greșelilor proprii ea nu are cum să se apere.”

Bibliografie

1. Baci Nicolae- “ Agonia României 1944-1948” Ed. Dacia, 1990, Cluj- Napoca.
2. Chirnoaga Platon- “ Istoria politică și militară a războiului României contra Rusiei sovietice” , Ed. Carpați, Madrid, 2006.
3. Ionescu Ghița- “ Comunismul în România”- Ed. Litera, București , 1994.
4. Lee Arthur Gold – “Coroana contra secera și ciocanul “, Ed. Humanitas, București, 2001.
5. Mihai Chioveanu-“ Monarhi și Salvatori” în revista Sfera Politicii, anul VIII, 2000, nr. 81 “ Republică și monarhie”, pag. 19-25.

*E*ducația morală. Rolul și locul în procesul instructiv- educativ școlar

*Profesor Învățământ Primar Manu Corina
Școala Gimnazială Stoenști Județul Vâlcea*

Educația morală în cadrul învățământului primar în special, dar și în cadrul învățământului în general are și trebuie să aibă un loc central și un rol principal în contextul priorității educaționale pe care o promovează reforma învățământului. Educația morală își găsește locul în procesul instructiv-educativ atât în cadrul unor discipline și lecții de profil, cât și în cadrul celorlalte contexte didactice, îndeosebi al obiectului de învățământ limba și literatura română.

Complexitatea domeniului educației și aceea a idealului educațional pe care și-l propune învățământul poate constitui un impediment foarte serios pentru educatorul care trebuie să facă față multiplelor sarcini educaționale concrete în condițiile unei experiențe didactice reduse. De aceea o bună

cunoaștere a funcțiilor, tipologiei și strategiilor educaționale în general va trebui să fie corelată în mod temeinic cu didactica modernă a educației, respectiv cu principiile didactice, obiectivele generale și cele specifice ale diferitelor tipuri de educații, cu metodologia optimă privind procesul educațional școlar și evaluarea acestuia. Desigur pentru o bună însușire în acest sens a tehnologiei didactice este preferabilă exersarea actului de cunoaștere și proiectare didactică pe eșantionul unui tip de educație integrat ansamblului educațional școlar.

Desigur, învățătorul, pregătit prin profesiunea sa pentru sarcina învățământului primar, este *la el acasă* în adevărată măsură această problemă educațională pentru actul didactic și extradidactic cu școlarii mici. Apropiat copiilor pe care încă din clasa pregătitoare îi ajută să-și formeze principalele tehnici ale activității intelectuale, formându-i astfel în mod esențial pentru adaptare la viață, învățătorul este și cel care le urmărește și dirijează evoluția intelectuală și cea morală, asigurând dezvoltarea personalității copilului, ca un mic om mare.

Abordând problematica educației morale, cu complexitatea ei specifică, vizăm mai întâi de toate scopul ei formativ și caracterul reprezentativ pentru aportul activității educaționale la îndeplinirea obiectivului normativ al învățământului, cerință imperioasă a reformei actuale.

Într-adevăr, prin formele ei de bază - educația morală se constituie ca un proces formativ specific vizând formarea la copii a conștiinței de mici cetățeni ai patriei și ai lumii cât și formarea conștiinței umane în raport cu meșterul fundamental și binele suprem al existenței.

Astfel temele celor mai multe ore de citire sau lectură vizează aspecte variate de natură morală cu care școlarii mici iau cunoștință configurându-și conduite și convingeri morale; la orele de comunicare și de expunere-compunere ei au de asemenea prilejul de a-și exprima oral și în scris opinia despre diferitele fapte morale, fapte de resort moral întâlnite în viață sau literatură, să-și manifeste convingeri, atitudini și expresii de conștiință morală.

Desigur complexitatea formării și manifestării educației morale a școlarului mic este asigurată în procesul instructiv-educativ în funcție de limite și particularitățile pe care le impune psihopedagogia modernă. În acest sens amintim prioritatea între principiile didactice a principiului respectării particularităților de vârstă și individuale ale elevilor, principiu pe care este construită în fond didactica

învățământului primar și este *construită* și educația morală. În funcție de aceste particularități, procesul educațional nu cunoaște în învățământul primar traseul de la conștiință la comportament, cunoscut la nivelele de vârstă superioare, ci *dimpotrivă*, o primă etapă a formării conduitelor morale (civice), urmată de a doua etapă, aceea a formării conștiinței morale.

În mediul în care trăiesc, precum și în lecții speciale de educație civică, școlarii mici primesc informații necesare privind familia lor, componența și istoricul ei. Ei trebuie să fie capabili să: recunoască și să numească fiecare membru al familiei pe baza unor fotografii: să întocmească un arbore genealogic; să descrie climatul afectiv dintr-o familie unită; să participe la executarea unor lucrări gospodărești și la aniversarea unor evenimente și sărbători familiale.

Prin discuțiile realizate cu elevii, ei, vor înțelege că instruirea și educația se realizează prin școală. Ei sunt îndrumați pentru a cunoaște aspectul social al școlii și că sunt școlarizați pentru integrarea în muncă și în viață. Prin școală se stabilesc anumite reguli fără de care nu ar fi posibilă conviețuirea în societate.

Viața în școală nu se limitează la nivelul clasei. Se stabilesc raporturi între elevi de vârste diferite, între elevi și adulți.

Ca o consecință firească a înțelegerii și practicării modelării după ceilalți, se manifestă și fenomenul de modelare a raporturilor dintre copil și mediul social și natural, care constituie al treilea obiectiv de bază al educației moral-civice din școala primară. Astfel, respectând programul de la școală, copiii vor fi obișnuiți să respecte ordinea, disciplina, curățenia, precum și programul stabilit acasă de către părinți. Prin activitățile concrete dirijate învățătorul deprinde pe copii să-și organizeze timpul de lucru și de odihnă, să se obișnuiască să învețe zilnic, să participe la realizarea unor acțiuni împreună cu ceilalți colegi, astfel ca relațiile dintre colegi să fie relații de prietenie. În anumite situații se ivesc la copii și anumite nemulțumiri. Prin exemplele pe care le dăm putem să le explicăm că au greșit și să le oferim soluții de îndreptare.

Încă de mic, copilul este obișnuit să respecte și să țină seama de anumite reguli de igienă. La școală *educația sanitară* se realizează prin diferite mijloace. În procesul de învățământ toate disciplinele conțin teme, lecții, imagini, lecturi pentru igiena individuală și colectivă și cea a mediului înconjurător.

Se utilizează o gamă largă de activități igienice educative, practicate sistematic în școală și în afara

școlii: cinci minute de control igienic, convorbiri individuale și colective, vizionare de filme, diafilme, diapozitive cu subiect de igienă, lecturi cu conținut educativ-sanitar organizate individual sau în grup, programe distractiv-recreative, excursii în aer liber, vizite la dispensarul comunal, întreținerea curățeniei în curtea școlii și a spațiilor verzi.

Un lucru necesar și util elevilor de vârstă școlară mică este învățarea regulilor de *circulație și de securitate rutieră*. Cunoașterea Codului rutier reprezintă o datorie morală individuală, concretizată în obligația de a trăi și a te feri de pericole. Este necesar să-i facem pe copii să înțeleagă că a respecta Codul rutier nu este o opțiune facultativă, că acesta se impune a fi respectat. Nimic nu este mai periculos decât nerespectarea regulilor de circulație. Elevii trebuie să reflecteze cât de rațional este Codul rutier, care în ansamblu nu constituie o limitare arbitrară a libertății de circulație sau de conducere și că acesta este internațional. Circulația este imposibilă fără respectarea Codului rutier de către șoferi și pietoni. În vederea însușirii acestuia se organizează concursuri pe teme de circulație rutieră pentru trei categorii de copii: pietoni, bicicliști, pasageri ai mijloacelor de transport.

În învățământul primar se pune un mare accent pe educația ecologică. Încă de la grădiniță, la diferite activități, copiii fac cunoștință cu primele noțiuni din mediu înconjurător. Ei află că plantele fac parte din lumea vie, sunt folosite omului din mai multe puncte de vedere: dau oxigenul, hrana și multe alte foloase; că o floare ca să crească are nevoie de apă, lumină și căldură. Plantele trebuie ocrotite de om. Elevii sunt datori să îngrijească plantele din jurul lor. În primul rând trebuie să aibă grijă de cele din clasă. Trebuie să le ude, să le curețe de uscături, să le schimbe pământul. Ei trebuie să participe la plantarea florilor din grădina școlii, din grădina casei, să sădească pomi și apoi să-i îngrijească, să protejeze spațiile verzi (să nu le distrugă, să nu arunce gunoaie), să mențină curățenia în locurile de popas în timpul excursiilor.

În excursii, în drumeții trebuie să aibă grijă să nu rupă crengile din copaci, puietii din pomi, să nu facă rău animalelor pădurii. Ei trebuie să știe despre animalele pădurii că sunt ocrotite prin lege. Trebuie să îi se spună că sunt și copii răi care prind puii diferitelor animale: veverițe, căprioare, iepuri ținându-i în captivitate, care distrug ouăle păsărilor și nu realizează cât de rău le pot face.

În strânsă legătură cu educația ecologică se

dezvoltă azi *educația pentru patrie* pe planeta noastră.

Încă din clasa pregătitoare, pentru copii patria înseamnă: *locul unde m-am născut, părinții, frații și surorile, copacii din curtea casei, cartea de citire...* întreg mediul înconjurător; mai apoi noțiunea de patrie își amplifică sfera cuprinzând totalitatea semenilor din neam, istoria, prezentul și viitorul țării. Fiecare cetățean trebuie să-și iubească patria, fără a fi naționalist și să fie patriot fără a situa țara sa ca mai presus de toate celelalte. În înțelegerea noțiunii de patrie intră și ideea de comunitate umană cu aceleași origini și interese, precum și aspectele corespunzătoare care fac obiectul cunoașterii și educației civice: satul sau orașul ca unități administrative ale județului, tradiții, obiceiuri locale, limba și cultura națională, valorile materiale create în timp și azi etc.

Românul a fost înfrățit în permanență cu natura, care l-a însoțit și la bine și la rău, la bucurie și la întristare. Poeziile noastre populare încep deseori cu imaginea *foaie verde*. Aproape toți marii noștri poeți au scris despre natură și tot ceea ce ne înconjoară, despre patria noastră.

Rolul familiei în educația pentru pace este imens. Pacea începe din căminul familial. Relațiile dintre părinți și copii, modelul părinților, locul familiei în cadrul societății, raporturile familiei cu școala au un aport însemnat în educarea copiilor în spiritul păcii. Pacea căminului familial are consecințe favorabile pentru copil în timpul școlii.

Aceste trasee specifice devenirii școlarului mic și a procesului de instrucție și educație a sa în cadrul învățământului primar comportă strategii didactice adecvate, forme, metode, materiale și mijloace prin care se individualizează și educația morală cu ramurile ei: moral-civică.

Bibliografie

1. Bunescu, Vasile ș.a., *Ghid practic pentru aplicarea programei de educație moral-civică în învățământul primar*, Editura Coresi, București, 1994;
2. Golu, Mihai, *Educația civică și exigențele psihopedagogice ale realizării ei*, în *Învățământul primar*, nr.3/1996;
3. Nicola, Ioan, *Criza morală și implicațiile sale asupra procesului de învățământ*, în *Revista de Pedagogie*, nr.9/1992;
4. Nicola, Ioan, Fărcaș, Domnica, *Principiile educației morale*, în vol. *Teoria educației și noțiuni de cercetare pedagogică*,

Manual pentru clasa a IX-a;

5. Nicola, Ioan, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994;
6. Oprescu, Nicolae, *Pedagogie*, Educația Fundației România de Măine, București;

Strategie de evaluare la disciplina comunicare în limba română pentru elevii cu CES

Prof. Tănăsescu Maria Minodora
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă Băbeni

Conținuturi de evaluat: Unitatea tematică 8: ”Bun venit, primăvară!”

1. Sunetele limbii române. Vocale și consoane. Scrierea cuvintelor care conțin grupurile de sunete oa, ea, ia, ie, ua, uă

Textul suport ”Cuibul de păsărele” după Cezar Petrescu

2. Scrierea corectă a cuvintelor sau/s-au. Scrierea imaginativă a unui text pe baza unui șir de întrebări.

Text suport ”Buburuza” după Eugen Jianu

<p>1. Receptarea de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute</p> <p>1.1. Identificarea semnificației unui mesaj oral din texte accesibile variate</p> <p>1.3. Identificarea sunetelor și silabelor în cuvinte și a cuvintelor în enunțuri rostite cu claritate</p>	<p>1.Receptarea de mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute</p> <p>1.1.Selectarea unor imagini corespunzătoare unui text audiat</p> <p>1.3. Identificarea sunetelor/grupurilor de sunete prin recunoaștere, după un model prezentat și despărțirea cuvintelor în silabe</p>
<p>2. Exprimare de mesaje orale în diverse situații de comunicare</p> <p>2.2. Transmiterea unor informații printr-o suită de enunțuri înlănțuite logic</p> <p>2.3. Participarea cu interes la dialoguri, în diferite contexte de comunicare</p>	<p>2.Exprimare de mesaje orale în diverse situații de comunicare</p> <p>2.2. Transmiterea unor informații printr-o suită de enunțuri, cu sprijinul imaginilor prezentate</p> <p>2.3. Formularea unor enunțuri scurte la întrebări legate de viața cotidiană/de imaginile prezentate.</p>
<p>3. Receptarea unei varietăți de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute</p> <p>3.1. Citirea unor mesaje scrise, întâlnite în mediul cunoscut</p> <p>3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut</p> <p>3.3. Identificarea semnificației unor simboluri, în contexte cunoscute</p> <p>3.4. Exprimarea interesului pentru lectura unor cărți adecvate vârstei</p>	<p>3.Receptarea unei varietăți de mesaje scrise, în contexte de comunicare cunoscute</p> <p>3.1. Citirea unor cuvinte scrise, propoziții scurte, întâlnite în mediul cunoscut</p> <p>3.2. Identificarea mesajului unui scurt text, cu ajutorul imaginilor prezentate</p> <p>3.3. Identificarea semnificației unor simboluri, întâlnite destul de des în drum spre școală</p> <p>3.4. Citirea unor cărți ce conțin texte scurte și foarte multe imagini</p>

Competențe specifice la nivelul unității de învățare	Competențe specifice adaptate

Teorii si practici integrative in educatie

Prof. Orza Olimpiu Cristian
Liceul Tehnologic Bratianu Drăgășani

Aspecte specifice privind modalitatea de integrare scolara a copiilor cu disabilitati(in raport cu tipul si gravitatea deficientei sau a tulburarilor).

Deficienta mintala ,una dintre functiile psihice majore,implica numeroase aspecte psihologice,pedagogice,natura medicala,sociologica chiar si juridica.

Psihopedagogia speciala a deficitului de inteleg trebuie sa se constituie ca o disciplina stiintifica pentru a putea sa ofere instrumentele adecvate de cunoastere,o metodologie specifica si o operativitate educationala.Atingerea acestui scop necesita o conceptie generala asupra deficientei mintale,un sistem notional logic aferent acestei conceptii,o teorie,o metodologie a educatiei si invatarii deficientei mintale.

Deficientamintala indica o scadere, o diminuare in functionarea mintala.Etiologia deficientei mintale este greu de stabilit atat datorita diversitatii factorilor nocivi cat si ca una sau mai multe cauze pot provoca handicapul.Cele mai frecvente cauze sunt :leziuni si disfunctionalitati ale sistemului nervos central,factori ereditari,aberatii cromozomiale,varsta frageda sau inaintata a parintilor,tulburari degenerative sau metabolice care influenteaza dezvoltarea normala a sistemelor cerebrale,boli infectioase,etc.In raport cu aceasta etiologie apar grade diferite ale deficientei de inteleg iar clasificarea acestora se realizeaza pe baza masurarii coeficientului de inteligenta,de dezvoltare psihica,de formare a autonomiei personale,de integrare,posibilitatile de adaptare in mediul social,de elaborare a comportamentelor comunicationale si relationale cu cei din jur.

Retardarea mintala usoara cu un IQ 50-59. In acesta categorie intra persoanele care prezinta urmatoarele caracteristici : dezvoltarea abilitatii sociale si de comunicare intre 0-5 ani , sufera de afectiuni minime la nivelul senzorio-motor, pot atinge un nivel minim de educatie pentru varsta lor.

<p>4. Redactarea de mesaje în diverse situații de comunicare</p> <p>4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare</p> <p>4.2. Redactarea unor mesaje simple, cu respectarea convențiilor de bază</p>	<p>4.Redactarea de mesaje în diverse situații de comunicare</p> <p>4.1. Copiere și transcrierea unor litere, cuvinte</p> <p>4.2. Scrierea unor cuvinte prin unirea unor silabe ale cuvintelor prezentate în imagini.</p>
---	--

Evaluarea competențelor adaptate se realizează urmărindu-se următoarele aspecte:

- nivelul de implicare al copilului în timpul orei
- corectitudinea reproducerii conținuturilor adaptate
- operarea cu noțiunile predate
- realizează sarcinile cu succes

Formele de organizare a evaluării:

- răspunsuri orale
- completarea itemilor de evaluare de pe fișele adaptate

Pentru întocmirea modelului, am utilizat Programa școlară pentru Disciplina Comunicare în lb. română, clasa a II-a, 2013

Webografie

1. <https://cursuri.cercetare-inovatie.ro/>

O analiza pe criterii psiho pedagogice evidentiaza urmatoarele caracteristici definitorii : Dificultati ale proceselor de analiza si sinteza fapt care determina confuzii si imposibilitatea delimitarii clare a unor detalii din campul perceptiv

Ingustimea campului perceptiv,adica perceperea clara a uni numar mai mic de elemente pe unitatea de timp in comparatie cu un individ normal

Constanta perceptiei de forma,marime ,greutate si natura materialui din care este confectionat un obiect, la copilul cu aceasta deficianta se realizeaza intr-un ritm foarte lenti cu mari dificultati .

Limbajul se dezvolta cu intarziere ,primul cuvnt apare in medie la varsta de 2 ani iar propozitiile la 3 ani

Vorbirea contine dezacorduri gramaticale, activism redus

Capacitatea scazuta de organizare si coordonare a actiunilor

Eficianta scazuta a memoriei in special a memorie voluntare,lipsa de fidelitate a memoriei evidente atunci cand reproduc un text

Imaturitatea afectiva accentuata .

Deficianta mintala moderata sau severa cu un IQ 50-65 se caracterizeaza prin : pot invata sa se ingrijeasca in perioada adulta,pot presta munca necalificata sau sub supraveghere,nu pot trece nivelul celui de al doilea an scolar.De regula ei vor fi in unitati supravegheate.

Din punct de vedere psihopedagogic subiectii din aceasta categorie sunt capabili sa achizitioneze un minim de cunostinte ,insuficiente pentru o scolarizare corespunzatoare si pentru asigurarea unei activitati independente. Sunt instruibili pana la un anumit punct cu posibilitatea insusirii unor operatii fara a fi in masura sa ajunga la un grad de automatizare . Majoritatea subiectilor ajung sa-si insuseasca limbajul insa vocabularul este restrans la cuvintele uzuale vorbirea fiind imperfecta. Nu reusesc sa-si insuseasca scris-cititul iar cand ajung la aceasta performanta deprinderea este mecanica. Gandirea lor este concreta situationala cu limitari la rezolvare de tip mecanic. Atentia se caracterizeaza printr-un grad crescut de instabilitate . Din punct de vedere afectiv prezinta imaturitate ,labilitate manifestata prin plans negativism fata de anturaj ,izolare ,atasament exagerat fata de persoanele care se ocupa de ei.

Integrarea in programul scolar a elevilor care prezinta deficiente mintale moderate si usoare se poate realiza prin integrarea individuala in clase

obisnuite ,integrarea unui grup de 2-3 copii deficienti in clase obisnuite sau constituirea unor clase diferite integrate in structura scolilor obisnuite. Pentru a favoriza integrarea copilor cu deficiente mintale in scolile de masa in comunitatile din care fac parte este nevoie de aplicarea unor masuri cu caracter profilactic de sprijinire sau protejare.Initierea in familii sau gradinite a unor masuri de stimulare generala si terapie specializata. Pregatirea atenta a debutului scolar al tuturor copilor dar mai ales a celor ce prezinta dificultati in comunicare si relationare. Pentru copii care continua sa intampine dificultati de invatare si adaptare chiar dupa parcurgerea perioadei de pregatire vor putea fi integrati individual sau in grupuri restranse in clasele primare obisnuite.

Retardarea mintala profunda cu un IQ sub 25-30 .Se caracterizeaza printr-o afectiune neurologica responsabila de retardul lor .In timpul copilariei prezinta numeroase disfunctii in activitatea senzorio motorii. Constituie starea cea mai grava .Subiectii cu aceasta deficianta invata sa mearga foarte tarziu ,miscarile sunt lipsite de precizie si coordonare .In afara cazurilor de orbire sau surzitate se constata o slaba dezvoltare a mirosului si gustului ,datorita acestora si a lacomiei unii idioti manaca tot ce gasesc. Atentia apare numai in forma sa involuntara si numai pentru scurt timp. Posibilitatile lor de comunicare cu cei din jur sunt reduse la minimum constand doar in cateva sunete nearticulate. Gandirea este extrem de elementara. Emotiile se reduc la manifestari elementare de bucurie in prezenta persoanelor care il ingrijesc sau la manifestari de nemultumire si agresivitate atunci cand conditiile de viata se modifica evident sau atunci cand sunt constransi .Unii sunt placizi altii agitati.

Deficientele de vedere sunt incluse in cadrul deficientelor senzoriale.In functie de indicele acuitatii vizuale putem identifica : ambliopie usoara, medie,forte(cecitate relativa cu perceperea miscarilor mainii si a luminii ,cecitate absoluta fara perceperea luminii.)

Este foarte important varsta la care s-a instalat tulburarea vizuala deoarece in functie de acesta varsta putem sti care este experienta vizuala a persoanei.

Integrarea scolara a elevilor cu deficiente vizuale presupune acceptarea unor recomandari si conditii care vin sa sprijine participarea si implicarea elevului in activitatile desfasurate in clasa .Elevii cu dizabilitati vizuale trebuie incurajati fie de colegi fie de profesori sa se deplaseze prin scoala ,clasa pentru a invata sa evite obstacolele si sa indentifice cu mai

multa usurinta locurile periculoase, sa fie incurajati cu ajutorul expresiilor verbale sau cu atingeri tactile. Pentru siguranta copiilor nevezatorii este nevoie de un ghid vazator. In activitatile scolare se recomanda incurajarea lor sa fie independenti ,sa comunice cu colegii , educatorii sa cunoaca alfabetul BRAILLE pentru a facilita comunicarea adaptarea sarcinilor scolare.

Integrarea scolara a copiilor cu dizabilitati de auz.

Se recomanda mentinerea contactului vizual si captarea atentiei inainte de a vorbi,folosirea unor gesturi si expresii faciale care sa-l ajute la intelegerea mesajelor,incurajarea interactiunii cu ceilalti colegi. Pozitionarea optima in spatiul clasei astfel incat sa vizualizeze clar educatorul, familiarizarea cu dispozitivele si mijloacele de comunicare. Elevii cu dizabilitati auditive se obisnuiesc adesea sa simuleze intelegerea unui lucru care creaza impresia ca beneficiaza de oportunitati de invatare optime.

De aceea se recomnda ca organizarea clasei sa se faca in asa fel incat fiecare copil sa poata vedea profesorul cat si pe ceilalti colegi din clasa. Pentru realizarea comunicarii educationale din timpul activitatilor de predare invatare profesorul trebuie sa evite comunicarea atunci cand se afla cu spatele la elevi. Trebuie sa stea mereu in fata elevului si sa-i atraga atentia vorbind in fata sa.

Integrarea scolara a copiilor cu dizabilitati fizice\locomotorii,

Educatorii trebuie sa fie constienti de suprapunerea frecventa a implicatiilor medicale,sociale ,psihologice si educationale. In activitatile de invatare acesti elevi pot avea nevoie de adaptari si modificari importante in privinta mediului lor ,poate fi necesar ca in clasa sa se modifice modul de dispunere a mobilierului sau adaptarea acestuia daca elevul sta asezat in fotoliul rulant sau are nevoie de materiale tehnice ajutatoare. Un rol important il au dispozitivele educationale ; dispozitive de prindere a creionului ,hartie cu linii spatiate ,dispozitive de fixare a hartiei ,banci inclinate ,folosirea dictafoanelor pentru a lua notite ,echipamente ajutatoare pentru educatie fizica si sport.

In concluzie,copii cu dizabilitati pot urma invatamantul obisnuit dar cu ajutorul invatatorilor care trebuiesc intruiti in privinta deficientelor cu care se intalnesc la copii cu handicap.Copii cu defienta mintala usoara ,de auz usoara si de vedere usoara sunt printre cei care pot urma un astfel de invatamant insa le sunt necesare anumite dispozitive cum ar fi

aparatul auditiv pentru copilul cu deficienta auditiva usoara .Pentru copii care nu pot urma invatamantul de masa pot urma scoli speciale.Cu ajutorul acestor scoli se pot integra relativ usor in societate,pot invata anumite deprinderi,pot invata sa si poarte singuri de grija,sa fie independenti si sa poata presta o munca chiar daca acesta va fi necalificata si vor trebui sa fie supravegheati.

Activitățile extracurriculare - rolul lor în dezvoltarea copiilor

Prof. Trandafir Filoiteia
Școala Gimnazială Comuna Budești

“Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”

(Maria Montessori–”Descoperirea copilului”)

Activitățile extracurriculare își au rolul bine stabilit în formarea personalității copiilor. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizat, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Ceea ce ne permite să împăcăm școală cu viața este tocmai trebuința de se juca, de a fi mereu în mișcare. Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară

realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative.

Dezvoltarea personalității elevilor este preocuparea primordială a învățătorilor în scopul modelării întregii activități psihice a elevilor și a conduitei acestora conform cerințelor societății în care se trăiesc.

Activitățile extracurriculare urmăresc lărgirea și adâncirea informației, cultivă interesul pentru diferite ramuri ale științei, atrag individul la viața socială, la folosirea timpului liber într-un mod plăcut și util, contribuind la formarea personalității. În acest sens școala trebuie să fie deschisă spre acest tip de activitate care îmbracă cele mai variate forme.

În cadrul acestor activități elevii deprind folosirea diverselor surse informaționale, se autodisciplinează învață să învețe, iar cadrul didactic poate să le influențeze dezvoltarea, să-i pregătească pentru viață.

Aceste activități au ca scop dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei.

În școala noastră toate cadrele didactice sunt extrem de preocupate atât de desfășurarea activităților școlare cât și a celor extrașcolare, acestea ducând la dezvoltarea gândirii critice, la stimularea implicării viitorilor adolescenți/tineri în luarea deciziilor, în asumarea responsabilităților sociale, astfel realizându-se o legătură între latura cognitivă și cea comportamentală.

Consider că în orice școală cadrele didactice trebuie să promoveze activitățile extracurriculare, stimulând astfel inventivitatea și creativitatea elevilor. Se pot enumera numeroase activități dedicate *Zilei Educației, Un copil, un brăduț 1 Decembrie, serbările de iarnă, Eminescu, 24 Ianuarie, 8 Martie* etc. Exemplele pot continua și pot fi găsite numeroase

activități care să ducă la dezvoltarea elevilor și a legăturii acestora cu natura.

În concluzie, activitățile extrașcolare au un caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

Dezvoltarea copilului cu ajutorul jocului

Prof. Udrea Ion
Școala Gimnaziala Scundu
Prof. Epure Marius
Liceul „George Țârnea”-Băbeni

Abstract: Jocul copiilor constituie un teren important de descifrare a capacităților psihologice, inclusiv a celor intelectuale și a trăsăturilor de personalitate.

Cuvinte cheie: copil, joc, dezvoltare, mișcare.

„Jocul este o asimilare a realului la activitatea proprie, oferindu-i acestei activități alimentația necesară și transformând realul în funcție de multiple trebuințe ale eului. Iată de ce, toate metodele active de educare a copiilor mici cer să li se furnizeze acestora un material ajutor pentru ca, jucându-se, ei

să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără aceasta, rămân exterioare inteligenței copilului” – J. Piaget.

„Copilul – spunea marele pedagog elvețian Ed. Claparede – este o ființă a cărei principală trebuință este jocul ... această trebuință spre joc este ceva esențial naturii sale. Trebuința de a se juca este tocmai ceea ce ne va permite să împăcăm școala cu viața, să procurăm copilului acele mobiluri de acțiune care se consideră de negăsit în sala de grupă”.

Prin activitatea de joc copiii dobândesc cunoștințe, li se formează variate acțiuni mintale care influențează dezvoltarea proceselor psihice, se face trecerea, în etape, de la acțiunile practice, materiale de joc spre acțiuni mintale, în planul reprezentărilor. Jocul are un rol formativ și, prin intermediul lui, copilul are posibilitatea de a reconstitui, de a reproduce într-o formă intuitiv-activă o arie cuprinzătoare din realitatea obiectivă. Astfel, prin joc, copiii acționând cu diferite materiale, prin jocurile de creație și de construcție, reproduc în mod activ activitatea oamenilor, reflectând relațiile sociale ale diferitelor profesii.

Jocul este privit drept activitatea care formează, modelează inteligenta dar, pe de altă parte, permite să se constate caracteristicile ei. Activitatea ludică furnizează informații privind psihodiagnoza inteligenței.

Jocul oferă posibilitatea cunoașterii nivelului dezvoltării intelectuale a copiilor la un moment dat, fapt ce va permite aplicarea unor metode pedagogice optime fiecărui caz în parte.

Jocul copiilor constituie un teren important de descifrare a capacităților psihologice, inclusiv a celor intelectuale și a trăsăturilor de personalitate. După modul cum se joacă, observăm dacă un copil este mai inventiv, mai activ în joc, dacă poate sau nu surprinde soluții noi, ingenioase, dacă dispune de claritate de idei, coerenta în rolul ce și l-a asumat.

Jocul favorizează dezvoltarea aptitudinii imaginative la copii, a capacității de a crea sisteme de imagini generalizate despre obiecte și fenomene, precum și de a efectua diverse combinații mentale cu imaginile respective. Prin joc, copilul dobândește numeroase și variate cunoștințe despre mediul înconjurător prin care i se dezvoltă procesele psihice de reflectare directă și nemijlocită a realității: percepțiile, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul.

În timpul jocului reprezentările copilului se îmbogățesc, se precizează și se conturează. Trecând

de la reprezentări la noțiuni, copilului i se dezvoltă memoria, gândirea activă, unde un rol important îl joacă limbajul. Comunicând între ei, își fixează tema jocului, stabilesc subiectul, își repartizează rolurile, își precizează acțiunile comune, menite să confere jocului un caracter organizat.

Prin joc, imaginația copiilor suferă modificări calitative în strânsă unitate cu schimbările psihofiziologice care au loc în această perioadă (3-6 ani). Cunoștințele copilului devin mai precise, mai sistematice și mai generalizate, se dezvoltă imaginația reproductivă și creatoare.

Iată de ce părinții, educatorii trebuie să acorde o atenție deosebită jocului copilului și chiar să-i fie partener de joacă.

Pentru copii jocul include o varietate de activități amuzante și interesante. Aceste activități pot fi: jocul creativ, jocul liniștit, jocul activ, dramatic și jocul de manipulare a obiectelor. Un copil se poate juca singur sau în grup. Copii trec prin diferite stadii pe măsura dezvoltării lor, devenind capabili de mai multe interacțiuni în jocul lor. Este important să se știe faptul că fiecare vârstă reflectă în jocul unui copil stadiul de dezvoltare psihologică și emoțională.

O contribuție importantă la pregătirea copilului pentru școală și-o aduc jocurile didactice pentru dezvoltarea limbajului. Se știe că mediul familial exercită o influență cultural-educativă binefăcătoare asupra dezvoltării limbajului copilului și în mod deosebit, asupra dezvoltării limbajului acestuia.

Cu toate acestea, realitatea confirmă că influențele exercitate de mediul familial sub acest aspect sunt încă deosebit de variate.

În consecință, fie datorită acestor influențe, fie datorită unor întârzieri sau defecțiuni în vorbirea copiilor la intrarea lor în grădiniță, diferențele semnificate în dezvoltarea limbajului sau a vocabularului acestora sunt încă deosebit de sesizabile. Aceste diferențieri accentuate se mențin până la intrarea copilului în școală, mai ales pentru cei ce nu frecventează zilnic grădinița. Ori, între limbaj și gândire există o interdependență binecunoscută. Aceste diferențieri în domeniul dezvoltării limbajului situează copiii în poziții diferite, sub aspectele deosebit de complexe ale activităților instructiv-educative. Una dintre sarcinile majore ale grădiniței instructiv-educative o constituie omogenizarea relativă a dezvoltării limbajului copiilor, în așa fel încât la intrarea în școala primară, să posede noțiunile strict necesare însușirii cunoștințelor de

bază prevăzute de programa școlară.

Dezvoltarea limbajului se realizează atât în activitățile specifice dezvoltării vorbirii, cât și în cadrul întregului program din grădiniță.

Procesul de influențare asupra dezvoltării limbajului copiilor începe la grupa mică ținându-se seama de caracterul concret al limbajului, dificultățile de pronunție, vocabularul redus și alte particularități psihice cum sunt: gândirea concretă, atenția instabilă, memoria individuală.

Dezvoltarea vorbirii copiilor se realizează în mod treptat, prin lărgirea relațiilor verbale cu cei din jur, în condițiile manifestării de către copii a curiozității de cunoaștere a obiectelor, a însușirilor acestora, pe de o parte și a atitudinii interogative referitoare la originea și cauza unor fenomene, pe de altă parte.

În întregul proces de cultivare a limbajului, atât în activitățile specifice, cât și în toate celelalte împrejurări se urmărește:

- formarea deprinderilor de vorbire corectă (sub aspect fonetic, lexical, gramatical, coerentă și expresivă);
- îmbogățirea și activizarea limbajului și a gândirii, dezvoltarea limbajului monologat și dialogat, însușirea simbolurilor verbale cu caracter generalizator, în funcție de particularitățile de vârstă;
- formarea deprinderii de exprimare adecvată a gândurilor, ceea ce contribuie la pregătirea lor pentru activitatea instructiv-educativă din școală;
- trecerea treptată de la limbajul concret - situativ la limbajul contextual, pe măsură ce copilul depășește limitele experienței senzoriale, însușirea treptată a structurii gramaticale a limbii materne în practică vorbirii, îmbogățirea vocabularului în condițiile comunicării continue cu persoanele din jur;
- prevenirea și corectarea defectelor de pronunție, în cadrul muncii individuale, cu grupuri mici de copii, precum și în cadrul activității de dezvoltare a limbajului cu întreaga grupă de copii.

Jocurile didactice destinate dezvoltării limbajului contribuie, în mare măsură, la dezvoltarea acuității auditive a auzului fonematic. Ele solicită perceperea corectă a sunetelor, descifrarea compoziției sonore sau semnalarea prezenței sau absenței unui anumit sunet într-un cuvânt

O altă sarcină pe care o îndeplinesc jocurile didactice destinate dezvoltării limbajului se referă la clarificarea și precizarea unor noțiuni, sarcină ce se realizează concomitent cu cele care se referă la îmbogățirea vocabularului și activizarea lui.

Cele mai multe jocuri didactice sunt destinate îmbogățirii lexicului copiilor cu substantive comune ce denumesc: obiecte și fenomene percepute direct în natura înconjurătoare și în viața socială, nume de obiecte necesare în viață și activitatea lor, principalele încăperi cu obiectele necesare, părțile componente ale corpului, obiecte de igienă personală, îmbrăcăminte, încălțăminte, alimente, mijloace de locomotie, anotimpurile și fenomenele specifice lor, animale domestice și sălbatice, plante cunoscute și unele părți componente ale acestora, unele aspecte ale muncii, ale vieții sociale desfășurate de părinții lor.

Jocul didactic contribuie atât la îmbogățirea vocabularului, activizarea și exersarea lui; cât și la însușirea unei exprimări clare, coerente, corecte din punct de vedere gramatical, la cultivarea independenței în vorbire și stimularea creativității în exprimarea orală.

Deci, prin jocul didactic se asigură înțelegerea, fixarea sau repetarea anumitor cunoștințe în mod plăcut, fără ca interesul celor care comunică să scadă.

Jocul se constituie ca activitate fundamentală la vârsta preșcolară. J. Piaget denuște jocul ca fiind un anumit tip de activitate, înțeleasă ca un exercițiu funcțional.

Bibliografie

1. Anghel Adrian (2012), "Jocul didactic în formarea deprinderii scris-cititului", Editura Preșcolar, Rm.Vâlcea;
2. Băluța Mihaela (2011), "Jocul didactic –Forma fundamentală de organizare a activităților instructive-educative în grădiniță de copii", Rm.Vâlcea;
3. Constantin Petrovici (2014) "Didactica activităților matematice în grădiniță ", Editura Polirom, București
4. Ed. Claparede (1975) "Psihologia copilului și pedagogia experimentală", Editura Didactică s pedagogica , București;
5. Revista Națională "Educatorea".ro" (2009), nr.17, Brașov, Editura CENTURY IMAGE.

Valențele formativ-educative ale parteneriatului educațional

Prof. înv. primar: Roman Elena-Bianca
Școala Gimnazială Nr.13, Mun. Râmnicu Vâlcea

Perioada școlarității reprezintă perioada de vârstă în care se creează fundamentul personalității copilului, școala desfășurând un demers educativ intens și complex, ale cărui rezultate trebuie să se repercuteze în dezvoltarea copilului pe tot parcursul vieții acestuia. Într-o societate aflată în permanentă schimbare este firească preocuparea cadrelor didactice de a căuta strategii și metode optime pentru creșterea eficienței activității didactice.

Ca să rămână un mediu permanent și atractiv pentru elevi, școala își diversifică metodele de informare a elevilor, de formare a priceperilor și deprinderilor. Folosește variate activități, care au ca principal subiect copilul, cu aspirațiile și interesele sale. Aceasta, are un rol activ, fiind tot mai importantă creativitatea și punerea în valoare a calității personale.

Curiozitatea copiilor este stârnită încă din primii ani de viață de tot ceea ce-i înconjoară. A gândi, a proiecta și a desfășura parteneriate educaționale ținând cont de specificul vârstei copiilor, de interesele și dorințele lor, înseamnă a-i forma și educa într-o formă accesibilă și atractivă. Ei pot deveni activi, motivați, participând cu plăcere la activitățile din cadrul parteneriatului, fiind interesați de reușita în domeniul în care sunt implicați. (Nica, Țopa, 1974)

Elevii trebuie scoși din atmosfera obișnuită de zi cu zi, pentru a intra în relație cu semenii, cu alți copii de aceeași vârstă cu ei, de a cunoaște alte locuri, lucru ce va avea un rol însemnat în pregătirea social-civică, în dezvoltarea formativ-informativă.

Parteneriatul educațional reprezintă o direcție educativă imperios necesară dezvoltării actuale a școlii românești, reprezintă o strategie recent adoptată care oferă contexte noi de formare a unei personalități complexe și complete. El este unul din condițiile cheie ale pedagogiei contemporane, un concept și o atitudine în câmpul educației și tinde să devină un concept central pentru abordarea de tip curricular, flexibilă și deschisă problemelor educative, formă

de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul elevului la nivelul procesului educațional.

Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la cerințe ca proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre instituții, influențe și agenți educaționali.

Sorin Cristea, în Dicționarul de pedagogie, afirmă că „*parteneriatul pedagogic reprezintă o noțiune recent introdusă în domeniul educației care reflectă mutațiile înregistrate la nivelul relațiilor existente între instituțiile implicate, direct sau indirect, în proiectarea și realizarea sistemului de învățământ: școală, familie, comunitate locală, agenți sociali (economici, culturali, politici, religioși), asociațiile (profesionale, umanitare, sportive), factorii de asistență socială*”. (Cristea, 2000)

Metoda proiectului educațional este o strategie de învățare și evaluare care se concentrează pe efortul deliberat de cercetare al copilului, pe depistarea și înțelegerea subiectului în întreaga sa amploare, contribuie la învățarea unui mod de gândire interdisciplinară și contribuie la practica învățării prin cooperare. Această abordare are o eficiență crescută în creșterea motivației copiilor și în stimularea operațiilor superioare ale gândirii, deoarece învățarea bazată pe proiect este acțiune de cercetare și acțiune practică în același timp.

În același timp, de efectele pozitive ale acestor metode se bucură și celelalte paliere implicate: cadrele didactice, părinții, unitatea de învățământ și procesul de învățământ. Astfel, profesorul își lărgțește sfera preocupărilor, aprofundează cunoștințe și aplică metode noi; părinții se deprind să stimuleze și să sprijine interesul copiilor pentru cunoaștere și totodată, să fie alături de școală în demersul educațional pe care aceasta îl face; unitatea de învățământ reușește să realizeze unul dintre obiectivele majore ale reformei actuale, reinscrierea școlii în comunitate; procesul de învățământ câștigă în rigoare științifică și devine mai flexibil prin activitățile de tip integrat desfășurate cu elevii.

Parteneriatul educațional este o metodă cu un puternic caracter interdisciplinar, iar abordarea interdisciplinară a conținutului educației duce la modernizarea procesului instructiv-educativ.

Bibliografie

1. Bunăiașu, C.M., (2012), *Elaborarea și managementul proiectelor educaționale*,

București; Editura Universitară;

2. Cristea, S.,(2000), *Dicționar de pedagogie*, Chișinău, București, Editura Litera- Litera Internațional;
3. Vrășmaș, E., (2002), *Parteneriatul educațional*, București, Armis;

Violența în școală - cauze și efecte

Prof. Înv. Primar Adam Mina Simona
Școala Gimnazială „Achim Popescu” Păușești
Măglași

Clasa de elevi constituie un grup ai carei membrii depind unii de alții, fiind supuși unei mișcări de influențare reciprocă de a determina echilibrul funcțional al câmpului educațional.

Violența școlară este cea mai frecventă conduită de devianță școlară care, datorită diversității formelor sub care se manifestă și a gradului de pericolozitate, prejudiciază în cel mai înalt grad calitatea și eficiența educației școlare.

Fenomenul violenței școlare este extrem de complex, iar la originea lui se afla o multitudine de factori. Școala însăși poate reprezenta o sursă a unor forme de violență, ea reprezintă un loc unde elevii se instruesc, învață, dar este și un loc unde se stabilesc relații, se promovează modele, valori, se creează condiții pentru dezvoltarea cognitivă, afectivă și morală a copilului.

În general, prin violență se definește un comportament agresiv, realizat prin utilizarea forței și a constrângerii în scopul impunerii voinței asupra altor indivizi. În mod concret însă, reprezintă formă de violență orice cuvânt, gest sau conduită care cauzează sau amenință să cauzeze un prejudiciu fizic sau psihic unei persoane sau bunurilor ei. Dacă de cele mai multe ori prin violență se înțelege o agresiune fizică asupra unei persoane, violența psihologică verbală (care afectează, în principal, stima de sine a unei persoane) se integrează în aceeași categorie de acte violente.

În primul rând, atunci când vorbim despre violență școlară nu putem să ne limităm la actele de

violență care cad sub incidența legii.

Violența școlară este un fenomen mult mai larg, ce trebuie evaluat și cu ajutorul altor indicatori. Astfel se cunosc doua tipuri de violență:

- *violențele obiective*, care sunt de ordinul penalului (crime, delict) și asupra cărora se poate interveni frontal; Poliție și Justiția sunt obligate să colaboreze direct cu instituțiile școlare;
- *violențele subiective*, care sunt mai subtile, țin de atitudine și afectează climatul școlar; sunt incluse aici atitudinile ostile, disprețul, umilirea, jignirea, sfidarea, lipsa de politețe, absențele de la ore, refuzul de a răspunde la ore și de a participa la activități sau ceea ce unii autori numesc atitudini antișcolare. O formă de violență extrem de răspândită în mediile școlare este violența verbală.

Violența școlară trebuie deci determinată luând în calcul contextul și cultura școlară. Profesorii dintr-o școală pot propune grile de lectură a violenței în funcție de referințele lor culturale, dar și de normele interne de funcționare a instituției școlare. Violența perturbă grav mediul școlar.

Școala are ca sarcină să promoveze încrederea în sine și dezvoltarea personală a tuturor copiilor, să-i încurajeze în procesul de asimilare a cunoștințelor și deprinderilor necesare rolului lor activ în viața economică, socială și culturală și să-i pregătească să devină cetățeni responsabili, care să contribuie la dezvoltarea societății democratice, pluraliste, deschise altor culturi. Ca atare, școala nu este numai un loc al transmiterii, construirii, reconstruirii cunoștințelor ci, înainte de toate, un forum al socializării și deschiderii către lume.

Comportamentul uman trebuie considerat o activitate dirijată și nu o reacție oarecare, scopul fiind cel care, în mare parte reglează această dirijare. Comportamentul necorespunzător duce la apariția formelor de violență școlară care sunt de cele mai multe ori nefatale, dar pot cauza serioase prejudicii dezvoltării persoanei.

Violența în școală nu poate fi explicată, prevenită, ameliorată sau combătută fără a examina și mediul familial, acesta având un rol esențial în dezvoltarea copilului și a mecanismelor de autocontrol ale impulsurilor violente. Colaborând cu familia îndeaproape, se poate corecta comportamentul violent al unui copil care, cu trecerea timpului s-ar fi agravat.

Școlii îi revine o responsabilitate majoră în educarea și formarea la elevi a atitudinilor și comportamentelor non-violente. Educația în școală trebuie să vizeze ansamblul personalității elevului, urmărind să-i formeze nu numai orizontul cultural, ci și cel afectiv, motivațional, volitiv, atitudinal, să-i susțină eforturile, să-i lărgescă interesele, să-i determine progresiv orientarea și să-i optimizeze procesul de socializare.

Bibliografie

1. Șoitu L., Hovarneau C. – Agresivitatea în școală, Iași, Institutul European 2001.
2. Neamțu Cristina – Devianța școlară. Ghid de intervenție în cazul problemelor de comportament ale elevilor, Iași, Editura Polirom 2003.
3. Ferrol G. ; Neculau A. – Violența. Aspecte psihosociale, Iași, Editura Polirom 2003.

Teaching Grammar Through Poetry

- studiu de specialitate -

Profesor Zaharioiu Ioana
Școala Gimnazială Magura, Mihaești

Poems, like songs, contextualize a grammar lesson effectively. Since poetry is often spoken, repeated, dealt with, and considered, it acts as an effective tool for practising a specific grammatical structure. Through repeating and considering the poem, the grammatical structures become more deeply internalized. Thus, poetry not only provides a rewarding resource for structured practice of grammar, but also a proper basis for review. If a poem that exemplifies a particular structure is also a good poem, it engages the eye, the ear and the tongue simultaneously while also stimulating and moving us; “this polymorphic effect makes poetry easier to memorize than other things for many students” (Ur, *P. Grammar Practice Activities*, p.6).

Like songs, poems exaggerate the rhythmic

nature of the language. Thus it is an important aspect to be taught, since English is a syllable timed language with stressed syllables being spoken at roughly equal time pauses, even in everyday speech. Similar to songs, poems have an enormous linguistic value as they provide authenticity and cultural views. A poem’s capacity to comfort the reader or the listener also increases its effectiveness as a teaching resource. Once a poem or song has been learned, they stay in the minds of the students for the rest of their lives, with all the rhythms, grammatical features and vocabulary.

Poems may bring the use of creativity and the rhythm into the language classroom, though they may also bring some difficulties. Poems are not constructed in a simple way and syntactically they are at a higher level than prose, thus it might be very difficult for a foreign language learner to comprehend them completely. As stated by Ur, there are three main barriers for literature including poetry. They are linguistic, cultural, and intellectual barriers.

1) *Linguistic difficulties* are the problems caused by the syntax or the lexicon of the poem.

2) *Cultural difficulties* include imagery, tone, and allusion.

3) At the *intellectual level*, the students should be intellectual and mature enough to understand the theme of the poem.

These difficulties could be easily removed if the teacher provides a poem which is syntactically and thematically appropriate to the level, age and the interests of the students. Thus, by removing or minimizing the potential problems, poetry can provide an enormously rich, enjoyable and authentic context for foreign language learners.

In the selection of a poem, the teacher should first consider the grammatical structure to be presented, practised, or reviewed, then the level and the age of the students, next the theme and the length of the poem and its appropriateness to the classroom objectives. It is advisable to select a poem from 20th century poets. As older poems often provide a more difficult lexicon and syntax, and as they reflect some old-fashioned ideas, it is more convenient to use contemporary poems than older ones. Poems, which reflect cultural themes, universal features, humanistic values, or emotional aspects, will be more relevant to

the foreign language learners. Finally, through taking the classroom objectives into consideration, a teacher should effectively benefit from poems as teaching aids.

Teaching Procedure

At the teaching stage of a poem, it is not advisable to talk about the meaning of the poem in advance. Since they offer a reading and listening activity, poems could be presented through a reading plan.

At the pre-reading stage, students might be motivated through some enthusiastic talks about poetry or the poet. Some necessary vocabulary can also be handled at this stage.

At the reading stage, in order to create images and stress the prosodic features, the teacher may want the students to close their eyes while he/she is reading the poem. After the poem has been read at least twice, it is better to elicit the primary responses of the students about the poem. Next, after distributing the poem to students, students may be asked to read it either loudly or silently. In order to practise the determined grammar point, students may be asked to paraphrase the poem. Through transforming the verse into prose, students get acquainted with the structure.

After easing the grammar and understanding the vocabulary, students get an idea about the theme of the poem. Reading the paraphrased poem reinforces the grammatical structure under consideration. Asking questions about context may follow the reading. Through asking *Wh-* questions, providing additional information about the culture and asking students to share their experience with the subject matter, the cultural content of the poem becomes more real and vivid. Words, pictures, and shared experiences can eliminate the gap that is created by different cultures, as no one can deny that poems cannot always evoke the same sounds, sights, smells, and associations for both native speakers and foreign language learners. After discussing the surface content of the poem, students may again be asked to close their eyes and visualize the poem while listening to it.

As a follow-up activity a discussion may be held. After reviewing the plot of the poem and providing adequate artful questions, the students will eventually discover the deeper meaning of the poem. As being a facilitator, a teacher should always avoid telling the meaning. After each student grasps his or her own meaning, it is proper to discuss the depth of the poem. In this procedure, the teacher's aim is to

support the students in their attempts to understand the poem and make it relevant to their lives. Once they have understood it and perceived its relevance, they will have no objection to practising the poem or even memorizing it, for it will have become special for them.

At the follow-up stage, providing the determined structure, students may also be asked to write a poem about anything they want. In such a procedure the four skills are effectively integrated to practise or present any grammar point.

Since every class is different, teachers should let creativity determine the teaching procedure. It is not advisable to apply one procedure too strictly. A teacher should adopt the activities according to the needs of the learners. However, it might not be very useful to use poems for young students or for beginners. Instead of poems, using nursery rhymes or songs would be more helpful since they provide more joyful and easier contexts. From pre-intermediate to advanced levels, it is really beneficial to use either songs or poems. Several poems can be adopted from contemporary poem books. The poems of the W.H. Auden, Robert Frost, Stanley Kunitz, Delmore Schwartz, W.D. Snodgrass, Theodore Roethke, Gary Snyder, Richard Wilbur, and Robert Lowell, etc. are suggested for the language teachers who want to use poems in their grammar lessons.

Bibliografie

1. Harmer, J., *How to teach English (Second edition)*, Pearson Longman, 2007.
2. Harmer, J., *The Practice of English Language Teaching (Third edition)*, Pearson Longman, 2005.
3. Watcyn-Jones, P., *Fun Class Activities for Teachers: Book 2*, Pearson Education Ltd, 2007.

Cryptocurrency

Informatician Dăscălete-Burtea Alexandru-Constantin

O criptomonedă, o criptomonedă, o criptomonedă sau o monedă este o monedă digitală concepută să funcționeze ca mijloc de schimb printr-o rețea de computere care nu este de încredere în nicio autoritate centrală, cum ar fi un guvern sau o bancă, pentru a o menține sau a o menține.

Înregistrările individuale ale proprietății monedelor sunt stocate într-un registru digital, care este o bază de date computerizată care utilizează criptografie puternică pentru a securiza înregistrările tranzacțiilor, pentru a controla crearea de monede suplimentare și pentru a verifica transferul proprietății monedelor.

În ciuda numelui lor, criptomonedele nu sunt considerate a fi monede în sensul tradițional și, în timp ce li s-au aplicat diferite tratamente, inclusiv clasificarea ca mărfuri, valori mobiliare, precum și valute, criptomonedele sunt în general privite ca o clasă de active distinctă în practică. Unele scheme crypto folosesc validatoare pentru a menține criptomoneda. Într-un model de dovadă a mizei, proprietarii își pun jetoanele ca garanție. În schimb, ei primesc autoritate asupra jetonului proporțional cu suma pe care o miză. În general, acești participanți la token obțin de-a lungul timpului o proprietate suplimentară asupra token-ului prin taxe de rețea, jetoane nou bătute sau alte asemenea mecanisme de recompensă.

Criptomoneda nu există în formă fizică (cum ar fi moneda de hârtie) și, de obicei, nu este emisă de o autoritate centrală. Criptomonedele folosesc de obicei control descentralizat, spre deosebire de moneda digitală a băncii centrale (CBDC).[10] Atunci când o criptomonedă este bătută sau creată înainte de emisie sau emisă de un singur emitent, este în general considerată centralizată. Când este implementată cu control descentralizat, fiecare criptomonedă funcționează prin tehnologia contabilă distribuită, de obicei un blockchain, care servește ca bază de date publică a tranzacțiilor financiare.

Clasele tradiționale de active, cum ar fi valutele, mărfurile și acțiunile, precum și factorii macroeconomici, au expuneri modeste la randamentele criptomonedelor.

O criptomonedă este un activ digital tranzacționabil sau o formă digitală de bani, construită pe tehnologia blockchain care există doar online. Criptomonedele folosesc criptarea pentru a autentifica și proteja tranzacțiile, de unde și numele lor. În prezent, există peste o mie de criptomonede diferite în lume.

În ultimii ani, prețurile criptomonedelor au crescut și apoi au scăzut. Piețele crypto nu garantează că un investitor finalizează o achiziție sau tranzacționare la prețul optim. Ca rezultat, mulți investitori profită de acest lucru utilizând arbitrajul pentru a găsi diferența de preț pe mai multe piețe.

Prima criptomonedă descentralizată a fost Bitcoin, care a fost lansat pentru prima dată ca software open-source în 2009. De la lansarea Bitcoin, au fost create multe alte criptomonede.

În 1983, criptograful american David Chaum a conceput o monedă electronică criptografică anonimă numită ecash. Mai târziu, în 1995, l-a implementat prin DigiCash, o formă timpurie de plăți electronice criptografice. DigiCash necesita software de utilizator pentru a retrage bancnote de la o bancă și a desemna chei criptate specifice înainte de a putea fi trimis către un destinatar. Acest lucru a permis ca moneda digitală să fie imposibil de urmărit de către banca emitentă, guvern sau orice terță parte.

În 1996, Agenția Națională de Securitate a publicat o lucrare intitulată How to Make a Mint: the Cryptography of Anonymous Electronic Cash, care descrie un sistem de criptomonede, publicându-l mai întâi într-o listă de corespondență MIT și mai târziu în 1997, în The American Law Review. (Vol. 46, Numărul 4).

În 1998, Wei Dai a publicat o descriere a „b-money”, caracterizat ca un sistem electronic de numerar anonim, distribuit. La scurt timp după aceea, Nick Szabo a descris biți de aur. La fel ca Bitcoin și alte criptomonede care l-ar urma, bit gold (a nu fi confundat cu schimbul ulterioară bazat pe aur, BitGold) a fost descris ca un sistem de monedă electronică care le cere utilizatorilor să completeze o funcție de dovadă a funcționării cu soluții puse împreună criptografic. și publicat.

În 2009, prima criptomonedă descentralizată, Bitcoin, a fost creată de dezvoltatorul probabil pseudonim Satoshi Nakamoto. Folosește SHA-256, o funcție hash criptografică, în schema sa de dovadă a lucrului.

În aprilie 2011, Namecoin a fost creat ca o încercare de a forma un DNS descentralizat, ceea ce

ar face cenzura internetului foarte dificilă. La scurt timp după, în octombrie 2011, a fost lansat Litecoin, care a folosit scrypt ca funcție hash în loc de SHA-256. O altă criptomonedă notabilă, Peercoin, a folosit un hibrid proof-of-work/proof-of-stake.

La 6 august 2014, Regatul Unit a anunțat că Trezoreria sa a comandat un studiu al criptomonedelor și ce rol, dacă este cazul, ar putea juca acestea în economia Regatului Unit. De asemenea, studiul urma să raporteze dacă ar trebui luată în considerare reglementarea. Raportul său final a fost publicat în 2018 și a emis o consultare privind criptoactivele și monedele stabile în ianuarie 2021.

În iunie 2021, El Salvador a devenit prima țară care a acceptat Bitcoin ca mijloc de plată legal, după ce Adunarea Legislativă a votat 62-22 pentru a adopta un proiect de lege înaintat de președintele Nayib Bukele care clasifică criptomoneda ca atare.

În august 2021, Cuba a urmat cu Rezoluția 215 să recunoască și să reglementeze criptomonede precum Bitcoin.

În septembrie 2021, guvernul Chinei, cea mai mare piață unică pentru criptomonede, a declarat toate tranzacțiile cu criptomonede ilegale, finalizând o represiune împotriva criptomonedei care interzisese anterior operațiunile intermediarilor și minerilor în China.

Blockchain

Valabilitatea monedelor fiecărei criptomonede este asigurată de un blockchain. Un blockchain este o listă în continuă creștere de înregistrări, numite blocuri, care sunt legate și securizate folosind criptografie.

Fiecare bloc conține în mod obișnuit un indicator hash ca link către un bloc anterior, un marcaj de timp și date de tranzacție. Prin proiectare, blockchain-urile sunt în mod inerent rezistente la modificarea datelor. Este „un registru deschis, distribuit, care poate înregistra tranzacțiile între două părți în mod eficient și într-un mod verificabil și permanent”.

Pentru utilizare ca registru distribuit, un blockchain este de obicei gestionat de o rețea peer-to-peer care aderă colectiv la un protocol pentru validarea noilor blocuri. Odată înregistrate, datele din orice bloc dat nu pot fi modificate retroactiv fără modificarea tuturor blocurilor ulterioare, ceea ce necesită coluziunea majorității rețelei.

Blockchain-urile sunt sigure prin proiectare și sunt un exemplu de sistem de calcul distribuit cu

toleranță ridicată la erori bizantine. Prin urmare, a fost obținut un consens descentralizat cu un blockchain.

Noduri

În lumea criptomonedei, un nod este un computer care se conectează la o rețea de criptomonede. Nodul acceptă rețeaua criptomonedei prin oricare; transmiterea tranzacțiilor, validarea sau găzduirea unei copii a blockchain-ului. În ceea ce privește retransmiterea tranzacțiilor, fiecare computer din rețea (nod) are o copie a blockchain-ului criptomonedei pe care o acceptă. Când se face o tranzacție, nodul care creează tranzacția transmite detaliile tranzacției folosind criptarea altor noduri din rețeaua de noduri, astfel încât tranzacția (și orice altă tranzacție) să fie cunoscută.

Proprietarii de noduri sunt fie voluntari, cei găzduiți de organizația sau organismul responsabil cu dezvoltarea tehnologiei de rețea blockchain a criptomonedei, fie cei care sunt atrași să găzduiască un nod pentru a primi recompense de la găzduirea rețelei de noduri.

Marcarea temporală

Criptomonedele folosesc diverse scheme de marcarea temporală pentru a „demonstra” validitatea tranzacțiilor adăugate în registrul blockchain fără a fi nevoie de o terță parte de încredere.

Prima schemă de marcarea temporală inventată a fost schema de dovadă a muncii. Cele mai utilizate scheme de dovadă a lucrului se bazează pe SHA-256 și scrypt.

Alți algoritmi de hashing care sunt utilizați pentru dovada de lucru includ CryptoNight, Blake, SHA-3 și X11.

O altă metodă se numește schema proof-of-stake. Proof-of-stake este o metodă de a securiza o rețea de criptomonede și de a obține un consens distribuit prin solicitarea utilizatorilor să arate deținerea unei anumite sume de monedă. Este diferit de sistemele de dovadă a lucrului care rulează algoritmi de hashing dificili pentru a valida tranzacțiile electronice. Schema depinde în mare măsură de monedă și în prezent nu există o formă standard a acesteia. Unele criptomonede folosesc o schemă combinată de dovadă de lucru și de dovadă de miză.

Minerit

Mina de hashcoin

În rețelele de criptomonede, mineritul este o

validare a tranzacțiilor. Pentru acest efort, minerii de succes obțin o nouă criptomonedă ca recompensă.

Recompensa scade taxele de tranzacție prin crearea unui stimulent complementar pentru a contribui la puterea de procesare a rețelei. Rata de generare a hashurilor, care validează orice tranzacție, a fost crescută prin utilizarea mașinilor specializate, cum ar fi FPGA-uri și ASIC-uri care rulează algoritmi de hashing complecși precum SHA-256 și scrypt.

Această cursă a înarmărilor pentru mașini mai ieftine, dar eficiente, există de când Bitcoin a fost introdus în 2009.

Cu cât mai mulți oameni se aventurează în lumea monedei virtuale, generarea hashurilor pentru validare a devenit mai complexă în timp, forțând minerii să investească sume din ce în ce mai mari de bani pentru a îmbunătăți performanța de calcul.

În consecință, recompensa pentru găsirea unui hash a scăzut și de multe ori nu justifică investiția în echipamente și instalații de răcire (pentru a atenua căldura produsă de echipament) și energia electrică necesară pentru a le rula.

Regiunile populare pentru minerit includ cele cu energie electrică ieftină, un climat rece și jurisdicții cu reglementări clare și conductoare. În iulie 2019, consumul de energie electrică al Bitcoin este estimat la aproximativ 7 gigawați, 0,2% din totalul global sau echivalent cu cel al Elveției.

Unii mineri reunesc resurse, împărțindu-și puterea de procesare într-o rețea pentru a împărți recompensa în mod egal, în funcție de cantitatea de muncă pe care au contribuit la probabilitatea de a găsi un bloc. O „cota” se acordă membrilor fondului minier care prezintă o dovadă parțială valabilă a muncii.

Începând cu februarie 2018, guvernul chinez a oprit tranzacționarea cu monedă virtuală, a interzis ofertele inițiale de monede și a închis mineritul. Mulți mineri chinezi s-au mutat de atunci în Canada și Texas. O companie operează centre de date pentru operațiuni miniere în zăcămintele de petrol și gaze din Canada, din cauza prețurilor scăzute ale gazului. În iunie 2018, Hydro Quebec a propus guvernului provincial să aloce 500 de megawați de putere companiilor crypto pentru minerit.

Potrivit unui raport din februarie 2018 de la Fortune, Islanda a devenit un paradis pentru minerii de criptomonede, în parte din cauza electricității sale ieftine.

În martie 2018, orașul Plattsburgh din nordul statului New York a impus un moratoriu de 18 luni

asupra tuturor exploatărilor de criptomonede, într-un efort de a conserva resursele naturale și „caracterul și direcția” orașului. Din februarie 2022, Kazahstanul a devenit a doua cea mai mare țară minieră de criptomonede, producând 18,1% din rata hash globală. Țara a construit un complex care conține 50.000 de computere lângă Ekibastuz.

Pierdere, furt și fraudă

Articolul principal: Criptomonedă și criminalitate

În februarie 2014, cel mai mare schimb de Bitcoin din lume, Mt. Gox, a declarat faliment.

Probabil din cauza furtului, compania a susținut că a pierdut aproape 750.000 de bitcoini aparținând clienților lor. Aceasta a adăugat aproximativ 7% din toate Bitcoin-urile existente, în valoare totală de 473 milioane USD. Mt. Gox a dat vina pe hackerii care au exploatat problemele de maleabilitate a tranzacțiilor din rețea. Prețul unui Bitcoin a scăzut de la un maxim de aproximativ 1.160 USD în decembrie la sub 400 USD în februarie.

La 21 noiembrie 2017, Tether a anunțat că a fost piratat, pierzând 31 de milioane USD în USDT din portofelul său principal de trezorerie.

La 7 decembrie 2017, schimbul de criptomonede din Slovenia, Nicehash, a raportat că hackerii au furat peste 70 de milioane de dolari folosind un computer al companiei deturnat.

La 19 decembrie 2017, Yopian, proprietarul schimbului sud-coreean Yobit, a depus faliment după ce a suferit două hackuri în acel an. Clienților li se acorda în continuare acces la 75% din activele lor.

În mai 2018, tranzacțiile Bitcoin Gold au fost deturnate și abuzate de hackeri necunoscuți. Bursele au pierdut aproximativ 18 milioane de dolari, iar Bitcoin Gold a fost eliminat de la Bittrex după ce a refuzat să-și plătească partea din daune.

La 13 septembrie 2018, Homero Josh Garza a fost condamnat la 21 de luni de închisoare, urmate de trei ani de eliberare supravegheată.

Garza a fondat startup-urile de criptomonede GAW Miners și ZenMiner în 2014, a recunoscut într-un acord de recunoaștere a vinovăției că companiile fac parte dintr-o schemă piramidală și a pledat vinovată de fraudă electronică în 2015. S.U.A. Securities and Exchange Commission a introdus separat o acțiune civilă de executare împotriva lui Garza, care în cele din urmă a fost obligat să plătească o hotărâre de 9,1 milioane de dolari plus 700.000 de dolari cu dobândă. Plângerea SEC a afirmat că Garza,

prin intermediul companiilor sale, a vândut în mod fraudulos „contracte de investiții reprezentând părți din profiturile pe care ei pretindeau că vor fi generate” din minerit.

În ianuarie 2018, schimbul japonez Coincheck a raportat că hackerii au furat criptomonede în valoare de 530 de milioane de dolari.

În iunie 2018, schimbul sud-coreean Coinrail a fost piratat, pierzând peste 37 de milioane de dolari în cripto-uri. Hackul a înrăutățit vânzările de criptomonede deja în desfășurare cu încă 42 de miliarde de dolari.

La 9 iulie 2018, schimbul Bancor, al cărui cod și strângere de fonduri fuseseră subiect de controversă, i s-au furat 23,5 milioane de dolari în criptomonede.

Un raport al UE din 2020 a constatat că utilizatorii au pierdut cripto-active în valoare de sute de milioane de dolari SUA în încălcări de securitate la bursele și furnizorii de stocare. Între 2011 și 2019, încălcările raportate au variat între patru și douăsprezece pe an. În 2019, au fost raportate că au fost furate active cripto în valoare de peste un miliard de dolari. Bunurile furate „de obicei își găsesc drumul către piețele ilegale și sunt folosite pentru a finanța alte activități criminale”.

Potrivit unui raport din 2020 produs de Grupul operativ Cyber-Digital al Procurorului General al Statelor Unite, următoarele trei categorii reprezintă majoritatea utilizărilor ilicite ale criptomonedelor: „(1) tranzacții financiare asociate cu comiterea de infracțiuni; (2) spălare de bani și protejarea activității legitime de taxe, raportare sau alte cerințe legale; sau (3) infracțiuni, cum ar fi furtul, care implică direct piața criptomonedei în sine.”

Raportul concluzionează că „pentru ca criptomoneda să-și realizeze potențialul cu adevărat transformator, este imperativ ca aceste riscuri să fie abordate” și că „guvernul are la dispoziție instrumente legale și de reglementare pentru a face față amenințărilor reprezentate de utilizările ilicite ale criptomonedei”.

Conform evaluării naționale a riscurilor din Marea Britanie 2020 – o evaluare cuprinzătoare a riscului de spălare a banilor și finanțarea terorismului în Regatul Unit – riscul utilizării criptoactivelor precum Bitcoin pentru spălarea banilor și finanțarea terorismului este evaluat ca „mediu” (de la „scăzut” în raportul anterior din 2017).

Specialiștii în drept au sugerat că oportunitățile de spălare a banilor pot fi mai

mult percepute decât reale. Compania de analiză blockchain Chainalysis a concluzionat că activitățile ilicite precum criminalitatea cibernetică, spălarea banilor și finanțarea terorismului au reprezentat doar 0,15% din toate tranzacțiile cripto efectuate în 2021, reprezentând un total de 14 miliarde USD.

În decembrie 2021, Monkey Kingdom - un proiect NFT cu sediul în Hong Kong a pierdut criptomonede în valoare de 1,3 milioane USD printr-o legătură de phishing folosită de hacker.

Spălare de bani

Vezi și: Criptomonedă și criminalitate

Potrivit companiei de date blockchain Chainalysis, criminalii au spălat criptomonede în valoare de 8,6 miliarde de dolari în 2021, în creștere cu 30% față de anul precedent. Datele sugerează că, în loc să gestioneze numeroase paradisuri ilicite, infractorii cibernetici folosesc un grup mic de schimburi centralizate create special pentru a trimite și a primi criptomonede ilicite. În 2021, acele schimburi au primit 47% din fondurile trimise prin adrese legate de infracțiuni.

Criptomonede în valoare de aproape 2,2 miliarde de dolari au fost deturnate din protocoalele DeFi în 2021, ceea ce reprezintă 72% din totalul furtului de criptomonede în 2021.

Potrivit Bloomberg și New York Times, Federation Tower, un complex cu două zgârie-nori din inima orașului Moscova, găzduiește multe companii de criptomonede suspectate de facilitarea spălării extensive a banilor, inclusiv acceptarea de fonduri ilicite de criptomonede obținute prin escrocherii, piețe darknet și ransomware. Afacerile notabile includ Garantex, Eggchange, Cashbank, Buy-Bitcoin, Tetchange, Bitzlatto și Suex, care a fost sancționată de S.U.A. în 2021.

Banii întunecați au trecut și în Rusia printr-o piață web întunecată numită Hydra, care este alimentată de criptomonede și s-a bucurat de vânzări de peste 1 miliard de dolari în 2020, potrivit Chainalysis. Platforma cere vânzătorilor să lichideze criptomoneda doar prin anumite schimburi regionale, ceea ce a făcut dificilă urmărirea banilor pentru anchetatori.

Aproape 74% din veniturile din ransomware în 2021 – criptomonede în valoare de peste 400 de milioane de dolari – au mers către tulpini de software probabil afiliate cu Rusia, unde supravegherea este notoriu limitată.

Însă rușii sunt și lideri în adoptarea benignă a

criptomonedelor, întrucât rubla nu este de încredere, iar lui Putin îi place ideea „depășirii dominației excesive a numărului limitat de monede de rezervă”.

Piețele dark web

Articolul principal: piața Darknet

Proprietățile criptomonedelor le-au conferit popularitate în aplicații precum un refugiu sigur în crizele bancare și mijloace de plată, ceea ce a dus și la utilizarea criptomonedelor în medii controversate sub forma piețelor negre online, cum ar fi Silk Road.

Drumul Mătășii inițial a fost închis în octombrie 2013 și au mai fost două versiuni utilizate de atunci. În anul care a urmat închiderii inițiale a Drumului Mătășii, numărul piețelor întunecate proeminente a crescut de la patru la doisprezece, în timp ce numărul listelor de medicamente a crescut de la 18.000 la 32.000.

Piețele Darknet prezintă provocări în ceea ce privește legalitatea. Criptomonedele folosite pe piețele întunecate nu sunt clasificate clar sau legal în aproape toate părțile lumii. În S.U.A., Bitcoin-urile sunt etichetate drept „active virtuale”.

Acest tip de clasificare ambiguă pune presiune asupra agențiilor de aplicare a legii din întreaga lume pentru a se adapta la schimbul comerțului cu droguri de pe piețele întunecate.

Diverse studii au descoperit că tranzacționarea criptografică este plină de tranzacționare de tip wash. Wash trading este un proces, ilegal în unele jurisdicții, care implică cumpărători și vânzători care sunt aceeași persoană sau grup și poate fi folosit pentru a manipula prețul unei criptomonede sau pentru a crește volumul în mod artificial. Schimburile cu volume mai mari pot cere prime mai mari de la emitenții de jetoane. Un studiu din 2019 a concluzionat că până la 80% din tranzacțiile pe bursele de criptomonede nereglementate ar putea fi tranzacții de spălare. Un raport din 2019 al Bitwise Asset Management a susținut că 95% din volumul de tranzacționare cu Bitcoin raportat pe site-ul principal CoinMarketCap a fost generat artificial, iar din 81 de schimburi studiate, doar 10 au furnizat cifre legitime ale volumului.

Ca instrument de sustragere a sancțiunilor

În 2018, criptomonedele au fost deja discutate ca instrument de sustragere a sancțiunilor economice de exemplu împotriva Rusiei și Iranului, dar și Venezuelei. În aprilie a aceluși an, reprezentanții economici ruși și iranieni s-au întâlnit pentru a discuta despre cum să ocolească sistemul global SWIFT

prin tehnologia blockchain descentralizată. de către guvernul Maduro pentru a obține venituri valoroase din petrol prin eludarea sancțiunilor SUA.

Bibliografie

1. Pagliery, Jose (2014). Bitcoin: And the Future of Money. Triumph Books. ISBN 978-1629370361. Archived from the original on 21 January 2018. Retrieved 20 January 2018.
2. Milutinović, Monia (2018). "Cryptocurrency". *Ekonomika*. 64 (1): 105–122. doi:10.5937/ekonomika1801105M. ISSN 0350-137X.
3. Andy Greenberg (20 April 2011). "Cryptocurrency". *Forbes*. Archived from the original on 31 August 2014. Retrieved 8 August 2014.
4. Polansek, Tom (2 May 2016). "CME, ICE prepare pricing data that could boost bitcoin". *Reuters*. Retrieved 3 May 2016.
5. Pernice, Ingolf G. A.; Scott, Brett (20 May 2021). "Cryptocurrency". *Internet Policy Review*. 10 (2). doi:10.14763/2021.2.1561. ISSN 2197-6775.
6. "Bitcoin not a currency says Japan government". *BBC News*. 7 March 2014. Retrieved 25 January 2022.
7. "Is it a currency? A commodity? Bitcoin has an identity crisis". *Reuters*. 3 March 2020. Retrieved 25 January 2022.
8. Brown, Aaron (7 November 2017). "Are Cryptocurrencies an Asset Class? Yes and No". *www.bloomberg.com*. Retrieved 25 January 2022.
9. <https://en.wikipedia.org/wiki/Cryptocurrency>

Editat și publicat de Casa Corpului Didactic Vâlcea
Bulevardul Nicolae Bălcescu nr. 30
Râmnicu Vâlcea
Vâlcea
Romania
Web: www.ccdvl.ro
E-mail: ccdvalcea@yahoo.com
Tel/Fax: 0350/421398
Director: Prof. dr. Adrian LUCA

Editura NOVA DIDACT

Activitatea CCD ...în imagini

ISSN 2285-1356

9 772285 135005 >